

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

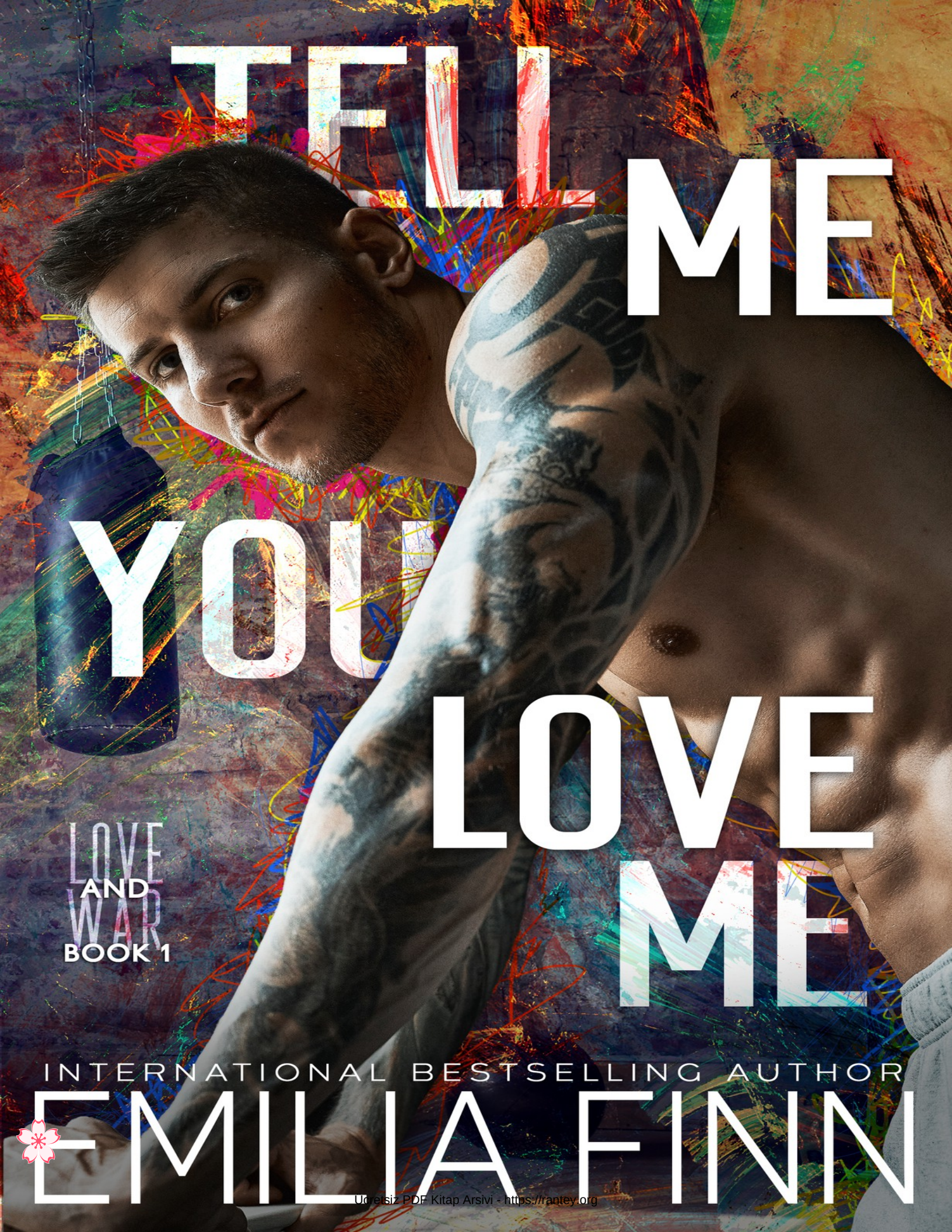
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TELL ME

YOU

LOVE ME

LOVE
AND
WAR
BOOK 1

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

EMILIA FINN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BANA SEVDİĞİNİ SÖYLE
AŞK VE SAVAŞ

EMILIA FINN

Telif hakkı © 2025 Emilia Finn

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya

fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan bu yayın hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için, aşağıdaki adrese "Attention: Permissions Coordinator" (İzin Koordinatörü) ibaresi ile yayıncıya yazınız:

info@beelievepublishing.com

ISBN: 978 1 922623 97 3 (ciltsiz)

ISBN: 978 1 922623 98 0 (ciltli)

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

e-Kitap ve Ciltli Kitap kapak tasarımı: Amy Queue @ Q Design

Kapak Fotoğrafı: Katie Cadwallader

Kapak modeli: Jordyn Ciltli

tasarım: Emilia Finn

Düzenleme: Brit @ Bookish B Düzenleme

Düzeltilme: Lindsie Labar

İlk baskı 2025.

Beelieve Publishing, Pty Ltd

PO Box 407,

Woy Woy, NSW, 2256

Avustralya

www.emiliafinn.com

EMILIA FINN, ROLLERS logosu, CHECKMATE SECURITY logosu, STACKED DECK logosu ve INAMORATA, Beelieve Publishing, Pty Ltd şirketinin ticari markalarıdır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Yazarın

Notu

BANA SEVDİĞİNİ SÖYLE

BİRİNCİ TUR

İKİNCİ TUR

ÜÇÜNCÜ TUR

DÖRDÜNCÜ

TUR BEŞİNCİ

TUR

ALTINCI TUR

YEDİNCİ TUR

SEKİZİNCİ TUR

DOKUZUNCU

TUR ONUNCU

TUR

ONBİRİNCİ TUR

ONİKİNCİ TUR

ON ÜÇÜNCÜ TUR

ON DÖRDÜNCÜ TUR

ON BEŞİNCİ TUR

ON ALTINCI TUR

ON YEDİNCİ TUR ON

BİRİNCİ TUR ON

BİRİNCİ TUR ON

BİRİNCİ TUR ON

BİRİNCİ TUR

YİRMİ BİRİNCİ TUR

YİRMİ İKİNCİ TUR

YİRMİ ÜÇÜNCÜ TUR YİRMİ

DÖRDÜNCÜ TUR YİRMİ

BEŞİNCİ TUR YİRMİ ALTINCI

TUR

YİRMİ YEDİNCİ TUR FİNAL
TURU

Emilia Finn'in diğer eserleri

Bağlantı kurmak mı

istiyorsunuz? Teşekkürler

ÖNSÖZ

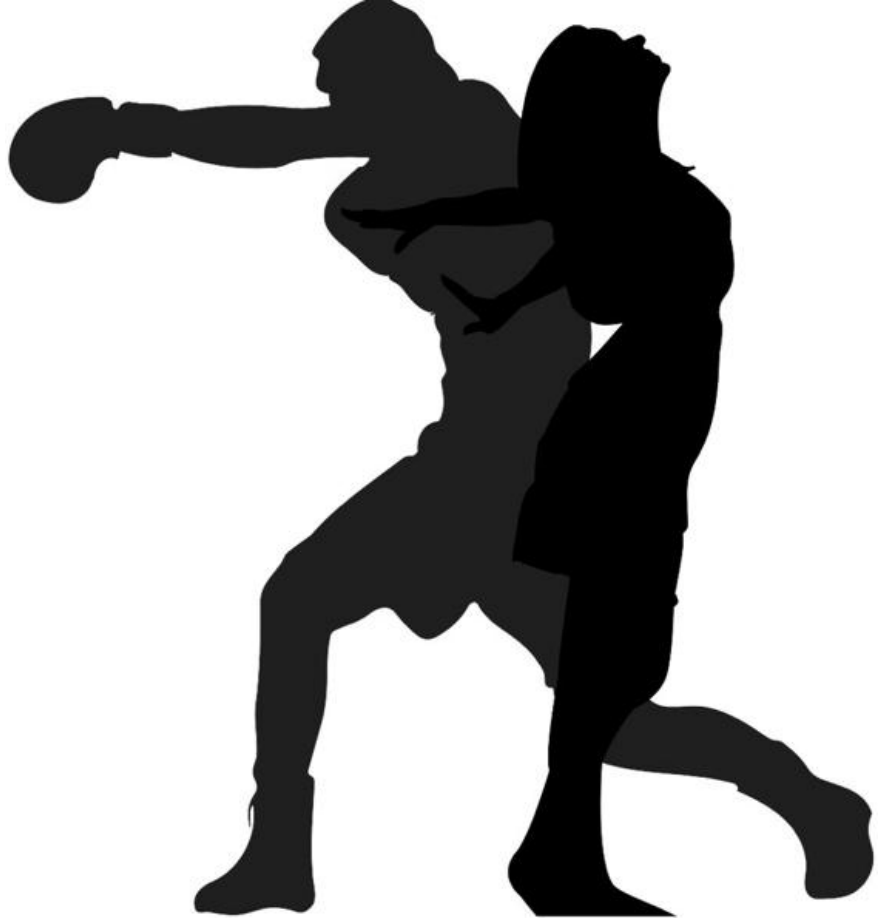
Tell Me You Love Me kitabında tecavüz konusu ele alınmaktadır (ancak sayfada gösterilmemektedir). Okurken ruh sağlığınıza dikkat edin.

YAZARIN NOTU

Bu hikayenin yazılması sırasında hiçbir horoz zarar görmemiştir. İlk olaydan sonra tüm piroteknik malzemeler güvenli bir şekilde ulaşılamayacak bir yere konulmuştur.

BANA SEVDİĞİNİ SÖYLE

AŞK VE SAVAŞ KİTAP 1

BİRİNCİ TUR

ALANA

En iyi hikayeler bir soruyla başlar, değil mi? Anlatıcının okuyucudan kahramanın karşılaştığı varsayımsal bir durumu düşünmesini istediği, düşündürücü bir öncül. "*Bunu nasıl hallederdin?*" veya "*Sen farklı bir şekilde davranır mıydın?*" gibi.

Çoğu zaman, okuyucu kendi tarihsel bakış açısı, hayatı gördüğü gözlükler ve kişisel deneyimleri sayesinde kendi teorilerini oluşturur. Bazen okuyucu, daha önce tam olarak aynı durumla karşılaştığı için varsayımsal durumu nasıl ele alacağını tam olarak bilir. Ya da, daha olası olanı, belki de hiç deneyimi yoktur ve bu nedenle fikirleri kusursuzdur... en azından kendi zihninde.

Bu, cehaletin güzelliğidir. Masumiyetin armağanıdır.

Bilmemek bir nimettir. Ve ben... şey, Tanrı bunları dağıtırken doğru sırada olduğumdan emin değilim.

"Oraya varmamıza ne kadar var, anne?"

Arka aynaya bakıyorum, New York silüeti uzakta yavaşça küçülüyor, ama sonra gözlerimi aşağıya çevirip oğlumun koyu renkli, dağınık saçlarına bakıyorum.

O uzun saçları sevmez. Ama saçını kestirmeyi daha da az sever.

"Biraz zaman alacak, tatlım." Önümüzde uzanan trafiği tarıyorum, şerit değiştiriyorum ve neredeyse on yıl önce kaçtığım bir hayata doğru yöneliyorum.

Gerçekten ironik.

"Yirmi dört saat süreceğini söylemiştin."

"Yirmi dört saatlik *sürüş*." Çıkışımıza doğru ilerlerken boğazımın dibinde biriken gerginliği yutkunarak bastırıyorum, sonra gözlerimi ve onları kaplayan kaşıntılı kızarıklığı gizlemek için güneş gözlüklerimi indiriyorum, çünkü New York'tan ayrılmak sadece bir şehirden ayrılmak değil. Franky'nin bildiği tek evimizden ayrılmak demek.

Kocamdan ayrılmak demek.

Dünyadaki en iyi arkadaşımı.

Menajerimi.

Tanıdıklarımın ayrılmak demek.

Hayallerimi terk etmek demek. Ve lanet olsun, ben bunları bırakmaya hazır değilim.

"Bu gece mola verip bir motelde kalacağız," diye dikkatlice açıklıyorum, çünkü sesimin duygudan bozulmasına izin verirsem, oğlumun cevaplayamayacağı sorular soracağından eminim. O nasıl yapılacağını bilmiyor. "Göl manzaralı güzel bir yer ayırttım. Zemin katta, çim alana açılan kapısı olan bir odamız var ve web sitesinde terasta mangal olduğunu gördüm, belki fast food yerine bir markete uğrayıp pişirmek için bir şeyler alabiliriz." Direksiyonumdaki ses kontrol düğmelerine basarak müziğin sesini biraz yükseltiyorum. "Dışarıda oturup güneşin batışını izleyebiliriz. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Hayır." Aynama doğru bakıyor, gözlükleri sabah güneşini yansıtıyor, bu yüzden onun mükemmel ela gözlerinin sadece bir kısmını görebiliyorum. Dudaklarını düzleştirerek, ciddi bir ifadeyle, "Yarın büyükannemize giderken sivrisinekler tarafından ısırılıp kaşınacağız galiba," diyor.

Yumuşak bir kahkaha atarak, başımı sallıyorum, etrafımızdaki trafik azalıyor. Bu saatte çoğu insan şehre doğru gidiyor. Şehirden *dışarı* değil. "Bitsy büyükanneni görmek için heyecanlı mısın?" Midem gerginlikten titriyor. Korkudan. Plainview adındaki altı bin nüfuslu küçük kasabaya vardığımızda, on yıl önce kaçtığım hayaletleri ve gençliğimi

"yeterince iyi değilsin" ve "gurur duyacak hiçbir şey başaramayacaksın" sözleriyle gençliği mahveden kadını görmeye heyecanlı mısın?

Kadın çok tatlı.

"Geldiğimizi söylediğimden beri neredeyse her saat arıyor, tatlım. Seni beklemekten sabırsızlanıyor."

"Onu pek tanımıyorum." Kollarını kavuşturup yan camdan dışarı bakıyor. "Ve çok gürültücü. Her zaman. Gerçek hayatta da böyle mi?"

Evet, öyle, evlat.

"Ona senin biraz daha sessiz olmasını sevdiğini söyleyebiliriz." Dashboard'uma bir mesaj geliyor, dikkatimi çeken en iyi arkadaşımın adı yanıp sönüyor, ama henüz okumuyorum. "Kendimizi savunmak hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Bunu yaptığında insanlar benim kaba olduğumu düşünüyor."

"Bazı insanlar, çocuklar kendilerini savunmaya çalıştıklarında rahatsız olurlar. Bizim geldiğimiz dünyada, çocukların görülmesi ama seslerinin duyulmaması beklenir. Özellikle Plainview gibi yerlerde durum böyledir." Aynaya bakarak, onun tatlı yüzünün yan tarafını yakalıyorum. "Konuşmak kabalık değildir, tatlım, onlar rahatsız olsa bile. Saygılı olduğun sürece, her zaman arkada olacağım."

"Sence büyükanne bana sarılmaya falan çalışır mı?" O da benim kadar gergin. Tedirgin ve endişeli ve, kısacası, bu taşınmadan pek de heyecanlanmamış. Ama hayat her zaman istediğimiz gibi gitmez. Annen hasta ve kocan ile asistanı birbirlerine aşık olduğunda, birkaç eşyayı toplayıp yeni bir plan yapmanın zamanı gelmiştir.

"Kimsenin bana sarılmasını istemiyorum."

"Bence Bitsy büyükanne sana sarılmak *isteyecek*. Unutmamak gerekir ki, bazen insanlar düşünmeden alıştıkları şeyleri yaparlar. Hatta o..." *Kesinlikle* "sormayı unutabilir, ama sen ona hayır diyebilirsin. Kişisel alanını korumak istemen yanlış değil."

"Ya bana kızarsa?" Gözlerini manzaradan ayırıp aynada benimkilerle buluşturur. "Hayır demek kabalıktır."

"Hayır. Dokunulmak istemeyen birine dokunmak kabalıktır." Elimi geriye uzatıp, avucum yukarı bakacak şekilde bacağının yanındaki koltuğa koyuyorum ve bekliyorum... bekliyorum... bekliyorum. Sonunda, küçük eli benimkinin üzerine konuyor

benimkinin üzerine kondu. "Bu herkes için bir öğrenme deneyimi olacak, tatlım. Sen ve büyükannen farklı dünyalardan geliyorsunuz, ama aynı kandan geliyorsunuz, bu yüzden bence hepimiz birbirimize karşı sabırlı olup açıkça iletişim kurarsak, her şey yoluna girecek."

Uzun bir süre sessiz kalır, derin bir nefes verir ve parmaklarını bileğimde gezdirir. Omzum kolumu gerip bükmemeye izin vermez. Bir dakika sonra pazım ağrımaya başlar. İki dakika. Üç dakika. Ama elimi geri çekmeye cesaret edemem.

"New York'ta kimse bana sataşmıyor anne. Orada hepimiz biraz tuhafız. Ama Plainview öyle değil. Plainview beni sevmeyecek."

"Senin önünde duracağım." Kalbim, daha önce düşündüğüm korkularla burkulur. Geceleri uykumu kaçıran endişeler. Onun haklı olabileceği düşüncesi beni felç eder. Plainview, sakinlerinin çoğunun emekli ya da emekliliğe yakın olduğu küçük bir kasabadır ve tıpkı benim yaptığım gibi, çocukları da ellerinden geldiğince çabuk oradan kaçmışlardır.

O kasaba, benim oğlum gibi özel bir çocuğa hazır değil. Ama bu konuda fazla seçeneğimiz yok ve onun ne kadar inanılmaz bir insan olduğunu onlara hissettirmelerine izin verirsem, kendimi affetmem.

"Her günü tek tek yaşayacağız." Yanağımın içini ısırp en yakın arkadaşımın ikinci mesajını görmezden geliyorum. Sonra üçüncü mesajı. "Ve sen tuhaf değilsin tatlım. Sen hayatımda tanıdığım en sezgisel, en zeki, en nazik insansın."

"Sen benim annemsin." Aynanın yansımasında yanakları kızarıyor. Dudakları titriyor. Ama çok fazla kıvrılmamasına dikkat ediyor. "Bunu söylemek zorundasın."

"Hayır, söylemek zorunda değilim. Böyle bir kural yok. Bu bir yasa değil."

Yine pencereden dışarı bakar, gülümsemesi serbest kalmak için titrer. "Sen dünyayı değiştireceksin, Franky. Ve ben de orada olacağım."

seninle birlikte, o kadar yüksek sesle tezahürat yapacağım ki, seni davet ettikleri her törenden beni men etmek isteyeceksin. F," diye şarkı söylüyorum. "R. A. N. K. L. I. N. Bu ne anlama geliyor?"

"Anne..." diye inliyor.

El bileğinin yanını okşuyorum ve eğlendiğini itiraf etmek yerine dudaklarını ağzının içine çekince kıkırdıyorum. "Sen

Şaşırtıcı bir şey icat edeceksin. Ya da bir şey keşfedeceksin. Ya da bir şeyi tedavi edeceksin. Ya da bir şey yazacaksın."

"Senin gibi. Ama sen aşk hikayeleri yazıyorsun," diye alay ediyor. "Aşık olan erkek ve kız ve..." diye devam ediyor, ama ben yemin ederim ki, sanki *bla bla bla gibi* geliyor. "Negatif yüklü atom altı parçacıklar ve bir nesnenin kalıcılığı üzerine bir tez yazacağım."

Kafamı sallayıp dikiz aynasına bakıyorum. *Bu zekâsı babasının ailesinden geliyor.* "Sen dokuz yaşındasın, Franky. Ben yirmi sekiz. Subatın ne olduğunu bile bilmiyorum..."

"Beni kaydettireceğin okul hakkında pek iyi bir izlenim bırakmıyor." Gözlerini tekrar yola çevirir, parmakları nazikçe bileğimi okşar. "Benden yirmi yaş büyüksün, ama benim eğitimim şimdiden seninkini geçti."

"Vay canına." Tek elle araba kullanıyorum, sinyal lambasına uzanmaya çalışırken Fox'un ekranımda beliren bir sonraki mesajını silip atıyorum. "Muhtemelen kırılmam gerek, değil mi? Bu, duyduğum en acı sözlerden biriydi."

O gülüyor, ama o kadar sessizce ki, sesi kulağıma zar zor ulaşıyor.

"Seni benim bedenimle yarattım. Yani gerçek şu ki, senin zekan benim zekamın bir yansıması. Seni ben yarattığım için senden incinmem. Kurallar böyle."

"Bu doğru değil." Ayakkabılarını çıkarır ve ayaklarını koltuğa uzatır, rahat etmek için bacaklarını katlar. *Bir süre burada kalacağız. En iyisi yerleşelim.* "Sırf DNA'mızı paylaşıyoruz diye Nobel Ödülümü elinde tutamazsın."

"Mmhm." Midemdeki korkuyu bu kadar kolayca daha iyi bir şeyle değiştirmesini seviyorum. Daha tatlı, daha sakın ve çok daha umut verici bir şeyle. "En azından, kabul konuşmasında benden bahsetmeni bekliyorum. Bir anne, bir insan, bir yazar, bir arkadaş olarak ne kadar akıllı ve harika olduğumdan bahsetmeni..."

"Hiç yayınlamazsan seni yazar olarak kutlayamam."

Ah! "Dostum..."

"Bu gidişle, senden önce raflarda yerimi alacağım. Sen beni yakaladığında, karşılaştırıp kim daha önce sektörün takdirini kazanacak görebiliriz."

"Kötüsün." En iyi arkadaşımın gelen aramasını reddedip, omzumun yakında uyuşacağını ve bununla birlikte kolumu yanlış yönde bükmenin acısını da hissedeceğimi bilerek yerime yerleşiyorum. "Yayınlayacağım. Eninde sonunda. Sadece doğru zamanı bekliyorum."

"Bir teklifin var," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor. "Sen sadece korkaksın."

Bugün yolun yarısını, yarın da diğer yarısını mu gideceğiz?"

Konuyu öylece değiştirir.

"Yani akşam yemeği vaktinde büyükannemize varacağız, öyle mi?"

"Plan bu. İsterseniz daha yavaş da gidebiliriz."

Üç güne bölelim. Ama bence..."

"Daha hızlı sür," diye homurdanıyor. "Arabada oturmaktan nefret ediyorum. Şimdi kitap okuyacağım, tamam mı?" Elimi bırakıp koltuğumun arkasından kitabını alıyor, kalemini aramak için elini ikinci kez cebine sokuyor. "Artık konuşmak istemiyorum."

"Ne okuyorsun..."

"Murdles. Şşş." Kalemini tıklatıp dilini dışarı çıkarır. Bu, düşünmesine yardımcı olur... sözde. "Tuvalete gitmem gerektiğinde sana haber veririm. Yemek için ne zaman mola vereceğini söyleyebilir misin? Belki yirmi beş dakika önce."

"Uh..."

"Aslında, on beş dakika yeter. Yirmi beş dakika gereksiz." "Doğru."

Önümüzde uzanan yola bakıyorum, öğle yemeğine kadar ondan başka bir kelime duymayacağımı biliyorum. Ve bunu bildiğim için, kulaklıklarımı çıkarıp birini kulağıma takıyorum, Bluetooth'un bağlanmasını ve hoparlörlerden çalan yumuşak müziğin kulaklığı takıyorum.

Böylece, bir cinayet gizemini çözmeye kararlı olan küçük çocuğu rahatsız etmeden sevdiğim müziği dinleyebiliyorum.

Ancak elbette, teknolojiye değişimle birlikte robotik bir ses de ortaya çıkıyor.

Fox'un aldığı mesaj:

■

Sürtük, beni görmezden gelmeyi bırak!

■

Alana Page! GPS noktanın gittikçe uzaklaştığını görüyorum. Bundan hiç memnun olmadığımı bilmeni istiyorum!

Colin aradı. Meşguldüm, bu yüzden cevap veremedim ve o da mesaj bırakmadı. Bugün onunla konuştun mu?

Beni araaaaaa! Bu aptalca hareketi vazgeçirmeyeceğime söz veriyorum. Benim çekilmeler, ve seni yirmi üç dakika önce gördüm. Geri dönmeyeceksen, en azından beni ara da takılalım.

Annenin hasta olduğunu biliyorum, Colin'in de şu anda Tasha ile olduğunu biliyorum. Ama benim kontrolüm dışındaki şeyler için beni cezalandırıyorsun! Ondan boşan ve kal.

Benimle yaşayabilirsin. Colin muhtemelen boşanma anlaşmasında daireyi sana verecektir ve sonra onu satıp Franky'nin teknoloji milyarderi olarak geleceği için bankaya yatırabilirsin.

Ve benimle kalmaktan bahsetmiş miydin? Ayda en az iki kez brownie pişirdiğin sürece kira almayacağım.

Helen de aradı. Aynen şöyle dedi: "Alana için endişeleniyorum. Sence ne yapmalıyız?"

Tommy de Plainview'da olacak, değil mi? Kalbini kırıp kasabadan kaçmadan önce ? Sence hâlâ kızgın mıdır?

Tanrım. Onun güzel bir mankenle evlenip otuz yedi tane güzel çocuk sahibi olmuş olabileceğini düşündün mü? Bununla başa çıkamazsın, Alana! New York'a geri dön de bunu konuşup daha iyi bir plan yapalım.

Çünkü ani bir psikotik kriz geçirip, hiç unutamadığın adamın manken karısını öldürürsen, hapse girersin.

Hapse girersen, Franky'yi görebilmek için Colin ile ortak ebeveynlik yapmak zorunda kalacağım! Colin ile ortak ebeveynlik yapmak istemiyorum.

İşte bu yüzden onu aramıyorum. En azından şimdilik. Fox Tatum, aşırı derecede dengesiz ve abartılı dramatik davranışlar sergileme eğilimindedir. Sekiz yıl önce ona anlattığım, lisede tanıdığım bir adamla ilgili hikayeye olan hayali takıntısı, ekranımda adı bir kez daha dikkatimi çekmek için yanıp söndüğünde yeşil simgeye basmayı reddetmemin sebebidir.

Olmaz.

Kesinlikle

olmaz.

Olmaz.

Bunca yıl sonra Plainview'a geri dönüyorsam, kaçtığım hayata ve tekrar yaşamak istemediğim travmaya kasten yöneliyorsam, bunu akıl sağlığım yerinde, kalbim normal bir ritimle atarken ve en iyi arkadaşım kulağıma *"Tommy Watkins!"* diye bağırmadan yapmak isterim.

Lise aşkım, *hayatımın aşkı*, bugünlerde bir mankenle evli olabilir ya da olmayabilir, kim bilir, belki koyu kahverengi saçları ve mükemmel ela gözleri olan güzel çocukları vardır, belki de yoktur. Ama kesin olan bir şey var: Artık oturup beni düşünmüyor.

İKİNCİ RAUNT

TOMMY

"Hepsi bu kadar, Bayan Bitsy." Yaşlı kadının market alışverişlerini evine taşıyıp, poşetleri yemek masasının üzerine bırakıyorum. Öğle güneşinin sıcaklığı nedeniyle, galonlarca süt zaten soğuk yoğuşma ile kaplanmış durumda. Yoğurt kapları devrilmiş, salata poşetleri ise başka biri için olsa hiç dikkatimi çekmezdi. Ama *bu* kadın... 50 mil çapında en taze yumurtaları elde etmek için kendi tereyağını yapmayı ve tavuk yetiştirmeyi tercih eden kadın... Poşetli salata, sanki kasabada çalan tornado sirenleri gibiydi.

Kadın hasta, ama zayıflığını itiraf etmektense sessizce ölmeyi tercih ediyor.

İnatçı yaşlı katır.

"Arka tarafa gidip devrilmiş ağacı da temizleyeceğim. Geçen haftaki fırtına ortalığı mahvetti ve Chris testereyi tamir ettirdi. Onu denemek için can atıyorum, o yüzden..." Şakacı bir şekilde gülümsüyorum, ama bu, insanların beni pek sevmediğini fark edecek yaşa geldiğimden beri bana öfke dolu bakışlar atan kadından sadece öfke dolu bir bakış almamı sağlıyor. "Birinin çılgılık attığını duyarsan panik yapma. Keskin aletleri gözetimsiz kullanmayı hâlâ öğreniyorum."

Zayıf, ama benim bunu bildiğimi bilmek istemez, yemek masasında oturur ve beni baştan aşağı süzer. Bakışları

. Her şeyi gören gözleri ve beni ve kardeşimi *neredeyse* bizim kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıyan bir ömür.

"Fazla telaşlanıyorsun, Thomas Watkins." Elini market poşetine daldırıp bir torba domates çıkarır — Beatrice 'Bitsy' Page'in hatırlayabildiğim kadarıyla kendi domateslerini yetiştirdiğini düşünürsek, bu da bir başka kırmızı bayrak. "Kardeşinin benzinimi doldurması veya lastik basıncımı kontrol etmesi kadar, senin de beni rahatsız etmene gerek yok. Bu beni sinirlendiriyor."

Alaycı bir şekilde, topuklarımı döndürüp kapıyı tutuyorum. "Bu bir ağaç ve senin testereyi kullanmana izin vermeyeceğim. Bugün birinin elini kesmesi gerekirse, o kişi benim. Bir haftadır Chris'e denememe izin vermesi için başının etini yiyorum."

"O telefon geldi mi?" Gözümün ucuyla, domatesleri yere bırakıp çantadan kerevizleri çıkarmaya devam ettiğini görüyorum. "Vegas'tan."

"Evet, telefonu aldım. Kavga başlıyor." Bugün dışarısı en az 38 derece olmalı, bu da Bitsy'nin evi ne kadar serin olursa olsun alnımdan ter damladığı anlamına geliyor. Tank topumun kenarını kaldırıp yüzümü siliyorum. "Tarih belirlendi ve Chris şimdiden program konusunda başımın etini yiyor. Noel arifesi." Tişörtümü indirip onun güzel gözlerine bakıyorum. Onlar, eskiden tanıdığım bir çiftin neredeyse aynısı. Gençliğimin tamamını bakarak geçirdiğim bir çift. *Ama bu çok, çok uzun zaman önceydi.* "Henry, Noel Arifesi kalabalığını ve reytingleri yakalamamız için ayarladı. Sen de gelebilirsin, biliyor musun? Beni televizyonda değil, canlı izleyebilirsin."

"Gerçek hayatta yüzünün yeniden düzenlendiğini görmek ister misin?" Kerevizi masaya koyar. "Hayır, teşekkürler. Ekranımdan izleyip gürültü ve kanı görmemek daha iyi." Çantadan çilekleri çıkarır. "Metal fabrikasında bir iş bulabilirdin. Güzel, normal, haftalık maaşlı bir iş yerine..." Ama benim yaptığım işi tarif edecek kelime bulamaz. Bu yüzden elini isteksizce yukarı aşağı sallayarak bana işaret eder. "Para kazanmanın daha iyi yolları var. İnsanlar savaşıırken ölüyor."

"Öncelikle, Carlton Tanner son otuz yıldır fabrikada çalışıyordu. Geçen yıl, asla olmaması gereken bir makine arızası nedeniyle hayatını kaybetti. Şimdi karısı yalnız kaldı ve çocukları

çocukları, hayat sigortası yaptırmayı düşünmediği için zar zor geçiniyorlar ve fabrika, neden olduğu ölümün sorumluluğunu üstlenmiyor. İkincisi, sekizgen ringde en son ne zaman birinin öldüğünü hatırlamıyorum. Bu bir spor, Bitsy. Sparta değil."

"Bu, maaş almak için birinin yüzüne yumruk atmak."

"Evet." Dilimi şaklatıp kapısını açıyorum. Benim fikrimi değiştirmeyeceği gibi, o da benim fikrimi değiştirmeyecek. "Ve o maaş, çocuklarımın asla parasız kalmayacağı anlamına geliyor."

"Ne çocukları?! Senin çocuğun yok ve kimse senin yüzünden şişkin bir karınla şehirde dolaşmıyor. Ki," diye ekliyor dudaklarını bükerek, sanki kendi kendine konuşur gibi mırıldanarak. "Benim beklediğim gibi olmadı. Eminim ki her yerin çocuklarla doluydu. Sen ve kardeşin beni hep çok strese sokardınız."

"Beni tanıdığını sanıyorsun." Arka cebimden şapkamı çıkarıp, çok kıvrılmaması için yıpranmış kenarını düzeltiyorum. Ama hâlâ içerideyim ve buralarda, kapıdan çıkmadan şapka takılmaz. "Gençliğim hakkında yaptığınız varsayımlara alınmam gerekirdi, Bayan Bitsy. Geldiğim yerden dolayı beni yargılamak pek hoş değil."

"Yargım, ailenle neredeyse hiç ilgisi yoktu, tamamen senin kasabada ne kadar çılgın olduğunla ilgiliydi. Daha da kötüsü, kızımı da bu maceraya sürükledin, onu suçlu bir itibarla damgaladın, onu uzak tutmak için ne kadar uğraşsam da. Seninle hiçbir ilgisi olmak istemiyordu, ta ki ilgilenene kadar, sonra ergenlik hormonları devreye girdi ve birdenbire, yerel polislerin kayıtlarında onun parmak izleri vardı."

"Benim yüzümden." Sahte bir kahkaha atıp, kalbimi alıp lanet bir trenin altına atan kadının adının geçmesiyle midemde oluşan spazmı görmezden geliyorum.

Alana Page kasabanın iyi kızıydı — en azından masum yüzü insanlara öyle inandırıyor. Ve ben... ben kasabanın işe yaramaz, kimsenin umursamadığı bir adamdım ve geleceği o kadar karanlık olan sorunlu bir ikilinin yarısıydım ki, beni sevdiğini söyleyen kız bile balodan sonra bana soğudu ve lise diplomasını alır almaz kasabayı terk etti.

Sonsuza kadar, hadi oradan.

"Kızınız belaya bulaşmayı iyi bilirdi, Bayan Bitsy. Ama o zamanlar, onun itibarı hala oldukça parlaktı ve benimki daha fazla lekeye dayanabilirdi. Onun yerine cezayı ben çekebilecekken, onun suçları için onu suçlamaya gerek yoktu."

Gözleri, her yerde, her zaman, Page ailesinin var olduğu her dünyada tanıyabileceğim bir kurnazlıkla parıldıyor. Kahretsin, ben dokuz yaşındayken o işkence edici bakışa aşık oldum ve benden nefret eden bir kız da onun biraz meraklı olduğunu itiraf etti.

"Onu hep yanında tutuyordun, değil mi?" Bitsy ince dudaklarını sıkılaştırdı. "Onun yaptığı her şeyin sorumluluğunu üstleneceğini *söylüyorsun*, ama benim gördüğüm kadarıyla, bu kasabayı yakıp ona kibritleri verirdin. Hapse gireceksen, onun da seninle gelmesini isterdin. Tamamen mantıksız bir şekilde, ama bir bakıma sağlıklı bir davranış, sanırım."

"Biz çocuktuk. Saçma sapan oyunlar oynardık. Neyse..." Eşiği geçip şapkamı takıyorum, günümün 12 metrelik bir ladin ağacını temizlemekle geçeceğini ve daha sonra da derimin altında kaşıntıya neden olan buzları duşla temizleyeceğimi biliyorum. "O ağacı temizlemek için arkaya gidiyorum. Gürültüyü en aza indirmeye çalışacağım."

"Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim." Elini masanın üzerine, diğer elini sandalyenin arkasına koyar ve beni kaşlarını çatmaya iten bir uğraşla ayağa kalkar ve ürünlerini lavaboya götürür. "Ve sormadınız ama, bunu sormak kabalık olduğunu bildiğiniz için, bu kadar endişelenmeyi bırakabilirsiniz. Eve kalacak bir bakıcı geliyor."

"Gerçekten mi?" Rahat bir nefes alıp ciğerlerimi boşaltıyorum ve kaşlarını çatmış halim yerini neşeli bir gülümsemeye bırakıyor. "Bu çok iyi bir haber, Bayan Bitsy. Yabancı birinin etrafınızda olmasını sevmediğinizi biliyorum, ama sizin için çok daha iyi olacak..."

"Evet, evet." Sebzelerini yıkamak için musluğu açar. "Biz yerleşene kadar birkaç gün uzak durmanı istiyorum. Senin gibi aptal saatlerde ortaya çıkan Watkins'lerin serseri çocukları yüzünden onun korkmasını istemem."

"Saatin aptalca olduğunu düşünmüyorum. Chris ve ben güneş doğarken koşuya çıkıyoruz. Günümüzü böyle başlıyoruz."

"Ben de günümü böyle başlıyorum," diye homurdanır. "Bundan hoşlanmıyorum. Ben aksini söyleyene kadar ziyaretçi istemiyorum, sakın denemeyin bile. Diğer tarafa koşun. Çünkü onu korkutup istifa ettirerseniz, başınıza bela yağdırırım."

"Seni rahat bırakacağım." Şapkamı düzeltip, yeni tahtalara ihtiyacı olan verandaya geri çekildim. Yeni çivilere. Yeni verniğe.

Hatta, tamamen yeni bir verandaya ihtiyacı var.

"Bu bakıcı size içeride yardım edecek mi? Yemek pişirme, temizlik gibi işlerde?"

"Mm. Öyle bir şey."

"O zaman dışarıdaki işleri ben hallederim. Ama," diye ekliyorum, o omzunun üzerinden bana sert bir bakış attığında. "Sen yerleşene kadar birkaç günlüğüne değil. Ne zaman geliyor?"

"Bu öğleden sonra." Titreyen parmaklarıyla her domatesi yıkıyor, parlak kırmızı olana kadar kabuğunu ovuyor. "Akşam yemeği vakti."

"O ağaca başlayacağım ve yeni arkadaşın gelmeden önce işimi bitireceğim." Kapıyı bırakıp kapanmasına izin verdikten sonra, topuklarımı döndürüp verandanın merdivenlerinden aşağı koşuyorum. "Hafta sonu çim biçmek için geri geleceğim. Daha fazla bırakamam," diye sesleniyorum, onun itiraz edeceğini *bilerek*. "Çok uzayacak ve sonra hayvanlarla uğraşmak zorunda kalacaksın. Chris." Çenemi kaldırıp ikiz kardeşim Chris'in bana dönmesini bekledim. Kamyonetimin önüne yaslandı, bir ayağı yerde, diğer ayağı ızgarada, benimkinden pek de farklı olmayan bir şapka gözlerini gölgeliyordu ve sık sık somurtkan bir ifadeye bürünen dudakları düz bir çizgiye dönüştü. "Zamanımız kısıtlı. Bu akşam misafirleri gelecek." Onun yanından geçip kamyonetimin kasasına uzanarak testereyi çıkarırım. Sonra tekrar dönüp, Bitsy'nin evinin arka tarafında, arka kapısından yaklaşık otuz metre uzaklıkta bulunan ağaca doğru yürümeye başlarım. "Terlemeye hazır mısın?"

Onun 230 kilosu benimkine kolayca yetişiyor. Geniş omuzları ve uzun bacakları benimkiler gibi zemini yiyor. Biz aslında birbirimizin kopyasıyız, ama ben genellikle gülümsemeyle ve ukala cevaplarla karşılık verirken, o daha çok sessiz bir gözlemci. Bir düşünür.

Ve onun programını bozarsan, Tanrı yardımcın olsun.

"Arka cebinden bir çift eldiven çıkarır ve ellerine geçirir. "Ne planladığını bilmiyorum, ama sonucun hoşumuza gideceğini sanmıyorum."

Yani ölüyor... ve buna izin mi veriyor?

"Siktir lan." Eğilip testereyi alıyorum, çekme ipini çekip makineyi çalıştırıyorum. "Sonra biraz dövüşmek ister misin? Matlarda öfkeni boşaltmak ister misin?"

Alaycı bir şekilde güldü, sonra başını salladı ve geri çekilip bana yer açtı. Evet. Duygularımızı dışa vurmak için dövüşürüz. Ne olmuş yani?

On yıl önce Alana Page'i kaybetmemi atlatmamı sağladı. Beatrice Page'i kaybetmemi de atlatmamı sağlayacak. Bu kadın huysuz ve acımasız, yargılayıcı ve bir erkeğin özgüvenine pek iyi gelmiyor. Ama tanıdığım tek iyi anne figürü o. Bir an benim varlığımdan hoşnutsuzluk duyarken, bir an sonra beni sokaktan alıp karnımı doyuran kadın. Beni ve kardeşimi sayısız kez ölümden kurtardı ve çocuk hizmetleri bizi kontrol etmek için kasabaya her geldiğinde bizi koruyucu aile sisteminden uzak tuttu.

Gerçek ebeveynlerimiz eroini tercih ediyor, bizi yumruk ve tekmelerle hedef tahtası olarak kullanıyorlardı ve çok yediklerini ve hiçbir şeyi takdir etmediklerini iddia ettikleri iki çocuğu düzgün bir şekilde yetiştirmekle hiç ilgilenmiyorlardı. Yetişkin olarak, muhtemelen sisteme alınmalı ve bize daha iyi davranacak bir aileye gönderilmeliydik, ama deneseler bile gitmeyeceğimizi çok iyi biliyorum.

Bizi ayırmaya zorlamak, dünyanın yanıp kül olmasıyla sonuçlanacaktı.

Ve beni Alana'dan ayırmak, ellerime kan bulaşmasına neden olacaktı. Ona geri dönmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden Bitsy bizi yanında tuttu. Bizi sevmediği halde. Alana ile aramızdaki nefret meraka dönüştüğünde bile. Merak ateşlere dönüştü. Gizlice. O kadar ateşli bir tutkuydu ki, ikimizi de yaktı ve her şey bittiğinde bizi kömürleşmiş halde bıraktı.

En azından *beni* kömür gibi bıraktı.

Alana ise gayet iyi görünüyordu, New York'ta hayatın tadını çıkarıyor, bankacı gibi görünen bir pislikle evleniyor ve daha çabuk bir bebek sahibi oluyordu.

Nefesimi toparlamamdan daha kısa sürdü.

Hayat böyle, sanırım.

"Odaklan," diyor Chris, omzuma dokunarak beni buraya, şu ana geri getiriyor. Alana ve benim on sekiz yaşına girip zorlu hayatımız daha da kötüleşmeden önce binlerce kez tırmandığımız ağaca.

Zincir testerenin dişlerini oyulmuş *L&T Forever* yazısının hemen üzerine yerleştirmemin pek bir önemi yok. Çünkü ağaç öldü ve bir daha geri gelmeyecek gibi, aşkın mümkün olduğuna ve koşullarımızın bizi tanımlamayacağına inandığımız zamanlarda o ağaca kazıdığımız sözler de... onlar da öldü.

Aşık olduğumuz tarihi tam olarak biliyorum. Derime kazınmış.

Ve onun ayrıldığı tarihi tam olarak biliyorum. O tarih beynime kazınmış durumda.

"Elini kesersen, kışını tekmelerim." Chris'in gölgesi görüş alanımı dolduruyor, damarlarımda kaynayan öfkeyi yatıştırmazsam intikam alacağı konusunda beni uyarıyor. "Aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu biliyorum. İkizler arasında böyle bir şey var. Bitsy'nin kanseri yüzünden sinirlisin."

Öyle miyim?

Bu yüzden mi Alana bugün bu kadar acımasızca, duygusuzca aklımda, oysa normalde onun hayaleti bir hazine kutusu gibi kolayca saklanabilir?

"Çenenle o şeyi yapıyorsun," diye devam ediyor. "Kızgınsın. Ama Aralık'taki dövüşün için o uzuvlara ihtiyacın var, o yüzden sakinleş ve kendini kontrol altına al."

Lana & Tommy Sonsuza Kadar.

Kafamı hafifçe, neredeyse hiç fark edilmeyecek şekilde sallayarak, testereyi çalıştırıyorum ve çelik dişleri rayda hızla döndürerek, yumuşak parçalar geriye doğru fırlayıp bacaklarıma çarpana kadar ahşabı kesiyorum.

Lana & Tommy Sonsuza Kadar.

Ne komik.

Benim. Şaka benim.

ÜÇÜNCÜ TUR

ALANA

"O bir inek." Franky'nin gözleri gözlüklerinin arkasında büyüdü, biz gerçekten bir ineğin yanından geçtiğimizde ağzı açık kaldı. "Bu tam bir inek, anne!"

"Evet." Heyecan ve endişe sinir sistemimi altüst ediyor. Hem heyecan verici adrenalin hem de nostalji damarlarımdan akıyor, ama aynı zamanda korku da, çünkü son üç mili sürerek eski evimin garajına varmaya kesinlikle hazır değilim.

Arabadan inip uzuvlarımı esnetmek için can atıyorum, ama beynimin çok gerçek, tehlikeli bir kısmı geri dönüp New York'a kaçmam için ısrar ediyor.

Güvenli olan yere. Anonimliğin rahatlık verdiği ve geçmişimin birdenbire ortaya çıkıp beni ısırması muhtemel olmayan yere.

"Anne!" Franky koltuğunda dönerek karşı pencereden dışarı bakıyor. "Üç inek var! Üç inek var ve onlar sadece... onlar..." Dudakları guppy balığı gibi açılıp kapanıyor. "İstedikleri yerde dolaşıyorlar. Bu normal mi?"

"Aslında özgür değiller." Çok daha büyük bir eve giden büyük bir tabelayı işaret ettim. "Bütün bu arazi Dave Dingus'a ait. Hayvanlarını istediği yerde tutan çitleri var, bu yüzden özgür gibi görünseler de, özgür değiller."

"Dingus mu?" Burnunu kırıstırarak gözlüklerini düzgün oturması için yukarı itti. "Adı Dingus mu?"

"Evet, ve hayır, onunla tanışırsan hiçbir şey söyleyemezsin.
Ne yazık ki adı kötü, ama onunla dalga geçmek pek hoş değil."

Oğluma, çocukken Dingus'un adını sürdürdüğümü, bir boğa binicisinin sekiz saniye boyunca boğaya tutunup gecenin sonunda kupayı eve götürdüğü gibi, söylemeli miyim?

Hayır.

"Dave çok zengin bir adam. Plainview'un en az yarısı ve komşu kasabanın da büyük bir kısmı ona ait." Bu da demek oluyor ki, mahkemeye gidip adını değiştirebilirdi. Ama ne yazık ki... "Bana karşı her zaman çok nazikti," diye itiraf ediyorum. "Büyükanne Bitsy onu ne kadar huysuzlaştırırsa da."

"Atlar!" Franky elini yan camın üzerine vurur, acıdan inleyerek camı kaldırmak için aceleyle düğmeye basar. "Atlar var anne!"

"Var." Dirseklerimi kapı çerçevesine dayadım ve çenemi elime dayadım. "Onlar da Dave'in. Panik yapmadan önce, onun domuzları da olduğunu bilmelisin. Ve boğaları."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Boğalar mı?"

"Evet." *İstemededen bir ineğe binip bebek yapmak için.* "Burası bir çiftlik. Çiftçiler bunu yapar."

"İlginç bir bilgi." Yine yan camdan dışarı bakmaya başlar, Dave'in atları çitlerin izin verdiği kadar bize yetişirken yüzünde hayranlık ifadesi belirir. "Kırmızı bir koyunla mavi bir koyunu öptürerek koyun yetiştirebileceğini biliyor muydun?"

"Uh..." Oğlum üremek dedi. *Üremek* dedi! "Ne?"

"Öpüşmeyi bıraktıklarında mor bir koyun ortaya çıkar. İşte böyle yapılır."

"Şey..."

"Ama bu Minecraft'ta böyle. Gerçek hayatta değil. Gerçek hayatta hayvanları böyle üremediğini herkes bilir."

Ne halt ediyorsun sen? "Tamam..."

"Gerçek hayatta hayvanları üremek için önce onları evlendirmelisin. Sence Çiftçi Dingus, yeni hayvanlar üremeleri için hayvanlarını evlendirir mi?"

"Evet. Kesinlikle. Önce evlenmeleri gerekir. Kural budur." Telefonum hoparlörlerden çalmaya başlar, ajansımın adı ekranda yanıp söner.

ekran. Ve geçen hafta onun yarım düzine aramasını reddetmiş olsam da, bu aramayı telaşla kabul ediyorum. Konuyu değiştirmek için her şeyi yaparım. "Merhaba Helen. Arabanın hoparlöründen konuşuyorsun."

"Oh, merhaba. Merhaba Franky. Sen de orada mısın?"

Ekşi bir ifadeyle kollarını kavuşturup koltuğuna geri yaslanıyor, dudaklarını ve burnunu buruşturuyor.

"Seni duyabiliyor," diye onun yerine cevap veriyorum. "Ama şu anda konuşmak istemiyor. Annemin evine neredeyse vardık, ikimiz de biraz yorgunuz. Ne var ne yok?"

"Tamam, Elyte Publishing'deki editörle konuştum; senin el yazmanı olduğu gibi kabul etmeye hazır. Son konuştuğumuzdan daha yüksek bir teklif yaptılar, ben de bunu sana e-posta ile gönderdim. Bu hafta seyahatte olduğunu ve birkaç gün boyunca bakamayacağını söyledim. O da gelecek hafta bir cevap bekliyor."

"Yazıyı olduğu gibi kabul etmek mi istiyor?" Kalbim diyaframıma acı verici bir şekilde çarparak nefesimi kesiyor ve beni endişeyle daha fazlasını aramaya itiyor. *remekten* kaçmak için aceleyle kitaplara dalmıştım. "Ana erkek karakteri beğenmedi. Onu değiştirmek istedi."

"Onu beğenmediğini söylemedi. Onun sert olduğunu ve onu biraz yumuşatmayı düşündüğünü söyledi, hepsi bu."

"Ama ben..." Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Reddettim, bu yüzden tekliflerini geri çekmelerini bekledim."

"şimdi daha fazla para teklif ediyorlar ve Marianne onu olduğu gibi kabul etmekten memnun. Bu harika bir haber!"

"Bu..." Gürültülü bir şekilde nefes vererek, virajı dönerken arabayı yavaşlatıyorum. Tanrım, yardım et! Bir boğa, gün ışığında, mavi koyun-kırmızı koyun oyununu oynuyor. "Hey, Franky?" Yolun diğer tarafını işaret ediyorum. "şu yel değirmenini görüyor musun? Rzgrın gücünü kullanarak dönüyor ve yarattığı sürtünmeyi kullanarak yerden su çıkartıyor. Ne kadar havalı, değil mi?"

Ona göre mi? Onun beynine göre mi? Tabii ki harika.

"Bu çok para, Helen. Neden daha fazla teklif edip, daha önce beğenmedikleri bir el yazmasını kabul etsinler ki?"

"Onlar onu *hiç* beğenmediler ki! Aslında, onu *çok sevdiler*. Sadece kahramanın, özellikle üçüncü perdede, çok eleştirel olmasından endişe ettiler. Onun öfkesi inanılmaz bir gerilim yaratıyor, ama bu, Marianne'in onun nasıl karşılanacağına dair endişelerini ortadan kaldırmıyor. O, kahramanın her okuyucunun affını kazanamayacağından endişeliydi."

"Ben onu değiştirmek istemediğim halde neden daha fazla para teklif etti? Endişeleri hala giderilmemiş durumda." *Neden kendimi sabote eden bir pislikim ben?* "Hâlâ sert. Hâlâ sevimsiz. Ve biliyor musun? Oh, Franky, bak!" Geçerken gölü işaret ediyorum, Edwin Sanderson'ın yıllar önce karısı için inşa ettiği devasa, pitoresk evi. *Tanrım, o eve her baktığımda, o hayatı yaşamak nasıl olurdu diye merak ederdim.* "Kahramanım hala sevimsiz, Helen. O acımasız ve kusurlu. Muhtemelen tüm okuyucuları, kahraman için doğru seçim olduğuna ikna edemeyecek." Durup omuzlarımı silkiyorum, ama o burada olup bunu göremeyecek. "Elyte'in aldıkları riski farkında olup olmadığından emin değilim."

"Bu Marianne'in işi, Alana. Bu onun ofisteki ilk günü değil ve sen onun çalıştığı ilk yazar da değilsin. Eğer sana bir teklifte bulunuyorsa ve büyük bir düzenleme yapmadan kabul ediyorsa, bu hikayeye inandığı anlamına gelir. Teklifi kabul etmelisin."

Hayır. Kabul etmem gerektiğini düşünmüyorum.

"Bu, onun işinde iyi olup olmadığını bile merak etmeme neden oluyor." Küçük düşürme duygusu damarlarıma sızıyor ve Plainview'da olmanın getirdiği kaygının kalan izlerini silip süpürüyor. Benim için sadece birine yer var. "O, bazı şeyleri değiştirmek istemelidir. Hikayenin kusursuz olması imkansız. Hikayeyi *olduğu gibi* istemesi, bu işi savsakladığını ve hikayeye hiç inanmadığını düşündürüyor. Sanki doldurması gereken bir kota ve patronu ona kızmadan önce alması gereken kitaplar varmış gibi."

"Sektör böyle işlemiyor," diyor yavaşça. "Ve sen kendi kendini yoruyorsun. Bunun için çok çalıştın, Alana. Saatlerce terledin, kanattın, ama şimdi dışarıdan biri kitabı istiyor ve sen anlaşmayı bozmaya çalışarak kendini düğüm düğüm ediyorsun. Seni iyi tanıımıyorsam, yayınlanmak istediğinden bile şüphe ederim."

Franky'nin alaycı sesi ön koltuğa kadar yankılanıyor.

"Tabii ki yayınlamak istiyorum. Sadece kitabımı yanlış ekibe vermek ve onun elinde mahvolma riskini almak istemiyorum. Yazdıklarımı gerçekten anlayan bir editör istiyorum. Hikayeye inanan ve onu kitlelere okutmak isteyen bir yayınevi. Marianne'in pek sevmediği bir kahramanı tutmama izin vermesi benim için bir uyarı işareti."

"Kasten zorluk çıkarıyorsun."

"Daha fazla inek, anne!" Franky başını ön koltukların arasından uzatıyor. "Onları görüyor musun?"

"Görüyorum." *Çocukluğum boyunca her gün onları görürdüm. Bu cehennemde büyüdüm.* "Bir dakika sonra varacağız Helen, o yüzden kapatmam gerek."

"Teklifi oku!" Bilgisayar klavyesine dokunuyor, *tıklama* sesleri hattın öbür ucuna kadar geliyor. "Oku, düşün. Sonra taşındığına göre o parayla neler yapabileceğini düşün. New York'ta bir ayakkabı kutusu satın alabilirsin, tabii, ama orada, taşrada bütün bir ev satın alabilirsin. İpotek ödemesi olmadan. Annenin durumu da pek iyi değil, bu yüzden bankada biraz ekstra paran olması sadece iyi bir şey olabilir."

"Oh, güzel. İş görüşmeleri, yanında duygusal manipölasyon. Böyle şeyler olunca çok seviyorum."

Etkilenmemiş bir şekilde dilini şaklattı. "Sen bilerek aptal davranıyorsun." "Hayır, sadece omurgası olmayan bir editörle anlaşma yapmakla ilgilenmiyorum."

"Alana..."

"Teklifi görüşmek için gelecek hafta seni arayacağım. Ama kabul edeceğimi sanmıyorum. Marianne kahramanın değişmesi konusunda ısrarcıydı, ama şimdi bu konuyu bırakıyor. Her iki durumda da yanılıyordu ve bu benim gözümde iki kez hata yapmak demek."

"O bir..." Franky'nin sesi titriyor. "Anne! O bir lama mı?"

Tanrım. İşte başlıyoruz. "Sonra konuşuruz Helen." Telefonu kapatıp boğazımın dibinde biriken gerginliği yutuyorum, sonra arabayı yavaşlatıyorum. Milyonlarca anı birdenbire zihnime hücum ediyor ve yüzüme çarpıyor. Bu yolu sayısız kez yürüdüm. Ön tarafta, Tanrı yardımcım olsun, koyun şeklinde bir posta kutusu duruyor.

Çitimiz Dave Dingus'un gibi değil, o zengin yaşlı adamın günlerce yetecek parası var ve hayvanlarını kendi mülkünde tutmak için özel bir ilgisi var

Bizim çitlerimiz daha çok nazik bir öneri gibidir. Çürümüş, beyaz ahşap, eksik bölümleri olan, lamaların geçebileceği ve yolun üzerinde hayvan dışkıları bulunan bir çit.

Yaklaştıkça nefesim hızlanıyor ve korkunç bir şekilde gözlerim yaşıyor.

Buraya bir daha asla dönmeyeceğime emindim. New York'ta yaşayacağıma, oğlumu büyüteceğime ve onun randevuları arasında kitap yazacağıma emindim.

Plainview'dan ayrılmak kalbimi kırdı. Ama bir daha asla geri dönmeyeceğime emindim.

Ve yine de...

"O..." Franky emniyet kemerini gerip öne doğru eğildi, ön koltuklara dirseklerini dayadı. Ben de yoldan çıkıp çukurlarla dolu toprak bir yola saptım. "Anne, o bir *horoz* mu?"

"Mhm." Dudaklarımı sıkıca kapatıp gözlerimi temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum. "Büyükanne'nin bir horozu olması benim için hiç de sürpriz değil, tatlım. Ama onun Whacky II'ye benzemesi..." Uzun bir nefes verip başımı iki yana sallıyorum. "En azından on iki yaşında olmalı."

"Adı Whacky mı?"

"Aslında Whacky II. Whacky the First, havai fişekler ve kötü seçimlerle dolu talihsiz bir sonla karşılaştı."

O, "Ne?" diye kekeledi.

"Onu kasten incitmedik. Yemin ederim. Kulağa psikopatça gelse de öyle değil. Ama ben ve..." O ismi söyleme. Aklından bile geçirme. "Bir arkadaşım. Bir yaz, yapmamamız gerektiğini bilmemize rağmen havai fişeklerle oynuyorduk. Bir kasa dolusu havai fişek vardı ve inan ya da inanma, oldukça dikkatliydik. Ama arkadaşlarımdan biri o zamanlar büyütle oynamayı severdi. Yerdeki böcekleri ve diğer şeyleri incelemekten hoşlanırdı. O gün hava çok sıcaktı, Bitsy büyükanne bizi öğle yemeği için içeri çağırdı, sanırım bize acıdı. Arkadaşım büyüteci güneşin altına koydu ve bu da küçük bir yangına neden oldu. Yangın, sanırım sandığa sıçradı. Fitiller yanmıştı ve... Dişlerimi sıkarak, giderek derinleşen çukurları aşarak arabayı sürmeye devam ettim.

On yıldır uzaktayım. "Whacky'nin yukarı çıktığını gördük. Ama bir daha aşağı indiğini görmedik."

"Bu korkunç!" Yine de, benim tatlı oğlum kıkırdıyor. "Bir horozu havaya uçurdun!"

"Kasıtsızdı ve kesinlikle bununla gurur duymuyorum. Bu anlatması eğlenceli bir hikaye değil, tatlım. Bu bir ibret hikayesi. Havai fişeklerle, ateşle veya gallus gallus domesticus ile oynamayın."

"Gallus gallus domesticus mu?"

Bunca zaman geçmesine rağmen bu kelimeleri biliyor olmam hem rahatlatıcı hem de mideme bir yumruk gibi geliyor. Gülümsemek için bir neden ve aynı zamanda boğazımı sıkan paniğe karşı savaşmak için bir neden. "Burada olmak biraz zaman yolculuğu gibi," diye mırıldanıyorum. "Unuttuğumu sandığım detaylar, uzun zaman önce bir kenara attığım anılar, sanki hiç zaman geçmemiş gibi birdenbire beynimin ön tarafına geri geliyor. Arkadaşımin her şeye bilimsel adıyla hitap etme alışkanlığı vardı." Arka aynaya bakıyorum ve Franky'nin gülümseyen gözlerini görüyorum. "Sen de bazen öyle yapıyorsun. Gallus gallus domesticus."

"Lamaların bilimsel adının Lama Glama olduğunu biliyor muydunuz? Onlar deve ailesinin bir parçasıdır."

"Şey... hayır." Direksiyonu sıkıca kavriyorum, anılarla gerçekliğin çarpıştığı eve yaklaştıkça daha da sıkı sıkıyorum, *geçmiş*i alıp *bugüne dönüştürüyorum*. Bu ev, lise son sınıfımdayken bembeyazdı, ama zaman ve kavurucu güneş onu donuk, neredeyse kahverengi bir renge dönüştürmüştü. Mezuniyetten bir yıl önce diktiğim krep mirt ağacı şimdi bahçenin üzerine gölge düşürüyor, rüzgarda parlak pembe çiçekler uçuşuyor ve dalları bir grup koyunu koruyor.

Kırmızı değil. Mavi değil. Ve kesinlikle mor değil.

"Şu portakal ağaçlarını görüyor musun?" Geçerken onları işaret ediyorum ve boğazımda biriken gerginliği yutuyorum. "Onlar için çukurları ben kazdım. Ben, bir kürek ve birkaç arkadaşım, her küfrettiğimde bana sataşp portakal kabukları atıyorlardı."

"Ağaçlar henüz büyümemişken portakal kabukları nereden geldi?"

Dudaklarım daha da yukarı kıvrıldı çünkü bebeğim mantıklı düşünen biriydi.

"Peki neden sana bir şeyler attılar? Onlara yumruk attın mı?"

"

"Aslında yaptım." Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve arabayı durduruyorum.

Verandanın ayaklarından yaklaşık yirmi fit uzaklıkta durdum. Sonra motoru durdurup anahtarları aldım ve bir anlığına sadece... baktım. Bu yerin her santimetrekaresi için bir anım var. Her gün, her yıl, her an için bir hikayem var. Ve yemin ederim, neredeyse hepsinde bana zor anlar yaşatmayı seven şeytani ikizler vardı. "Onlara tüm gücümle yumruk attım. Sonra küreğimi salladım ve onlar gülerken Bitsy Nine ile başım belaya girdi. Onların bunu hak ettiklerini söylediğimde bana inanmadı. Portakal kabuklarına gelince... işte bu yüzden ağaçları dikmiştik. O gün erkenden kasabaya gitmiştik ve onları satan bir tezgah görmüştük."

"Portakal mı satıyorsun?"

"Mhm. En iyisi de, portakallar zaten dörde bölünmüş ve dondurulmuş haldeydi. Hava çok sıcaktı, bu yüzden tüm bozuk paramızı bir araya getirip alabildiğimiz kadar aldık. Sonra oturup çoğunu kasabanın gölgesinde yedik. O kadar lezzetliydi ki, kendi ağaçlarımız olması gerektiğini *anladık*. Eve dönerken fidanlığa uğradık, yarım düzine ağaç aldık ve onları eve kadar taşıdık."

"Tüm paranızı portakallara harcadığınız halde onları nasıl aldınız?"

Onları çaldık!

"Gidelim." Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım, sonra dışarı çıktım ve kollarımı gökyüzüne doğru kaldırdım, vücudumun izin verdiği kadar uzandım ve bir dakika bekledim... sonra iki dakika... Franky kendini topladı ve cesurca kapısını açıp beni takip etmeye karar verdi.

Oğlum dış dünyayı pek sevmez ve yeni insanlarla tanışmaktan *nefret eder*. O yeni insanlar kendi kanından ve canından olsa bile.

"Nasıl hissediyorsun?" Ellerimi ve sesimi alçaltıyorum, böylece sorum sadece ona yönelik oluyor. Çömelip oğluma ve Murdle kitabını göğsüne sıkıca sarılma şeklini izliyorum. "Şu anda ne hissediyorsun?"

"Korku." O, fotoğraflarını gördüğü evi, başımın üzerinden bakıyor. Benim doğduğum evi - *kelimenin tam anlamıyla*. "Gerginlik." Gözlerini benimkilere çeviriyor, lekeli gözlük camlarının ardında çaresizlik parlıyor. "Bu gece bir otele gitmeyi ve yarın buraya dönmeyi tercih ederim."

"Bugün büyükannemle tanışmaya hazır olmadığın için mi?"

Omuzlarını silkiyor, dudaklarını büzüyor ve parlak gözlerinin üzerinde kaşlarını çatıyor. "Sanırım. Konuşmak istemiyorum."

"Onunla mı, benimle mi?"

"Sen hariç herkese." Benimki gibi derin gamzeler yanaklarına kazınmış ve dünyaya gülümsediğini inandırmaya çalışıyor. *Gülümsemiyor*. Sadece çok fazla şeyin içinde boğulmuş, duygularını içine atmış ve onları içinde tutmak için inanılmaz bir çaba sarf ediyor. "Benden merhaba dememi isteyecek. Ben istemiyorum."

"Senin adına konuşsam olur mu? Çünkü haklısın, merhaba demek isteyecek. Ve sen bir şey söylemezsen, bu durumdan biraz rahatsız olacak. Ama izin verirsen, ona şu anda konuşmak istemediğini söyleyebilirim."

Kısa, keskin hareketlerle başını salladı. "Tamam. Benim tismim böyle yaptığında rahatsız oluyor musun?"

"Senin *tizm*?" Ellerimi beline koyup onu nazikçe kendime doğru çektim, onu kucaklamak için kendine doğru çekerken içimden kıkırdadım. "Otizm utanılacak bir şey değil, tatlım. Beni rahatsız etmiyor. Hiçbir zaman etmedi. Bu senin bir parçan."

"Dünyada normal insanlar da var."

"Buna saçmalık diyorum," diye alaycı bir şekilde homurdandım. "Öyle bir şey yok ve normal olduğunu iddia eden kimseye güvenilmemeli. Şanslıyım ki," titrek çenesine hafifçe vurdum, "tanın, benim için Nintendo oyunlarında kullandığımız hile kitabı gibi bir şey demek."

Gözlük çerçevesinin arkasından kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum."

"Murdles gibi." Kitabını işaret ediyorum. "Sonunda, sana cevapları verdiği zaman. Senin teşhislerin benim için öyle bir şey. Eskiden, sen daha küçüktün, ben ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Bir süre sonra, seni biraz anladım. *Sonra*, teşhis kondu ve zaten bildiğim şeyi doğruladı. Ve şimdi,

ne zaman emin olamadığımda, kopya kitabına bakıp sana nasıl yardım edebileceğimi tam olarak biliyorum."

İkna olmamış bir şekilde, dudakları kalın çizgiler halinde düşüyor. "Otizm bir engeldir anne. Nintendo oyunu değil."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Çömeldiğim için uyluklarım yanıyor ve dizlerim çökmek üzere olduğu için dik duruyorum. Ama kalçalarımı bükerek onun seviyesinde kalıyorum. "Bunu bir tür süper güç olarak görüyorum. Sen, yetişkinler dahil, tanıdığım herkesten daha akıllısın. En iyisi de, sağduyu ve dürüstlikle hareket ediyorsun. *Asla* lafı dolandırmıyorsun, *asla* yalan söylemiyorsun ve herkesin gerekli gördüğü sinir bozucu küçük konuşmalara katılmayı reddediyorsun. Bu dünyada kaç kişinin tam tersi olduğunu biliyor musun? Kendi seslerini duymak için sürekli laf kalabalığı ve durmak bilmeyen gevezelik? Bu çok yorucu."

Sonunda, tel kapı gıcırdarak açılır — diğer tüm duyularımı kaybetmiş olsam bile tanıyabileceğim bir ses — ve annem evinden çıkıp verandaya adım atar. Ama gözlerim oğlumun üzerinde kalır.

"O, sırf konuşmak için konuşan biri. O zamanlar, sadece... katılmayarak bunu durdurabileceğini bile bilmiyordum." Kalçasını gıdıklıyorum ve tatlı bir gülümseme kazanıyorum. "Otizm benim sözlüğümde kötü bir kelime *değil* ve senin teşhisinden dolayı üzgün değilim. Aslında, senin her şeyin için minnettarım. Bana cesur olmayı öğrettin, ki bu çok garip çünkü sen çocuksun, ben ise annenim. Sen gelene kadar cesaretin ne olduğunu hiç anlamamıştım."

Omzumun üzerinden bakıyor, gözleri gözlüklerinin arkasında kayıyor ve dudakları daha sıkı, daha düz bir çizgiye dönüşüyor.

Ben de sesimi alçaltıyorum. "Bu tarafa mı geliyor?"

"Evet."

"Kızgın görünüyor mu, yoksa kafasında tavuk şapkası mı var?"

Bunun üzerine, bakışlarını tekrar bana çevirir. "Tek seçenek bu mu?"

"Genelde mi? Evet." Çenesini okşayıp şakacı bir göz kırpıyorum — bu, öngörülebilecek gelecekte son baş başa kalacağımız an olduğunu ima ediyor — sonra sırtımı düzelterek gözlerimi kapatıp ciğerlerimi dolduran uzun bir nefes alıyorum. Bu kadına kendimi hazırlamanın gerçek bir yolu yok,

Ne kadar mantra okursam okuyayım, ne kadar meditasyon yapmaya çalışırsam çalışayım, ne kadar derinden yaralarımı sarmak istesem de.

Onun yarattığı yaralar.

Dönüp gözlerimi açtım. *Atla. Hallet şunu.* Ama her zaman 113 kilo ağırlığında olan bir kadın görmeyi beklerken, bunun üçte biri kadar bir kadınla karşılaştığımda şaşkına döndüm... üstelik sıırıslıklamdı.

"Anne?" Eskiden gece yarısı kadar siyah saçları ve en kaliteli porselen gibi bir cildi vardı. Ama şimdi ikisi de gri. "Sen..." *Zayıf. Hasta. Hiç iyi görünmüyorsun.* "Farklı."

"Yeni diyetim yüzünden." Parlak bir gülümseme takınıyor ve verandanın merdivenlerinden aşağıya topallayarak iniyor, onu yiyip bitiren ve onu şekilsiz bir lekeye dönüştüren bir elbise giymiş, bilek kemikleri dışarı çıkmasaydı kilo kaybını gizleyebilirdi. Köprücük kemikleri. Elmacık kemikleri. Eskisi kadar hızlı hareket etmiyor, ama en azından gözleri aynı. *Her şeyi* görebilen, keskin gözler. "Beni oraya kadar yürümemi isteyeceksin, değil mi?" Bizi yanına çağırıyor ama çimlere adım atıyor ve düz zemine çıktığı için hızlanıyor. Franky'den bana bakıyor. Kimi daha çok izleyeceğine karar verememiş gibi birinden diğerine bakıyor. "Franklin Page, seni yakışıklı küçük şeytan. Şu haline bak!" Kararını vermiş, kollarını açmış ve yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle bebeğime doğru koşar. *Sarı bana, evlat.* "Aman Tanrım, büyükannen seni gördüğüne çok sevindi."

Ama tabii ki, onun koşarak kollarına atlamasını beklerken - *belki filmlerde olabilir* - o geri adım atar ve beni kalkanı yapmak için yana kayar.

"Oh..." Yavaşlayarak, gülümsemesini kaşlarını çatarak değiştirir. Sonra, parıldayan gözleri tamamen başka bir şeye dönüşür. Benim çok iyi bildiğim bir şeye. "Uh...?"

"Biz de seni gördüğümüze sevindik anne." Onu kendime çekip selam olarak yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra diğer yanağına da. "Franky ve ben *uzun* bir yolculuk yaptık, bu yüzden biraz yorgunuz."

"*Yorgun muyuz...? Franky ve ben uzun bir yolculuk yaptık mı...?* Kedinin dili mi tutuldu?"

"Kedi falan yok." Onu bırakıp biraz daha dik duruyorum. Biraz daha kararlı. "Sadece yorgun. Ama belki daha sonra, yerleştğinde, gelip merhaba demek ister." Aşağıya bakıp onun temkinli gözlerine bakıyorum. "Arabaya gidip sırt çantayı alabilir misin, tatlım?"

Annem için, tek duyduğu bir istek. Ama oğlum için, duyduğu şey özgürlük. Yaşına göre oldukça geniş olan küçük göğsü rahatlamayla sönüyor, topuklarını döndürüp arabanın arkasına koşuyor, kapıyı açıp eşyalarını alıyor. Sonra bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Yapma."

"Neyi yapma?" Parmağını onun yönüne doğru uzatır. "Kendi büyükannesine merhaba demek bile istemiyor mu? Bunu hak etmek için ne yapmış olabilirim ki?"

"Neden her şey seninle ilgili olmak zorunda? Bunu duymak seni kızdırabilir anne, ama onun sessizliğe ihtiyacı aslında seninle hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Alana..."

"Oğlum yeni insanlarla ve yerlerle zorlanıyor," diyorum. "Saygılı olduğu sürece, sınırlar koyma ve rahatsız edici durumlarla istediği gibi başa çıkma hakkı var. Senin incinen duyguların, onun huzur ve özerklik hakkından daha önemli değil."

"Özerklik mi?" diye tekrarlar, sanki bu kavram ona yabancıymış gibi. "Sınırlar mı? Oh..." Ve bunun üzerine dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Anlıyorum. New York'ta bu yeni moda kelimeleri öğrendin ve şimdi de Plainview'a geri dönüp, geride bıraktıklarından daha iyi olduğunu düşünerek bunları kullanıyorsun."

Tanrım. Ben ayrıldığımdan beri hiç değişmemiş. Bu kadın memnun edilmesi imkansız ve kurban rolünde çok rahat, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan durumlarda bile. "Bunlar ne moda ne de yeni. Bunlar temel insan hakları. Buraya gelmek için iki gün boyunca araba kullandık, o yüzden bir anlığına sana odaklanmak yerine, dokuz yaşındaki bir çocuğun şu anda sosyalleşmek için çok yorgun olabileceğini düşünmeye ne dersin? Terliyiz. Aşırı uyarılmış durumdayız. Ve dürüst olmak gerekirse, bu yeni dünyaya alışırken duş almak ve mümkün olduğunca az duygusal manipülasyona maruz kalmak istiyoruz, lütfen."

Annem her zaman bana tepeden bakma alışkanlığı vardı. Alay ve yargılama, onun sürekli eşlikçileriydi. Babamın annesi de ona aynı şekilde davranırdı, o da bana öyle davranıyor. Bu, mutsuz bir evlilikten kurtulmaya çalışırken öğrendiği bir davranış ve benim babama benzediğim gerçeği - görünüş ve kişilik olarak - şüphesiz onun acımasızlığına katkıda bulunuyor.

"Beni sen aradın, Alana." Burnunu kırıştırıyor, bu hareket şimdi normalden yarı yarıya daha zayıf olduğu için çok daha şiddetli. "Colin'le aranızda sorunlar olduğu için eve dönmek istediğini söyledin. Sana bir iyilik yapıyorum. Bunu unutmayalım."

"Uh-huh." Colin'le evliliğimizin bitmesi sadece bir tesadüf. Aslında beni o aradı, ama Beatrice Page gerçeğin öfke krizini engellemesine asla izin vermezdi. "Eski yatak odamda mı kalacağız?"

"Evet." Franky, kolları kitaplar, doğduğundan beri her gece uyuduğu oyuncak ayı, en azından Ocak ayına kadar Plainview'da kesinlikle ihtiyaç duymayacağı bir kazak ve Lego parçalarından yapılmış bir robot el ile dolu olarak arabanın etrafında dolaşırken, o geri çekilip evi işaret etti.

"Franklin için misafir odasını hazırladım," diye devam eder. "İkiniz de konaklamanızdan memnun kalacaksınız."

"Hadi, tatlım." Parmaklarımı nazikçe omzuna koyup onu eve doğru yönlendiriyorum. "Sana yatak odamı göstereceğim. Benim büyüdüğüm oda."

"Misafir odasında uyumak istemiyorum," diye fısıldayarak gömleğimi çekerek beni kendine doğru çeker. "Orada yalnız kalmak istemiyorum."

"Merak etme." Göz kırparak gözlerinin yumuşamasını beklerim. Rahatla. "İstediğin kadar benim odamda kalabilirsin. Burası büyükannenin evi olabilir, ama ben hala senin annemim. Son sözü ben söylerim."

"Umarım seninle vakit geçirebiliriz, Franklin." Annem önümüzde verandanın merdivenlerini hızla çıkıp kapıyı açmak için karşıya geçer. Sonunda geri dönüp, etkilemek istediği insanlara sakladığı dostça gülümsemesini takınır. "Ciddiyim. Plainview, yapılacak çok güzel şeyler olan küçük bir kasaba. Annen yakında çalışmakla meşgul olacak ve yaz tatili daha yeni başladı"

, yani henüz okul başlamadı. Bu da demek oluyor ki, bazen sadece sen ve ben olacağız. Umarım arkadaş olabiliriz."

Açık kapının önünde durur ve yukarı bakarak gözlerine bakar. Dünyada, ağustos böceklerinin çığlıkları ve kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım dışında hiçbir ses yoktur.

Sonra başını sallar ve yoluna devam eder.

Bu aslında bir nevi "high five" gibidir ve mucizevi bir şekilde, annem bunun farkına varır. Çünkü sahte gülümsemesi yerini daha büyük, daha iyi, daha gerçek bir gülümsemeye bırakır.

"Tamam." Adımlarını hızlandırarak bizi takip eder ve böcekleri dışarıda tutmak için kapıyı kapatır. "Neden odalarınıza gidip hazırlanmıyorsunuz? Akşam yemeği bir saat sonra servis edilecek."

"Gidelim." Lego yere düşüp parçalanmadan önce onun yığının bir kısmını alıyorum, sonra elini tutup, milyonlarca anının saklı olduğu bu evde ona rehberlik ediyorum. Sayısız kez tek başıma yemek yediğim mutfak ve annemin dizilerini izlemek istediği için, varlığımın onu rahatsız ettiği için uzak durduğum oturma odası.

Acımı ve binlerce yalnız gecemi barındıran bu eve bir daha asla dönmeyeceğime emindim.

Ama planlar değişir. Hayat değişir.

Oğlumun iyiliği için, bu değişiklikleri yumuşatmayı ve onu çirkinliklerden korumayı amaçlıyorum.

DÖRDÜNCÜ RAUNT

TOMMY

"Çember oluşturun!" Chris kafesin dışından bağırır, gür sesi bu spor salonunun dışındaki kişiyle arasında net bir ayırım yaratır. Gerçek dünyada Christian Watkins'in kimseye ayıracak zamanı, küçük konuşmalar yapma eğilimi ve zaten çok sayıda arkadaşı olduğu için yeni arkadaşlar edinmeye tahammülü yoktur.

O benim.

Ben onun arkadaşıyım.

Ama Love & War'da, dünya yanarken ve ben hapishaneye ya da deliliğe doğru hızla ilerlerken liseden yeni mezun olduğumuzda açtığımız spor salonunda, o bir güç merkezi. Dövüşçülerinin gevşemesine izin vermeyen dünya standartlarında bir antrenör.

O benim.

Ben onun dövüşçüsüyüm.

"Sol kolunu kaldırıp yüzünü korumazsan, onu bir tahta parçasıyla parçalarım," diye hırlar. "Zaten kafanı umursamıyorsun, o yüzden vurabilirim."

"Bugün çok gerginsin." Sparring partnerim Oliver, aptalca bir haymaker atıp dönmeye başladığında, ben de eğilip bir dizimin üzerine çöküyorum. O dönerken, ben de bir dizimin üzerine çöküp kollarımı onun gövdesine doluyorum ve onu yere çakarak zemini sarsan bir gürültüyle yere seriyorum. Anında, onun vücudunun üstüne atlayıp kolunu

kolunu geriye doğru çekerim, kendimi yana atar ve o acı içinde bağırıncaya kadar tavuk kanadını sıkıştırırım.

Ve sonra beklerim. Beklerim. Beklerim.

O vurana kadar. "Seni pislik!" Bacağımı tokatlar ve kolunu bıraktığımda homurdanır, dilimde kahkaha yuvarlanır ve ciğerlerim temiz hava için nefes alır. Kafesin kapısı gıcırdayarak açılırken, ter içinde kanvasın üzerine uzanırım ve kardeşimin boncuk gibi gözleri tek gördüğüm şey olur.

"Ben kazandım."

"Sen bir hiçle dövüşüyorsun. Fazla kendini beğenmiş olma." "Hey!" Ollie bacaklarımın altından yuvarlanır ve dizleri ve dirsekleri üzerinde durur.

dizleri ve dirsekleri üzerinde durur. Bu, bir erkeğin hapisanede yapmayacağı türden bir pozisyonudur... tabii bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan. "Ben sıradan biri değilim. Ben duyguları olan tam bir insanım."

"Sen bir kum torbasısın," Chris onu soğuk bir şekilde reddeder. "Sen bir saat boş vaktin olan ağır bir vücudun." Sonra gözlerini tekrar bana çevirir. "Böyle antrenman yapmaya devam edersen hiçbir şey kazanamayacaksın."

"Dostum, Temmuz ayındayız." Grappling eldivenlerimi çıkarıp terli alnımı siliyorum, ama ellerim de terli olduğu için bu hareketin bir faydası yok. "Çok zamanımız var. En erken Ekim ayına kadar ciddiye almayacağız."

"Temmuz ayında ciddiye alın, böylece Kasım ayında hazır olmak için bu kadar sıkı antrenman yapmanız gerekmez."

"Ekimden önce ciddiye alırsak, dövüş gecesi yorgun düşerim." Elimi uzatıp onun tutmasını bekledim, ama beni ayağa kaldırmasına izin vermek yerine, bacaklarımı uzatıp dizlerinin arkasını vurdum, onu yanıma yere yapıştırdım ve o bir saniye içinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp üzerime atladığında, hızla uzaklaştım.

Onu kendi vücudumu tanıdığım gibi tanıyorum, bu yüzden kafesin kapısına doğru koşuyorum, aceleyle neredeyse havada uçuyorum, hepsi onun etli yumruğunun kaburgalarımı yeniden düzenlemesini önlemek için. "Dövüş için bir tarih belirlediğimiz için endişeleniyorsun." Kafesten çıkıp derse gelen bir grup çocuğun arasına karışıyorum, küçük serserileri kalkanım yapıyorum. Bu benim Tanrı vergisi hakkım. "Resmi bir tarih olması, paniklediğin anlamına geliyor. Biraz bunaldığını anlıyorum..."

"Bana çocukmuşum gibi konuşma." Kafesten dışarı çıkıyor, çıplak göğsü adrenalinle şişiyor, ciğerleri savaşa hazırlanmak için zorlu bir şekilde çalışıyor. "Psikolojik zırvallıklarını kullanıp kendini akıllı sanma. Ollie rakip değil. O boktan bir dövüşçü." "Hey!" Sırt üstü yere yığıldı. "İkiniz kötü hissettiğiniz için benden öfkenizi çıkarmayı bırakın." "Sen hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun, Tommy! Conner kemerini geri verdi, bu da sana yol açtı. Şimdi kemer sende, ama Docik onu

"Sen hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun, Tommy! Conner kemerini geri verdi, bu da sana yol açtı. Şimdi kemer sende, ama Docik onu almaya geliyor ve o öylece yatmayacak..." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder.

Oliver homurdanır.

"O şu anda en iyi dövüşçü ve zirvede yerini almak için can atıyor."

Bebek savaşçılarımızdan biri olan Molly'yi yakalayıp, kıkırdayan bedenini kardeşime doğru itiyorum. "Çocukların önünde böyle küfür etmemelisin. Annelerin bu konuda çok titiz olduğunu biliyorsun."

Kardeşim onu yakalayıp geri döndürür. "Dokuz yaşındaki bir çocuğu kalkan olarak kullanmamalısın." Yine de, dokunuşunu yumuşatır ve kızın boynunun yanını gıdıklar. "Ve bugün çocuk sınıfına gidiyorsun."

"Ne?" Aniden durup, etrafımı saran bir düzine beşinci sınıf öğrencisine bakıyorum. Sanki ben lanet olası bir Wiggle'ım ve onlar da benim küçük hayranlarım. "Eliza..."

"Eliza bugün yok ve *herhangi* bir personel toplantısına katılmış olsaydın bunu bilirdin. Ya da e-postalarını okusaydın. Ya da mesajlarını kontrol etseydin. Ya da," odadan çıkıp geri döner, elinde "ELIZA YOK!" yazan sarı bir yapışkan not tutar. "Biliyorsun, aynadaki kendi yansıman dışında hiçbir şeye dikkat etmiyorsun. Lisedeyken de sinir bozucuydu. Şimdi daha da kötü."

"Bugün çok incitici davranıyorsun."

"Ben de öyle dedim," diye gürledi Oliver, hala kafeste sırt üstü yatarken. "Kötü tavır. Duyguları incitiyor."

"Biraz dengesizsin," diye *psikolojik gevezelik yapıyorum*, Chris'in gözleri her ton koyulaştıkça gülümsemem daha da genişliyor. "Hafta sonu. Yaz tatili. Nefes al ve sadece..." Ona başka bir çocuk daha atıyorum. "Rahatla."

"Çocuk sınıfını yönetiyorsun, sonra da akşam yemeği pişireceksin. Biftek ve patates kızartması istiyorum ve saat sekize kadar hazır etsen iyi olur." Topuklarını döndürüp kafese doğru yürür, Ollie'yi korkutup ayağa kaldırır ve ikisi karşı karşıya gelirler.

Zavallı, zavallı adam. Az sonra dayak yiyecek.

"Bugün yine kurbağa zıplaması yapabilir miyiz?" Molly kolumu tutar, omzuma ulaşana kadar maymun gibi tırmanır, ama ağacı terli olduğu için tekrar aşağı kayar. "Lütfen?"

"Kurbağa zıplamalarını seviyor musun?" Onu silkip atarım ve başka bir çocuğun arkasına saklanırım, sonra bir başkasının arkasına, o da beni kovalamaya çalışır. "Round-robin sparring yapsak nasıl olur? Ama sen ortadasın ve herkes seni dövüyor. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?"

"Hayır!" Arkadaşlarının arasından fırlayarak kalçama yumruk attı. Sanırım bu bir *etiketleme* anlamına geliyordu. *Ben etiketlendim.* "Ayrıca babam sana artık benimle dalga geçmemeni söylememi istedi."

"Baban beni korkutmuyor." Onun elinden kurtulup başka bir çocuğun arkasına geçiyorum. "Babanla ben aynı okula gittik ve bir keresinde benim önümde altını ıslatmıştı."

"İğrenç!" Bir düzine çocuk aynı anda gülerek ve kasıklarını tutarak bağırır.

"Babanı bana karşı dövüşmeye çağır." Kalçalarımı eğip kıza savaşçı yüzümü gösteririm... gibi. "Ona şampiyonun onu sekizgen ringde bir raunt dövüşe davet ettiğini söyle."

"Babam senin her zaman şampiyon olduğunu söylüyor," diye araya girer Jeremy, Molly'nin dokuz yaşında olduğu halde yedi yaşında. "Ama bu konuda ergant olduğunu söylüyor."

Kibirli mi? "Billy Caster benim *kibirli* olduğumu mu söyledi? Oğlum, Billy Caster bir keresinde tüm sınıfın önünde bir elektrik direğine kafasını çarptı! Billy Caster'ın o kelimenin anlamını bilecek beyin hücresi yok."

"Hey! Aptal mı?" Chris kafesin kapısını salladı, sonra başını yana eğdi. Tam da Billy Caster'ın boncuk gibi gözleri benimkilere dik dik bakarken. Ve onun yanında, Molly'nin babası kollarını kavuşturdu. Aslında, benimle aynı okullara, benimle aynı dönemde giden, kulak misafiri olan bir sürü ebeveyn, yüzlerinde kötü niyetli somurtkan ifadelerle bizi izliyordu. "Gerçekten bir işi böyle yürütmek gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ebeveynler grubuna el sallıyorum, ama çocukları dönünce beş parmağımı tek bir orta parmağa çeviriyorum. Sonra Molly'nin etkilenmemiş annesine göz kırpiyorum ve odanın köşesinden bir gömlek almak için geri çekiliyorum. *Sanırım küçüklerle birlikte yuvarlanırken giyinmeliyim.* "Tamam, peki," diyorum ve ıslak tenime kuru kumaşı geçiriyorum. "Bebek karateciler, en kısıdan en uzuna doğru sıraya girin. Beş yaşında ya da on yaşında olmanız fark etmez, uzun olanlar buraya," solumu işaret ediyorum, "kısa olanlar da oraya." Sağımı işaret ediyorum.

Hevesle, daireler çizerek koşuyorlar ve tam da tahmin ettiğim gibi, tüm düzenlerini kaybediyorlar. Bu yüzden ellerimi çırpıp, emir veren sesimi kullanıyorum. "Solumda uzun boylu olanlar" diyorum. Molly'yi tutup sağa atıyorum. "Kısa boylular oraya. Son derste ne yaptığınızı kim hatırlıyor?"

Jeremy kolunu başının üzerine kaldırır. Babası polistir; çocuğun soru cevaplama iyi olması beni şaşırtmaz. "Kata çalışmıştık!"

"Ve takedownlar!" diye ekliyor Molly.

"Hangi takedownlar?" Başka bir çocuğu yakalayıp sola fırlatıyorum. Sonra bir başkasını, onu sağa yönlendiriyorum. "Adını hatırlayan var mı?"

"Şey yaptığımız şeydi, mesela..." Jeremy bir sınıf arkadaşını yakalar ve onu omzunun üzerinden, beni dava ettirecek kadar şiddetli bir şekilde fırlatır. Ama çocuk sanki lastikten yapılmış gibi zıplar ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkar.

"Tamam." Gülüşümü saklamak için elimi ağzıma götürdüm. Sonra grubumun ortasından geçerek son bir çocuğu buldum. O, kısa ve uzun olanların tam ortasında duruyordu. Ama en ilginç olanı, onu tanımıyor olmamdı.

Bu kasabada... bu neredeyse imkansızdır.

"Adın ne?" Dönüp duvardan bir düzine hula hop alıp, onları yere atarak bir engel parkuru oluşturuyorum. Ama yerleştirmeyi bitirdiğimde çocuk cevap vermez, ben de kaşlarımı çatarak geri dönüp onu tekrar inceliyorum. Bu sefer daha dikkatli bir şekilde. Onu, kalın gözlüklerinin arkasında titreyen çenesini ve parıldayan gözlerini *gerçekten* inceliyorum.

O, geveze Molly ya da insanları memnun etmeye çalışan Jeremy gibi değil. Sessiz. Utangaç. Hatta, ben çömelip onun bulanık bakışlarını incelerken, korkmuş bile. Sesimi alçaltarak, sadece ikimizin duyabileceği şekilde, tekrar deniyorum. "Benim adım Tommy. Bana adını söylemek ister misin?"

Sadece bakıyor, yanakları kıpkırmızı. Ama bu tür insanları tanırım. Tanrım, hayatım boyunca böyle biriyle yaşadım, bu yüzden bakışlarımı indirip yeni bir yaklaşım deniyorum. "Sorun değil. Söylemek zorunda değilsin. Dersler için buradasın, değil mi?"

Göz ucuyla baktığımda, başını salladı.

"Ama aslında burada olmak istemiyorsun, değil mi?"

Yine, başını sağa sola salladığını görüyorum.

"Yaz geldi ve genellikle bu dönemde sayılarımız artar. Anneler ve babalar işte ve kreşler dövüş sanatları derslerinden daha pahalıdır. Daha önce böyle bir ders aldınız mı?"

Kafasını sallıyor.

"Ve açıklığa kavuşturmak için, konuşmayı biliyor musun? Sesin var mı?"

"Evet."

Zafer!

Gözlerimi yukarı kaldırıp gülümsüyorum, bana sadece tek bir kelime söylese bile. Boğuk, titrek, zar zor çıkarılmış bir hece.

"Sanırım benim aptalca ve gürültücü davrandığım tüm o şeyleri duydun, değil mi? Muhtemelen sessiz olmayı bilmeyen bir adam gibi gelmişimdir. Ama," çenemi kafese doğru eğiyorum. Yerel doktorumuza vuran kardeşim yönünde. "O benim ikizim ve muhtemelen tanıdığım en sessiz adamdır. Az önce gördüğün şey dışında, o da insanlarla konuşmayı pek sevmez. Bu yüzden uzun zaman önce bir erkeğin sessizlik arzusuna saygı duymayı öğrendim."

Yavaşça, söylediğim her kelimeyle, çenesindeki titreme azalıyor. Yanaklarındaki kızarıklık yumuşar.

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Ama ders sırasında sana talimatlar vereceğim, eğer anlamazsan, kendini güvende hissetmezsen veya bir şeylerin ters gittiğini hissedersen, o zaman konuşman gerek, tamam mı? İstedğin kadar çok veya az konuşabilirsin. Ama

sen söylemedikçe bir sorun olduğunu bilemem. Buraya geldiğinde annen veya baban herhangi bir form imzaladı mı?"

Omuzlarını silkiyor, nefesini veriyor. "Beni büyükannem getirdi. Annem yeni işinde."

"Tamam. Peki." Çenemi kaşıyorum. "Bu şehre yeni mi geldin?" Tekrar başını sallıyor. "Birkaç gün önce."

"Büyükannen buraya yeni mi taşındı?"

Kafasını sallıyor. "O hep burada yaşadı. Ailenizi tanıdığını ve benim derse gelmemin sizin için sorun olmayacağını söyledi."

Ailemi tanıyor mu... *Hay aksi. Umarım tanımıyordur. Ailem berbat bir aile.*

"Sorun değil. Yetişkinlerin işlerini sonra hallederim. Başlamadan önce konuşmamız gereken herhangi bir yaralanma veya başka bir şey var mı? Kaç yaşındasın?"

"Dokuz buçuk yaşıyordum. Doğum günüm Ocak ayında. Ve bacağım ağrıyor." Bacağındaki sararmış morluğu işaret ediyor. "Büyükannemin evinde düştüm. Büyükannemin inekleri var ve bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı."

"İnekler sana tuhaf mı bakıyorlardı?" Göğsümde yumuşak bir kahkaha yankılanıyor. "Tuhaf mı, nasıl?"

"Sanki beni öldüreceklermiş gibi." Kollarını tekrar kavuşturup titredi. "Kadının tavukları da var. Sanırım cehennemden yükselip bana kabuslar görmem için buraya geldiler."

"Yükselmişler mi? Dokuz yaşındaki bir çocuk için oldukça akıllıca bir kelime, sence de öyle değil mi?"

Bana bakarak dudaklarını sıkılaştırır ve sanki büyükannesinin arazisindeki katil ineklerden daha aptalmışım gibi beni inceler. "Bu normal bir kelime. Bilmiyor musun?"

Yüksek sesle gülerek, bacaklarımdaki laktik asit şişmesinden patlamadan önce dikleşiyorum. "Biliyorum. Aslında her türlü akıllı kelimeyi biliyorum. Ama onları kardeşimden öğrendim ve o tanıdığım en akıllı adam."

"Annem, tanıdığı en zeki kişinin ben olduğumu söylüyor. Yetişkinler dahil."

"O zaman muhtemelen haklıdır. Bana adını söylemek ister misin?"

Ve birdenbire dudaklarını kapatıp susuyor. *İlginç*. Bir adım geri çekiliyorum, sonra da buradan kaçıp yola atlamayacağından emin olduğumda bir adım daha geri çekiliyorum. Sonra, ben yeni çocuğa odaklanırken bir tür yasadışı horoz dövüşü ringine dönüşen sınıfımın geri kalanına alkış tutuyorum. "Molly Jenkins!" Gömleğinin yakasını tutup kurbanından uzaklaştırırım. "Kendine hakim ol, kızım. Biz aptal erkeklere kızların nasıl üstün bir özdenetim sahibi olduğunu göstermelisin, falan filan."

"Falan filan, kığım!" Jeremy'ye vahşi bir bakışla döner. "Jiu-jitsu'da benden daha iyi olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Eh, ona gününü gösterdin." Jeremy'nin elektrikli gözlerine bakıyorum. "Seni boyun eğdirdi dostum. O bir kız ve yine de seni yeniyor. Baban kadar utanç vericisin."

"Buna para ödediğimize inanamıyorum," diye söylenir Billy. "En azından okulda Tommy Watkins *bedavaya* saçmalıyordu."

"Enflasyon," diye gülerek Molly'yi ayağa kaldırıp yeni çocuğun yanına itiyorum. "Oraya git ve arkadaş ol." Ama çocuğun gözlüklerinin arkasındaki gözleri panikle parıldadığında, "ama istemiyorsa seninle konuşmak zorunda değil," diye ekliyorum. Kibar ol, ama patronluk taslama. Jeremy." Onu ilk çembere doğru yönlendiriyorum. "Grubunu yönet. Birinden diğerine kurbağa zıplaması yap. Daireyi dolaş, sonra tekrar sıraya gir. Gerçek işe başlamadan önce hepinizin nefes nefese ve terli halinizi görmek istiyorum."

"Isınma hareketleri hiç eğlenceli değildir," diye mırıldanır. Yine de sırada ilk olmak için fırsatı kaçırmaz. Babasına çekmiş. "Bugün tekme çalışabilir miyiz?"

"Önce ısın." Kafese doğru yürürken, artık hakimiyetini göstermediği için tavırları yumuşayan Molly'nin yanından geçerim. Sonra kardeşimin gözlerinin benimkilere gelmesini beklerim. "O çocuğun kim olduğunu bilen var mı? Annesi işte olduğu için büyükannesi onu getirdiğini söyledi. O ve annesi buraya yeni taşınmışlar, ama büyükannesi hep burada yaşamış."

"Gerçekten herhangi biri olabilir." Ollie, oksijen almak için nefes alırken bacaklarını ve kollarını genişçe açarak kanvasın üzerinde yıldız gibi uzanır. "Sadece... adını sormayı düşündün mü?"

"Hayır, aptal. Bunu düşünmedim." Chris'e bakıyorum. "Onunla ilgili evraklarımız var mı?"

"Muhtemelen bilgisayarda vardır. Eğer sen..." "E-postalarımı okursan." Kafesi itiyorum. "Evet, anladım. Adını biliyor musun?" adını biliyor musun?"

O sadece omuz silkiyor, yeni arkadaşlar edinmekle ilgilendiği kadar bununla da ilgileniyor. Yani, *ilgilenmiyor*. Bu yüzden, polisler binadayken pek hoş görünmeyecek yeni bir yeraltı dövüş çetesi kurmadan önce dersime geri dönüyorum. Ve yeni çocuğun en iyi ihtimalle gözlemleyeceğini ummama rağmen, Molly Molly'nin iyi yaptığı şeyi yapıyor, onu çemberlere doğru ikna ediyor ve çemberlerin üzerinden geçmesini sağlıyor.

Çocuk zıplamıyor. Ama en azından hareketleri yapıyor.

Yine de, üçüncü çemberde takılıp, homurdanarak ve bacakları birbirine dolanarak paspaslı zemine düşüyor.

Sessiz. Utangaç. Ve *sakar*.

Sakin, sakın, sakın, sakın, sakın.

BEŞİNCİ TUR

ALANA

Dünyaca ünlü bir yazar olmamak, yayıncımdan sonsuz telif hakları veya altı haneli avanslar alma lüksüne sahip olmadığım anlamına geliyor. Ve eş nafakası veya çocuk *nafakası* almadan evliliğimi bitirmek *-gerçekten adil-* gerçek bir iş bulmak anlamına geliyor. Bu, gerçek dünyaya adım atmak, gerçek insanlarla konuşmak, en azından oğlumu besleyebilmek için maaş kazanmak anlamına geliyor.

Şanslıyım ki, Main Street'teki eski bir kitapçının önünde -burası tam anlamıyla *Books Books Books* adında bir yer- bir iş ilanı vardı. Ben küçükken de sahibi olan Bayan Middler, kışın felç geçirdi ve hayatta kalıp 80'li yaşlarındaki normal haline büyük ölçüde geri dönmesine rağmen, torunları onu yarı emekliliğe zorlama ihtiyacı hissettiler.

Onlar burayı kendileri işletmek istemiyorlar ve bugünün ekonomik koşullarında burayı satmak, işletilmesini sağlamak daha kötü olur.

Bu da onların istenmeyen sorumluluğunu benim arzu ettiğim iş haline getiriyor.

İşte buradayım, kaosun ve kategorize edilmemiş romanların duvarlarının arasında, yemek kitaplarının üstüne yığılmış, ders kitaplarının üzerinde yükselen biyografiler, karanlık gerilim romanları ve splatterpunk korku romanlarıyla karışık aşk romanları arasında duruyorum. Güzel kitap raflarıyla sıralanmış olması gereken koridorlar, biriktiricinin cennetine dönüşmüş.

Yine de yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Kitap satmak yerine... kitap satmak mı yapıyorsun?" Fox telefonda alaycı bir şekilde soruyor. Aşağılama duygusunu gizlemeye bile çalışmıyor. "Kendi kitabının tanıtım turuna çıkıp reklamını yapabilirdin, ama bunun yerine küçük bir dükkanda çalışmayı, küçük kasabanın tozuyla sinüslerini mahvetmeyi ve sana verdikleri cüzi maaşı kabul etmeyi mi tercih ettin?"

"Fox..."

"Talk şovlara çıkabilirdin! Oprah ile tanışabilirdin. Reese Witherspoon ile tanışabilirdin! Masada bir anlaşman ve dünyayla paylaşabileceğin gerçekten iyi bir hikayen var. Zengin olabilirdin! Ama haftada üç yüz dolar karşılığında yaşlı bir kadının kitapçısını işletiyorsun? Bu seni akıl hastanesine yatırmak için yeterli bir neden, biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Market alışverişi ve Franky'nin ihtiyaçları dışında hiçbir masrafım yok, yani maaşım aslında gayet makul. Helen de Reese veya Oprah'tan hiç bahsetmedi. Sen abartıyorsun."

"Dünyayı sanatından mahrum bırakıyorsun! Helen sana o kadar inanıyor ki, ne kadar baş belası olsan da seni henüz kovmadı. Bu bir şey ifade ediyor."

"Evet. Bu, benim yaptığım her anlaşmadan pay alacağı anlamına geliyor, tabii ki kabul etmemi istiyor. Bu *bana inanmakla alakası yok*."

"Lanet kitabını sat ve New York'a geri dön! Colin'i görmen bile gerekmez. Ona burada olduğunu söylemene bile gerek yok. Seni saklarım."

Nefes verip geriye yaslanarak, James Patterson ve Tolkien kitaplarından oluşan dengesiz kuleyi inceledim. "Ondan saklanmama gerek yok. Colin, tanıştığımız andan beri bana karşı her zaman nazik davrandı."

"Seni kovdu!"

"Taşınmamızı *önerdi*, Tasha'ya karşı artan duygularını dile getirdi ve evliliğimizin onun ilişki beklentilerini nasıl etkilediğini açıkladı."

"Şu anda kendi sözlerini dinliyor musun?" Öfkesi kitapçının her yerine yayılıyor. "Kocan asistanıyla yatıyor ve senin evlilik evinde bulunmanın ilişkisini engellediğini *çok kibarca* ima etti. Ciddi misin sen?"

"Beni kızdırmak için karmaşık durumları fazla basitleştiriyorsun." Tolkien ve Patterson'ı biraz daha baş başa bırakıp mağazanın önündeki masaya geri dönüyorum. Sanırım bu bir tezgah. Üzerinde bir kasa ve tozlanan eski bir bilgisayar var. Sol tarafta açılmamış mektuplar (zarflar) bir yığın oluşturmuş, sağ tarafta ise açılmamış paketler (kitaplar) devrilmeye hazır bir kule oluşturmuş. Eski, kullanılmış bir mum, Bayan Middler'ın bir zamanlar şirin bir mağaza olmasını istediğini ima ediyor. Rahat. İnsanların atmosferi için geleceği bir yer. Ve tavandan güzel avizeler sarkıyor. Ampulleri çoktan yanmış, ama niyeti açıkça görülüyor. Kitapların altında bir kanepa gizlenmiş, sehpa da romanların ağırlığı altında ezilmiş.

Bayan Middler'ın planı bir kitapçı işletmekti, ama içeri girip rafları inceleyip tekrar çıkacağınız türden bir kitapçı değil. Hayır, müşterilerin keşfedebileceği, ruh hallerine göre kitap seçebileceği, pasta ve kahve içebileceği, sonra da saatlerce benzer düşünen insanlarla birlikte oturup satın aldıkları kitapların tadını çıkarabilecekleri bir alan sunmak istiyordu. Ve şansına, hayallerini gerçekleştirmek için fazlasıyla yeterli alana sahipti.

Ne yazık ki, o kadar çok alanı vardı ki, yaşlandıkça her şey ona çok ağır gelmeye başladı. Bir zamanlar yazılı maceraların harikalar diyarı olan yer, temiz tutmak için çok zor bir görev haline geldi. Silinmesi gereken geniş zeminler. Tozunu alması gereken çok fazla raf. Basitçe, yetişmesi çok zor bir iş.

Ama şimdi buradayım ve Plainview'a dönme nedenlerim tamamen hoş olmasa da, durumumu iyiye çevirmeyi umuyorum.

Hem benim akıl sağlığım hem de Franky'nin akıl sağlığı için.

"Alana?" Fox'un benim taşınmamla ilgili duyguları karmaşık, ayrılacağım için öfkeli olmaktan, sinirlerim bozulduğunda cesur olmam için beni cesaretlendirmeye kadar. Kalmam için başımın etini yemeden, arabaya binip korkaklık etmememi talep etmeye kadar. Benim için en iyisini istiyor, ama *en iyisinin* siyah ve beyaz olmadığını bilmekle mücadele ediyor. "New York'a geri dön ve burada bir kitapçı işlet. Gerçek okuyucuların hepsi burada. Renkli, harika, egzotik ve çeşitli kişiliklerin hepsi burada.

toplanıyorlar. Plainview sadece..." Gürültülü bir nefes verir. "Gitmenin bir nedeni vardı."

"Evet. Bir neden vardı." Tezgâhın başında dönüp, Main Street'e bakan tozlu pencerelerden dışarı bakıyorum. Eski, paslı kamyonetler geçip gidiyor, yaşlı bayanlar eczanenin önünde oturmuş, çantalarını kucaklarına almış, yüzlerinde tek ifade olan acımasız alaycı gülümsemelerle.

Onlar, on yıl önce aynı yerde oturup aynı şeyi yapan yaşlı bayanların aynısı.

"Sebeplerim geçerliydi Fox. Sen, Colin ve Helen dışında kimse bilmiyor olsa da. Gerçek, mantıklı ve benim için önemli sebeplerdi. Ama şimdi annemin bana ihtiyacı var ve Colin'in hayatına devam etmesi gerekiyor. Senin dairesine uzun vadeli olarak taşınmayacağım ve benim gelirimle New York'ta yaşamayı karşılayamam."

"Lanet kitabını satarsan yapabilirsin!"

"Fox..."

"Sadece senin avansın bile seni ve Franky'yi bir yıl boyunca *rahatça* geçindirebilir. Colin, istediğin her şeyi sana verir. Ve ben senin benimle birlikte yaşamayı *istiyorum*. Yani, aslında, iki yerde de kira ödemem gerekmez. Fatura ödemem gerekmez. Sadece yemek ve Franky'nin ihtiyaçları. Geri dön," diye inliyor. "Artık hayatın burada."

Annem ve Franky'nin kaldırımında yavaşça yürüdüklerini görüyorum, adımları acı verici derecede yavaş ve Franky'nin ekşi yüzü sanki çığlık atıp kollarını havada sallıyormuş gibi.

Ama tabii ki benim bebeğim asla böyle bir şey yapmaz.

"Şimdi gitmeliyim Fox."

"Bekle..." Şaşkın bir şekilde, boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Ne? Önemli bir tartışmanın ortasındaydık."

"Hayır. *Sen* önemli olduğunu düşündüğün bir tartışmanın ortasındaydın. Ama ben ve Franky zaten buradayız. Zaten taşındık ve dünyanın en zengin adamının bile bana arabama binip 24 saatlik yolu tekrar bu kadar kısa sürede kat etmem için ikna edebilecek bir miktar para yok."

"Alana..."

"Ama buraya ziyarete gelmelisin." Telefonumu alıp hoparlörü kapatıyorum, sonra kulağıma götürüp dükkanın kapısına gidip açıyorum, üstündeki çanlar Franky'nin kederli

gözleri. "Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız, evde kullanılmayan bir misafir odası var, bizimle kalabilirsin."

"Annenin evinde mi? Baban onu aldattığı, metresiyle kasabayı terk ettiği ve ona benzediğin için senden nefret eden, sırf var olduğun için seni cezalandırmaktan hoşlanan kadın mı? O ev mi?"

Sessizce gülerim ve Franky'nin geçmesi için geri çekilirim. Annem tabii ki hâlâ yirmi metre geride durmaktadır. "Evet. O ev. Ama rahatsızsan, evimden çok uzak olmayan, Google'da oldukça iyi yorumlar alan bir oda ve kahvaltı yeri var. Bir düşün."

"Alana..."

"Gitmem gerek. Ama sonra sana mesaj atarım." Telefonu kulağımdan çekip, anneme tartışma şansı vermeden görüşmeyi sonlandırıyorum ve annemin geçmesi sonsuza kadar süren süre boyunca sabırlı kalıyorum. Duygusuz. "Günün nasıl geçti, tatlım?" Annem içeri girer girmez kapıyı bırakıp oğluma dönüyorum. "Ne yaptın?"

"Çok fazla kitap var." Sorumu görmezden gelerek, dolu rafların arasında dolaşır, taşan rafları inceler ve parmağının ucuyla rastgele kitapların sırtlarını okşar. "Kurgu ve kurgu dışı kitaplar karışmış." Somurtur. "Bu doğru değil."

"Hayır, değil." Telefonumu arka cebime koyup onu takip ediyorum. Annemden çok onun yanında olmayı tercih ederim. "Bu dükkanın sahibi yaşlı ve biraz hasta, bu yüzden işler biraz karışık. Ama artık bu benim işim. Her şeyi temizleyip yeniden başlayacağım. Bayan Middler'ın artık elinde ne kadar stok olduğunu bildiğinden bile emin değilim, bu yüzden hepsini yazmak ve..."

"Bunun için bir hesap tablosu kullanmalısın." Ortaokul seviyesine uygun bir fantastik kitap serisinin önünde durur, parlak mor ve turuncu renkli kitap sırtları meraklı bakışlarını çeker. "Kalem ve kağıt kullanma, yoksa sen de takip edemezsin. Aslında," lekeli gözlüklerinin üzerinden bana bakar, "hesap tablosunu ben yaparım."

"Vay canına." Annem kitapları kenara çekip, homurdanarak kanepeye oturdu. "Bu çocuk, Alana. Beni sürekli şaşkına çeviriyor."

Hiç de değil. Her zaman alaycı bir şeyler söyleyecek bir şey bulur.

"O oldukça şaşırtıcı." Onun gezinmeye devam etmesini izliyorum. "Bugün ne yaptın?"

"Sadece dolaştık." Snoop Dogg'un yazdığı bir yemek kitabını eline alıyor, *ama onun kim olduğunu bildiğini sanmıyorum.* "Doktorun muayenehanesine uğradık, çünkü o adam kanımı almaya takıntılı. Yemin ederim, sıradan bir hırsızdan farksız. Sonra eczaneye gidip ilaçlarımı aldık."

"Ne tür ilaçlar?"

Dikkatini dağıtsa da, Bitsy Page aptal değildir. "Senin geldiğin o şık şehirde durum nasıldır bilmiyorum, ama burada, Plainview'da, bir kadının tıbbi bilgileri kanunla korunur. Bu, onun ve doktorunun konuşacağı bir konudur."

Gözlerimi devirdim ve oğlumu takip etmek için döndüm. "Sadece sohbet ediyordum. İkiniz de sadece bunu mu yaptınız?"

"Hemen hemen." Önündeki sayfaları çeviriyor. "Gus Darling'in de yakın zamanda şehirden döndüğünü duydun mu? Kızını ziyaret etmek için bir süreliğine gitmişti."

Bir koridorun sonuna gelip bir sonrakine geçiyorum. Franky bir kitap seçip yere oturarak okumaya başlıyor. "Bay Darling New York'a mı gitti?"

"Hayır. Copeland City'ye. O kız döneli bir dakika olmuştu ve o, kızın kendisini reddetmesine artık tahammül edemiyordu, bu yüzden uçağa atlayıp onu görmeye gitti. Birkaç gün önce geri döndü."

"Harika." Küçük kasaba hayatı, yaşlıların en sevdiği hobisi, çocuklarının onları rahatsız eden her şeyi dedikodu yapmak. "O nasıl? Ne iş yapıyor?"

"İş olarak mı?" Boğazının derinliklerinden belirsiz bir ses çıkardı. "Gus onun bir tür doktor olduğunu söylüyor. Ama bana sorarsan, bence yalan söylüyor. Çünkü ne zaman Barbara... Barbara'yı hatırlıyorsun, değil mi? Bingodan?"

Tanrım. "Evet anne. Barbara'yı hatırlıyorum."

"Onun oğlu *gerçek* bir doktor. Bir cerrah. Barbara, Gus'la bu konu hakkında konuşmaya çalışıp bilgi almaya çalıştığında, Gus pek bir şey söylemiyor. Ve hastanelerden, ameliyatlardan ya da

hiç bahsetmedi. Bu yüzden, Barbara'nın oğluyla rekabet edebilmek için yalan söylediğini düşünürüz."

"Onların rekabet halinde olmaları aklımı başımdan alıyor." Franky her satırı, her sayfayı verimli bir şekilde okurken ben onun yanında duruyorum. Plainview dramasını dinlemek yerine, neşeyle kurgusal bir dünyaya dalıyor. Bu, benim de uzun zaman önce geliştirdiğim bir beceri. Başını ağrıtabilecek bir hata yaparak, üzerine düşecek kitap yığınının hemen altına oturmuş, ben de kitapları düşüp gününü mahvetmeden önce alıp kenara koyuyorum. "Doktor olsa da olmasa da ne fark eder, Barbara'nın oğlu cerrah olsa da ne fark eder? Eminim birbirleriyle rekabet etmiyorlardır. Birbirlerini düşündüklerini bile sanmıyorum. Taşındılar anne. Plainview dışında kariyer yapmayı seçmelerinin bir nedeni var."

"Oliver kaldı." Kitabını gürültüyle masaya bırakıp, yorgunluktan homurdanarak ayağa kalktı. "Üniversiteden sonra buraya dönüp kendi muayenehanesini açmaktan memnundu."

"Aferin ona." Eğilip Franky'nin sıyrıklarla dolu dizlerini parmaklarımla okşadım, o kitaptan gözlerini ayırdığında ona göz kırptım. Sonra tekrar doğrulup geldiğim yoldan geri döndüm, sırf annemin onun özlediği yalnızlığı bozmasını engellemek için. "Madem konuyu açtın," koridorun sonundan beş adım önce durup annemin gözlerine bakmasını bekledim, "doktor bilmem gereken bir şey söyledi mi?"

Tartışmak için ağzını açar.

"Mahremiyet ihtiyacını bir kenara bırak. Beni sen aradın. Eve gelmemi sen istedin. Kendini iyi hissetmediğini ve evde biraz ekstra yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Öyleyse bu belirsiz saçmalıkları bırakıp bana doğrudan söylemeye ne dersin? Neyin var ve tedavi ediliyor mu?"

"Sana özel işlerimi anlatmak zorunda değilim. Sana sadece hayvanların beslenme düzenini bildirmem gerekiyor. Sen onları bakmak için buradasın, beni değil."

"Anne!"

"Gus'ın kızı gibi konuşuyorsun. Doktor değilken doktormuş gibi davranıyorsun. Ben iyiyim, Alana. Tavukları beslemeye ve yumurtalarını yemeden toplamaya odaklan."

Hayal kırıklığı ve öfke damarlarımdan akıyor, yıpranmış ruh halimi yakıp kül eden ve bu kadının sinir bozucu iğnelemelerini görmezden gelme konusunda zor kazanılmış yeteneğimi neredeyse yok eden bir duygu dalgası.

Bu kadının sinir bozucu iğnelemelerini görmezden gelme yeteneğimi neredeyse yok ediyor.

Uzun süre uzak kalmak, bu konuda biraz paslanmama neden oldu.

İkimizin de sahte olduğunu bildiğimiz bir gülümseme takınıyorum ve en azından zihnimde, Barbara'nın rekabetçi yapısı ve meraklı eğilimine rağmen, kesinlikle bir doktor olan doktoru tebrik ediyorum.

"*Bunu yapmaya devam ediyorsun, görüyorum.*" Annem bileğini yukarı aşağı hareket ettirerek işaret ediyor. "Kafanın içinde bir konuşma yaptığını biliyorum, Alana. Sen gençken bu beni deli ediyordu. Artık yetişkin olduğun için daha az sinir bozucu olacağını sanmıyorum."

"Bu, düşüncelerimi filtrelememin ve özellikle kaba olanları kendime saklamamın bir yolu." Ona gerçek, alaycı bir sırıtış gösterip, zayıf vücudunu geçip dükkânın kapısına doğru yürüdüm. Buraya geldiğimden beri tek bir müşteri bile gelmedi, bu da tabelayı gereksiz kılıyordu, ama yine de tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirdim, sadece gözümün ucunda kaldırımda devasa bir gölge gördüm.

Kalın kolları ve dövmeleleri sergileyen, beni durup bakmaya neredeyse ikna eden bir tişörtün içine sarılmış kaslı bir göğüs. Ama kalbimin tek bir atışında, gözlerim zihnimin henüz hazır olmadığı her şeyi kataloglar. Kısa, koyu saçlar ve delici yeşil gözler. Bol basketbol şortunun altında kısmen gizlenmiş olsa da kalın uyluklar.

En kötüsü, bu kasabada ikisi olduğunu biliyorum, kişilikleri dışında her yönüyle aynı. Ve bu kişi sırtarak yürüdüğü için, dönüp sırtımı kapıya dayıyorum, kalbim kontrolsüz bir şekilde çarpıyor ve midem zavallı Bayan Middler'ın mallarının üzerine kismaya hazırlanıyor.

"Sorun mu var?" Annem dükkânın içinden geçip sağımda durur ve camdan içeriye bakar.

Sonra gözleri kendini beğenmiş bir memnuniyetle parıldadı.

Lanet olası Tommy Watkins.

Yanında model bir eş ya da güzel çocuklar yoktu.

"Hmmm." O, benim çok iyi bildiğim o sesi çıkarıyor. Boğazının arkasında hafif bir tıklama ve dilinin sinir bozucu bir hareketiyle. Bu, gençliğimin sesi, tam da o, benim özgüvenimi yok etmek ve iyi bir gün geçirme cesaretini gösterdiğim için beni yere sermek üzereyken çıkardığı ses.

"Thomas Watkins. Şu anda olay çıkarmak için bir nedenin var mı, Alana Bette?"

"Olay çıkarmıyorum!" Yine de, sözlerimi fısıldayarak bağıriyorum. "Senin dışında kimse beni göremez bile."

"Oraya gidip o çocuğu geri çağırmamı ister misin? Bu kadar zaman geçtikten sonra selam vermekten mutluluk duyacağına eminim."

"Kesinlikle hayır." Kapıyı açmaya kalkışmadan önce bileğini tuttum. Ama onu sertçe çekmemek için dikkat ettim. Doktor-hasta gizliliği bir yana, bu kadının hasta olduğunu anlamak için tıp diplomasına gerek yok.

"Ne oldu?" O kurnaz ve acımasızdır. Oyun parkındaki bir zorba gibi, sinirlerimin gergin olduğunu ve midemde endişenin filizlendiğini bilir, ama beni sıkıntılarımdan korumak yerine, yaz sıcağında büyüteç altında sıkışmış bir karınca gibi davranır ve ben acı çekerken güler. "Tommy Watkins ve kardeşi iyi genç adamlar oldular, Alana. Yargın ortada."

"*Benim* yargım mı?" Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. "Onu nasıl yargılıyorum? Main Street'in ortasında bir buluşma istememek yargılamak değildir. Ve, bekle..." Ellerimi indirip gözlerimi kırıştıriyorum. "Kardeşi mi?"

"Hmm?"

"Chris mi?" Yumuşak bir memnuniyet karnımı kaplar, kararlı endişe parçacıklarını bir kenara iter. "O iyi mi?"

"Elbette. Bana sorarsan hala oldukça sessiz. Tommy ikisinin sözcüsü, ama Chris her zaman kibarca selam veriyor ve gelenlere kapıyı tutuyor." Tommy gittiğine ve mecazi büyüteci işe yaramaz hale geldiğine göre, topuklarını döndürüp kanepeye doğru yavaşça yürüyor. "Haftada birkaç kez eve gelip ihtiyacım olan her konuda yardım ediyorlar."

"Eve mi?" Panik bir kez daha yükseldi. "Senin evine mi?"

"Ama bu hafta değil. Onlara misafirim olduğunu ve uzak durmalarını istediğimi söyledim. Sana yerleşmen için zaman vermek için."

"Onlara şehre geleceğimi söyledin mi?" Tanrım. Kurtar beni. "Tommy Watkins'e Plainview'da olacağımı ve evde kalacağımı söyledin mi?"

"Hayır. Ona misafirlerim olduğunu ve sana yerleşmen için birkaç gün uzak durmasını söyledim." Gözlerime bakıyor. Bakışlarının derinliklerinde kendini beğenmiş, alaycı bir ışıltı var. "Dediğim gibi. Misafirlerimin kim olduğunu sormadı, ben de söylemedim ve çoğu kişi merak edip eve gizlice bakmak isteyecekti ama Tommy benim isteğimi kabul edecek kadar nazikti."

"Yani onlar sadece..." *Nefes al, Alana, seni aptal.* "Bunca zaman Plainview'da mı kaldılar? Hiç ayrılmadılar mı?"

"Hayatları boyunca bir hafta sonundan fazla bir süre burada dışında başka bir yere gittiklerini sanmıyorum. Kavgaya ettikleri zamanlar hariç," diye ekliyor. "O zamanlar gitmeleri gereken yere giderler. Ama bu iş için, o yüzden pek sayılmaz diye düşünüyorum." Bu sefer başka bir kitap alıyor

—bu sefer Martha Stewart'ın kitabını—parmağını yalar ve sayfaları karıştırır.

Bu, kitabın artık ona ait olduğu ve kasaya para bırakmam gerektiği anlamına geliyor.

"Onları televizyonda izlemiyor musun?" diye soruyor, kayıtsızmış gibi davranarak. "Tüm dünyada yayınlanıyor."

"Hayır, ben..." Elimi yanağımdan geçiriyorum. Nedenini Tanrı bilir. Ağladığımdan değil. "Ben pek televizyon izlemem."

"Dövüşleri bile mi?" diye ısrar ediyor. "Plainview'da herkes onun maçlarını izlemek için durur. Bizimkilerden biri bu kadar ün kazanması pek sık olmuyor, bu yüzden böyle bir şey olduğunda dikkatimizi veririz." Kitabından başını kaldırıp bana *hayal kırıklığına uğramış* bakışını gösterir, kaşlarını çatıp dudaklarını büzüştürür. "*Uzun* süre onun kız arkadaşydın, Alana. New York'taki arkadaşlarına onu tanıdığını söylemek için bile olsa, bir kez bile izlemediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Hayır, anne. Çünkü senin ve Bossy Barbara'nın aksine, bazılarımız normal, başkalarının peşinden giden aptallar değiliz.

"Sanırım Vegas'a falan taşınacağını düşünmüştüm. Buradan uzaklaşıp ünlü spor salonlarından birine katılırdı. Yeteneği var ve Chris de onunla gidebileceğinden, burada kalmak için gerçek bir neden yok."

"Herkes köklerini terk etmez," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "O çocuklar senin yaşadıklarından milyon kat daha kötü şeyler yaşadılar, ama iş zorlaştığında

ve aileye olan bağılılıkları söz konusu olduğunda, sen lise diplomanın mürekkebi kurumadan kasabayı terk ettin. Tommy ve Chris, annelerinin onlara ihtiyacı olduğunu biliyorlardı."

"Anneleri mi?" *Pamela Watkins, ihmalkar, uyuşturucu bağımlısı, çocuk istismarı yapan bir fahişeden başka bir şey değil. O kaltağı ve istediğı her şeyi siktir et.* "Onlara neden ihtiyacı olsun ki? Ne oldu?"

"Grady seninle aynı zamanda ayrıldı. O zamandan beri geri dönmedi ve Pamela yalnızdı, bu yüzden çocukları ona yakın olmayı öğrendi."

"Onu sık sık görüyorlar mı?"

"Hayır." Bir sonraki sayfa. "Ve birkaç yıl sonra evden ayrıldı. Yine de, ona karşı doğru olanı yaptılar. Bir kadının çocuğunun ülkenin diğer ucuna kaçması acımasızca. Muhtemelen hasta olmamın yarısı bunun yüzünden."

Evet, bu benim suçum, seni sefil kaltak. Tabii ki öyle.

Ama ben Watkins ailesine odaklanıyorum. Pamela ve Grady'ye, ve kalbim güm güm atsa da, Tommy ve Chris'e de.

"Grady hala hayatta mı?" Boğazımın dibindeki kuru acıyı yutuyorum, sinirlerim beni biraz mide bulandırdığında avucumu karnıma bastırıyorum. "Ondan hiç haber alıyorlar mı?"

"Bilmiyorum. Sormadım. Franklin?" diye bağıırır, beni şaşırtarak tökezlememe ve kapının üzerindeki zil başımın üstünde gürültüyle çalmasına neden olur. "Büyükanne Bitsy eve gitmeye hazır ve annen dükkânın tabelasını kapalıya çevirdi. Sanırım o da hazır."

"Ona bağıırma." Huysuzca, ciğerlerimi dolduran uzun bir nefes alıp, yan tarafa devrilip ölecekmişim gibi hissedene kadar tekrar nefes veriyorum. Ama sonra kapıdan uzaklaşıp, oğlumun hikayesinin derinliklerinde kaybolmuş halini bulana kadar rafların arasından geçiyorum. "Tatlım?" Çömeliip, onun kurgusal dünyasından yavaşça çıkmasını bekliyorum.

Gözlerini kırıştıırarak kendini yeniden odakladı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Eve gitme zamanı. Ama istersen o kitabı da alabilirsin."

"Bu hırsızlık." Kitabı kapatıp yavaşça ayağı kalker, kitabı iki eliyle tutarak renkli kapağını inceler. "Aslında, okumak bile hırsızlık. Para ödmeden bir şeyi tükettim."

"Ödeyerek bitirebilirsin, böylece kendini kötü hissetmezsin." Dikleşip kitabını nazikçe elinden alıyorum ve onun sık sık yaptığı gibi göğsüme bastırıyorum. Sonra avucunu avucumla kavrayıp mağazanın ön tarafına doğru yürümeye başlıyorum. "Büyükannemin okuduğu yemek kitabının parasını da ödemem lazım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Konuşmamızı dinleyen annem kitabını kapatıp, tehlikeli bir şekilde yana doğru eğilmiş dengesiz bir yığının üstüne fırlatır. "Gerek yok. O tariflerin hiçbirini pişirmeyeceğim bile."

Franklin'i bırakıp kitap yığını devrilmeden kitabı yakaladım ve ikisiyle birlikte kasaya yürüdüm, alışverişlerimizi kasadan geçirdim ve Franky'nin kitabını göz kırparak geri verdim. "Eğlenceli bir gerçek..." Gözlerine baktım, ama sözlerim anneme yönelikti. "Parmağını yalayıp sayfaları çevirirsen, kitap artık satılabilir durumda olmaz. Bu da artık parmak yalayıcısına ait olduğu anlamına gelir."

"Bir daha bana parmak yalayıcı deme," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "İğrenç ve kaba bir tanım, bir hanımefendiye hiç yakışmıyor."

Hanımefendi mi? Nerede? Ben hiç görmüyorum.

"Bunu, harika ve yeni bir şeyin başlangıcını simgeleyen kutlama amaçlı bir satın alma olarak görüyorum. Bugün ilk gündü, tatlım. Yeni iş. Yeni hayat. Yeni macera."

"Buraya geçen hafta taşındık," dedi adam ciddi bir ifadeyle. "Yani bugün aslında altıncı gün. Ayrıca, kazandığından daha fazlasını harcadın. Bu iyi bir iş modeli değil."

Tanrım, onu seviyorum. Tüm varlığımla ve ruhumun her zerresiyle bu küçük çocuğu seviyorum.

"Doğru. Ama bugün yine de özel bir gün ve bunu telafi etmek için yarın kitap *almayacağım*." Satışı kaydetmek için kasayı açıyorum ve düğmeye basıyorum... düğmeye basıyorum... açmak için... açmak için... "Sanırım kasa bozulmuş. Ama bunu da yarın tamir edeceğim."

Bir borç senedi yazıp kasadaki küçük ekrana koyuyorum, sonra eğilip çantamı ve anahtarlarımı alıyorum. "Hadi eve gidelim. Kendi akşam yemeğimizi yemeden önce hayvanları beslememiz gerekiyor."

"Sence inekler bir gün ot yemeyi bırakıp etobur olabilirler mi?"

Ben dükkânın çıkışına dikkatlice yaklaşp dışarıdaki sokağa bakarken — *Tommy Watkins görünmüyor* — Franky konuşup kapıyı aralıyor.

"Tarihsel olarak otçul olduklarını biliyorum. Ama büyükannemin evinde bana tuhaf tuhaf bakan bir inek var. Ve evrim var. Bu, bir türün hayatta kalmak için zaman içinde değişmesidir. İneklerin yeşil yapraklı bitkilerin yeterli olmadığını fark etmiş olmaları tamamen mümkün ve büyükannemin ineklerinin yeni bir şeyin başlangıcı olması bizim şanssızlığımız."

"Benim ineklerim et yemezler," diye homurdanır Bitsy. "Saçmalıyorsun, Franklin."

İkna olmayan Franklin, sessizce başını kaldırıp tek bir bakışla binlerce kelimeyi ifade eder. Ona inanmamaktadır, ancak düşüncelerini dile getirirse, onun neden haklı olduğunu ve onun ne kadar kaba olduğunu anlatan bir saatlik bir nutuk dinlemek zorunda kalacağını bilmektedir.

Onu anlamam yıllarımı, ergenlik dönemimi ve beni sürekli ve tutarlı bir şekilde destekleyen bir erkek arkadaşımı aldı.

Ama oğlum onu bir haftadan kısa bir sürede çözdü.

Tanıdığım en zeki kişi.

"Bugün biraz ter kokuyorsun." Dükkânın kapısını kilitleyip eğilip boynunu uzun uzun kokluyorum. "Parkta çok koştun mu?"

Omuzlarını silkiyor, sonra başını sallıyor, sonra tekrar omuzlarını silkiyor ve arabaya doğru yürümeye başlıyor. "Çoğunlukla kurbağa zıplaması yaptım. Ve bir arkadaş edindim."

"Gerçekten mi?" Onu durdurmak için çekip, bana dönmesini sağladım. "Bir arkadaş mı edindin?"

"Çok konuşkan ve biraz gürültücü. O bir arkadaş edindi," diye açıklıyor. "Bir akranla tanıştım."

"Oh, peki..." Bir kahkaha atıp arabaya doğru yürümeye devam ettim. "Yani, bu güzel. O da senin yaşında mı? Çünkü bu muhtemelen yazdan sonra aynı okula gideceğiniz anlamına gelir. Birini tanımak, biraz gürültücü olsa bile, iyi bir şey, sence de öyle değil mi?"

"Senin için söylemesi kolay." Elimi daha sıkı tutuyor, henüz çocukluk döneminin "*halka açık yerlerde bana dokunma*" aşamasına gelmemiş. "Sen

konuştuğu kişi değilsin."

"O Molly Jenkins," diye araya girer annem. "Bart Jenkins'i hatırlıyor musun? elik fabrikasından? Oğlunun birkaç çocuğu vardı. Molly onlardan biri."

"Molly." Franky'nin tüm vücutu sahte bir öfkeyle titriyor. "Evet. O. Çok yorucu biridir."

ALTINCI RAUNT

TOMMY

"Ağaç kütüklerini kamyonun kasasına yüklemek, temelde antrenman yapmakla aynı şeydir." Bir kütüğü kaldırıp diğerlerinin yanına atıyorum, alnımı silip ekşi suratlı kardeşime sırtıyıyorum. Çünkü o, *gerçek* spor salonunda *gerçek* takedownlar çalışmayı ve küçük günlüğüne yazacak *gerçek* bir antrenman seansı yapmayı tercih ediyor.

Bunun yerine, bir haftadan fazla bir süre önce Bitsy's'te başladığımız işi bitirmekte ısrar ediyorum. "Bu tüm vücudu çalıştıran bir egzersiz. Vegas'a giden başka kimse böyle antrenman yapmayacak, o yüzden sızlanmayı kes." Eğilip başka bir kütük alıyorum, yüz kiloluk kütüğü göğsüme kaldırırken *tüm vücudum* geriliyor ve zorlanıyor, sonra onu hızla yükselen yığının üstüne atmak için daha yükseğe fırlatıyorum. "Daha sonra yine yuvarlanabiliriz. O zaman hayatın tekrar rayına oturacak ve her şey yeniden daha iyi hissettirecek."

"Kendini iyi bir adam sanıyorsun." Yardım etmesi gerektiğini biliyor, bu yüzden tişörtünü yukarı çekip terli alnını siliyor, sonra tekrar indirip bir kütük seçiyor ve önünde eğiliyor. "Bütün bu '*senin bunaldığını*' anlıyorum' ve '*şu anda mutlu olmadığını biliyorum*' lafları, sanki benim ruh halimi okuyup ihtiyaçlarımı karşılayabilen duyarlı bir pislikmişsin gibi. Ama sen aslında benim rahatsızlıklarımı bana karşı kullanan alaycı bir pisliksin."

"Doğru değil." Özellikle büyük bir kütüğün bir ucuna geçip, onun da kütüğünü atıp bana yardım etmeye gelmesini bekliyorum. "Senin ruh halini okuyabiliyorum çünkü sinirlendiğinde belli oluyor. Ve ben de

Hayatınızı daha rahat hale getireceğini bildiğim kararlar. *Çoğu zaman.*" O kendi tarafına geçtiğinde homurdanarak kaldırıyorum ve geriye doğru sürünerek dişlerimi sıkıp, onu altına girip kamyonetin arkasına atmamız gerektiğinde hazırlık yapıyorum. "İhtiyaçlarına duyarlıyım, ama hayatın gerçekten berbat olduğunu da biliyorum ve yarın ölürsem, senin her şeyi kendi başına halledebilecek donanıma sahip olduğunu bilmem gerekiyor."

"Yarın ölmeyeceksin." Ekstra kan dolaşımıyla göğsü genişliyor, kasları geriliyor ve adrenalin hemen ardından geliyor. Birlikte kütüğü fırlatıyoruz ve kütük bu tarafa geri yuvarlandığında, avucunu pürüzlü kabuğa koyuyor ve düşmeden önce sabitliyor. "Bu dünyaya birlikte geldik. Bence işler ters gitmeye başladığında, birlikte gitmenin bir yolunu bulabiliriz."

"İntihar anlaşması mı?" Kıkırdayarak kollarımı gökyüzüne doğru uzatıyorum, sabah güneşi sırtıma vuruyor ve saat daha sabah yedi olmasına rağmen kirli sıcaklık çoktan içime işliyor. "Hiç de endişe verici bir durum değil."

"İntihar anlaşması değil." Gözlerini devirdi. "Sadece zamanlaması iyi bir araba kazası ve soyun sonu, olması gerektiği gibi. Dün kasabada Bitsy'yi gördün mü? Çok zayıf görünüyor."

"Evet." Güneşten gözlerimi korumak için şapkamı aşağı çekiyorum. "O giderek zayıflıyor ve sanki kimse bunun hakkında konuşmak istemiyor. Bu beni çok sinirlendiriyor, çünkü o olanları kabul etmek için çok inatçı ve Alana ise sadece..."

"Alana mı?" Birden durur ve beni keskin gözleriyle baştan aşağı süzer. "Alana mı? Cidden mi? Annesine tahammül edemiyordu ve bu boktan yerden çok uzun zaman önce kaçtı. Burada olanlar umurunda değil."

"Gerçeği bilmeye hakkı var, değil mi? Annesinin ölmek üzere olduğunu. Aralarında husumet ve mesafe olsa bile, bunu bilmeye hakkı var. Tıpkı babamın..."

"Eğlenceli bir gerçek."

Zayıf bir çığlık göğsümün derinliklerinden yükseldi, döndüm ve kamyonumun arka köşesine çarptım, kalın çelik sırtımı morarttı. Yine de, bu keskin acı, sınıfımdaki o çocuğu görmek kadar sinir sistemimi sarsmadı. Lekeli gözlükleri ve dağınık saçları.

"Şey... Merhaba?"

"Ağır şeyler kaldırmak aptalca." Dinozorlu pijamaları var ve göğsüne bir kitap sıkıştırmış, gözleri benden Chris'e, Chris'ten bana gidip geliyor. İleri geri, sonra yine ileri geri.

Çocuğun kafasında beyin var ve bizi spor salonunda birlikte gördü, ama daha önce ikizleri yakından gördüğünü sanmıyorum ve daha da önemlisi, şu anda bizi ayırt edebileceğinden emin değilim.

Engelli olmayı sevmiyor.

"Bir palanga sistemi kurarsanız, işinizi çok daha kolaylaştırırsınız. Daha da iyisi, kütüklerin ağırlığını kendi lehinize kullanın. Hanginiz Tommy?"

Aptal gibi elimi kaldırıyorum. "Ben...?"

Memnuniyetle, birkaç santim dönüp gülümser. "Öyle düşünmüştüm. Ama ayırt etmek biraz zordu."

"Çoğu insan bunu söylüyor çünkü içimizden biri sürekli konuşuyor," diye söylenir Chris. "Her zaman o."

"Bu saatte neden Bitsy'nin evindesin?" Eve panikle bir bakış attım, ama orada her şey sakın görünüyordu. Perdeler kapalıydı. Kapılar da. "Onu tanıyor musun?"

Kısa, keskin, sözsüz bir şekilde başını sallıyor. Ama gözleri merakla Chris'e dönüyor.

"Burada mı kalıyorsun? Seni tanımıyorum." Gülümsemeye çalışıyorum, ama gözleri tekrar benimkilere döndüğünde gülümsemem bozuluyor. "Ama düzenli olarak pijamalarıyla kasabada dolaştığını öğrenmek beni şaşırtacaktır, hepsi bu. Öyle bir tip gibi görünmüyorsun. Yani..."

"Artık burada yaşıyorum." Alt dudağını ısırır ve gözlüklerini burnuna iter. "Büyükannem ve annemle birlikte."

"Ve senin... ve..." *Hayır. Hayır, olamaz.* "Annen?"

"Ohhhh..." Chris ellerini beline koyar ve başını eğirir. "Oh tanrım."

"Bitsy senin büyükannen mi?"

Başını sallar. Yaşıtları kadar hareketli değildir ve Molly'nin dikkatsizce kelimeleri savurduğu gibi dostça sohbet edemez gibi görünüyor. Ama ela gözlerini bana çevirir, bakışı mideme çarpan bir yük treni gibidir.

"P-peki annen? Adı ne?"

"Ona bunu söyletme," diye homurdanır Chris. "Şu anda aptal gibi görünüyorsun." "Annem Alana Bette Page."

"Orospu çocuğu..." Damarlarımdan fışkıran öfkeye tutunuyorum. Mide bulantısına, öfkeye ve kanımı kaynatacak milyonlarca başka hoş olmayan duyguya.

Çocuğun yanından dönüp kamyonetin yirmi metre ötesine kadar yürüdüm, sırf o lanet şeyi alıp fırlatmamak için. "Alana Page onun annesi. Alana Page senin annen mi?" Çılgınca bir kahkaha beni ele geçirdi, ses tamamen dengesiz ve hiç de komik değildi, dilimde yuvarlanıp soluduğumuz havayı zehirledi. "Alana Page şu anda o evin içinde mi?" Parmağımı onun başının üzerine doğrultuyorum, ama sonra tekrar indiriyorum, çünkü indirmesem, lanet bir yumruğa dönüşeceğinden korkuyorum. Ve o yumruk, kalbimi parçalayan acıdan başka bir şey, *herhangi bir şey* hissedene kadar her şeye vuracak. "O burada mı?"

"Onun bir çocuğu olduğunu biliyordun." Chris çocuğa sırtını döner ve bana, başka koşullar altında normalde beni durduracak bir bakış atar. Ama bu sefer uyarısı duyularıma pek etki etmez. Yaklaşması bilincime neredeyse hiç dokunmaz, önümde durduğunda bile, terinin kokusu ciğerlerime kadar ulaşacak kadar yakın olsa da, heybetli duruşu aşılmaz bir duvar haline gelse bile. "Biliyordun. Bu konuyu zaten tartıştık, onu korkutmadan önce sakın ol."

Hayır, siktir et! Kardeşimi itip geçip Page'in oğluna doğru yürüdüm. Tanrım, o Alana'nın çocuğu, büyümüş ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen Franklin Page misin?" Çömelip, öylesine şiddetli bir şekilde burnumu çekiyorum ki, sanki hücum eden bir boğa gibi homurdanıyorum. Bu, beni ağlayan bir enkaza dönüştürmek isteyen acıyı bastırmak için çok daha iyi bir yöntem. "Derste bana adını söylemedin."

"Gerek yoktu." Göğsünü genişletir ve gözlerimde tek bir parça korku bile olmadan gözlerime bakar. Damarlarında Page kanı akıyor. Cesaret. Kendisi için neyin iyi olduğuna hiç aldırmış etmemesi. "Kendimi tanıtmak nezakettir. Ama kurallar böyle değil."

"Tamamen katılıyorum." Chris kavurucu güneşe bakıp sıırıttı. "Ayrıca, kibarlık kimin umurunda? Benim değil."

"Sen Tommy Watkins'sin." Franklin gözlüklerini burnuna doğru itti, bu hareketle küçük burun delikleri genişledi. "Bana adını söylemiştin."

"Tanıdın mı?" Vücudumdaki her lanet dürtüyle mücadele ederek öne uzanıp gözlüğünü çıkarmak istiyorum. Gözlüğü zaten aşağı kayıyor ve çok kirlenmiş. Hiç yardımcı olmuyorlar.

Bu benim hakkım değil. Ama lanet olsun, aramızdaki engel olmadan gözlerini görmek için her şeyi verirdim.

"Spor salonunda tanışmadan önce..." Dudaklarımı yalayıp, onun yüz hatlarında onu arıyorum. Elmacık kemikleri. Burnu. Kirpikleri. Kahretsin, onun gamzeleri var. "Birlikte antrenman yapmadan önce, adımı biliyor muydun?"

Benden bahsetti mi? Beni özledi mi? Benim bebeğim olmasını benim bebeğimi doğurmak istedi mi, New York'taki o pisliğin bebeğini değil?

"Franklin?" diye soruyorum. "Adımın Tommy Watkins olduğunu söylediğimde, aklında bir şey canlandı mı?"

Dudaklarını sıkı bir şekilde kapatır. Ama başını salladığında, tek bir kalp atışı içinde kalbimi parçalayıp yeniden birleştirir. "Evet."

"Franky?" Panik dolu sesi, bağırarak talepte bulunuyor. Sanki rüzgarda uçan melekler ve kara tahta üzerinde tırnaklar, hepsi birden. "Franky?"

"Hepimizi kurtar." Chris ellerini dua eder gibi birleştirir. "Beni yanlamasına sık ve hepimizi koru. İşler karışacak."

"Franky!" Alana evden fırlayıp verandada durur, günahkar bacakları dantelli şortuyla tamamen görünür hale gelir ve spagetti askılı, sırt dekolteli, sutyen desteği olmayan tişörtüyle karnının 5 santimetresi ortaya çıkar.

Gözleriyle çılgınca bahçeyi tararken, göğsü çarpıyor ve elleri titriyor çünkü, *aman Tanrım, hayır, büyük şehirli kız Bumfuck Plainview'da çocuğunu bulamıyor*. Ama sonra başını bu tarafa çeviriyor ve tıpkı on yıl önce yaptığı gibi, sanki bu onun doğuştan gelen *bir yetenek*miş gibi, bir anda beni mahvediyor.

Çünkü sadece bir saniye için, oğlunu hayatta ve iyi durumda, katil inekler tarafından yenilmemiş olarak bulduğunda, yüzünde rahatlama belirir. Ama bu rahatlama, ilkel bir korkuya dönüşür. Ve bu bakış, ancak onun arkasını görerek beni bulduğunda ortaya çıkar.

"Kendini hazırla." Chris yanımdan geçip Franky'nin gömleğini yakalar, onu ateş hattından çekip kamyonete sürükler.

kamyonete sürükler. Bir elini kamyonetin arka kapısına koyar ve sanki şiddetli bir fırtınaya kapılma tehlikesi varmış gibi sıkıca tutunur. "Yer sarsılmak üzere. Ve eğer annenin cennetten gönderilmiş bir melek olduğunu düşünüyorsan, gözlerini kapatıp kulaklarını tıkamayı öneririm. Çünkü o yanılısamayı yok etmek üzere."

"Kapa çeneni." Dik durmaya çalışıyorum ve çarpık dudaklarımdan alaycı gülümsemeyi silmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Sonra lanet olası bir aptal gibi ağzımı açıyorum ve sesimi yükseltiyorum ki o da verandadan duyabilsin, "O iyi, anne." Siktir. Yine yüksek sesle söyledim. *Anne*. "Sadece bahçede neler olduğunu kontrol ediyordu."

"Franklin!" diye bağırarak ona yaklaşmasını emreder. Ama o acele etmez ve o da orada beklemek istemez, bu yüzden çıplak ayakla verandanın merdivenlerinden aşağı iner. Uzun, uzun bacakları, minik şortundan uzayıp gider gibi görünür ve ani hareketleri nedeniyle, tişörtünün askısı omzundan kayarak koluna kadar iner.

Ancak kız onu hemen yerine geri koyar.

"Hiç değişmemiş," diye alaycı bir şekilde fısıldayarak Chris soluma gelir. "Hâlâ güzel. Hâlâ seni gördüğü anda kafanı koparmaya hazır. Sanki yine on iki yaşındayız."

"Kapa çeneni dedim." Zavallı çocuğun adımlarını takip ederek ilerliyorum, böylece anne ve çocuk buluştuğunda, ben de tam orada, ikisinin üzerinde dikiliyorum çünkü lanet olsun, ona yakın olmak istemeden duramıyorum. Onu koklamak istiyorum. Ona dokunmak istiyorum.

Belki de onu boğmak istiyorum.

"Çocuğun iyi." *Çocuğun. Bir çocuğun var!* "Onu odun öğütücüsüne atmayacaktım, o yüzden biraz sakinleşebilirsin."

"*Ben* deli miyim?" Gözleri, tahmin ettiğim gibi, psikopatın elli tonu kadar parlıyor. O kelimededen *nefret ediyor*. "Uyandığımda oğlum olması gerektiği gibi yatakta değildi diye deli miyim?"

"Oğlun." *Evet, Tommy. Biliyoruz. Bir oğlu var.* "Bu... farklı."

Çılgılık atmak, bağırarak ve bir şeylere tekme atmak istiyor. Ben bunu biliyorum. O da biliyor. Ama annelik, ona duygularını içinde tutma yeteneği kazandırmış gibi görünüyor. Bu, New York'a gelmeden önce sahip olduğu bir yetenek değildi

New York'tan önce, birbirimize "*seni seviyorum*" ve "*her zaman seni seçeceğim*" gibi aptalca şeyler söylediğimiz zamanlarda sahip olduğu bir beceri değildi.

"Şehre döndüğünü bilmiyordum." Dilimi dişlerimin ön tarafında gezdiriyorum, sırf dudaklarımın iğrenç bir alaycı gülümsemeye dönüşmesini sağlamak için. "Görünüşe göre Bitsy, arada sırada küçük bir eksikliklere karşı çıkmıyor." Ellerimi kalçalarımın koyuyorum. Kahretsin, onları *onun* kalçalarına koymak için can atıyorum. "Birinin eve kalmaya geleceğinden bahsetti, ama kim olduğunu kesinlikle söylemedi."

"Hatırlamıyorsan hafızan bozuk olmalı. O *her zaman* hikayenin yarısını anlatır." Gururlu ve belki biraz aptalca, başını kaldırıp gözlerime bakıyor. "Neden buradasın, Tommy?"

"Burada mı?" Ayaklarımızın altında duran yere bakıyorum. On yıldır ilk kez aynı topraklarda duruyoruz, aynı havayı soluyoruz ve lanet olsun, birbirimize *dokunabiliriz*... Sadece uzanmam yeterli. "Plainview'da mı? Ben burada doğdum ve büyüdüm. Senin gibi."

"Burada, annemin evinde. Sen burada yaşamıyorsun. Burada çalışmıyorsun. Artık Whacky'yi gizlice geçmek için bir nedenin yok."

"Whacky bir horoz için aptalca bir isim," diye homurdanır Franklin. "Yaratıcı bir isim, sanırım. Ve farklı. Ama o bir horoz. Kim horozlarına isim verir ki?"

"On yıldır hiç yaşlanmamışsın." Dudaklarımdan kaçan vahşi gülümsemeyi engelleyemiyorum. Ya da kalbimin çarpışını. Ellerim titriyor. Tanrım, ona asla söylemeyeceğim gerginlikten midemin guruldamasını engelleyemiyorum. "Annelik, vücudunun doğru yerlerini doldurmana yardımcı oldu. Ama belki de bu zaten olacaktı? Kızlar, yaşları bir ile başladığında hala kızdır. Kadınlar, bir ikiye dönüştüğünde kadın olurlar."

"Tommy..."

"O yıllarda seni hala tanıyacağımı umuyordum, çünkü öyle söz vermiştik ve eskiden tanıdığım kız sözünün arkasında durmasıyla ünlüydü. Ama yalancılar yalan söylemeye devam edecekler, sanırım. Ve Bitsy, hikayenin yarısını anlatma becerisini ona da öğretmiş olabilir."

"Tommy!"

"Okuldaki diğer kızların çoğu da benzer şekilde gelişmişti, ama hepsinin çocuğu yoktu. Yani belki de

annelikle ilgili değildi. Belki de ne olursa olsun, her zaman böyle görünecektin."

Dudaklarını sıkıca kapatıp bakıyor... bakıyor... bakıyor, sonunda vahşice, "Bitirdin mi?" diye soruyor.

"Vücudun hakkında mı?" Gözlerimi indirip başımı hafifçe salladım. "Öldüğüm güne kadar bitmeyecek. İkimiz de buna şaşırmadık herhalde. Ama büyük şehre kaçıp çocuk sahibi olacağını beklemiyordum." *Siktir. Kes şunu, Tommy.* "Sadece beni şaşırttı. Gecenin bir yarısı Greyhound otobüsüne atlamam beni biraz sarsmış olabilir."

"Tommy..."

"Hey, Franklin. Kamyonetimi sürmek ister misin?" Chris çocuğun arkasına yaklaşır ve elini omzuna koyarak, hareket etmeye pek istekli olmasa da onu döndürür. Alana'nın bakışlarıyla karşılaşır ve sessizce selam vermek için çenesini kaldırır, ama sonra gider, onun tüm dünyasını da beraberinde götürür.

Aramızdaki devasa uçurumu da

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Kollarını kavuşturur ama elini kaldırır ve küçük parmağının tırnağını ısırır. *"Biliyorum, Tommy. Bana söylemek istediğin her şeyi biliyorum. Ama on yıl geçti ve artık tamamen farklı iki insanız."*

"Kendinle çelişiyorsun." *Ona dokunma. Onu tutma ve o on yılı geri isteme. Kendini utandırma, gerzek.* "Ne düşündüğümü bildiğini iddia ediyorsun, ama aynı zamanda artık aynı insanlar olmadığımızı kabul ediyorsun. İkisi de nasıl doğru olabilir?"

"Çünkü sen hala sensin! Sen Tommy Watkins'sin, yani kızgınsın. Dünyaya kızgınsın. Doğduğunuz hayata kızgınsınız. Size yük olan ailenize kızgınsınız. Ve en çok da bana kızgınsınız. Ben gittiğim için kızgınsınız." Parıldayan gözlerini benimkilere çevirir. "Ama ben artık seni mutlu etmek için can atan bir genç değilim. Artık büyüdüm, bir anneyim, artık senin dahil olmadığın bir hayatım var. Bu yüzden, gitmemin berbat bir şey olduğunu ve bunun da beni berbat bir insan yaptığını kabul etsem de, artık senin onayını umursamıyorum."

"Ne tuhaf bir laf bu. Benim onayımı *hiç* umursadığını hatırlamıyorum."

Elini indirip arkasını döner, ama ben bileğini yakalar ve onu tekrar kendime doğru çekerim, göğüslerimiz çarpışır ve tatlı nefesi dilime o kadar güçlü çarpar ki, daha fazlasını istemek için ağzımın suyu akar.

"Senin bu yönünü hep sevmişimdir, Lana." Dişlerimi sıkıp, onun güzel, hipnotik gözlerine bakıyorum. "Vahşiliğin. Uyum sağlamayı reddetmen. Bitsy 2.0 olmak için yetiştirildin ve kurallara uymadığın için her gün cezalandırıldın. Kasabadaki herkesin senden beklediği mükemmel klon olmayı reddettin."

"Bırak beni." Öfkeyle burun delikleri genişler, kaçmaya çalışırken kolu gerilir. Ama kaçamaz. Ben izin vermeden kaçamaz. "Artık bana dokunamazsın Tommy. Artık o çocuklar değiliz. Artık senin değilim."

"Biliyor musun..." Onu kendime doğru çekiyorum, karnı benimkine değişiyor ve güçlü uylukları titriyor, bunu hissedebiliyorum. "Sanırım son sınıfta bir yerde kendimi kaybettim. Çünkü son hatırladığım şey, bu boktan yerden birlikte kaçmak hakkında konuşuyorduk. Çantalarımızı toplayıp kimsenin bizi bulamayacağı bir yere kaçacaktık. Ama sonra sen... planlarımızı *bensiz* gerçekleştirdin. Mesaj yok. Telefon yok. Hatta bir veda bile yok. Eğer fikrini değiştirip o macerayı tek başına yaşamak istediysen, benim yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ama beni burada neyin yanlış gittiğini merak ederken bırakmak biraz acımasızcaydı. Senin için bile."

"Buraya geçmişti tekrar konuşmaya gelmedim." Elini elimden çekiyor. Ama geri çekilmiyor. *Ve lanet olsun, hala lavanta ve hindistancevizi sabunu kokuyor.* "Hayat böyle, Tommy. Ve adaletin ikimiz için de güvenilebileceğimiz bir şey olmadığını zaten biliyoruz. Bunu kabullenip hayatımıza devam etmek bizim sorumluluğumuz."

"Hayat sana iyi davranmış gibi görünüyor." Dudaklarımı yaladım ve gözlerinin dilimin hareketini takip etmesinden heyecan duydum. "New York'a gittin, bir menajer buldun, bir koca buldun ve bir çocuk yaptın. Hepsi bir yıl içinde. Söylesene Lana, her şey o kadar hızlı oldu ki kontrolünü kaybettin mi? Yoksa kontrol ihtiyacın yüzünden mi bu şeyleri aradın, sırf bu berbat kasabaya bağlayan bağlarını koparmak için?"

"Hakkımda bu kadar çok şey bilmen endişe verici. Ben senin hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Her şeyi biliyorum çünkü seni seviyordum, sen beni sevmeyi bıraksan bile." Geriye yaslanıp, sarsılmış yüzünü inceledim. "Ayrıca, Bitsy'nin ağzı çok bozuk ve dinleyen herkese kızının yakında Times Meydanı'nda yüzünün her yerde olacağını anlatma eğilimi var. Plainview'daki herkes kitabınla ilgili haberleri bekliyor."

Yanaklarında iki derin gamze belirir, sanki bir zaman makinesi beni on yıl öncesine, onun mutluluğunun kolayca elde edildiği ve kahkahalarının bizim maceralarımıza saklandığı zamanlara geri götürür.

Ama şimdi gülümsemiyor. Yakınlığımızdan *hiç* memnun değil.

Hayır. Gamzeler öfke için de vardır.

"Birbirimizden uzak durursak ikimiz için de en iyisi olur." Yutkunur, boğazı hareketle titrer ve gözleri benimkilerle arasında gidip gelir. "Burada çok fazla geçmiş olduğunu biliyorum. Kırgınlıklar olduğunu biliyorum."

Alaycı bir şekilde gülerim.

"Tüm bu geçmişin ve incinmiş duyguların sebebi olduğumu biliyorum. Ama geçmişi değiştirecek durumda değilim ve kasabayı terk ettiğim için özür dilemeyeceğim. Yapmam gerekeni yaptım. Doğru olanı yaptım."

"*Senin* için doğru olan neyse," diye tükürdüm. "Yoluna çıkan hayatları hiç umursamadan."

"Seni kasabada görürsem, diğer tarafa döneceğim. Aynı dükkanda karşılaşsak, alışveriş arabamı bırakıp senin işine bakmana izin vereceğim. Olay çıkarmayacağım ve hayatına karışmayacağım." Bir adım geri çekildi ve lezzetli hindistan cevizi kokusunu da beraberinde götürdü. "Ben buraya anneme bakmak ve küçük oğlumu büyütmek için geldim. Onun varlığı seni öfkeliendirdiğine göre, uzak durman en iyisi olur."

"Ondan uzak durmak mı?"

"İkimizden. Milyonlarca kez özür dilesem de hiçbir şey düzelmez. O yüzden özür dilemeyeceğim. Şu anda tek seçeneğim, seni huzur içinde yaşamana izin vermek. Ancak, bana duyduğun nefretin en ufak bir parçasını bile oğluma aktardığını fark edersem, ona yan gözle baktığını ya da varlığının bir yük olduğunu hissettirdiğini fark edersem..."

kötü bir şey," hareket etmeyi bırakıp gözlerime bakarak, ölümcül bir ciddiyetle, "Babamın av bıçağını alıp, hiç pişmanlık duymadan boğazını keseceğim. Hayatına son vereceğim, Tommy. Oğlumu kurtarmak için yapmayacağım hiçbir şey yok."

"Neden ona kocanın soyadını vermedin?"

Sorum onu şaşırtır. Yüzündeki alaycı ifade bir anda kaybolur. "Ne?"

"Evli olsun ya da olmasın, Franklin geldiğinde o adam senin hayatındaydı. O senin kocan oldu. Franky'nin soyadı neden Page?" "Bu beni ilgilendirir. Ve onu." Geri çekilir, sonra sağa adım atar sağa doğru ilerleyip etrafımda daire çizdi. "Senin değil. Hadi ama tatlım." Kamyonetin kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü ve bana göstermediği gülümsemeyle kardeşime bir hediye verdi. "Chris."

"Alana..." Kapıyı açıp dışarı çıktı, benim çok sevdiğim gibi uzanarak onun üzerinde yükseldi. "Seni tekrar görmek güzel."

O çok üzgün. Acı çekiyor. Ama elini uzatıyor ve oğlunun ona sarılmasını bekliyor.

"Umarım bir gün beni affedersin. İkinizin de kızgın olduğunu biliyorum ve durumu düzeltecek hiçbir şey söyleyemem." Serbest elini onun koluna koyarak hafifçe sıktı. "Şehirde karşılaşırsak, en azından beni kaldırıma Hulk gibi yapıştırmazsın umarım."

Chris gülümsedi, onun dokunuşuna baktı, sonra bana doğru *baktı*, sanki benden bir şey *çalıyor gibi*.

"Belki yakında bir gece Franklin'i büyükannesiyle evde bırakabilirsin. Darlene'nin yerine gidip bir içki iç. Tekila seni her zaman konuşkan yapar."

"Tekila alkol," diye araya girer Franklin. "Alkol alkolikler içindir. Sen alkolik misin anne?"

Elini indirir ve diğer elini Franky'nin eline tekrar koyar, sonra dönerek bir zamanlar tanıdığım kızı görme fırsatını benden esirger. "Ben alkolik değilim tatlım. Söz veriyorum. Hadi şimdi kahvaltıya gidelim."

"Pazartesi sınıfta görüşürüz, Franklin." *Siktir et. Her şeyi siktir et.* Bu orospu çocuğunu yakıp kül edeceğim.

Tahmin ettiğim gibi, Alana kayarak durdu ve ateşli bir bakışla geri döndü. "Ne?"

"Haftada üç gün. Sanırım Bitsy onu kaydettirdi ve sana söylemeyi unuttu. Artık orada sözleşmelerimiz var. Bu, arka bahçede lastik fırlatma gibi bir şey değil. Hatta uygulamaya geçmeden önce avukatlara belgeleri okuttuk. Bitsy onu yaz için kaydettirdiyse, o zaman öyle olsun." Dikkatimi, ne kızgın ne de heyecanlı görünen çocuğa çeviriyorum. O, benim hiç beceremediğim bir beceri olan mükemmel bir poker yüzüne sahip. "Geçen günkü seansımızdan gerçekten keyif aldım. Ve Bitsy büyükanne tüm sezonun ücretini ödedi, umarım geri gelirsin."

"Onun spor salonunda mı antrenman yapıyordun?" Panikleyen Alana tekrar dönüp onu eve doğru sürükler. "Neden bana söylemedin?"

"Sana Molly'den bahsetmiştim. Artık benim arkadaşım olduğunu düşündüğünü söylemiştim."

"Hapse gireceğinden eminim." Chris öne doğru ilerler ve omuzu omzuma değdiğinde durur. "Ona saldırıp oğlunu kullanmak mı? Bu seni hapse atar."

"Kimseye saldırmıyorum." Uzun, sıkı bacaklarına ve minicik şortunun ortaya çıkardığı küçük kalçalarına bakıyorum. Oğluna konuşmak için dönüp yine de ilerlemeye devam ettiği için, tişörtü yukarı kayıyor ve sağ yanındaki gamze üzerinde kabaca çizilmiş tek bir dövme görünüyor.

Bu biziz. Başladığımız yer burası. Kahretsin, on yıl, bütün bir evlilik ve onu sildirmek için pek çok fırsat varken, onu sakladığını fark etmek kalbimi ateşe veriyor.

Ama silmedi.

Hayır. Silemedi.

Bu, hayatımda gördüğüm en çirkin el yazısı.

Biliyorum. O mürekkebi kendi ellerimle oraya sürdüm.

"Bitsy onu bize getirdi. Ölmek üzere olan bir kadının torununun dövüşmeyi öğrenmesini istemesine saygı duymamak için hiçbir neden göremiyorum."

"Doğru." Omzuma vurup başka bir odun parçası almak için dönüyor. "Bu tamamen Bitsy ile ilgili. Alana ile uğraşmak bir şey. Ama onun çocuğuyla uğraşmak, senin bile aşmayacağın bir sınırdır."

"Dediğim gibi." Onların verandaya doğru yürüdüklerini ve kapıya kadar tartışıklarını izliyorum ve bunun için cehenneme gideceğimi bilsem de, Alana'nın ateşli gözleri benimkilere döndüğünde el sallıyorum. "Sınırı aşmıyorum. Sadece bazen onunla takılmak istiyorum. Onun için öldüreceği çocuğu tanımak istiyorum."

"Tabii. Bu kesinlikle kötü sonuçlanmaz." Ağır bir homurtuyla, bir odun parçasını kamyonetin arkasına atıyor. "Bakmayı bırak da yardım etmeye başla. Polisler gelmeden gitmek istiyorum."

YEDİNCİ TUR

ALANA

"Oğlumu onların spor salonuna mı götürdün?" Annemin yatak odasının kapısını iterek açtım ve onu pencerenin önünde, gözleri bahçeye ve hayatıma geri soktuğu ikiz erkek çocuklara bakarken buldum. "Ciddi misin, Beatrice?"

Gözlerindeki alaycı bakışlar onun kırılğanlığını ortadan kaldırıyor, bu yüzden yavaşça kendine gelip benim bakışlarımla karşılaşınca, acı çektiğini *bildiğim* bu kadına duyduğum sempati yok oluyor ve yerine yeniden öfke geliyor.

"Buna hakkın yoktu!"

"Bana anne diyeceksin," diye düşük bir sesle uyarıyor. "Ya da hor gördüğünde anne diyeceksin. Bana Beatrice demeyeceksin. Asla." "Şu anda isimler umurumda bile değil!" Odasını geçip pencereden dışarı bakıyorum, Watkins kardeşleri bıraktığım yerde duruyorlar, ama gözleri buraya dikilmiş ve penceresi penceresi açıktı.

Çünkü tabii ki bu dramayı dinleyecekler.

Hırlayarak pencereyi tutup gürültüyle kapatıyorum, sonra da biraz olsun mahremiyetim olsun diye perdelerini de çekiyorum.

"Yanlış yaptığını *biliyorsun*." Onun yüzüne işaret ediyorum ve bunun bedelini ödeyeceğimi söyleyen kafamın içindeki her sesi bastırmaya çalışıyorum. "Onlarla olan geçmişimi biliyorsun

onlarla olan geçmişimi biliyorsun, anne! Ve benim onaylamayacağımı çok iyi biliyordun, bu yüzden bana söylemedin."

"Orası bir spor salonu." Hiç etkilenmeden, şifonyerinin çekmecelerine doğru yürür ve bugün takacağı takıları seçmek için mücevher kutusunu inceler. "Franklin, neredeyse hiç hareket etmeyen ineklerden kaçıyor, Nuh'tan bile yaşlı bir horozdan korkuyor ve günde en az on kez ayağına takılıp düşüyor. Sosyalleşmeye, akranlarıyla tanışmaya, düzenli egzersiz yapma fırsatına ve vücuduna bağlı uzuvlarını nasıl kullanacağına dair bir derse ihtiyacı var."

"Anne!"

"Beş adımdan fazla yürüyemeden yüzüstü düşüyor." Ağır bir altın bileklik seçer ve eline takar. "Onu Watkins'lerin mülküne gönderiyorum sanki, Alana. O spor salonu yasal bir kuruluş. Aslında türünün tek örneği ve yeni okul yılı başladığında Franklin'in tanışacağı çocukların çoğuna hizmet veriyor. Orada tek yeni öğrenci olacağı için zaten dezavantajlı durumda ve bu onun ilkokulda son yılı. Onu yaz için kaydettirmek birçok açıdan yardımcı olacak."

"Ve beni kızdırmak için ek bir bonus da var, değil mi?" Elimi havaya kaldırıyorum. "Bunu, hakimiyetini göstermek ve beni kızdırmak için yaptın."

"Bana en son ne demiştin?" Kristallerle süslü kalın bir kolye seçer ve arkasına uzanarak boynuna takar. "Oh. Bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını düşündün mü?" İnce dudakları sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı. "O, aksini söylese de dersini sevdi ve Eliza Darling çocuk derslerini veriyor, Tommy değil. Sinir krizi geçirmeyi bırakıp birkaç soru sorsaydın, bu konuda daha iyi bilgilenir ve daha az melodramatik olurdun."

"Melodramatik mi?" Öfke, karnıma alevler püskürten canlı, vahşi bir ejderha gibidir. "Oğlumun, filtreleri ve *sakinleşme* düğmesi olmayan, omzunda devasa bir çip taşıyan ve *benim yüzümden* on yıldır içinde biriktirdiği öfkeyi *sergileyen* bir adamla vakit geçirmesini istememek melodramatik değildir."

Gözlerini devirdi. "Senin sana kızgın olduğu için Franklin'e kötü davranacağına dair iman çok saçma."

"O Tommy Watkins!" diye bağırdım. "Ve o kızgın. Kızgın olmak için her türlü hakkı var! Daha da kötüsü, öfkesini on yıl boyunca içselleştirme fırsatı buldu. O adamın yanında oğlum güvende değil."

"Saçma." Makyaj çantasına yönelir ve ateş kırmızısı bir ruj seçer. "Eğer onun bir çocuğa zarar verebileceğini düşünseydin, yüzeyin altında kaynayan öfkesi ne olursa olsun, ona bir saniye bile zaman ayırmazdın."

"Sen benim ona bir saniye bile zaman ayırmamı *istemedin*! O ve benim aramızdaki tüm kavgaların yüzde doksanından sen sorumlusun, çünkü onu ait olduğu yere, yani çöpe atmamda ısrar ettin, ama ben bunu reddettim. Onun hayatımda olmasına tahammül edemedin ve birlikte olduğumuz her gün bunu bana hissettirdin. Ama şimdi onun tarafında mısın?"

"O büyüdü." Dudaklarıyla O harfi yaparken konuşuyor, dudaklarını parlak kırmızıya boyuyor. "Olgunlaştı. İster inan ister inanma, ama yanıldığımı kabul etme hakkım ve yeteneğim var."

"Hayır, anne. Sen bunu yapamazsın ve bu, ne kadar sinsi davrandığını düşünürsen düşün, bir fikir değişikliği değil. Bu manipölasyon, çünkü kaostan besleniyorsun ve herkesin senin yarattığın karmaşayı temizlemek için koşturmasını izlemekten hastalıklı bir zevk alıyorsun."

"Kendi fikrine hakkın var." Sinir bozucu bir sakinlikle, küçük parmağının tırnağıyla kırmızı çizgileri keskinleştirir. "Bu, onların doğru olduğu anlamına gelmez."

"O spor salonuna geri dönmeyecek." Bu odada kalıp, on beş yaşındaki halime dönerek annemle tartışıp sesimi kısarak kendime bir şey kazandırmam. Artık yetişkin bir kadın olduğumu ve Franky'nin aslında *benim* çocuğum olduğunu hatırladığımda, kimin evinde olursak olalım, benim kurallarım geçerli.

Topuklarımı döndürüp kapısını açtım. "Benim iznim olmadan onu oraya götürürsen, gideriz. Oğlumu o arabaya o kadar hızlı bindiririm ki, başın döner. Ve sana garanti ederim,

böyle bir daha benim ebeveynliğimi baltalarsan, onu bir daha asla göremeyeceğinden emin olacağım."

"Aşırı dramatik davranıyorsun," diye yavaşça konuşur. "Sadece bir spor salonu."

"Ve sen her zamanki gibi davranıyorsun. Sinsi, manipülatif ve bununla yüzleştirildiğinde, kendini haklı görerek, nankör bir çocuk doğuran en kötü muamele gören anne olduğunu ilan ediyorsun." Kapıdan geçip kapı kolunu yumruklarım ve arkama bakarak boğazımda kabaran acıyı yutarım. Çünkü büyürken yaşadığım aynı saçmalıkları, aynı eski dramları ve kontrol taktiklerini tekrar yaşıyoruz, ama bu sefer hasta bir kadınla uğraşıyorum.

"Ölümle karşı karşıya kaldığında, sahip olduğun aileyi kucaklamayı öğreneceğini düşünürdüm." Onu baştan aşağı süzdüm. "Davranışın hiç hoş değil."

"Ölümün hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Niyetlerim hakkında da."

"Tabii. Ve yanılma ihtimalin kesinlikle yok." Kafamı sallayarak kapıyı kapatıp odama doğru yürümeye başladım. Duş almam lazım. Temiz kıyafetler. Lanet olası bir sütyen... *Bugün Tommy Watkins'le sütyensiz karşılaştığım ne kadar da uygun...* Sonra kitapçıya gidip o yeri düzene sokmak için bir plan yapmam lazım.

Ama binlerce boşanmış kadının öfkesiyle odama daldığımda, aniden durup Franky'yi yatakta bağdaş kurmuş, kitabını kucağına almış, ama gözleri bana dikilmiş halde buluyorum.

Kahretsin.

"Ne kadarını duydun?" Öfke boğazımı yakıyor, ama hareketlerimi sakinleştiriyorum, arkamdaki kapıyı kapatıp odanın içinde dolaşıyorum, sonra çömelip yeşil gözlü bakışlarını arıyorum. "Biraz sinirlendim, ha?"

"Normalde böyle bağırmazsın." Dudaklarının köşesini ısıırıyor ve sürekli kirli gözlük camlarından beni inceliyor. "Aynı gün hem Tommy'ye hem de büyükannene kötü davrandın."

Bu kasaba yüzünden! Bu insanlar yüzünden! Bu hayat yüzünden, diye bağırarak istiyorum.

Ama bu sözleri içime atıp yerine başımı sallıyorum. "Evet. Biraz sinirlendim. Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Dışarı çıkıp seni kızdırdığım için özür dilerim." Gözleri parlıyor ve kızarıyor. "Seni üzmemek istemedim. Sadece senden önce uyandım ve onları bahçede duydum. Ne yaptıklarını görmek istedim."

"Sen... şey..." *Tanrım, buna hazır değilim.* "Şey. Demek spor salonunda Tommy ile tanıştın, ha? Ve Chris ile. Nasıldı?"

Gözlerini indirir, omuzlarını kaldırır ve omuz silkerek. "Tommy eskisi gibi değildi. Spor salonunda aptalca davranıyordu." Bir süre durur, sonra öne eğilip fısıldar, "Hatta birinin babasına orta parmağını gösterdiğini bile gördüm."

Tabii ki öyle yaptı. Histeriye tehlikeli bir şekilde yaklaşan kahkahamı bastırıyorum. "Öyle mi?"

"Çocukların görmesini istememişti. Ama ben gördüm. Chris bugün spor salonunda olduğundan daha konuşkandı. Tommy ile olan tartışmandan dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu, bu yüzden bana kamyonun motorunun nasıl çalıştığını falan anlattı. Ama yine de seni duydum."

Onun ellerini ellerime alıp derin bir nefes veriyorum. "Sen kendi iyiliğin için fazla akıllısın, biliyor musun? İnsanlar dokuz yaşındaki bir çocuğu görüp senin de diğerleri gibi olduğunu varsayıyorlar. Senin yaşındaki çocuklar kolayca dikkatleri başka yöne çekilebilir. Ama *biz* daha iyi biliyoruz, değil mi? Sen onların düşündüğünden çok daha fazlasını anlıyorsun."

"Tommy'nin, ona haber vermeden şehirden kaçtığını söylediğini duydum." Acı içinde ve sessizce tekrar başımı sallıyorum.

"Ve büyükannene, onun kızgın olmaya hakkı olduğunu söyledin. Çünkü onun dediği şeyi yaptın."

Öldür beni. Lütfen, evren, şimdi beni al.

"Evet. Onun söylediği şeyi yaptım."

"Ve sana söylemediğin için kızgın mı?" Dudaklarını dişlerinin arasında gezdirerek, düşünceli bir şekilde sözlerimi sindiriyor. "Onun seninle New York'a gelmesini istemedin mi?"

Evet. Çok, çok, çok sevdim. "Onu yanımda götüremezdim." Gözlerimin yaşlarla dolmasından nefret ediyorum. Burnumun yanmasından ve boğazımın yanmasından *nefret* ediyorum. *O daha doğmadan önce tanıdığım bir adam için oğlumun önünde ağlamayacağım.* "Hayat bazen acımasız olabilir, tatlım. Ve bir şeyi istesek bile, her zaman onu elde edemeyiz. Sana bunu açıklamaya bile başlayamam, açıklamayacağım da," diye ekliyorum.

Ağzını açar. "Senin bilmen gerekmez. O benim *eski* hayatımdı, *şimdi* ise sen benim hayatımsın. Ama evet, ayrıldım. Ve evet, o zamanlar Tommy benim arkadaşım olmasına rağmen gizlice kaçtım. Dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Uzun zamandır arkadaştık, öyle değilmiş gibi davransak bile, ve birlikte geçirdiğimiz onca zaman içinde, hayatlarımızın nasıl olmasını istediğimize dair planlar yapmıştık. Umutlarımız, hayallerimiz ve fikirlerimiz vardı, ve o kadar genç ve naiftik ki, o hayallerin gerçekleşmeyeceği bir dünyayı öngöremezdik."

"Yani gittin..." Yanaklarında benimkilerle aynı gamzeler beliriyor. "Beni hiç terk edecek misin?"

"Oh, Tanrım. Hayır, bebeğim!" Onu kendime çekip, kulakımı onun çarpan kalbine dayadım. On yıl önce Tommy Watkins'i terk etmek beni neredeyse öldürüyordu. Öte yandan, oğlumu terk etmek, ölmedikçe yapmayacağım bir şey. Ve yemin ederim ki, kolayca pes etmeyeceğim. "Sen ve ben, Tommy ve ben gibi değiliz." Geriye yaslanıp yüzünü avuçlarım. "Hiç de aynı değil. O sadece eskiden tanıdığım biri. Onu sevdim," diye itiraf ediyorum, sesim titriyor, "Gerçekten sevdim. Ama bu, bir annenin çocuğuna duyduğu sevgiyle aynı değil. Tommy benim geçmişimdi, ama bebeğim, sen benim evrenimsin. Sen benim her şeyimsin."

"Bitsy büyükanne de terk ettin. Ve Colin'i." Çok zeki. Kendi iyiliği için fazla algısı güçlü, gözlerimin içine bakıyor. "Sen insanları terk ediyorsun. Belki beni de terk edersin."

"Artık benim için iyi olmayan durumlardan uzaklaşırım. Plainview'dan ayrılmak zorundaydım, tatlım. Hayatım ve akıl sağlığım için, senin için de, başka seçeneğim yoktu. Tommy'yi yanımda götüremezdim. Ve Colin ise... *Tanrım, bunu ona nasıl açıklayabilirim? Açıklayamam.* "Colin, Tasha'ya aşık. Ben bunu terk etmek olarak görmüyorum. Onunla mutlu olmak için bir şans istedi, biz de o mutluluğun büyümesi için ona ihtiyaç duyduğu alanı verdik."

"Ya artık istemediğin bir duruma düşersem?" Küçük kalbi boğazında gözle görülür şekilde çarpıyor. "Çok fazla olabilirim, değil mi? Ve diğer çocuklar gibi normal değilim. Kendi odamda uyumuyorum ve sürekli sorular soruyorum. Yakında on yaşına gireceğim ama sen elimi tutmadıkça geceleri uyuyamıyorum. Ayrıca, sana söylemeden

dışarı çıktım ve senin büyükannemle Tommy ile tartışmana neden oldum. Dışarı çıkmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı."

"Sen bir *durum* değilsin." Ellerimi yüzünden çekip omuzlarına ve kucağına doğru kaydırıyorum, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirebilecek kadar. "Ve sen beni kimseyle tartışmaya *zorlamadın*. Kendi bahçende olma hakkın var, tatlım. Benim buna verdiğim tepki senin için bir yük değil. Benim öfkeli tavrım senin sorunun değil ve o kavgalar zaten kaçınılmazdı. Bu senin suçun değil."

"Tommy bana karşı nazikti." Ellerimize bakarak, parmağımın kenarını dikkatlice parmağıyla izliyor. "Kaba falan değildi. Spor salonunda da değildi, sen gelmeden önce bugün de değildi." Yavaşça başını kaldırıp bana gülümseyen gözlerle bakıyor. "Ama biraz şaşırmıştı."

"Neden şaşırdı?"

Omuzlarını silkiyor. "Sanırım sınıfta ona adımı söylemediğimde kızmadığına göre, benim pek konuşmayı sevmediğimi anlamış olmalı. Beni gürültücü ve biraz otoriter olan Molly ile eşleştirdi, ama ona nazik davranmasını söyledi." Bir an durup, eğilip fısıldıyor: "Sanırım otistik olduğumu biliyor, anne. Ben söylememiş olsam da. Ve bu sabah onu gördüğümde, burada olduğuma *çok* şaşırdı. Bitsy'nin büyükannem olup olmadığını sordu ve evet dediğimde, ilk başta bana inanmamış gibiydi."

Gülümsemesini biraz daha genişletir. "Chris, Tommy'ye gülüyordu çünkü Tommy çok şaşırmış ve bana doğru düzgün sorular soramamıştı." Sonra yine fısıldayarak ekler: "Bence Chris de otistik olabilir. Belki de bu yüzden Tommy, spor salonunda konuşmak istemediğim için bana kızmadı."

Ne kadar zeki. Ne kadar akıllı.

Boğazımdaki acıyı yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bebeğim. Chris'in de otistik olduğundan eminim. Ama o bizim gibi doktora gitmedi. Resmi bir teşhisi yok."

Geri çekilir ve gevşer, omuzlarındaki gerginliği bırakır ve çenesini gevşetir. Çünkü artık kalbimizi inciten şeylerden bahsetmiyoruz. "Neden doktora gitmedi? Benim teşhisim için iğne bile vurmak gerekmedi."

Yumuşak, neredeyse duyulmayacak bir kıkırdama çıkarırım ve çok fazla şey emen bir çocuğa ne kadarını anlatmam gerektiğini düşünürüm. "Biz çocukken işler... farklıydı. Ve Chris'in ailesi onlara pek iyi davranmazdı."

"Bitsy büyükannenin sana iyi davranmaması gibi mi?"

"Şey... hayır. Farklı bir şekilde. Her iki evde de bazen yaşamak zordu, ama Bitsy annee yemek yememi ve yatacak bir yerim olmasını sağlardı. Bazen söylememesi gereken şeyler söylerdi, ama bana asla zarar vermezdi. Yani, beni tekmelemezdi, yumruklamazdı ya da onun gibi şeyler yapmazdı."

"Chris'in annesi ve babası onu tekmeliyor ve yumrukluyor muydu?" Gözleri büyüdü, çünkü ona göre bir ebeveynin çocuğunu dövmesi kabul edilemez bir şeydi. "Bu saldırı, değil mi? Hatta..."

"Evet. Bu saldırıdır. Ve istismardır. Tommy ve Chris'in ebeveynleri sadece bazen ebeveynlik yapıyordu. Bazen yiyecek vardı, bazen yoktu. Bazen haftalarca eve gelmiyorlardı bile."

"Nereye gittiler?"

"Bilmiyoruz. Hiçbir zaman bilmedik. Bazen şehir dışına çıkarlardı ve hiçbir şey söylemezlerdi, buzdolabına yiyecek bırakmayı ya da çocukların iyi olduğundan emin olmak için bir bakıcı tutmayı düşünmezlerdi. Doktorlar para gerektirir," diye açıklıyorum. "Teşhisler ise çok daha pahalı. Chris'in iki bacağı ve üç burnu olsa da fark etmezdi. Ailesi bu konuda hiçbir şey yapmazdı. Ama bence haklısın..." Onun tatlı düğme burnuna dokunuyorum. "Bence Chris de otistik ve katılıyorum, muhtemelen bu yüzden Tommy spor salonunda seni anlayabildi. Hayatını kardeşinden öğrenerek geçirdi."

"Belki de bu yüzden Tommy sana daha fazla kızgın."

"Belki... ne?" Kaşlarımı çatıp onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Anlamıyorum... Otizm yüzünden bana kızgın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Kızgın çünkü annesi ve babası onu sürekli terk etti. Sonra sen de onu terk ettin."

Sözleri kalbime bir ok gibi saplandı. Ama okunun ucu körelmiş, benzinle ıslatılmış bir bezle sarılmış ve

asla sönmeyen bir ateşle yakılmış.

Ah.

"Bugün seninle dükkana gelebilir miyim?" Geride bıraktığı hasarın tamamen farkında olmayan çocuk, yatışmamış yatağının üzerinden diğer tarafa geçip, dün gece yatmadan önce hazırladığı şort ve tişörtünü aldı. "Sana hesap tablosunda yardım etmek istiyorum. Ve belki öğleden sonra, en sıcak saatlerde yan taraftaki lokantaya gidip dondurmali içecek alabiliriz."

"Tabii." Geriye doğru sallanıp popomun üzerine çöküyorum ve bilinçli olarak karar vermemiş olsam da göğsümü ovuşturuyorum ve bu on yıl içinde ağrının geçmesini umuyorum. "Bugün benimle gelmeni çok isterim."

"Ben yine de spor salonuna gitmek istiyorum." Ortak banyomuza doğru yürür, ama eşiği geçip kapıyı kapatmadan önce tatlı bir gülümsemeyle geriye bakar. "Daha önce hiç otistik biriyle tanışmadım. Özellikle de yetişkin bir otistikle."

Yani... Eminim tanışmışsındır. Sadece farkında değildin.

"Bitsy büyükanne tüm yaz için ödemeyi çoktan yaptı. Onun parasının boşa gitmesini istemiyorum. Gitmek istemem seni kızdırıyor mu?"

"Hayır." Gözlerimi indirip başımı sallıyorum. "Kızdırmıyor."

"Söz veriyor musun?"

"Mmhm." *Kızgın değilim. Sadece üzgünüm. Ve kırgınım. Ve gerçekten, gerçekten korkuyorum.*

"Söz veriyorum."

SEKİZİNCİ TUR

TOMMY

Kardeşıme saldırıp onu kafesin duvarına çarparak, dışarıdan izleyenlerin yuhalamalarını ve alaylarını kazanırım. Dizimi kaldırıp kaburgalarını ezerek, bir elimi bacaklarının arasına sokar, öfkemi kontrol edemediğimde sergilediğim kötü duruşumu ve sırtımı hiç düşünmeden onu kaldırırım ve ikimizi de döndürerek, tüm hayatım boyunca taşıdığım öfkeyle ona vururum.

"Tanrım." Ollie kafesin dışına tutunur, dişlerini sıkarken Chris taze oksijen için nefes alır ve ben, pislik olduğum için, onun zayıf anını kullanarak kolunu ve başını bacaklarımin arasına çekip onu kilitlerim ve kendi koluyla boğarım.

"Dostum!" Ollie kafesi sallıyor. "Bu dünya şampiyonluğu değil."

"Vur." Tutuşumu sıkılaştırıp kardeşimin alnına bir tokat attım. "Vuracaksın, pislik."

"Siktir git." Yüzü kızarmış, kafesin kenarında ayaklarını sürüyerek, kalçalarını yerden kaldırıyor. "Ben pes etmem."

"Vereceksin." Dizlerimi birbirine yaklaşıtıyorum ve yüzünün normal kırmızıdan morumsu bir renge dönüşmesini izliyorum. "Bugün oyun oynamıyorum Christian. Bana bunu ver."

Bunun yerine, kalçalarını köprü gibi kaldırıp yerden zıplatarak bir santimlik özgürlük kazanır.

"Sizin tedavi eden doktorunuz olarak, siz aptalların bunu bırakmanızı öneririm." Oliver sekizgenin çevresinde dolaşır ve kapıdan içeri girer. "Mesleki görüşüm, yaşamak için oksijene ihtiyacınız olduğu yönünde."

"Ona dokunma lan." Kollarım yanıyor, bacaklarım ağrıyor, ama Chris yine de benim çelik gibi tutuşumu kırıp yavaşça dönüyor. Henüz özgür değil. Ama çok yaklaştı. "Sparring yapmak istemiyorsan, lanet kafesten çık, Doktor."

Chris dizlerini altına alacak kadar dönüyor ve bu sırada boynunu kırma riskini göze alıyor. Ama o tam bir dövüşçü ve biz bu işi anne karnından beri yapıyoruz. Serbest kolunu geri çekiyor, sonra ileri doğru savuruyor ve acımasız yumruğunu kaburgalarımın indiriyor.

Yemin ederim, lanet kemikleri yerinden oynattı, muhtemelen daha sonra ihtiyacım olacak bir organı deldi. Ve ben hala kafasını bırakmadığım için, tekrar vurur. Sonra tekrar. Ve üçüncü kez, ciğerlerim bu istismara dayanamayana ve bacaklarım açılana kadar.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kovalamak yerine, sadece yere yığılırım, kanvasa yapışır ve terden ölürcesine terlerim. "Seni yakaladım, pislik." Gözümün ucuyla onu izlerim, aniden *Watkins* gibi davranıp dirseğini karnıma vurmak isterse diye, ama yuvarlanıp uzaklaşmaya zahmet etmem. "Pes etmektense kendini öldürmeyi tercih edersin." Taze hava için nefes nefeseyim. "Seni kilitliken o hareketi yaparken boynunu kırabilirsin. Ama yenildiğini kabul etmektense aptal gibi kıvranmayı tercih ediyorsun."

"Ben yenilmedim." Üzerimde duruyor, ağız koruyucusunun arkasından sırtıyor ve çenesinin kenarından damlayan ve göğsüme düşen teri silmiyor. "Yenilseydim, şu anda uyuyor olurum."

Oliver eğlenerek kıkırdar ve sekizgenin kenarında volta atar. Ama onun ulaşamayacağım bir mesafede durmaya özen gösterdiğini fark etmemek elde değil.

"İkinizin de tedavi edilmemiş öfke sorunlarınız var, bir uzmana danışmanız gerekiyor." Çenesini kaşıyor. "Biri kötü bir ruh hali içinde olduğunu itiraf etmektense kardeşini öldürmeyi tercih ediyor, diğeri ise kavgayı kaybettiğini itiraf etmektense ölmeyi tercih ediyor."

"Onu öldürmezdim," diye mırıldanıyorum.

"Ben kavgayı kaybetmedim," diye ekler Chris.

"Bu aile dostu saçmalıklarla, *Kumbaya, vurma, kavgadan uzak dur* gibi şeylerle gelecek nesillere nasıl öğreteceğini iddia ediyorsun, bu lanet kafeste Watkins kardeşler akıllarını kaçırmışken?"

"Fazla düşünüyorsun." Göğsümü dolduran uzun bir nefes alıp tembelce yana doğru yuvarlanıyorum. Bir kolumu, sonra diğerini. Sonra kalçalarımı bükerek, yerel barda geçirdiğim çılgın bir gecenin ardından bir tırtıl taklidi yapıyorum. "Çocuklar bizim birbirimizi dövmemizi izlemekten hoşlanıyor. Bu, onların kan dökme arzularını gideriyor ve başkalarını incitmelerini engelliyor."

"Şey... hayır." Eliza, platin sarısı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlamış, saç uçları çıplak omuzlarını gıdıklarken, öne doğru yürüdü. Okuldan sonra akademik kariyeri seçen ağabeyi ve ablasının aksine, Eliza spor salonunu seçti, bu da dar bir crop top ve minicik şort giyebileceği ve kasabadaki çoğu erkeğin imrendiği mükemmel sekizli karın kaslarını ve vücudunu sergileme özgüvenine sahip olduğu anlamına geliyor.

Ben değil. Chris de değil. Ve özellikle Oliver da değil, çünkü onlar aile ve tüm o şeyler.

Ama evli olanlar da dahil olmak üzere diğer herkes, Eliza Darling'in kışından güneş doğduğunu düşünüyor.

"Çocuklar sürekli '*Tommy Watkins Smasher*' hareketini denemek istiyorlar," diyor. Biz Oliver gibi onun kardeşleri değiliz, ama sanırım o bizi Oliver gibi görüyor. "Ayrıca '*Chris Watkins Life Destroyer*' ve '*Twin Turbo Twister Upper*' hareketlerini de soruyorlar." Ellerini beline koyuyor ve bize sert bir bakış atıyor. "Sizler kötü örneksiniz! İkiniz de. Olgun, yetişkin erkekler olmanız gerekirdi. İşletme sahipleri. Büyüyen zihinlerin akıl hocaları. Ortalama bir altı yaşındaki öğrenciniz bile ikinizden daha fazla sağduyuya sahip. İkinizi bir araya getirseniz bile!"

Tuvalin üzerine düşünüyorum, yanağım yere yapışıyor ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama başka birinin teriyle kaplanıyor. "Kötü davranıyorsun. Neden duygularımızı incitmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü..." Kardeşini işaret ederek parmağını ona doğru uzatır. "Asistan doktor sana sakın olmanı yoksa anevrizma riskiyle karşı karşıya kalacağını söylüyor. Bitsy hastaneden çıktıktan sonra Plainview'da haberler çok hızlı yayılıyor.

dışarı çıktığı haberi hızla yayılıyor. Dün gece Bingo'da çok ilginç bilgiler paylaşıyordu."

Siktir.

"Sakin söyleme."

"Neyi söyleme?" Oliver, somurtarak üzerimde duruyor. "Bitsy ne hakkında gevezelik ediyor?"

"Oh, bilmiyor musun?" Eliza alay ediyor. "*Dört* farklı kaynaktan Alana Page'in şehre geri döndüğünü duydum."

"Ne?" Otuz iki yaşında olmasına rağmen sesi çatallanıyor. "Alana geri mi döndü? Ne zamandan beri?"

"Geri döndü, tamam mı? Ve oh, şu tesadüfe bak." Eliza alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Tommy Watkins, Vegas'tan önce kemiğini kırsa da umurunda değilmiş gibi dövüşüyor."

"Bekle..." Oliver gözlerini ovuşturur. "Ne oluyor lan?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Sözlerim yere çarparak boğuk bir ses çıkarır. Sanırım bu oldukça uygun bir durum. O gittikten sonra böyle hissetmişim. O geri döndüğüne göre, tekrar cenin pozisyonuna geçmem gayet mantıklı. "Buraya antrenman yapmaya geldik, dedikodu yapmaya değil."

"Bitsy bundan bahsettiğinde, bu dedikodu oluyor," diye homurdanıyor Eliza. "*Biz* bundan bahsettiğimizde, bu bir Kod Dört, ölüm kalım meselesi oluyor. Buraya gelirken Crazy Stanley'i gördüm. Ne duyduğumu bilmek ister misin?"

"Pek değil." *Öl, Tommy. Nefesini tut ve olmasını bekle.* "Onun adı Crazy Stanley boşuna değil. Onun sözlerini pek güvenilir bulmuyorum."

"Bu sabah Bitsy'nin evinde olduğunu, Alana bahçede iç çamaşırlarıyla dururken onunla tartıştığını söyledi."

"Lanet olası Bitsy," Chris gülüyor. "İç çamaşırı giymiyordu. O sadece... bilirsin. Küçük pijamaları vardı."

"Kapa çenenini." Gözlerimi kapatıp inliyorum. *Ölüyor muyum? Öyle hissediyorum.* "Onun hakkında konuşmayı kes. Sana yalvarıyorum."

"Ve en iyisi ne biliyor musun?" Eliza, kafeste yaptığı gibi son darbeyi vurmak için yaklaşıyor. Rakibini alay eder, kızdırır, zayıflatır ve sonra BAM! "Çocuğunu şehre getirmiş. Çocuğu var! Ne?"

"Teknik olarak, bunu zaten biliyorduk," diye araya girer Chris. "Sadece dedikodu yapmadık."

"Onun bir çocuğu var." Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi Atlantik'in ortasında ıssız bir adada hayal ediyorum. Orada başka kimse yok. Televizyon yok. Lanet olası Wi-Fi yok. Sadece ben ve içkim, beyin ölümü yaşarken ve yol boyunca gülümserken. "O da çok tatlı. Sessiz, ama iyi bir çocuk."

"Altı adımdan fazla yürüyemeden düşüyor," diye gülüyor Chris. "Ve bana susmamı söylemekten çekinmiyor. Annesi ve Tommy'nin tartıştıklarını dinlemek istiyordu, ama ben ona içten yanmalı motorların tarihini anlatmaya çalıştığımda hiç hoşuna gitmedi."

Ölü. Ölmek üzere. Neredeyse gitmiş. Ama yüzümü çevirip kardeşime bakıyorum. "Dinliyor muydu?"

"Kulağını yüzünden koparıp kamyonun dışına atmaya hazırdı. Panikleliyordu ya da başka bir şey yapmıyordu. Annesi için korkmuyordu. Ama meraklıydı."

"Söylememem gereken bir şey mi söyledim?" Hatırlamaya çalışıyorum, ama lanet olsun, sanırım o konuşma sırasında bir ara felç geçirdim. "Ben... söylemedim, değil mi?"

"Hayır." Kafesin içinde dolaşiyor, güreş eldivenlerini çıkarıyor ve eğilip bir şişe su alıyor. "Onun nasıl gittiği hakkında bir şeyler söyledin. Ama bir çocuğun duymaması gereken uygunsuz bir şey değildi."

"Bekle..." Oliver sinirli bir şekilde ensesini kaşır. "Alana Page şehre geri mi döndü?"

"Sen gerçekten çok yavaşsın." Eliza kafesin etrafından dolaşıp kapıdan içeri girer. "Senin kadar üniversite borcu olan ve kelimenin tam anlamıyla hayat kurtaran ya da kaybeden bir işi olan bir adam için, işlem hızın biraz acınası."

"Kapa çeneni." Oliver, Eliza'nın saldırısını savuşturur, onu döndürür ve Chris'e doğru fırlatır. "Bana biraz müsaade et. Onu son gördüğümde, ben..."

"Main Street'te çıplak koştuğun için kendi baban tarafından tutuklandın, değil mi?" Chris dönüp Eliza'yı bırakır, ağızlığını çıkarır ve parmaklarıyla lastiği sıkıştırır. "Tommy'yi arayıp kefaletini ödemesini istemek zorunda kaldım. Ve sana pantolon getirmesi için," diye güler. "Çünkü

senin aletin utanç verici derecede küçüktü, yaz olmasına ve hava çok sıcak olmasına rağmen."

"İğrenç!" Eliza öğürür. "Lütfen kardeşimin penisini konuşmayabilir miyiz?"

"Küçük değil," diye homurdanır Oliver. "Ve hayır, o geceden sonra onu gördüm.

Mezuniyet," diye karar verir. "O kadar zaman geçti."

"Plainview'da dedikodular ışık hızından daha hızlı yayılır." Yaklaşarak çömelip, Chris gözlerimin içine bakar. "Ne yapacaksın? O burada ve yakın zamanda gideceğini sanmıyorum. Bitsy gidene kadar gitmeyeceğini düşünüyorum."

Yutkunarak dirseklerimin üzerine doğrulurum ve umutsuzca Oliver'ı ararım.

O ellerini havaya kaldırarak teslim olur. "Bu konuyu tartışmayacağım." "Ollie..."

"Bunu tartışmam!" Kafesin kapısından çıkıp merdivenlerden aşağı inerek paspaslı zemine basar. "Kesinlikle olmaz."

"Bize bir ipucu verir misin?" Chris pazarlık yapar. "Üç ay ya da daha az süresi varsa öksür. Üç ila altı ay süresi varsa kulağını kaşı. Hiç ölümcül değilse takla at."

"Duş almaya gidiyorum." Bir havlu kapar ve koridora doğru fırlar. "Beni rahat bırakın."

"Altı ila on iki ay arasında ise duş al," diye sesleniyorum. "Oliver?"

"Konuşamadığını biliyorsun." Eliza ısınmaya başlıyor, bacaklarını kaldırıp

bacaklarını kontrol pozisyonuna kaldırıp indiriyor ve taraf değiştiriyor. "Eğer konuşursa ehliyetini kaybedebilir."

"Bitsy öldüğünde yine gidecek mi sence?" Üzgün bir şekilde, bakışlarımı gezdirip kardeşim arıyorum. "İş bittiğinde New York'a dönecek mi?"

Tabii ki bilmiyor. Bilemez de. Omuz silkiyor ve ağızlığını tekrar takıyor. "Seninle dövüşeceğim, Darlin'. Kanımı tekrar pompalamak için, ama kendi kardeşimin testislerini koklamak zorunda kalmadan."

"Senin gerçekten bir sorunun var." Eliza kafesin etrafında dönmeye başlar, zıplar ve hareket ederken at kuyruğunu düzeltir. "Erkekler genel olarak çok tuhaf."

"Hepsi değil." O, ona çok yaklaşınca dengesi bozulacak şekilde yumruk atar. Yumruğu, itmekten biraz daha fazlasıdır. Gülümsemesi de çok saftır.

O, onun hiç bilmediği, istediği küçük kız kardeşi. Ve şimdi, ikimiz de o giderse kasabayı ateşe veririz.

Ama ben kimim ki bunu söyleyebilirim? Bu, kalıntı bir travma olabilir.

"Dünyada *bazı* adamlar dürüsttür. Biz değiliz," diye gönüllü olarak söyler, bacağını uzatıp hızlı ve acımasız bir hareketle onu ayaklarından süpürür. Ama o uçarken elini tutar, yere düşüşünü yavaşlatır ve yere indiğinde üzerinde durur. Sonra sırtar. "Tommy, ben ve Ollie... Hepimiz aptalış. Ama eminim ki dışarıda bir prens vardır ve seninle aşk yaşamak için fırsat kolluyordur."

"Ben savaşmayı tercih ederim." Kız, adamın dengesini bozmak için onu çekip bacağını uzatarak dizlerini büküyor, sonra adamın 100 kilodan fazla ağırlığı üzerine düşerken yana yuvarlanıyor. "Erkekler çok yorucu. Kız kardeşim haklı; lastik penisin faydalarını ve erkeklerden tamamen uzak durmanın önemini anlıyor."

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ayağa kalkarım, beynim bulanıklaşır ve görüşüm kararmaya başlar. Ama onlar beni kendi dünyalarına çekmeden önce kafesin kapısına doğru yürümeye başlarım. "Yani kardeşinin küçük, çıplak penisi hakkında konuşamayız. Ama kız kardeşinin dildolara olan dşknlg hakkında konuşabiliriz, öyle mi?" Kapıyı iterek geçiyorum. "Böyle mi olacak?"

"yle." Chris'in üzerine eğilir ve dizini karnına vurur. "Sonsuza kadar böyle olacak. Kalk, kaltak." Yanağına hafifçe vurur. "Bebek gibi davranıyorsun."

DOKUZUNCU TUR

ALANA

"Kitaplar Kitaplar Kitaplar..." Yeni temizlenmiş masaya dirseklerimi dayadım ve çenemi ellerime dayadım. Franky eski bilgisayarda bir şeyler yazarken, ben de Main Street'e bakan pencerelerde bulunan çirkin, soyulmuş etiketlere bakıyordum. "Bu yere isim verirken başka seçenekleri yok muydu? *Kitaplar Kitaplar Kitaplar*, bulabildikleri en iyi isim miydi?"

"Şey... meta verilerden bahsediyorsak, sanırım bu en akıllıca seçenektir."

Başımı yana eğip oğlumun profilini inceliyorum. "Ne?" "Meta veri, diğer verileri açıklayan verilerdir." Yazmayı bırakıyor. ve bana geniş bir gülümsemeyle dönüyor. "Eğlenceli bir gerçek: meta veriler kütüphanelerde bir organizasyon sistemi olarak ortaya çıktı. Bu da Books Books Books'u sadece akıllıca bir seçim yapmakla kalmayıp, tarihsel olarak da zekice doğru bir seçim haline getiriyor."

"Tatlım..." diye iç çekiyorum. "Beynimi yoruyorsun."

O, işine devam etmek için geri dönüyor. "Birisi şehirde araba sürerken kitap satın almak isterse, Google'a bakar ya da sokaktaki rastgele bir kadına sorarsa, sence ilk öneri ne olabilir?"

"*Books Books Books* mu?" Gözlerimi ovuşturup, yeni ağrının kafamın arkasındaki zonklayan baş ağrısından dikkatimi dağıtmasını diliyorum. "Ama bu çok sıradan."

"Yazarın sözleri," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Tabii ki başka bir şey tercih edersin. Belki Bayan Middler'a bunu değiştirebilir miyiz diye sorabilirsin."

"Buraya mağazaya yeni bir soluk getirmek için *geldik*." Gözlerimi kapatıp, körü körüne kalemimi ve bu sabah geldiğimizden beri çok kullandığımız Post-It'leri arıyorum. Sonra gözlerimi tekrar açıp yazıyorum: *Yeni mağaza adı?* "Soracağım. Buzdolaplarını yeniden doldurmayı ve belki de kahve makinesini biraz daha az..."

"Kırık mı?" diye ciddi bir şekilde sordu. "Pasla bir arada tutuluyor."

"Belki de otomatik kapsül makinelerinden biri olabilir, böylece müşteriler

kendi kendilerine hizmet edebilsinler. Bu, rahatlatıcı bir atmosfer yaratır ve bu makineler oldukça ucuzdur. Ücretsiz kahve ile müşterileri çekin ve kitap satın almaları için burada tutun. Oldukça hızlı bir şekilde kendini amorti eder."

"Bayan Middler'ın torununun da kitapları taşımaya yardım edip etmediğini sormanız gerekiyor." Eski klavyede enter tuşuna basar ve elektronik tablosunun bir sonraki satırına geçer. Makrolar ve algoritmalar oluşturur — bana öğrettiği kelimeler — ve bir sayfaya bir kitabın adını girdiğimde, gerektiğinde bir düzine sayfaya otomatik olarak girilmesini sağlar. "Kendi başımıza taşıyamayacağımız kadar çok var ve..."

Kapının üzerindeki zil çınlayarak Franklin ve beni aynı anda oraya çeker, ama Watkins ikizlerinden birinin güzel ela gözlerine baktığımda benim gibi onun da midesi bulanır mı, emin değilim.

Kalbim durur, görüşüm kararır. Ama paniğin yerini rahatlamaya bırakması sadece bir an sürer. Dehşetin geçmesi ve ciğerlerimin rahatlaması. O çocuklar dünyanın geri kalanı için aynı olabilirler, ama benim için... bunca zaman geçmesine rağmen...

"Chris?" Çarpan göğsüme elimi bastırıp, onun geniş omuzlarının üzerinden bakmak için öne eğildim, diğer Watkins *erkek çocuğu* -artık erkek adam, sanırım- dışarıda değil mi diye kaldırımda aradım. "Şey..."

"Sadece benim." Rahat bir gülümsemeyle ve yarık dudakla içeri girer - biri benim için sürpriz, diğeri değil. Sonra kapıyı kapatır, Franky'ye bakar ve selam vermek için çenesini kaldırır. "Franklin. Nasıl gidiyor?"

"Sen Tommy değilsin." Bilgisayarını tıklamaya devam eder. "Bana aynı görünüyorsun. Ama Tommy daha öfkeli."

"Biraz ironik," diye gülümser Chris. "Normalde insanlar bizim hakkımızda tam tersini söyler." Kafasından şapkasını çıkararak koyu kahverengi saçlarını ortaya çıkarır, şapkanın siperliğini düzeltir ve yavaşça yaklaşır. Yine de aramızda iki buçuk metre mesafe bırakır. "Alana. Bayan Middler'ın yerine geçtiğini duydum." En yakınındaki koridora bakıp onaylayarak başını salladı. "Önünde çok zor bir iş var."

"Az önce Bayan Middler'ın torununun kitapları taşımamıza yardım etmesi gerektiğini konuşuyorduk," diye mırıldanır Franky. "Burada çok fazla kitap var." "Yardım edebiliriz." Chris'in gözlerinde şefkat parlar, ancak bu

bu ışıltı çabucak söner. "Ya da *ben* yardım edebilirim. Sadece ben."

"Burada ne işin var Christian?" Duruşumu değiştirip, kendimi onunla oğlumun arasına yerleştiriyorum. "Bugün buraya gelmen tesadüf değil ve ikimiz de yeni bir kitap aramadığını biliyoruz. Öyleyse söyleyeceklerini söyle, sonra da işimize devam edelim."

"Öyleyse böyle mi olacak?" Çenesi, söylemediği milyonlarca kelimeyle sıkı sıkıya kapanıyor. Zeki beyninden geçen sayısız düşünce. "Düşman olduğumuzu fark etmemiştim. Arkadaş olmadığımızı bile fark etmemiştim. Tek bildiğim, hayatımın bir döneminde, sen ve Tommy'nin benim en iyi arkadaşlarım olduğunuzu, sonra da birdenbire kasabayı terk ettiğinizi."

"Groundhog Day filmi gibi." Diye iç çekerim. "Bu konuyu zaten konuştuk."

"Ben o değilim." Parmağını kapıya doğru uzatır, başka koşullar altında kolayca kontrol altında tutabildiği öfkesi bu durumda kaybolur. "Ben Tommy değilim ve sana bu soruları sorduğumda, bunun nedeni aynı değil. Ama kafamın karıştığı için beni affetmelisin, Alana. Onu da affet. Çünkü dünyamız normaldi, sonra birdenbire normal olmaktan çıktı. Hiçbir uyarı yoktu. Gökyüzünde duman işaretleri bile yoktu. O zamanlar ne olduğunu açıklasan, bu geçişi herkes için çok daha rahat hale getirebilirsin."

"Açıklamama gerek yok." Oğluma dönüp gözlerini bekliyorum. "Arka taraftaki depoya gidip çantamı getirir misin?"

"Chris'le özel olarak konuşabilmek için benim gitmemi mi istiyorsun?"

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. Yine de başımı sallıyorum. "Evet, tatlım. Sadece birkaç dakika. Bize bu mahremiyeti sağlayabilir misin?"

"Tamam." Murdles kitabını kapar ve kalemimi çalar, sonra tezgahın etrafından dolaşarak Chris'in önünde durur ve bir zamanlar benim kardeşim olan adama bakar. Kalbimin bir parçası. "Annem sana kızgın olduğunda ben de sana kızgın olacağım. Sadakat budur."

"Uh..." Gergin bir şekilde, Chris'in gözleri bir anlığına benimkilere kayar, sonra tekrar oğluma döner. "Tabii. Kesinlikle haklısın."

"Ama ben de bu öğleden sonra derse geleceğim. Annemle konuştuk ve gelmeme izin verdi. Yani ders sırasında sana huysuzluk yapmayacağım."

"Şey..." Çenesini ovuşturdu. "Bu adil görünüyor."

"Huysuz ben ve normal ben arasında pek bir fark yok. Muhtemelen farkına bile varmayacaksın. Sadece şu anda sana huysuz davrandığımı bilmeni istedim. Ama sonra huysuz olmayacağım."

"Tatlım..."

"Şimdi depoya gidiyorum." Çenesini indirip arkasını döndü, çenesini ve omuzlarını gergin bir şekilde geriye doğru çekerek göğsünün kalınlığını vurguladı. "Beş dakika sonra döneceğim. Zamanlayıcıyı kuruyorum anne."

"Sana inanıyorum." Onun kalabalık koridorda manevra yapmasını, kitap yığınlarının etrafından dolaşmasını ve *Books Books Books'un* temizliğine başlarken benim önceliğim olması gereken kemerin altından geçmesini izliyorum. Plainview'un altındaki tektonik plakalarda en ufak bir sarsıntı olsa bile, o yığın ilk olarak devrilecek. Ve tektonik kelimesini bilmem, elbette, bu konuyla ilgili bir kitabı baştan sona okuyan oğlum sayesinde... *dün gece*.

"O bir şey." Chris, sesli çıkmasına izin vermediği kahkahalarla eğlenerek göğsünü titretir. "Akıllı çocuk."

"Mmhmm." Bakışlarımı tekrar ona çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Chris. Ben gittim. Plainview benim geçmişim oldu, küçük oğlum ise geleceğim. Ona ihtiyacım var. Bu gerçekler dışında odaklanabileceğim başka bir şey yok."

"Sana ihtiyacımız vardı. Biz bir takımdık; sen, ben ve Tommy. Sen ve Tommy bir çifttiniz, ama sen bana hiç

bana ait olmadığımı
hissettirmedin."

"Chris..."

"Sonra gittin. Senin öldüğünü falan sandık, Alana. Daha önce tanıdığımız kız, o Alana, bizi asla terk etmezdi, bu yüzden kesinlikle korkunç bir şey olmuş olmalı diye düşündük. Bizim yanımızda kalmak için ölümüne savaşırdı. Ve savaşılabildi," diye homurdandı. "Kimseye boyun eğmezdi."

Yanağımı silerim, gözümünden korkunç bir şekilde bir damla gözyaşı süzülür. "Lütfen, dur."

"Sen bizim için savaşmadın. Denemedin bile. Sanki biz artık hiç var olmamışız gibi. New York'un ışıkları gözlerinde parlıyordu ve bu sadece... bu..." Derin bir nefes alır. "Plainview hiç olmamış gibi yepyeni bir hayata başladın. İşte bu noktada takılıp kalıyoruz, Alana. Ayrıldığın için değil. Evlenip çocuk sahibi olup yepyeni bir hayat kurduğun için de değil. Sen ilk değildin ve mezuniyetten sonra daha fazlasını aramak için kasabayı terk eden son küçük kasaba kızı da olmayacaksın."

"Lütfen, Chris..."

"Ama *neden*?" diye inler. "Nedenini bilmemiz lazım. Gitmek istediysen, sorun yok; o da seninle gelirdi. Onunla olmak istemediysen, o da sorun değil; hoşuna gitmezdi, ama o, isteksiz bir kadını bağlayıp, özgürce verilmeyen bir şeyi almaya çalışacak türden biri değildir."

Yıkıcı bir hıçkırık boğazımı yırtıp beni küçük düşürmek için dışarı çıkıyor

"Kalbi nasıl olursa olsun kırılmaya mahkumdu. Ve bu da sorun değil. *Harika* değil." Alaycı bir şekilde güldü. "Ama bu ülkede her gün kalpler kırılıyor. Eğer böyle olacaktıysa, öyle olacaktı. Ama *neden*?"

"Sana söyleyemem." Tezgahın altındaki tozlu mendil kutusunu arar ve burnumu silmek için bir avuç mendil çıkarırım. "Bana söylememi isteme, Chris. Söylemeyeceğim."

"Bir mesaj bile yoktu!" diye bağırıyor. "Bir mektup bile yoktu. Lanet olası bir sosyal medya paylaşımı bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Yani bizim için sanki ölmüşsün gibi. Senin yüzünden kardeşimin hayatını yüzlerce kez kurtarmak zorunda kaldım. Beni burada lanet olası bir şekilde yalnız bırakmasını engellemek zorunda kaldım. Senin yokluğun

, ikimizin de daha önce yaşadıklarımızdan daha fazla onu mahvetti —ikimizin yaşadıklarından daha fazla—ve sen ne yapıyordun? Başka birine aşık olmakla mı meşguldün? Bu ne lan?"

"Yaptıklarımı açıklayamam." Gözyaşlarımı silerken, Franky'nin beş dakikalık zamanlayıcısının arızalanmasını ve kendimi kontrol altına almam için daha fazla zaman kazanmamı diliyorum. "Açıklayabilirim. Ama açıklamayacağım. Çünkü geçmiş geçmişte kaldı ve oğlum benim geleceğim. Birkaç yetişkin erkeğin incinmiş duygularını yatıştırmak için onu geçmişe sürüklemeyeceğim. Seni incittiğimi biliyorum." Başımı eğip mendilimi katlıyorum. "Adil olmadığını biliyorum. Tanrım, Chris, bunun berbat olduğunu biliyorum. Ama oldu bir kez, ve şimdi bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Öyleyse bu kadar mı?" Ellerini beline koyar ve başını geriye eğerek tavana bakar. "Hayatımızı değiştirdin, üçümüz için kararlar aldın, *bize 'hey çocuklar, yeni bir şey deniyoruz'* bile demeden, ve şimdi *'ben öyle dedim'* diyerek sorumluluktan kaçırıyorsun?" Gözlerini tekrar bana çevirir, duygularla kızaran, hayalet gibi gözleriyle bana bakar. "*Sen öyle diyorsun* diye bu konu tekrar gündeme gelmeyecek mi?"

Sözlerim kesilir, yerine boğazımın dibinde yerleşen baş döndürücü bir yumru gelir. Bu yüzden başımı sallarım. Ve yanaklarıma damlayan taze gözyaşlarını silerim.

"Buradan ayrılmadan önce Colin'i tanıyor muydun?" Çenesindeki kaslar gerilir ve gevşer. "Olan bu mu? Onunla tanıştın, nasıl ve nerede olursa olsun, ve Tommy'den daha çok onu istediğini fark ettin. Bu yüzden otobüse atladın ve büyük şehre gittin?"

"Hayır, ben..."

"Beş saniye içinde evlendin ve hamile kaldın! Ya onu zaten tanıyordun, bu da en azından koştüğün adamla duygusal bir ilişkin olduğunu ima eder, ya da otobüsten indiğin, yatağa girdiğin ve hemen ardından evlendiğin aynı lanet günde tanıştın. Ki," diye bana sert bir bakışla yakıyor, "söylemeliyim ki, *eskiden tanıdığım* o kız, her nefesini kardeşime adayan kız, onun böyle bir şey yapabileceğine inanmazdım."

Söyleyecek sözüm yok. Savunacak bir şeyim yok. Elimdeki gerçekler sadece acı vereceği için yardımcı olacak hiçbir şey sunamıyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Bitsy öldükten sonra yine gidecek misin?"

"Öldüğünde mi?" Kalbim acı bir şekilde çarparak kaburgalarımı incitir. "O söylemedi... o... o..." Kuru dudaklarımı yalar ve burnumu çekerim. "Durum o kadar mı kötü?"

Omuzlarını silkiyor. Soğuk ve duygusuz. "Söylemiyor. Ama Plainview'daki dedikodu ağının nasıl işlediğini bilirsin. Haberler çabuk yayılır ve onun görünüşüne bakarak durumunun ciddi olduğunu düşündüm. Kasabaya geri dönmek, benim şüphelerimi doğruluyor."

"Bilmiyorum." Sesim çatallanır ve kesilir. "O hiçbir şey söylemedi. New York'ta durumum değişti ve aynı zamanda o aradı ve geri dönmemizi istedi. Evde yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben..." *Zaten Colin'e biraz zaman tanımam gerekiyordu.* "Durum değişti."

Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak bir tür savunma mekanizması oluşturuyorum. Ama bu hareket onun dikkatini çekiyor, ela rengi gözleri parmağımdaki yüzüğe takılıyor.

"Evlisin." "Evet."

Burun delikleri genişler, bu da gençliğinde her gün bu çocuğu inceleyen bir kız için, benim duygularımı incitebilecek şeyler söylemek istediği anlamına gelir. Ama bunu yapmak yerine, kendini tutar ve başka bir şey seçer. "Onu seviyor musun?"

"Bir tür aşk." Kollarımı açıp parmaklarımı arkamda birleştiriyorum. "Evet. Onu seviyorum."

"Plainview'da işin bittiğinde ona geri dönecek misin?"

"Hayır." Yüzüğümü döndürüp duruyorum. "Hayır. O başka biriyle birlikte."

Merakla, topuklarının üzerine doğru sallanır. "Tommy'yi görmeye gelecek misin?"

"Hayır, ben..."

"Bu doğru olan şey olurdu. Hem sana hem de ona acı verebilir, ama bu biraz iltihaplı bir yara gibi, sence de öyle değil mi? Enfekte olmuş ve kanıyor, ve kimse iyileştirmedeği için yara sürekli açılıyor. Ama belki gelip bir ateşkes görüşürsen, yaralar biraz kabuk bağlamaya başlayabilir."

"Ateşkes mi?" Gözlerimi indirip, sırf kendime, kendi kulaklarımın bile zor duyabileceği bir sesle gülüyorum. "Tommy Watkins ateşkes nedir bilmez. O savaşı bilir. Vahşeti ve zaferi bilir." Yavaşça, kalbim acıyor olsa da, gözlerimi tekrar kaldırıyorum ve diğerine benzeyen adama sarılıyorum. Aynı şey değil, ama lanet olsun, kendimi ikna etmeye gerçekten çalışabilirim. "Tommy, rakipleriyle barış antlaşmaları görüşmek için dövüşçü olmadı."

"O dövüşçü oldu çünkü bu konuda iyi. Çünkü pes etmeyi bilmiyor. Ama bu sadece bir spor. Onun kalbinde olduğu kişi bu değil."

Hayır. Ben onun kalbinde olduğu kişiyim. Ya da en azından eskiden öyleydim.

"En iyisi kendime saklamam." Gözlerimi tekrar indiriyorum. "O, benim veremeyeceğim cevaplar istiyor, bu da yaralarının iyileşmeyeceği anlamına geliyor. Her temasımızda enfeksiyon daha da kötüleşiyor."

"Ve bunu bilerek..." Öfke hakimiyet kurmak için mücadele ederken, sözlerini dişleriyle çıkarır. Öfkesi, üzerinde kurduğu sıkı kontrolü aşmaya çalışır. "İyileşemeyeceğini, iyileşmeyeceğini bilerek, sırlarını saklamaktan memnun musun?"

Yeni gözyaşları gözlerimin arkasında birikir ve yanar, ama depo kapısının gıcırdayarak açılması ve hemen ardından Franky'nin spor ayakkabılarının zeminde çıkardığı ses bana ihtiyacım olan tüm uyarıyı verir. Burnumu silerim ve yavaşça başımı sallarım. "Evet. Memnunum. Memnun olmak zorundayım."

Tiksinerek, Chris başını sallar ve büyük ellerini ceplerine sokar. "*Eskiden tanıdığım* kız değil." Ama soluna bakar ve Franky görünür görünmez gülümser. "Beş dakika oldu mu bile? Çok çabuk geçti."

Franky, masanın önünden geçip yanıma gelerek elimi tutar. "Bana sonsuzluk gibi geldi. Neden annemi ağlattın?"

"Oh, hayır, tatlım." Burnumu çekip aceleyle yanaklarımı silerim. "Bana kötü davranmadı. Bazen insanlar büyük duygular yaşadıkları için ağlarlar. Üzüntü ya da mutluluk. Bu olur."

Gözlerini kısarak ve kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. Sonra öfkesini Chris'e yöneltti ve

aynı şeyi yapar. "Sen onun büyük duygular hissetmesine neden oldun."

Chris gülümser, çünkü bu durumda başka ne yapılabilir ki? "Kasıtsız olarak, sanırım. Öyle yapmaya çalışmıyordum." Bir adım geri çekilir ve veda etmek için çenesini eğirir. "Sınıfta görüşürüz, tamam mı?" Ama sonra bana bakar. "Eliza Darling'i hatırlıyor musun?"

"Küçük Eliza mı? Ollie'nin kız kardeşi mi?"

"Evet, onu." Şapkasını çıkarıp başına takar. "Artık büyüdü. Yirmi iki yaşında ve profesyonel ligde şimdiden adını duyurmuş bir dövüşçü."

"Cidden mi?" Onu son gördüğümde daha çocuktü. Saçında örgüler vardı ve Watkins kardeşlere her baktığında gözlerinde yıldızlar parlıyordu. "Şimdi bir dövüşçü mü oldu? O, şey..." Boğazımı temizledim. "Spor salonunda çok zaman mı geçiriyor?"

Sakin söyleme, Alana. Aklından bile geçirme. O hakkı çok uzun zaman önce kaybettin.

Bu yüzden utançla damarlarımdan akan utançla ayakkabılarımı izledim. "Harika."

"Yaz programının çoğunu çocuklarla birlikte yürütüyor. Tommy'nin Noel'de bir sonraki büyük maçı var, bu da onu hazırlamakla meşgul olacağımız anlamına geliyor. Yani spor salonuna gelip Franky'nin antrenmanını izlemek ya da başka bir şey yapmak konusunda endişeleniyorsan... istemediğin insanlarla karşılaşacağını düşünüyorsan..."

"Tommy'nin meşgul olacağı ve orada olmayacağı anlamına geliyor, anne." Çok yardımcı oldu. Çok mantıklı. Franklin parmaklarımızı birbirine doladı ve bana gülümsedi. "Beni izlemeye gelebilirsin."

"Tamam..." Sinirlerim midemde çılgınca kanat çırpıyor, mide bulantısını yukarı, sağduyuyu aşağı itiyor. "Teşekkürler." Gözlerimi tekrar Chris'e çeviriyorum. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

"Ve son on yılda her şey değişmediğine göre..." Kapı kolunu tutup açar ve çanların çılgınca çınlamasına neden olur. "Gözlerinde kıskançlık gördüğümü bilmeni isterim, Alana Bette." Sonunda dudakları sakacı bir gülümsemeye bükülür. "Benim için kesinlikle ilginç."

"Beni bu ızdıraptan kurtarmayacaksın, değil mi? Bilmek istediğim şeyi söyleyecek misin?"

"Hayır. Ayrıca, sen evli bir kadınsın." Kapıdan dışarı çıkar, rüzgârda yankılanan kahkahası duyulur. "Bu tür bilgiler artık pek önemli değil. Ayrıca, sen de beni terk ettin. Ve ben henüz affetmeye hazır değilim."

"Hoşça kal, Chris." Franky elimi bırakıp kapıya doğru yöneldi. "Spor salonunda görüşürüz."

"Hoşça kal, Franklin Page. Görüşürüz."

ONUNCU RAUNT

TOMMY

"Daire çiz ve eğil." Yastıklı elimle Eliza'nın at kuyruğunun üst kısmına hafifçe vuruyorum. Ve o tam zamanında eğildiği için...

—Onu takip edip ayağımı karnına vuruyorum. Ciğerlerindeki havayı çalacak ve onu yarım düzine adım geriye itecek kadar sert, ama ikimiz de bunu antrenmandan başka bir şey olarak görmeyecek kadar sert değil.

"Nefesin kesiliyor." Tekrar vuruyorum, ama bu sefer onu yere serip kafasını omuzlarından koparmadan önce duruyorum. "Gelecek ay Chavez'i yenmek istiyorsun, ama çok yavaşsın ve şişman, altmış yaşındaki bir kanepeli savaşıncısı gibi nefes nefese kalıyorsun."

"Burası 38 derece." O yere çöküp takedown için öne atılır, kollarını gövdesinin etrafına dolayarak omzunu karnıma çarpar. Ayakları hızlı olduğu için, ayağını benimkinin arkasına geçirir ve momentumumuzu kullanarak beni mindere iter. Yılan kadar hızlı bir şekilde üstüme çıkar ve yüzüme yumruk yağdırır.

Her vuruşu engellemek için antrenman pedlerim olsa da.

"Artık o kadar yavaş değilim, değil mi?" Ellerini göğsüme koyar ve beni kullanarak kendini kaldırır, sonra tekrar yere vurur ve dizini kaburgalarıma geçirir. "Yorgun değilim. Sen sadece dinçsin, ben ise bu fırında altı saat geçirdikten sonra sparring yapıyorum."

"Daha az konuşursan daha çok kazanırsın." Onun kancalı bacağını benim bacağımla yakalayıp yana doğru fırlatıyorum, onu mindere yapıştırıp sıkıştırıyorum, böylece kaçacak yeri kalmıyor. Kaçış yok. Hiç şans yok. Hayatını dövüş salonunda geçirmiş bir çocuk bile, kendinden iki kat büyük bir adamı yenemez.

O da hayatını spor salonunda geçirmişse, tabii.

"Chavez kafeste seninle dedikodu yapacak mı sanıyorsun, Lizey-Lou?" Pedlerimi atıp kaburgalarına yumruk atıyorum, çıplak yumrukla ve göğsünün derinliklerinden bir homurtu çıkacak kadar sert. "Ayağıyla ağzını kapatmayı bir onur saymayacağını mı sanıyorsun?" Ona tekrar vurup bekliyorum. O, iki yüz kilodan fazla ağırlığı atmaya çalışırken çılgınca temiz hava arayan bir boğa gibidir. Ama ikimiz de terliyiz ve her denediğinde tutuşu kayıyor. "O dövüşe savaş yüzünle çıkmazsan, o senin güzel saçlarınla yeri siler."

"Aww. Beni güzel mi buluyorsun?" Bükülerek dirseğini boynumun yan tarafına vurur, savunma pozisyonunu biraz geri kazanır ve bacaklarını benimkilerden çeker. Bunun yerine kalçalarımı sarar, ayaklarını kilitler ve topuklarını sırtıma batırır. "Salonda yeni yaptırdım." Beni tekrar vurur, kemikli dirseğiyle boğazımı bıçaklar gibi vurur. "Böyle görünmek için altı saat sandalyede oturdum."

"Bu pek uygun görünmüyor."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp, lekeli gözlüklerinin göz bebeklerinin büyüdüğünü ve yanaklarının kızardığını gizleyemeyen küçük bir çocuğun gözlerine bakıyorum. Ama durum daha da kötüleşiyor. Soluna baktığımda annesini gördüğümde durum çok daha kötüleşiyor, eli ağzını kapatmış ve vücudu zaten diğer tarafa dönmüş durumda.

Sonra gülümseyen Eliza'ya baktım, göğsü inip kalkıyor, göğüsleri spor sütyenini gerginleştiriyor ve bacakları benim vücuduma hiç de hoş görünmeyecek şekilde dolanmıştı.

"Uh..."

"Çok üzgünüm." Alana, Franklin'in elini tutar ve onu öyle bir hızla çeker ki, zavallı çocuğun gözlüğü burnundan kayar. "Gidiyoruz. Biz... biz..."

"Alana Page..." Kendinden fazlasıyla memnun olan Eliza, matların üzerine uzanır, kollarını indirerek yarım denizyıldızı pozisyonuna geçer. Ama bacakları sabit kalır. Bunun için elinden geleni yapar. Ve ortalığı karıştırmaktan hoşlandığı için boynunu çevirir ve kendini beğenmiş, parıldayan bir gülümseme takınır. "Geri döndüğünü duydum. Bir ara görüşürüz diye düşündüm."

"Eliza..." Dikkatli, bir yandan da resmen öfkeli olan Alana, bu tarafa doğru yavaşça yaklaşır ve yarattığımız sahneyi inceler. Bu, spor salonunda her gün yaptığımız bir şeydir. Erkekler ve kızlar. Erkekler erkeklerle, kızlar kızlarla. Hayatım boyunca, başka bir insanla bu şekilde kıvrılmayı sorgulayan bir yanım hiç olmadı.

Hiç durup "*Hey, bu kötü görünüyor*" diye düşünmedim. Çünkü bu kötü değil. Bu bir spor.

Ama neden şimdi, Eliza'nın topuklarını omurgama bastırıldığını ve o ayakları çıkarmaya çalışıp başaramadığımda sessizce güldüğünü hissediyorum?

"Sen, şey..." Alana, Eliza'nın gözlerine odaklanmak için çok uğraşıyor, benimkilere değil. "Büyümüşsün."

"Artık on iki yaşında değilsin." İşleri daha da kötüleştirmek için, kolunu boynumun arkasına doluyor ve beni kullanarak kendini yukarı çekiyor. Eğer çömelirsem, o da gelir ve sonunda kucağıma oturur.

Çömelmiyorum.

"Sen Franky olmalısın?" Eliza beni neredeyse kucaklayarak yanaklarımızı birbirine sürtüyor ve sanki tüm dünya onun oyun alanıymış gibi sırtıyor. "Bugün yeni bir yaz öğrencisi geleceği söylenmişti. İlk dersinde seni göremediğim için üzgünüm."

Dudaklarını dişlerinin arasında gezdirip onu biraz daha inceledi. Sonra bana baktı. Sonra tekrar ona döndü. "Sınıfta yaptığınız şeyi yapmak zorunda mıyız?" Burnunu kırıştırıp gözlüklerini yukarı itti. "İnsanları öyle kucaklamayı sevmiyorum. Annem hariç."

Alana başını eğip yenilgiyi kabul ederek inler.

"Takedown çalışıyorduk," diye devam etti Eliza. "Sonra da ground and pound. Bu sporun bir parçası."

"Pound deme," diye kulağına hırıldarım. "Kes şunu."

"Yere yatırıp dövmek *en sevdiğim şey*. Bazıları ayakta dövüşmeyi tercih eder, bazıları ise yere yatırmayı. Ama ben..." Beni daha sıkı sarar ve insanca mümkün olan en yakın mesafeye sokulur. "...Yerde iyi bir dövüşmeyi severim. Jiu jitsu'da bedenin boyutu çok da önemli değildir. Önemli olan beceridir. Bu yüzden, biri senden iki kat daha büyük ve belki de daha güçlü olsa bile, yine de o durumdan kurtulma şansım vardır. Ayrıca." Boynumu kavrar. "Sarılmak eğlencelidir."

"Hadi." Alana tekrar Franky'nin elini tutar ve onu çekerek götürür. "Bölmek istemedik."

"Anne..."

"Bu özel bir antrenman seansı," diye tıslar. "Gidelim."

"Sen bir pisliksin." Eliza'nın kaburgalarını çimdikliyorum ve o yere yığılırken, kolları ve bacakları genişçe açılırken, alaycı eğlencesi damarlarımda bir davul gibi atarken tekrar nefes alıyorum. "Onun geleceğini biliyordun, değil mi?" Ayağa kalkıp yüzümü silmek için bir havlu kapıyorum. "Sen lanet olasıca biliyordun, bu yüzden Alana buraya gelmeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin oldun."

"Sorunu anlamıyorum." Dirsekleri ve dizleri üzerinde hareket eder ve başını eğerek kıkırdar. "Sen serbest bir ajansın, Patron, ve ben yakında yarışmaya gidiyorum. Yaz olduğu için, antrenman zamanımın çoğu çocuklarla geçiyor, bu yüzden ikimizin de mümkün olduğunca sık seninle antrenman yapmamın önemli olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"İkimiz de senin bir pislik olduğuna karar verdik." *Harika cevap, aptal.* "Bu saçmalıklarla beni koruduğunu mu sanıyorsun?" Su şişemi alıp kapıya doğru yürüyorum. "*Zavallı Tommy Watkins'in kalbi kırıldı ve şimdi de şeytan kadın geri döndü. Ona haddini bildirmemiz mi gerekiyor?*"

"Ona şeytan kadın diyen sensin. Ben değil. Ve tekrar ediyorum; sorun ne? Hep böyle yaptık. Neden şimdi bu kadar önemli hale geldi?"

Kapının eşiğinde durup koridora bakıyorum çünkü *lanet olsun, onu bulursam ne yapacağım?*

Muhtemelen hiçbir şey.

Öldürmek isteyeceğim kıza bir kez daha bakıyorum. Başkalarını yok etmek isteyeceğim kız kardeşim. Onu yarım gün boyunca soyunma odasında kilitlemek isteyeceğim çocuk.

Ama o sadece gülüyor, ben de topuklarımı çevirip koridora doğru yürüyorum.

Terli göğsümü silerim ve ağızma biraz su sıkarım. Alana Page'i bulmak için gözlerimi kullanmam gerektiğini düşünürsünüz, ama bunu burnumla yapabildiğimi fark edince tiksiniyorum.

On yıl bu lanet olası yeteneği hiç köreltmemiş.

Spor salonumda lavanta kokusunu takip ediyorum, ter ve boks eldivenlerinin hiç kurumayan kokusu beni yolumdan saptırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Standart boyutlardaki kafesi geçip, asılı kum torbalarının etrafından dolaşıyorum, sonra da Eliza'nın işlerini halletmesini bekleyen çocukların yanından geçiyorum. Kayıt masasına vardığımda ve Alana ile küçük Franklin'i bulamadığımda, midemin dibine düşen kurşun topunu nefret ediyorum.

Onu bırakmalıyım. Ona alan tanınmalıyım ve şanslıysam, arka taraftaki su tankına kendimi atmalıyım. Ama tabii ki, spor salonunun ön kapısından içeri girip, kavurucu güneşin altında duruyorum, elimi gözlerime siper yapıp, beynim bunu işlemek için zaman bulamadan ağızımı açıyorum.

"Alana, bekle."

Oğlu arabaya binmesi için onu ikna etmeye çalışıyor, elleriyle telaşla işaretler yapıyor ve tıslayarak talimatlar veriyor. Ama çocuk gitmek istemiyor ve onu kucağına alıp arabaya atmadıkça, bu turu kazanabileceğinden emin değilim.

"Bölmek istemedim." Franklin arabanın kapısını çarparak kapatmasına rağmen, kadın kapıyı tekrar açar ve onu içeri sokmaya çalışır. *Ah, şu anda yola lastik izleri bırakmak için neler vermezdim.* "Franky saat üçte dersi olduğunu söyledi, ben de senin burada olmayacağını düşündüm. Annem bugün onu getirmek için çok meşgul olduğunu söyledi, ben de getirmek zorunda kaldım. Ama ben..."

Yüzümü havluyla silerim ve çıplak göğüslü, çıplak ayakla, öfke ve kan dökme arzusuyla dolu bir şekilde otoparka doğru yürümeye başlarım. Su şişemi fırlatmamaya dikkat ederim.

Eğer birdenbire ellerim serbest kalırsa Alana'nın güzel boynuna ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

"Ders bir dakika sonra başlıyor, Franklin." İkiliye birkaç adım kala durup onun spor ayakkabılarına, kot pantolonuna ve gözlüklerine bakıyorum. "İçeri gir ve Eliza'dan depodan sana bir çift güreş şortu getirmesini iste."

"Hayır, teşekkürler," diye homurdanır Alana. "Ona şortu kendim alacağım. Alınca geri döneceğiz."

"Sana sadaka vermiyorum." Başparmağımı omzumun üzerine koyup, çocuğun spor salonu kapısına doğru sendeleyerek geri dönmesini bekledim. "Şortun parasını ödeyeceksin." Sesimi alçak ve sert tutarak, bu sözlerin sadece Alana'ya yönelik olduğunu biliyordum, ancak onun gözleri çocuğun sırtında kalmış ve çocuk gittikten sonra da bir dakika boyunca orada kalmıştı. "Eliza'ya bu masrafı hesabına eklemesini söyleyeceğim. Bu spor salonunda sadaka yok."

Gözlerini kapıdan ayırıyor, ama sadece binanın tüm uzunluğu boyunca uzanan tabelaya bakmak için. "Aşk ve Savaş." Her kelimeyi yavaşça okuyor, dudaklarından çıkan her hecede acı çekiyor. "Adını Aşk ve Savaş mı koydun?"

"Her şey yolunda." Yüzümü tekrar siliyorum çünkü kanım hala kaynıyor ve güneş kızgın cildime vuruyor. "Yerel halk çoğunlukla burayı savaş odası olarak adlandırıyor. Ollie bu ismi buldu çünkü babası polis."

Nefesi düzensiz. Sarsıntılı ve sığ. Ama yavaşça gözlerini benimkilere çeviriyor. "Ollie mi?"

"Hayatım. Okulda bizden birkaç sınıf üstteydi. Buraya son gelişinden bu yana epey zaman geçtiğini biliyorum, ama eminim denersen onu hatırlarsın. O zamanlar bile senin arkadaşındı."

"Onu hatırlıyorum." Öfkesini zorlukla bastırıyor. Gözleri ateş gibi, çenesi sıkı. "Neden adını Love and War koydun?"

"Neden olmasın?" Terleyip susuz kalma riskine girmeden önce biraz daha su içiyorum. "Hayatımın tamamını birinde ya da diğerinde geçirdim. Bazen ikisinde birden." Bir adım geri çekiliyorum. Ama lanet olsun, uzağa gitmiyorum. Denesem bile gidemem. "Sıcaktan içeri girmeyecek misin?"

"Gelmek zorunda mıyım?" Arabası onsuz hareket edecekmiş gibi arabanın kapısına yapışıyor. "Çocukları antrenman yaparken ebeveynlerin kalması geleneksel mi?"

"Evet. Aslında, spor salonuna üye olduğunda kurallarda yazıyor. Sorumluluklar ve benzeri şeyler hakkında." Ya da yalan söyleme sorumlulukları. Ama neyse, ona on uzun yıl boyunca

en azından gerçeği, ona hiçbir şey borçlu değilim. "Artık *Books Books Books*'ta çalıştığını duydum?"

Gözlerini yere indirip öfkeyle, göğsünü daraltan bir nefes verdi. Ama en azından arabanın kapısını kapattı. Kaçmamaya bir adım daha yaklaştı. "Buralarda dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığını unutmuşum."

"New York City tamamen anonimlikle ilgili, sanırım. Orada o kadar çok insan var ki, yakın çevrenizdekiler dışında başkalarının işine karışmak imkansız. Plainview ise herkesin her şeyini bilmekle ilgili. Yapacak başka bir şeyin olmadığı bir kasabada bu bir hobi."

"Özlemedim." Ellerini birleştirip ayaklarına bakar. Ama en azından yavaşça kapıya doğru yürümeye başlar. "Sen ve Eliza Darling, ha? Bu... çok tatlı."

Karşıya bakıyorum ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez göğsümde mutluluk hissediyorum. Hatta mizah bile. Muhtemelen delilik. "Eliza Darling bir çocuk. Belki de uzak kalmak, onun yetişkin bir kadın olarak görmeni kolaylaştırıyordur. Ama ben hiç ayrılmadım, yani ona baktığımda hala on iki yaşında bir kız görüyorum. Onu kafese koyup başka bir yetişkin kadına karşı koymak ve ölmemesini ummak... Evet, bu farklı. Ama hayatın diğer tüm yönlerinde? Spor salonu kapısını açıyorum ve ona önce geçmesini işaret ediyorum.

Bir beyefendi olmak için mi, yoksa gömleğinin yukarı kayıp sırtındaki dövme yi göstermesi için mi?

Kesinlikle ikincisi.

Ne yazık ki, artık uyku kaşkorse giymiyor ve *Books Books Books* için seçtiği üst tamamen profesyonel ve uygun bir kesim.

"Chris bir ateşkes görüşmemizi önerdi." Adımlarını yavaşlatıp arkasına bakıyor, ben kapıyı bırakıp ona yaklaşırken utangaçça gözlerime bakıyor. "Az önce kitapçuya uğradı ve bazı şeyler söyledi."

"Öyle mi?" Kalbim yanarken ve midem ekşiyorken bile, rahat *davranmak* için gereken yetenek, naçizane fikrimce, akademi ödülllerinde ödöl alan herkesten daha iyidir. "Chris, sen başka işlerle meşgulken bile, her zaman seninle vakit geçirmek için zaman bulurdu.

Sen kardeş gibiydiniz, ben müsait olmasam bile o yine de sana gelirdi ve huzur bulurdu. Hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordun."

"Umursamadım." Oliver Darling salondan çıkarken, kız aniden durur ve başını kaldırır. Yanakları soluklaşır ve gözleri parlar.

Ama o durup önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktığında, onun zaten beni bulmaya geldiğini hissettim. Onun yakınlarda olabileceğini uyarmak için.

"Oliver..." Alana'nın sesi çatlar. Ama ne öne çıkmaya ne de geri çekilmeye cesaret edebilir. On yıl önce yapacağı gibi ona sarılmaya da kalkışmaz. Lanet olsun, tüm hayatımızı bu boktan kasabada geçirdik, vahşi bir şekilde koşturup, ailelerimizin bize dayak atacağı aptalca durumlara düştük. Hepimiz.

Ben, Alana, Chris, Ollie ve kız kardeşleri. Korkusuz ve aramızda neredeyse hiç sağduyu olmayan bir grup kafiriz. Ama Alana Page tek kelime etmeden kasabadan kaçtığı anda, bir zamanlar kırılmaz bağlarla birbirine bağlı bir grup olan bizler... parçalandık.

Sadece, parçalandı.

"Alana." Boynunun arkasını kaşıyor, çocukluğundan beri olan sinirsel bir tik. "Ben, şey..." Yine bana bakıyor. *Ne yapmamı istiyorsun patron?*

"Devam edebilirsin," der Alana, kenara çekilirken. "Nereye gidiyorsan ya da ne yapıyorsan. Bu garip gel-gitleri yapmamıza gerek yok. Anlıyorum."

"Belki bir dahaki sefere." Tereddütle, onun yanından geçip sağımda durur, elini omzuma koyar ve gözlerime bakar. "Bir dakikan varsa seninle konuşmak istiyordum." Beni bir adım geri itmeye çalışır. "Ders programı hakkında."

Alana hakkında.

Ama o bile onun yalan söylediğini biliyor, bu yüzden masayı geçip kendi başına yoluna devam ediyor, tırnaklarını ısırtıyor ve bensiz koridorda kayboluyor.

"Tommy...?"

"Kendi başımın çaresine bakarım." Elini çekiştiriyorum. "Beni rahat bırak."

"Kendi başının çaresine bakıyor musun?" Beni tekrar yakalar, gözlerimi ona çevirdiğimde ateşli bir bakışla karşılık veririm. "Dostum, sen zaten bir kez öldün. Bundan ikinci kez geri dönemezsin. Muhtemelen, Bitsy ona ihtiyaç duymadığında, yine terk edecektir. Mesafeni koruyup onun gitmesini beklesen iyi olur. O en iyi ihtimalle yazlık bir heves."

Komik, çünkü biz ilkokul ve ortaokul arasındaki yaz tatilinde aşık olmuştuk.

"Aptalca bir şey yapmayacağım." Elini itip, tutmaya çalıştığında omzumu çekiyorum. "Eğer geçiciyse, bu zamanı bir sonuca varmak için kullanacağım. Belki cevaplar bulurum."

"Herkesin bir sonuca ulaşması mümkün değildir," diye homurdanır. "Bazen sonuç yoktur. Sadece sarı tuğlalı yolda bir yolculuk vardır ve sonuna geldiğinde, lanet olasıca ölürsün. Yine."

"Beni rahat bırak..."

"Tommy!"

"Sormuyorum." Topuklarımı döndürüp salona giriyorum, Alana'nın tatlı kokusunu ve bir düzine çocuğun kiai çığlıklarını takip ediyorum. Ama ana antrenman salonuna vardığımda, içimi vahşi bir panik kaplıyor. O burada değil. Diğer ebeveynlerle birlikte duvar kenarında otururken de, başka bir yerde, tek başına ve sinirli bir şekilde tırnaklarını kemirirken de görmüyorum.

Bir an için, bunun en iyisi olup olmadığını merak ediyorum. Diğerleri beni bundan mı korumaya çalışıyor?

On sekiz yaşındayken onu bulamadığımda hissettiğim gibi, kör edici bir acı yeniden içimi kaplıyor. O zaman hissettiğim dehşeti hatırlatıyor, sanki yine lise son sınıftaymışız gibi taze bir şekilde.

Ama sonra Eliza odanın önünden öksürüyor ve çenesini eğiyor, ben de dönüp Alana'yı fiziksel olarak mümkün olduğunca köşeye kıvrılmış halde buluyorum.

Kollarını kavuşturmuş ve gözleri korku dolu. İnsan olarak mümkün olan en küçük hale küçülmüş ve kalbimi sızlatıyor çünkü şu anki savunmasızlığı, çocukken olduğu kadar belirgin, o zamanlar da onu sorgulamaya zorlamayan birine sığınmaya ihtiyacı vardı

Her anıyı. Her inancı.

Belki bu günlerde Bitsy'yi seviyorumdur ve belki zamanı geldiğinde onu gömmek zorunda kaldığımızda, yaşlı ördek için bir damla gözyaşı döker ve bundan sonra ne olursa olsun ona iyi davranması için dua ederim. Ama o her zaman bir manipölasyon ustasıydı ve sonsuza kadar da öyle kalacak. Ve Alana onun hedefi idi. Her gün, her gün. Alana herhangi bir şeyi sorguladığında, Bitsy yüzü morarana kadar kendi hikayesini anlatırdı ve tatlı ve hüzünlü kızı kendi akıl sağlığından şüphe ederdi.

Bence bizi bir araya getiren şey buydu. Kelimeleri ustaca çarpıtan annesinden kaçma ihtiyacı, onu hiçbir şeyi çarpıtmayan bir adama getirdi. Ve ben de ona ihtiyacım vardı, oğullarını dövmeyi spor olarak gören insanlardan kaçabileceğim güvenli limanım.

Onun dokunuşu iyileştiriciydi. Bu da bizi birbirimizin tam da ihtiyacı olan kişi yapıyordu.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

"Ofisime falan gitmek ister misin?" *Kapa çenenini, Tommy. Kızgınsın, unuttun mu? Çok kızgınsın.* "Orada kimse sana bakmayacak."

Yanakları kızarır ve gözleri parlar. Düşerse onu mahvedecek bir telin üzerinde parmak uçlarında durduğunu biliyorum.

Ama dudaklarını sıkıca kapatıp başını salladı. Sonra sağa doğru kaydı ve oğlunu izlemeye başladı.

Oğlu.

Bir oğlu var.

Ofisime gitmek ister *miyim?* Boynuma bir ip bağlayıp işimi halletmek, belki. Oliver'ı bulup onu kafese davet etmek? Orada yeterince uzun süre yatarsam, beni yarı ölü hale getirip bana farklı bir acı yaşatabilir.

Ben ikisini de yapmıyorum. Bunun yerine, duvara yaslanıp, ders için orada bekleyen diğer ebeveynlerin meraklı bakışlarından onu koruyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşuyor, burnunu çekiyor ve sesini antrenman yapan çocukların bağırışları arasında gizliyor. "Sadece gününe devam et, Tommy. Bu asla iyi hissettirmeyecek, neden zorla yapasın ki?"

Ellerimi arkama koyuyorum ve çıplak omuzlarımın tuğla duvara sürtünmesinden zevk alıyorum.

Alana Page'in önünde gömleksiz. *Harika, harika, harika, harika, harika.*

"Çocukların becerilerini geliştirmelerini izlemekten keyif alıyorum." *Tamamen yalan sayılmaz.* "On iki kişilik bir grupta, bir veya ikisi bir gün şampiyon olabilir." Ama Franklin öne çıkıp torbaya tekme attığında, kışının üstüne düşüp utançla bu tarafa bakınca, gülümserim ve eklerim, "O muhtemelen onlardan biri olmayacak."

"Kapa çeneni." Ona cesaret verici bir gülümsemeyle başını sallar ve tekrar ayağa kalkması için onu teşvik eder. Denemeye devam etmesi için. "Oğlum hakkında kötü konuşma."

"Bunu kötü bir şey olarak görmüyorum. O çocuğu eleştirmiyordum." Bakışlarımı ona çevirip gözlerine baktım. "Genlerini bir şirket sporcusuyla birleştirmenin sana bir atlet kazandırmayacağını bilmeliydin. Umarım onun seni NFL'ye falan götüreceğini ummuyordun."

"Sus dedim." Çenesi granit gibi sertleşir, kaya gibi sağlam ve sarsılmazdır. "Onun hakkında hiç konuşma. Beni tanıdığını sanıyorsun, Tommy, kollarının arasına düşen ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmen için yalvaran kızı. Ama artık hiçbir şey bilmiyorsun. Belki buna kızgınsın, ama anne olmak başıma gelen en iyi şeydi. Bana sahip olabileceğimi hiç bilmediğim bir güç verdi. Şimdi? Gözlerimin içine bakıyor. "Bir erkeğin bozuk baktığı için boğazını keserim. O yüzden kes şunu."

ONBİRİNCİ TUR

ALANA

Bayan Middler'ın torunundan kitapları taşımak için yardım istemeye zahmet etmiyorum. Ve Chris'e de kesinlikle sormam, çünkü Tommy'yi getirebilme riski çok fazla. Bu yüzden sonraki birkaç günü, dükkânın bir ucundan diğer ucuna tozlu kitapları taşıyarak, bir tarafta kurgu, diğer tarafta kurgu dışı kitapları ayırarak yer açıp bir tür düzen yaratarak geçiriyorum. Yakında kurgu kitapları türlerine, ardından da yazarlara ve serilere göre ayıracağım.

Ama o zamana kadar, yıllardır biriken tozla sinüslerimi mahvedip, varlığını unuttuğum kaslarımı çalıştırıyorum. Ve tüm bu süre boyunca, istemediğim her şeyi uzaklaştırıyorum.

Helen gibi.

"Marianne, satın alma departmanıyla bir kez daha görüştü," diyor, bu konuşmadan bıkmış ve beni kovmaya hazır bir şekilde.

Benim istediğim bu mu?

"Teklifini yüzde on beş artırmaya hazırlar, Alana. Seni gelecek yıl yaz aylarında yayınlanacak kitaplar listesine ekleyebilirler. Ama masaya oturman lazım, bebeğim. Uzun zaman önce zorlu bir süreçten geçip diva olmaya karar verdin. Yayıncılık dünyasında adını duyuruyorsun ve itiraf etmeliyim ki, bu iyi bir şey değil."

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum." Ağır bir kutuyu kaldırıyorum, bacaklarımla kaldırıyorum ve sırtımdaki ağrıyı görmezden gelerek homurdanarak doğruluyorum, sonra yavaşça mağazanın arkasına, yığınlarımın büyüdüğü yere taşıyorum. "Diva olmaya çalışmıyorum. Sana söylüyorum, şu anda hikayeyi satmaya niyetim yok."

"Neden olmasın ki? Alana, biz tam da bunun için buradayız. Ben bir ajansım. Sen bir yazarsın. Seni aday gösterdik. Hatta çoğu kişinin hayalini kurduğu bir açık artırmaya bile çıktın. Ama son anda, ortaya çıkan anlaşmayı reddettin. Açık artırmayı adil bir şekilde kazanmış olmalarına rağmen *daha fazla* teklif ediyorlar ve şimdi sen çekiniyor musun?"

"Bu, korkudan da değil." Oğlumun başı tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru eğilmiş ve küçük vücudu biraz erken de olsa doğuma hazır olduğu yedinci ayımda olduğu gibi, ben de sendeleyerek yürüyorum. "Fikrimi değiştirdim. Hikayemi dünyayla paylaşmaya hazır değilim. Bu kadar basit."

"Peki, ne zaman hazır olacaksın? Çünkü bugün anlaşmayı kabul etmek, yayınlamanın bugün olacağı anlamına gelmez. Gelecek yaz tam bir yıl sonra ve o zamana kadar, bu yıl bu kadar çok oyalanmamış olmayı dilemiş olabilirsin."

"Sana başka bir kitap yazacağım." Kutuyu homurdanarak yere bıraktım, ellerimi üstüne bastırıp üzerine eğildim ve nefesimi toparlamak için bir dakika bekledim. "Tamamen farklı bir şey yazabilirim, onu göndeririz. Bana, mesela..." Derin bir nefes aldım ve terli alnımı sildim. "Üç ay ver."

"Onlar farklı bir kitap istemiyorlar!" diye bağırdı, ama yine de bir şekilde bunu zarif ve sofistike bir şekilde yaptı. Annemin de sahip olduğu bir yetenek. "Onlar *Aşk ve Savaş*'ı istiyorlar, Alana. Etrafındaki kaostan daha büyük bir kalbi olan bir çocuk hakkında yazdığın hikayeyi istiyorlar. Bu bir oyun değil ve bu dünyada hikayeler birbirinin yerine geçemez. Özellikle de sen yeni bir yazarsan ve henüz kendini kanıtlamamışsan. Bu bilinmeyen yazarın kaleme aldığı herhangi bir eski kitabı istemiyorlar. O belirli hikayeyi istiyorlar ve eğer bu saçmalığı bir an önce kesmezsen, avukatları peşine düşecek."

"Henüz tek bir dolar bile almadım." Kutudan uzaklaşarak, daha fazlasını almak için dükkânın diğer tarafına doğru yöneldim. "Ve alsaydım bile, tek cezam avansı geri ödemek olurdu. Yasal tehditlerle beni korkutamazsın, Helen." *Ben dokunulmazım.* Boğazımın arkasında gıdıklayan kelimeler bunlar. *Zaten cehennemini yaşadım ve diğer tarafa geçtim.* Ama ona söylediğim sözler bunlar değil. Bunun yerine, başka bir kutu alıp, akşam yemeğinden sonra yemek istediğim dondurmayı hak ediyorum. "Oyun oynamıyorum ve bu konuda tartışmak istemiyorum. Kitabı çek. Sana bunu birkaç kez söyledim bile."

"Sen imkansızsın!" diye homurdanarak görüşmemizi sonlandırır ve o kesintiye uğratmadan önce çaldığım müzik tekrar başlar, dükkânı tiz sesiyle doldurur. Aklıma geldiği için, Bayan Middler'ın bütçesinden düzgün hoparlörler talep etmeyi kafama yazarım. Sadece mütevazı bir stereo falan, böylece müşteriler dolaşıp depo benzeri binanın en arkasına geldiklerinde, duydukları müzik teneke kutudan çıkıyormuş gibi gelsin.

"Burada yalnız mısınız?"

"Argh!" Kutuyu fırlatıp döndüm, ninja ellerim hazır ve bir zamanlar aldığım dövüş derslerinin hayaletleri damarlarımdan akıyordu. Ama Tommy Watkins'in dükkanın kapısında durduğunu görünce dudaklarım vahşi bir sırıtışa dönüştü. Sıkı bir gömlek göğsünü sarıyordu ve kalın uyluklarını saran kot pantolon, sanırım unutmuş olduğum şeyi vurguluyordu.

O her zaman tıknazdı. Genç ve açken bile sağlam yapılıydı. Ama şimdi kendi parası, antrenman programı, beslenme planları var ve bu sadece bir varsayım olsa da, sırf var olduğu için onu dövüp duran zalim bir istismarcıyla yaşadığını sanmıyorum.

Eskiden olduğu çocuk, doğru yerlerinde şişkin bir erkeğe dönüştü.

"Seni korkutmak istemedim." Yine de, bir ayağını diğerinin üzerine atıp Silly Stix pipetini çiğniyor, dudakları plastiğin etrafında kıvrılıyor ve mükemmel, beyaz dişleri kendini beğenmiş bir gülümsemenin arkasında parıldıyor.

On yıl önce, gözlerinin şu anda olduğu gibi dans ettiğini görmek için her şeyi yapardım. Onu bu kadar mutlu görmek kalbimi

kalbimi şarkı söyletirdi. Ama bugün, bana öyle baktığında, sanki içinden bir şaka yapıyormuş gibi ve tüm alaycı parmaklar beni işaret ediyor gibi.

"Kendini incittin mi?" Düşen kutuyu işaret ediyor, kenarları genişçe açılmış ve kitaplar aramızdaki yere dağılmış. "Muhtemelen senin için çok ağırdı."

"Burada ne yapıyorsun?" Öfke damarlarımdan akarken, çömelip kutuyu tekrar yerine çekmeye çalışıyorum. Bükülmüş olanları düzeltiyor ve kapakları bükülmeden kitapları istifliyorum. "Çalışıyorum ve senin de gidecek bir yerin var gibi görünüyor. O yüzden neden..." Ağır bir ciltli kitabı yığının üstüne koyup, arkasındaki kapıya doğru elimi sallıyorum. "Git."

"Sana bir soru sordum." Nazik tavrı kayboluyor ve altında daha karanlık, tehditkar ve tehlikeli bir şey ortaya çıkıyor. "Burada yalnız mısınız? Dışarısı neredeyse karardı ve belki de burası ıssız bir yer, çoğu psikopat şehirlerde dolaşır ama Plainview'a son geldiğinden beri zaman değişti. Franklin nerede?"

"Annemle birlikte evde." Kutuyu bırakıp, dik durarak bana meydan okumak için can atan adama burnumun ucuyla bakıyorum. "Akşam yemeği hazırlıyorlar, yani benim de boş vaktim var. Burayı düzene sokmak umduğumdan daha uzun sürüyor ve dışarısı bu kadar sıcak olmadığında yüz kiloluk kutuları taşımak çok daha az eziyetli oluyor." Tekrar kapıyı işaret ediyorum. "Sordun. Cevapladım. Artık gidebilirsin."

"Bana neden kızgın olduğunu tam olarak anlamadım." Pipeti dudaklarından uzaklaştırdı. "Bizi mahveden ben değildim. Ama sen buradasın, kasabada dolaşıp her fırsatta beni azarlıyorsun. Bana biraz Bitsy-Special Gaslighty gibi geliyor."

"Biz de öyle yapıyoruz, değil mi?" Ondan nefret ediyorum. Ondan tiksiniyorum. Bana verdiği acının yarısı kadar bile olsa ona acı çektirmek istiyorum. "Sen o adam mısınız? En derin, en karanlık sırlarımı alıp, sırf kötü bir ruh halinde olduğun için yüzüme vuran adam mı? Onun için *yıllarca* ağladım, Tommy. Ama şimdi intikamını, benim de onun gibi olduğumu söyleyerek mi alacaksın?"

"Eğer ördek gibi vaklarsa ve ördek gibi yürürse..."

"Defol git!" Ağlamayacağım. Bağırmayacağım. En önemlisi, onun merhametine yalvarmayacağım. Gerçi, sonuncusu hepsinden en imkansız olanı. "Bu dükkan açık değil, yani sen izinsiz girmiş olursun. Defol git ve benden uzak dur."

"Hatırlıyorum, gençken kavga ettiğimiz zamanlar, daha çok *onları yere serip sürüklemek* gibi bir şeydi. Gürültücü ve acımasızdık ve genellikle yatakta birlikte son bulurduk, hayal kırıklıklarımızı sikişerek giderir ve birbirimizi yasadışı hissettirecek kadar iyi orgazmlarla ödüllendirirdik. Dürüst olmak gerekirse, benimle bu kadar sık kavga ettiğini, azgın olduğun *için* olduğunu düşünmüştüm."

"Git dedim."

"Ama *şimdi*, sanırım öfkenle başa çıkmak için bir adamı hayatından çıkarıyorsun. Şehri terk et. Spor salonunu terk et. Onu kov. Koşullar ne olursa olsun, ateşi körüklemek yerine her tartışmayı boğuyorsun."

"Evet, buna olgunluk denir." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Belki de bunu öğrettikleri gün dersi kaçırmışsındır."

"Muhtemelen." Kapıya doğru geri çekilir, ama kapıdan geçmek yerine cam panele yaslanır ve kimsenin içeri girip çıkmadığından emin olur. "Muhtemelen, idrarımda kan ve bir iki kırık kaburga ile bir yerlerde saklanıyordum. Ama sen her zaman notlar alıp bana getirme konusunda çok nazıktın. İkimizin de ihtiyacım olduğunu bildiğimiz eğitimi kaçırmamı istemedin. Bilirsin, döngüyü kırmak ve yoksulluktan kurtulmak için bilgi güçtür falan filan."

"Evet, ve şimdi başarılı bir iş sahibi olduğuna göre, sanırım emeklerim karşılığını buldu. Rica ederim." Üçüncü kez kapıyı işaret ediyorum. "Git."

"Chris spor salonunda muhasebe işlerinin çoğunu yapıyor." Benim alanımdan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor, bunun yerine kollarını kavuşturuyor, bu da omuzlarının daha da genişlemesine ve göğsünün şişmesine neden oluyor, ki bunun bugün erken saatlerde yaptığı antrenmanın sonucu olduğunu biliyorum. "Başarımanın çoğu profesyonel dövüşlerden geliyor. Ailemin bana zorla öğrettiği becerileri geçimimi sağlamak için kullanmam biraz ironik, sence de öyle değil mi? Bu döngüyü kırdım mı, yoksa onu süsleyip toplumsal olarak kabul edilebilir hale mi getirdim?"

"Muhtemelen terapistinizle konuşmanız gereken bir konu. Ne yazık ki, bu benim uzmanlık alanım değil. İşimiz bitti mi?"

"Daha bitmedi bile." Sonunda kapıdan uzaklaşır, ama dönüp gitmez. Bunun yerine, bana doğru koşar ve kalbimi gümbür gümbür atmaya başlar. Bir saniye boyunca, beni yakalayacak mı diye merak ederim. Öpecek mi? Gençken yaptığı gibi, ellerini yanaklarıma koyup dudaklarıma şiddetli bir öpücük kondurur mu?

Benim istediğim bu mu?

Eğer denerse, onu durdurur muyum?

Bana dokunursa, erir miydim yoksa geri çekilip çılgılık atar mıyım?

Ama rahatsız edici düşüncelerimi kontrol altına almadan çok önce, kitap yığınının alıp yanımdan geçip gider, alaycı kokusu boğazıma kadar yükselir ve tiksinti en yeni arkadaşım olurken ciğerlerimi doldurur.

Ve bununla birlikte hayal kırıklığı.

Çünkü, tabii ki, kafam bu kadar karışık. Bunca zaman geçmesine, olan biten her şeye rağmen.

"Bir kitap yazdığını duydum." Yığını, indirdiğim son kutunun üzerine koyar ve yüzümde açıkça görünen dehşeti incelemek için geri döner.

Düşündüğüm öpücük ya da sonsuza kadar hissedeceğim özlem yüzünden değil. Kitabı bildiği için.

Kitabı biliyor!

"Bir ajansın olduğunu ve büyük, lüks bir yayıneviyle büyük, lüks bir anlaşma yaptığını duydum. Bu muhtemelen seni zengin yapar, değil mi?"

"Zengin mi? Yayıncılıkta mı?" Alaycı bir kahkaha atıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sanki tüm dünyam, onun benim üzerinde emek verdiğim hikayenin ayrıntılarını bilmemesine bağlı değilmiş gibi bu konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. Kaç kez okursam okuyayım, gözyaşlarımı tutan sayfalar. "Aslında henüz bir kuruş bile kazanmadım. Vegas'ta bir dövüşün olduğunu duydum." Ve o ısrar ettiği için, ben de onun enerjisine ve alaycı tavrına ayak uyduruyorum. "Bu da seni zengin yapar herhalde, değil mi?"

"Evet." Ellerini ceplerine sokup bu tarafa doğru yürüyor. "Tanrı'dan daha zengin ve çamurda yuvarlanan domuz kadar mutlu

mutlu."

Touché.

"Birkaç ay sonra kafese girmem için bana otuz milyon dolar ödüyorlar. Kazanırsam elli milyon." Üç adım ötede durur ve başparmağıyla parmakları arasında alt dudağını yuvarlar. "Gerçekten müstehcen miktarda para. Gençken o kadar parayla ne yapardık, hayal edebiliyor musun?" Kıkırdar. "O kadar sıfırlara ihtiyacım yok. Kimsenin yok. Ama geri vermeye niyetim yok."

"Muhtemelen birkaç hayır kurumuna destek olabilirsin. O sıfırlar banka hesabına yük oluyor gibi hissediyorsan, aç çocukları besleyebilirsin falan."

"Evet." Eskiden beni ay ve yıldızları asmışım gibi bakan gözleri, şimdi soğuk ve sert bir alaycılıkla beni inceliyor. "Nereden geldiğimi unutmadım, Alana."

Senin aksine. Bunlar onun söylemediği sözler, ama ima açık ve net.

"Kendimi yerleştirdikten ve birkaç zafer kazandıktan sonra, kardeşimle benim altımızdan halı çekilmeyeceğinden emin olarak, bu kasabadaki ve komşu kasabalardaki her çocuğun karnının her zaman doyacağından emin oldum. Dünya açlığını çözmeyeceğim," diye yavaşça konuşur. "Ama Plainview'un açlığını çözüyor. Ve birkaç başka ilçenin de."

"Oh... peki..." *Sorun değil, Alana. Kendine acıma yankı odasının dışına hiç bakmamış bir pislik olduğunu kabul et.*

Daha iyi olmak, kendini tanımakla başlar.

"Neden gittin, Alana?"

Yutkunup dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Ona sessiz kalıyorum çünkü durumu daha da kötüleştirmeyecek başka bir şey söyleyemem.

"*Bir şey oldu.*" Hırlayarak, bana yaklaşıp. "Biri bir şey söyledi ya da biri bir şey yaptı. Ya da belki ben senin duygularını incittim. Ya da Chris ve ben, bir paket anlaşma olarak, fazla geldik. Ya da belki annen bir şeyler söyledi. Ya da sen ve o adam lanet bir sohbet sitesinde birbirinizi buldunuz ve işler çığırından çıktı. Ne oldu, Alana?" Elini o kadar hızlı ileri doğru uzatır ki, kas hafızam...

Bir zamanlar sahip olduğum, şimdi ise acınacak bir şekilde paslanmış olan yeteneklerim, onun elini boynumun yanına dolayarak çenemin altındaki başparmağıyla yüzümü kontrol etmesinden beni kurtaramıyor.

Bana başka bir seçenek bırakmadan, gözlerime bakmamı zorluyor. "Hayatımdan bu kadar şiddetli bir şekilde çıkmaya neden olan ne oldu, sanki ölmüşsün gibi?"

Dizlerim titriyor. Nabzım hızlanıyor. Tüm vücudum, kalbim ve ruhum kontrolden çıkıyor, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve korkunç bir şekilde elim kalkıyor.

Onu itmek için değil. Gergin bileğini kavramak için.

"Neden, Alana?" Sesi çaresizlikle titriyor. "Neden bize bunu yaptın?"

"Lütfen beni rahat bırak." Göğsüm ve omuzlarım sessiz bir hıçkırıyla titriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, gözyaşlarım, adil bir dünyada hakkı olan bir şeyi isteyen iri yarı bir adamın silüetinden başka hiçbir şeyi görmemi engelliyor. Ama spor salonunun üzerine astığı tabelaya rağmen, bu adil bir dünya değil. "Lütfen git, Tommy."

"Bildiklerini paylaşarak ikimizi de kurtarabilirsin." Beni sarsıyor. "İkimizin de hayatını mahvettin, Alana. Her ne sebeple olursa olsun, sadece sana uygun seçimler yaparak her şeyi değiştirdin." Gözleri acıdan parlıyor. Dökülmemiş gözyaşlarıyla. "Bizi mahvettin ve bunu itiraf edecek cesaretin bile yok. Tanrım, neden benim isteğim o kadar tuhaf ki, o zaman aklından geçenleri söylemiyorsun?"

"Çünkü bu *benim* yüküm!" Sonunda, içimdeki gücü bulup bir adım geri çekildim ve o beni tekrar yakalamak için peşimden gelip elini uzatınca onu ittim. "Hislerine hakkın var, Tommy. Gençlik aşkını mahvettiğim için benden nefret etmek mi istiyorsun? Öyleyse et. Nefret et. Sorun değil. Çünkü ben de hayatım boyunca kendimden nefret ettim."

"Gençlik aşkı mı?" diye homurdanır. "Buna gençlik aşkı mı diyorsun?"

"Biz gençtik." Omuzlarımı genişletip bir adım daha geri çekildim. "Sen bir çocuğun zihninde saklı anıları romantikleştiriyorsun."

"Sen lanet bir yalancısın!" Diye bağırarak yüzüme tehlikeli bir şekilde parmağını doğrulttu. "Gözlerimin içine bakıp bu saçmalıkları söylüyorsun."

Sanki tanıştığımız andan beri senin saçmalıklarını yüzüne vurmadığımı sanma. Biz aptal çocuklar *değildik* Alana, ben de aptal bir adam değilim. Biz *hiç* çocuk olmadık ve aramızdaki şey geçici bir saçmalık değildi. İkimizin de hayatında yaşayabileceği en güzel şeyi mahvettin. Belki de aklını kaçırmamak için kendine yalan söylemek zorundasın. Belki de böyle atlatabiliyorsun. Ama ben bizim ne olduğumuzu hatırlıyorum. Hayatta bir kez karşılaşabileceğin türden, çoğu insanın asla bulamadığı bir aşk yaşıyorduk. Fakirdim, açtım ve kirliydim, ama *bizimle birlikte* zenginim.

"Yanılıyorsun." En azından bu konuda tereddüt etmiyorum. Etmeyeceğim de. Ödemem gereken bedel ne kadar acımasız olursa olsun. "*Sen* benim başıma gelen en iyi şey değildin, Tommy. Yüzüme kaç kez bağıırırsan bağıır, o zamanlar ne kadar iyi hissettirse de, şimdi ne kadar acı verse de. Her şeyin başladığı ve bittiği yer biz değildik. Orası benim oğlum. Her zaman da öyle olacak. Ve bunu sorgulamamı sağlayacak hiçbir şey söyleyemezsin. Ayrıldığımda duygularını incittiğim için üzgünüm, ama geçmiş geçmişte kaldı ve artık yapabileceğimiz bir şey yok." Müzik bir kez daha kesilir ve telefonum gelen bir arama ile titrer. Bu yüzden tezgaha doğru yürür ve telefonu alırım, hem kesintiye minnettar hem de evde bir sorun olabileceği düşüncesinden korkarak.

Bunun yerine, ekranımda Colin'in adını görüyorum, evrenin bıçağının bir başka acımasız dönüşü.

Acı çekmemiz yetmezmiş gibi, o soğuk kalpli kader de bizim acı çekmemizi istiyor.

Uzun, titrek bir nefes alıp başımı geriye atarak tavana bakıyorum ve cesaretimi kaybetmeden aramayı kabul ediyorum. Sesime yapay, sahte bir neşe katmaya çalışıyorum. "Merhaba, Colin."

Tommy'nin öfkesi daha da alevlenir. Acısı, havada hissedilebilir dalgalar gibi titreşir.

"Birazdan seni aramayı planlıyordum," diyorum, yanağımdan bir gözyaşı silerken. "Sanki aklımı okudun."

"Siktir et." Tommy dükkânın kapısına doğru yürür ve kapıyı açar, üstündeki zil çalar ve yan taraftaki menteşeler kötü kullanıldıkları için itiraz eder. Sonra arkasına bakmadan içeri girer ve kapıyı tekrar çarparak kapatır.

Küçük bir merhamet, sanırım.

En azından yalnız kalabiliyorum.

"İyi misin?" Colin'in endişesi, evlendiğimiz gün bana verdiği sıcak kucaklama kadar sıcak bir şekilde telefonda hissediliyor. Hayatımda hiç görmediğim bir şekilde beni önemsiyor. Tanrım, benim karmaşık hayatıma karışmak için fazla iyi bir insan. "O Tommy miydi?"

Gözlerimi indirip boğazımda biriken gözyaşlarını yutuyorum ve masanın etrafından dolaşarak altındaki kutudan birkaç mendil daha çıkarıyorum. "Evet. Oydı."

"Sesinden kızgın olduğu belliydi. Ona söyledin mi?"

"Hayır." Burnumu silerim, Colin'in tarafında bu sesin korkunç geldiğini bilerek. Ama o beni en kötü halimle görmüştü. Banyo zemininde yatıp ağlayarak uykuya dalmaktan başka bir şey yapamadığımda bana göz kulak olmuştu. "O her zaman kızgındır. Bu yeni bir şey değil."

"Sen..." Bir an duraksadı, sözlerini düşünerek. "Güvende misin, Alana?"

Kalbim

mi? Hayır.

Ruhum ve akıl

sağlığım mı?

Kesinlikle hayır.

"Fiziksel olarak mı?" Burnumu ikinci kez silerim ve dudağımın üstünü silerim. Titremelerini görmezden gelirsem, Tommy Watkins'ten sadece birkaç adım uzakta olmanın beni nasıl mahvettiğini itiraf etmek zorunda kalmam. "Evet, iyiyim. New York'ta işler nasıl?"

ON İKİNCİ RAUNT

ALANA

Books Books Books'ta yaşadığım olaydan birkaç gün sonra —yeni adı henüz belli değil— evin içinde, katlamak için bir yığın temiz çamaşırla dolaşıyorum ve günün bu erken saatine rağmen alnımda ter damlaları beliriyor.

"Bugün Franky'yi göle götürmeyi düşünüyordum. Hala..." Annemin yatak odasının kapısını iterek açtım ve onu yatağının kenarında otururken, elleri dizlerinde ve başı yorgunluktan sarkmış halde bulduğumda kaşlarımı çatarak durdum.

Franky ve ben birkaç haftadır Plainview'deyiz, annemle birlikte yaşıyor ve onu her gün görüyoruz. Yine de, onun kırılganlığı ve zayıflığı beni her zaman şaşırtmaya devam ediyor.

Bugünkü haliyle, fiziksel olarak, gençliğimdeki o acımasız yılanla hiçbir alakası yok.

"İyi misin?" Tavrımı değiştirerek, çamaşırlarımı yatağının ucuna koyup, onun yüzünü görebilmek için yanına gelip çömeliyorum. "İyi görünmüyorsun anne. Hasta mısın?"

"Çok iyi uyuyamadım." Dudaklarını yaladı. Kuru dilin kuru cilt üzerinde çıkardığı ses, kağıtları birbirine sürtmek gibiydi. "Dün gece çok sıcaktı, bu yüzden sürekli dönüp durdum. Göle mi gidiyorsun?"

"Şey... hayır." Elimi alnına koyup sıcaklığını kontrol ediyorum. Sanırım bu içimdeki anne içgüdü. Franky kendini iyi hissetmediğinde ilk yaptığım şey budur.

. "İstersen evde kalıp film izleyebiliriz."

O geri çekilir, başını sallar ve gözlerini yukarı doğru kaydırır. Yüzü son on yılda çok yaşlanmıştır. Eskiden pürüzsüz olan cildi artık gevşemiştir. Sıkı yanakları şişkin ve sarkık hale gelmiştir. Baştan çıkarıcı yay dudakları artık düz ve incedir.

Daha da kötüsü, cildinde gri bir ton var ve ona bir an bile fazla baktığımda midem bulanıyor.

"Şimdi kalkıp kahve ve kahvaltı hazırlayacağım," diye mırıldanıyor. "Sonra bütün gün dizilerimi izleyeceğim. Şişme tüpler hala kulübede duruyor." Ellerini yatağın üzerine koyup ayağa kalkıyor. Yavaş ve acı çekiyor, ama en azından kin onu harekete geçiriyor. "En son kullandığından beri yerleri değiştirilmemiştir herhalde. Yani, onları iyi sakladıysan ve o zaman delikleri yoksa..."

"Anne! Argghhhhh!" Franky'nin boğazından çıkan çığlık beni bir anda uyandırır, beynim damarlarımda dolaşan korkuyu işleyemeden bacaklarım beni bahçeye bakan pencereye doğru sürükler. Perdeleri kenara çekip camı yukarı doğru iterek halıya cam parçaları yağmasını göze alırım ve sonra başımı pencereden dışarı uzatıp etrafı ararım.

"Franklin?! Neredesin?"

"Beni öldürmeye çalışıyor!" O, benim hiç bilmediğim bir hızla çimlerin üzerinde koşuyor, kolları havada sallanıyor ve gözlükleri burnunda zıplıyor. Ama ben annemin yatağının altına dalıp orada sakladığı av tüfeğini, Whacky II'yi bulmadan önce, o lanet horoz Franky'nin peşinden koşarak bebeğimi avlıyor ve şüphesiz hakimiyetinin keyfini çıkarıyor. "Anne!"

"Koşmayı bırak!" Elimi göğsüme bastırıp panik içinde nefes alıyorum. Damarlarımda lav akıyor sanki. Vücudumda zehir dolaşıyor gibi. Sonra deliryum başlıyor ve boğazımdan kahkahalar fışkırıyor. "Tatlım!" Franky kendi ayağına takılıp düştüğünde elimi ağzıma kapatıyorum. Ama lanet olsun, tekrar ayağa kalkana kadar yuvarlanıyor. "Koşmayı bırakırsan, o da seni kovalamayı bırakır."

"Kurtar beni anne!" Sesi gerçek gözyaşlarıyla kırılır. Korku. O lanet olası tavuk bahçeyi kesip bebeğimi yakalarken dehşet.

"Anne!"

"Çılgın!" Pencereden tırmanıp evin birinci katının çatısına çıkıyorum. Artık bir yetişkin olduğum için, annemin hapishanesinden kaçmak için öğrendiğim sayısız yolu görmesinden korkmamam garip. Evin köşesine doğru ilerleyip, dönüp annemin on birinci doğum günüm civarında kurduğu çardaktan aşağı iniyorum.

"Anne!"

"Çılgın! Seni aptal horoz. Kes şunu." Dışarıdan görülemeyecek kadar uygun olmayan çıplak ayaklarım ve şortumla aşağı iniyorum — *şanslıyım ki bugün bahçede Watkins çocukları yok* — sonra verandaya atlayıp, oğlumla onun düşmanı arasına girmek için çimlere koşuyorum. "Hey!" O saldırmaya çalıştığında kollarımı sallayıp yoluna atlıyorum. "Bu saçmalığı kesmezsen seni pişirip akşam yemeğinde yerim."

"İçeri gir, Alana!" Annem pencerede duruyor — beni kontrol etme ihtiyacı ona yeniden güç veriyor — dudaklarını büzerek, burnunun ucundan bana bakıyor ve beni yargılıyor. "Aptal gibi görünüyorsun."

"İmkansız!" Geri çekilirim, arkama uzanır ve Franky'nin ellerinin benimkileri tuttuğunu hissedene kadar beklerim. Sonra, Bitsy'nin alaycı bakışlarıyla karşılaşır ve gülümserim. "Oğlumun kahramanı olmakla meşgulüm."

"Hiç korkmuyorsun bile," diye mırıldanır Franky, yanağını kaburgalarıma, göğsünü sırtıma dayayarak. "Nasıl olur da korkmazsın?"

Çünkü hayatım boyunca daha büyük, daha kötü, daha korkutucu canavarlarla karşılaştım. Ama Whacky avlanmaktan sıkılıp arkasını dönüp uzaklaşınca, oğlumu yanıma çekip gözlerinin altındaki yaşları sildim. "O sadece bir tavuk, tatlım. Senden yüz kat daha küçük."

"Bu doğru değil." O yana doğru eğilir ve tüylü canavarı inceler. "İki ya da üç kat, belki. Yüz kat değil."

"Sen yine de daha büyüksün." *Ve ben seni verilerle oyaladım.* *Ha!* "Yerinde durursan, eminim sana yaklaşmayacaktır."

"Ama..."

"Sen kaçarsan, o da peşinden gelir. Bu bir oyun. Ama söz veriyorum, seni yakalasa bile sana zarar vermez."

"Ondan nefret ediyorum." Elini uzatıp gözlüklerini yüzünden çıkarır. Gözyaşlarından buğulanmışlardır, bu yüzden temizlemem için bana uzatır. "

ondan çok nefret ediyorum anne. Keşke bu çiftlikte hiç var olmasaydı."

"Şey..." Gömleğimi kullanarak gözlük camlarını siliyorum. "O artık çok yaşlı, tatlım, onu başka bir eve vermek imkansız. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, muhtemelen yakında ölecek." Aptal gibi hissetsem de geniş bir gülümseme takınıyorum. "Yaşam beklentisini *çoktan* aştı. Artık sadece bekliyoruz."

"O bir at kadar sağlıklı," diyor Bitsy penceresinden. Çünkü tabii ki, o her zaman çocukları korkutmaktan zevk almıştır. "Ve şu anda yaptığı ekstra egzersizler ona sadece yardımcı oluyor."

Dehşete kapılan Franky'nin parıldayan gözleri tekrar bana döner.

"Anne?" "Ona karşı çıkarsan seni rahat bırakır." Gözlüklerini uzatırım.

geri çekilip onu kendine yaklaştırır. "Bugün bir maceraya çıkmak ister misin? Seni götüreceğim eğlenceli bir yer var."

"Gerçekten mi?" Burnunu çekerek geri çekildi ve yüzümü inceledi. "Nereye? Ne kadar uzak? Arabada ne kadar süre kalacağız? Ayakkabı giymek zorunda mıyım?"

Çok mükemmel. Çok tatlı. *Etrafındaki dünyayı kontrol etmek için inanılmaz derecede çaresiz.*

"Sadece birkaç dakika uzaklıkta. En fazla on dakika araba yolculuğu, ve bu süreye marketten atıştırmalık almak için uğramak da dahil. Ve hayır." Yanağına gülümseyerek bir öpücük kondurdum. "İstemiyorsan ayakkabı giymek zorunda değilsin. Hadi." Bacaklarımı düzelttim ve elini tuttum. "Ama yüzmek için şort bulman lazım. Ve şapka, tabii burnunun güneşten yanmasını istemiyorsan."

"Yüzmek mi?" Dudakları hoşnutsuz bir şekilde kıvrıldı. "Gözlüklerimi takmam gerek mi?"

"Hayır. Gözlüğünü odada bırakabilirsin. Bir şey yedin mi?"

O, Bitsy'nin yatak odasının penceresine bakarak başını sallar. Tabii ki kapıyı kullanacağız. Ama benim bebeğim gözlemci. Meraklı. "Neden çatıdan indin anne? Nasıl yaptın?"

En azından şöyle değil: *On yedi yaşındayken bir erkekle buluşmak için kaç kez çatıdan indin?*

"Anne büyü" diye açıklıyorum, mantıklı düşünecek yaşa geldiğinden beri alay ettiği bir kavram. Biraz Noel Baba gibi. Mantıklı olarak, bu tür şeylerin var olamayacağını biliyor. Ama otizm ve beyni fazlasıyla yetenekli olan çocuğun arkasında, inanmak *isteyen* küçük bir çocuk var.

Bu, onun zaten zor olduğunu bildiği dünyada bir parça umut yaratıyor. "Anneler anne olduklarında sihir kazanırlar, tatlım." Ben yönlendiriyorum.

onu verandanın merdivenlerinden yukarı çekip kapıyı açtı. "Korkmuşsun ve tehlikedeydin, bu yüzden güçlerimi kullanarak pencereden atlayıp seni kurtardım."

Benden önce mutfığa girerken, hafif bir kaş çatarak arkasına baktı. "Sihir gerçek değil."

"Bunu söylemen gerektiğine inanman üzücü." Kapıyı kapatıp, onun inanmazlığına bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Ama senin inandığını *biliyorum*. Nasıl bildiğimi biliyor musun?"

Kollarını kavuşturur, meydan okurcasına ve gururlu bir şekilde.

"Biliyorum çünkü geceleri karanlıkta uyumaktan korkuyorsun. Ama elimi tuttuğunda, birdenbire karanlık seni rahatsız etmiyor. Işığı açmış değilim. Kapıyı açmamış ya da başka bir şey değiştirmiş değilim. Sadece elini tutmak her şeyi daha iyi hale getiriyor." Şakacı bir şekilde burnumu kırıştırıyorum. "Anne sihridir."

ON ÜÇÜNCÜ TUR

TOMMY

"Nereye gidiyoruz?" Chris ayaklarını sürüyerek kamyonetin önüne gelir ve ben arkaya havluları atarken somurtarak durur. "Yol ne kadar sürer?"

"Tanrım." Kamyonetin kasasına bir soğutucu kaldırıyorum, omzum 50 kiloluk buz ve gazozların ağırlığıyla zorlanıyor, Eliza'nın içine başka ne attığını da kim bilir. "Sadece göle gidiyoruz."

Şüpheyle, beni görmezden geliyor. "Biz gölde sayılırız."

"Kumlu koya," diyorum yavaşça. "En fazla beş dakika sürer."

"Ayakkabılarımı giymedim." Çocuk gibi somurtuyor, ama anahtarları çıkarıp sürücü koltuğuna oturuyor. Camı indirip kapının yan tarafına vuruyor ve Eliza evimden koşarak çıkıp ortadaki koltuğa tırmanırken mutlu bir çığlık atıyor. "Sadece bir saat kalacağım. Daha uzun kalmak istersen, eve yürüyerek gidersin."

"Sanki dördüncü sınıftan sonra hiç olgunlaşmamışsın gibi." Son eşyalarımızı arkaya atıp yolcu kapısına geçiyorum, sonra arabaya binip ortada oturan Eliza'yı ezip, emniyet kemerimi takıyorum ve o yolumdan çekilmek yerine surat asmaya devam edince burnuna hafifçe vuruyorum. "Spor salonundaki yaptıklarından sonra hâlâ affedilmedin."

"Yere yatırıp dövmek." Kıkırdayarak, kot şortu ve minik bikini üstüyle arkalarına yaslanıyor, karın kasları terden parlıyor. "Sanki yıllardır bunu yapmıyormuşuz gibi davranıyorsun."

"Sen onu cinsel bir şey gibi gösterdin!"

"Kendi kardeşimle g re iyorum." Bacaklarını çaprazlayarak dizini benim alanıma sokar. "Onunla g re ti imde cinsel bir şey yok. Chris'le g re ti imde de cinsel bir şey yok." Durur ve sırtarak ekler. "Kız arkadaşın sana ters ters baktığı için cinsel şeyler d   n yorsan, o senin sorunun."

"Ne yaptığını çok iyi biliyordun." Dizini itip başımı geriye yasladım, gözlerimi kapattım ve bakımsız bir araba yolundan asfalt yola geçtik. "O zamanlar daha  ocuktun, bu yüzden olanların karmaşıklığını tam olarak anlayamadın. Şimdi b y d n ve benim kalbimi korumak senin görevin olduğunu düşünüyorsun."

"Biri bunu yapmak zorunda. Onun seni kaldırıma itmesine çok memnun görünüyorsun. Her seferinde ona teşekkür edip daha fazlasını istediğine eminim."

"Kimse kimseyi tekmelemedi." Parmaklarımla  akaklarımı ovu turuyorum. "Anlamadı ın bir şeyi abartıyorsun. Kötü bir durumdu." Ellerimi indiriyorum. "Ama senin d   nd   n gibi bir şey değil. O yüzden bu cesurca saçmalıklarını bırakıp sakinle ebilirsiniz."

"Eh." Elini yüzümün yan tarafına yapı tırıyor ve pencereye çarpana kadar itiyor. Sert değil. Sadece... sinir bozucu. "Ondan nefret etmek istiyorsun, Thomas. Ama onu sevmekten hiç vazge medin. Bu da onun yanında mantıklı kararlar alamayaca ın anlamına geliyor."

"Onu sevmekten hiç vazge medin mi?" diye alay ediyorum. *Evet, sesini çıkar. Hatta t k r. Onun yanıldı ını göster!* "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Ve sorun da tam olarak bu. Bilmiyorsun." Kolunu itiyorum. "Bu da aptal gibi davranıp yanlış bilgilere g veniyorsun demek."

"Yalan değil." Tırnaklarını inceliyor, sanki çok rahatmış gibi davranıyor, ama saklamaya çalıştığı sırtışını görüyorum. "Ollie yıllardır bu konuyu konuşuyor ve her şey olduğunda oradaydı. İlk elden bilgiye sahip. Raquel de eve her aradı ında bu konuyu açıyor."

"Kız kardeşin mi?" Gülerek. *Ha. Ha. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi davran!* "Liseden mezun olur olmaz kasabayı terk etti. Onun hatırladıkları sayılmaz. Betty'nin Barbara'ya, Barbara'nın Glen'e, Glen'in de

Glen de Bitsy'ye anlattı dersin, suya girer girmez seni boğarım."

"Beni boğmazsın." Başını geriye eğip gözlerine bakar. "Tek söylediğim, on yıl önce orada olmama gerek yoktu çünkü şimdi buradayım. Yıllardır bu spor salonunda seninle antrenman yapıyorum. O adam, arkadaşım mı? O, şu anda yanımda oturan adamla aynı kişi değil."

"Eliza..."

"*Bu* adam acı çekiyor ve sen son on yıldır acı çekmiş olsan bile, bunu bir kenara bırakabilirdin. Bir spor salonu işletebilir, antrenman yapabilir, sosyalleşebilir, içmeye çıkabilir ve bizimle birlikte olabilirdin ve çoğu zaman gülümserdin."

"Gülümsüyorum!" *Öyle mi? Gerçekten mi?* Dudaklarımı gerip, yapabildiğim en sahte gülümsemeyi takınıyorum. "Ben iyiyim, Lize. Ama neyin iyi *olmadığını* biliyor musun? Geçen gün yaptığın o saçmalık ve hayatımı daha da karmaşık hale getirmen."

"Nasıl daha karmaşık hale getirdi?" Chris'in kolunu dayanak olarak kullanıyor, bu da onun vites değiştirmesini daha da zorlaştırıyor. Ama Chris onu itmiyor. "Sen onunla birlikte değilsin, Tommy. Sen bekarsın, o ise başka biriyle evli. Öyleyse spor salonundaki davranışlarımın - cinsel ya da başka türlü - hayatını nasıl karmaşıktırdığını bana açıkla."

"Oliver'ın önünde ona sürütün," diye önerdi Chris. "Ne olacağını gör."

Kafasını geriye eğip ona parıldayan bir gülümsemeyle bakar. "Bu akıllıca olmaz."

"Her şey çok karmaşık." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, yolun biraz ilerisinde gölü görüyorum. "Alana ile benim geçmişimiz karmaşık, ama ikimizin birbirine bağırmadan bir dakika konuşabileceğimiz bir noktaya gelmek istiyorum. Sadece bir kez," diye inliyorum. "Çünkü belki o zaman lanet sorularıma cevap verir."

"Onun tam da bunu yaptığı bir dünyayı düşünmelisin." Eliza kollarını bana doladı ve yanağını omzuma dayadı. "Çünkü belki sana cevap verir ve belki de cevaplar... pek de iyi değildir. Ya da pek yardımcı olmaz. Ya da belki kalbini

yine kalbini kırarlar, ya da belki de *"Sıkıldım ve gitmek istedim, ve sana veda etmeyi hak ettiğin kadar seni sevmiyordum"* kadar basit olurlar."

En çok acı verenin sonuncusu olduğunu düşünüyorum. Kızgın olduğu için ayrılması bir şey. Aşkımızın yoğunluğundan korktuğu için ayrılması başka bir şey. Ama onu tüm kalbimle sevdiğimi, isteseydi tüm dünyayı ateşe vereceğimi düşünmek, ama onun beni hiç umursamadığını öğrenmek... Bu beni yine yere serer.

"Uzun zaman oldu," diye devam ediyor Eliza, hüzünlü bir nefes vererek. "Ve tüm bunları yeniden açmak, işleri daha da kötüleştirebilir. Temiz bir ayrılık en iyisidir derler. En etkili şekilde iyileştiren de budur."

Alana bana gerçekten en temiz ayrılığı yaşattı. Bir an buradaydı, bir an sonra yoktu.

"O artık yok, Tommy. O bu seçimi yaptı ve şimdi, senin için en sağlıklı olan şey bunu saygı duymak ve kabul etmek olabilir."

"Ah, siktir." Chris'in kötüye işaret eden sesi beni koltuğumda öne doğru çekip yüzünün yan tarafına bakmaya zorluyor. Ama sonra onun bakışını takip edip, neden sanki yine on iki yaşında olduğumuzu ve babamızın bize kürekle vurarak oyun oynadığını hissettiğimi anlıyorum. "Bugün iyileşme olmayacak," diye iç geçiriyor. "Lanet olsun."

"Geri dön." Eliza'nın gözleri fal taşı gibi açılır ve önümüzdeki manzarayı içine çeker. Çünkü Alana gölgede eğilmiş, yüzü kızarmış bir şekilde şişme tüpü şişiriyor. "Chris!" Koluna vurur ve direksiyonu kapmaya çalışır. "Geri dön. Başka bir yerde yüzeceğiz."

"Bizi gördü bile." Alana, yaklaşma sesimizi duyunca başını kaldırıp önce merakla, sonra gözleri benimkilere takılınca panikle bakınca, sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Göğsü çöküyor, ciğerleri kalan havayı dışarı atıyor ve sabırla bekleyen çocuğu için tüpü şişirmek için gösterdiği çabaya rağmen, kollarını indirip şişme tüp yavaşça sönünce, tüm çabası boşa gidiyor.

"İyi görünüyor." Chris, Chris'tir işte. Sinir bozucu derecede dürüstlüğü için onu siktir et.

Çünkü öyle. Kısa kot eteği, ön düğmesi ve fermuarı açık, mavi ve beyaz çizgili bikinisiyle mükemmel zeytin tenini ortaya çıkaran muhteşem görünüyor. Onu en son bu kadar rahat giyinmiş gördüğümünden beri kalçaları biraz genişlemiş ve göğüsleri bir veya iki beden büyümüş.

Eskiden her yeri düzdü. Şimdi ise kıvrımların olması gereken yerlerde kıvrımları, en lezzetli yerlerde ise çukurları var. Karnı Eliza'nınki gibi değil. Spor salonunda her gün gördüğüm o mükemmel karın kasları gibi değil. Onunki biraz daha yumuşak. Karnındaki çizgiler, eğildiğinde veya oturduğunda derisinin kıvrımlarından oluşuyor.

"Karnına piercing yaptırdığı zamanı hatırlıyor musun?" Chris, arabasından yaklaşık kırk metre uzaklıkta kamyoneti durdurur. Bu yaz çok kurak geçtiği için her yer tozla kaplıdır. Motoru kapatır ve elini ağzına götürür. Kuşkusuz gülümsemesini saklamak için. "Bitsy, kızına asla böyle ucuz bir vücut modifikasyonu yaptırmayacağını tüm kasabaya haykırıyordu. Hayatta bunu yapmayacağını söylüyordu."

"Onu Barlespy'ye götürdük ve oradaki bir piercing dükkanına götürdük." Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurarak göğsümü genişletiyorum ve buradan yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir kasabada geçen o günü sanki dünmüş gibi net bir şekilde hatırlayarak tekrar nefes verip başımı sallıyorum. "O bunu çok istiyordu ama annesi bunu tartışmaya bile yanaşmıyordu. Biz de Watkins erkeklerinin yaptığı şeyi yaptık: kuralları çiğnedik ve sonra bir parti ile kutladık... burada," diyorum, üzüntü damarlarımdan akarken. "Gölde."

"Geri dönmek için henüz geç değil," diye mırıldanır Eliza. "Bizi gördü, ama sen de biliyorsun ki o da paniklemiş durumda. Gidersek ona iyilik yapmış oluruz."

"Burası gölde yüzmek için en iyi yer," diye araya girer Chris. Mantıklı. Duygusuz. Ama direksiyona hafifçe vurur ve bakışlarıyla yüzümü ısıtır. "İstersen başka bir yere gidebiliriz."

"Gidebiliriz," diye bağırır Alana.

Sesi, sanki kanıma doğrudan nitro oksit enjekte edilmiş gibi kalbimi bir üst vitese geçirir. Yarı şişirilmiş tüpü yere atar, eğilir, plastik bir market poşeti alır ve içindekileri atar

içine atar. "Franky, tatlım." En sığ kısımda onu bulmak için etrafa bakar. Burada neresinin güvenli, neresinin güvenli olmadığını çok iyi bilir, çünkü tıpkı bizim gibi o da bu gölde on yedi yaz geçirmiştir. "Sudan çık, tamam mı? Şişe patladı, hadi kasabaya dönüp dondurma alalım."

"Sorun çözüldü." Eliza rahat bir nefes alır. "Doğru şeyi yapıyor."

"Hayır." Emniyet kemerimi çözüyorum ve bana uzanmaya çalıştığımda elini itiyorum, sonra kamyonetin kapısını açıp, niyetimden çok daha hızlı hareket ediyorum. Kamyonetin arkasına geçip soğutucuyu alıyorum, sonra Alana'nın kamp kurduğu yerde kumlaştan, sonra da düzensiz çimlere dönüşen cızırtılı toprağın üzerinden geçiyorum, yukarıda büyüyen dev ağacın gölgesi lekeler halinde düşüyor. "Gitme."

Beni görmezden gelir, çantasını rastgele eşyalarla doldurur, soda kutularını güneş kremiyle karıştırır. Bir saç lastiği ve çocuğun gömleği.

"Franky? Hemen sudan çıkmalısın."

Onun bileğini tutup durduruyorum, ama onun koşarak geçip çocuğunu alıp kaçmak istediğini biliyorum. Onun panikle verdiği nefesi içime çekiyorum ve gözlerinin korkuyla parlamasından nefret ediyorum.

Sinir değil. Öfke değil. Hatta kafa karışıklığı bile değil. Tamamen korku.

"Kal," diye tekrar ediyorum, dudaklarımı yalayıp bileğini saran parmaklarıma bakıyorum. Soluk teninde tuttuğum izi görüyorum. "Burası büyük bir göl, Alana, ve bugün burası cehennemden daha sıcak."

"Merhaba, Chris!" Franky suda kalır, başının üstünde kolunu sallayarak tüm vücudunu hareket ettirir. Sevimli, küçük bir göbek deliği ve sayabileceğim kaburgaları vardır. Ben çocukken de kaburgalarım görünürdü, ama şimdi aynı değil.

Franklin Page aç değil. O sadece... küçük.

"Kalmak istemiyorum." Alana kolunu nazikçe benimkinden çekip, yutkunarak boğazını hareket ettiriyor. Duygularını bastırmak için çok uğraşıyor, ama gözlerinde yanıp tutuşan yaşları durduramıyor. Ve belli ki, kafasının üstüne koyduğu güneş gözlüklerini unutmuş. "Biz zaten yüzdük, adil olan bu. Şimdi gölün keyfini çıkarma sırası sende."

Tanrım, neden bu kadar güzel? Neden bu kadar çekici? Neden bu kadar mükemmel? "Aşk ve savaş hakkında böyle derler, değil mi? Her şey adildir."

"Tommy..."

"Sen aştın, ben ise savaştım. Her ikisini de elde etmek için yaptığımız her şey adildi." Titreyen kalçasına iki parmağını koyup, sırtındaki dövmeyle tekrar görebilmek için onu birkaç santim çevirdim. Aşk olduğumuz tarih ve ona eşlik eden dağınık bir kalp çizgisi. "O zamanlar el yazım çok kötüydü. Aslında, cildine kalıcı bir şey yazmama izin vermen delilikti."

"Anıları yad etmek istemiyorum." Geri adım atarak, elimi vücudundan çekmemi sağladı. "Yapamam."

Bunun yerine, mürekkeple dolu göğsüme bakıyorum. Bir tanesi hariç hepsi profesyonel bir sanatçı tarafından yapılmış. "Sen de bana çizim yaptın. Böylece bunu haklı çıkardık. Aşkta ve savaşta her şey mubahtır."

"Lütfen dur." Gözünün altını parmak eklemleriyle siler. "Gölde gününün tadını çıkar. Franky!"

"Chris ve Eliza bizimle yüzmeye gelecekler anne!" Sığ suda sıçrayarak, Chris'in tişörtünü çıkarıp kamyonetin kaputuna atmasını bekliyor. Sonra suya geri çekiliyor ve diğerlerinin ona katılmasını bekliyor.

Ama hepimiz biliyoruz ki, suda bir çıkıntı var. Birkaç metre ileride bir düşüş var. O arkasında ne olduğunu fark etmiyor, bu da Alana'nın kalbini daha hızlı attırıyor ve Chris'in ayaklarını daha hızlı hareket ettiriyor.

"Dikkatli ol, Franky." Alana ona doğru dönüyor. Benim de onun güvenliğini düşündüğümü bilemez. Ya da Chris ve Eliza'nın da aynı şeyi düşündüğünü. Şüphesiz, grubumuzdaki tek yeni üye olduğu için hepimizin ondan nefret ettiğini düşünüyor olmalı ve detaylara çok fazla odaklanırsam, onun ayrılmasının sebebinin o olup olmadığını merak etmeye başlayabilirim. "Düşeceksin, bebeğim. Yapmalısın..."

"Anladım." Chris sığ sulara dalar ve Franky'yi kenardan birkaç santim uzaklıkta ayaklarından yakalar. Bu tarafa dönerek çocuğu fırlatır ve çocuk suya düşüp mutluluk çığlığıyla yüzeye çıktığında güler.

"Şimdi gidemezsin." Soğutucuyu yere koyup yavaşça ilerledim, göğsüm neredeyse Alana'nın sırtına değiyordu. "O eğleniyor. Onu götürürsen, nedenini açıklamak zorunda kalırsın. *Annem eskiden bu insanlarla arkadaştı, ama sonra hiçbir neden yokken arkadaşlığı kesti*, bu anlatması pek hoş olmayan bir hikaye. O sorular sormaya başlayacak ve sen bu soruları cevaplamaya pek hevesli değilsin."

Gençliğimizde o kadar çok zaman geçirdik ki, istediğim zaman ona dokunabilirdim. Tadını alabilirdim. Kendimi onun vücuduna sarabilirdim ve bir kez bile reddedilmekten korkmadım.

Kalbim ve beynim artık bunu yapamayacağımı biliyor. Ama lanet olsun, bedenime bunu hatırlatmak gerekiyor. Çünkü parmaklarım dokunmak için kaşınıyor. Ellerim okşamak için yalvarıyor. Göğsüm onun üzerinde dinlenmesini istiyor.

"Bugün planlarınızı mahvettiğimiz için üzgünüm." Güneşin parlaklığından gözlerimi korumak için şapkamı gözlerimin üzerine indiriyorum. En azından, bahanem bu. "Kasıtlı değildi, söz veriyorum."

"*Sorun değil.*" Açıkça sorun var, ama o hayatı boyunca sorunluyken sorun yok diyen biri. Annesi bu sözleri adeta diline kazımişti.

Sinirli bir şekilde, karşıya geçip üzerinde çalıştığı tüpü alır ve üç metre uzağa gider, titreyerek havalandırma deliğini bulmak için lastiği döndürür, döndürür, döndürür. "Franky, Chris ile oynayabilsin diye yirmi dakika kalacağız. Sonra yolunuzdan çekileceğiz."

Onun düşürdüğü plastik poşeti alıp içindekileri sessizce karıştırıyorum. Franky'nin tişörtünü, içeceğinin buğulanmasından ıslanmaması için çıkarıyorum, sonra da güneş kremi tüpünü —kapağı kapalı değil— ortalığı kirletmeden. "İçeceğini bizim soğutucuya koyacağım, tamam mı?" Onun onayını beklemiyorum... zaten onay vermeyecek. Kapağı tekmelerek açtım ve içeceğini buzun yanına koydum, sonra kutuyu tekrar kapattım ve poşetin ucunu rüzgarda uçmaması için altına koydum.

Tabii rüzgar olsaydı.

Ama yok.

"Senin için onu şişirmemi ister misin?" Hareketlerimi yavaş tutuyorum. Ellerimi onun vücuduna değil, yanlarıma koyuyorum. Ya da daha doğrusu,

Watkins kanı hala damarlarımdan akıyor olduğu için, onun narin boynunu kavrayarak.

Aslında ona zarar vermezdim, babamın anneme ve ulaşabildiği herkese zarar verdiği gibi. Ama bu, düşüncelerimin yüzeyinin hemen altında kaynayan arzuyu durdurmuyor.

Zavallı şişme yastığı yakalayıp, ağızlığı dudaklarından çıkıncaya kadar çekiştiriyorum. "Böyle devam edersen bayılacaksın galiba."

Artık on iki yaşında değilim, aynı noktaya dudaklarımı bastırmanın öpüşmekle aynı şey olduğunu hayal edebilmek için onun kutusundan soda içmiyorum. Ama dudaklarımın arasına ağızlığı aldığımda kalbim biraz daha hızlı atmazsa ne olayım.

"Hâlâ her zamanki gibi ısrarcısın." Kollarını kavuşturarak, gözlerimden çekici vücudunu gizliyor ve kalçasını yana doğru çeviriyor. Yarı çıplak bir şekilde burada durup, sırtındaki damgayı göstererek benim olduğunu ilan ederken, elindeki en iyi savunma bu.

Benim.

"Ne yapmak istiyorsan yap, benim ne yapmak istediğim önemli değil."

Tabii. Bu yüzden kasabayı lanet bir veda mektubu bile yazmadan terk ettin. Ama ben iyi davranmaya çalışıyorum, bu yüzden lastik tıpa etrafında gülümsüyorum ve eskiden ikimizin üzerinde yüzdüğü aynı tüpü şişiriyorum.

Hiçbir şeyi olmayan fakir bir çocuk, parlak sarı ve yeşil renkli şişme oyuncacı gördüğünde tanır.

"Onu şişirmen gerekmez," diye meydan okurcasına mırıldanır. "Birkaç dakika sonra gidiyoruz."

"Gitmiyorsun." Hava dışarı çıkmasın diye başparmağımı tıpağa bastırıyorum ve ciğerlerimi yeniden doldururken sudaki üçlüye bakıyorum. İkisi oynuyor. Üçüncüsü bu tarafa öfke dolu bakışlar atıyor.

Eliza Darling sürüsünü ölümüne koruyacaktır.

"O eğleniyor. Ollie de yolda. Öğle yemeği pişirebilmemiz için ızgara getiriyor." Islak valfe bakıyorum ve liseden beri pek değişmediğimi *anlıyorum*. Çünkü şimdi onun tükürüğüyle benimki karışmış durumda ve beynim bunu düşünmeden edemiyor. "O çok iyi margarita yapar. Biraz kızlara özgü bir içki, biliyorum. Ama tekila çok eğlencelidir ve hepimiz erkekliğimizden o kadar eminiz ki

erkekliğimizden o kadar eminiz ki içkilerimizde şemsiye olması umurumuzda bile değil."

"Alkol, gölde yüzmek ve sonunda eve dönüş.

Bir trajedi yaşanacak gibi görünüyor."

"Hayır." Dudaklarımı valfin etrafına sarar ve ciğerlerimdeki havayı tüpe boşaltırım. "*Her zaman* bir şoförümüz vardır ve Watkins'in eski usulüyle sarhoş olup da buraya gelmiyoruz. İki içki. Belki üç." Mümkün olduğunca derin nefes alıp, sonra tüpe üflerim, başım dönene ve ayak parmaklarım karıncalanana kadar üflerim. "Sadece eğlenmek için yeterli. Biraz dans etmek için. Şarkı söyleyebilmek için. Kimse düşecek kadar içmez ve bunca yıldır aramızda hiç kavga çıkmadı. Alkolün etkisiyle ve öncekilerin çıkardığı kavgalar gibi gerçek bir kavga değil."

Tıpa valfe bastırıp, tüpün içindeki tüm aşk ve savaş oksijenini mühürleyerek, bunların birbirine karışmasını sağlıyorum. *Kaçış yok*. Sonra başarımı gülümseyerek sunuyorum. "Eliza, araba kullanabilecek yaşta olduğu halde içki içemeyecek yaşta olduğu için, son beş yıldır bizim ayık olanımızdı. Şimdi yirmi iki yaşında, bu yüzden hepimiz sırayla içiyoruz."

"O..." Gözlerini göle çevirerek, benim bildiğim şeyi arıyor. "Katil gibi."

"Genelde çok tatlıdır. Grubun en küçüğüdür, bu yüzden genelde ona gölge düşüren biziz, çünkü partimize bir adam davet etti ve ona asılmanın havalı olduğunu düşünüyor. Bilirsin, mesela," burnumu kırıştırıyorum, "dilini kullanarak. Plainview'da gönüllü olacak kadar aptal ya da cesur kimse yok, bu yüzden genellikle komşu kasabadan falan buluyor. Bu hafta sinirli, hepsi bu. Ama yakında sakinleşecek ve normal sinir bozucu haline dönecek." "Sinirli... bana mı?" Dudaklarını

dişlerinin arasına çekiyor, parıldayarak

Yanaklarında iki derin gamze. "Sana aşık olduğunu görmek o kadar da zor değil. Sanırım senin kalbini kırdığım için bana zarar vermek istiyor."

"Aşık mı? Romantik anlamda mı?" Gülerek, "Hayır. Bu, lise yıllarında

Chris'e aşık olduğunu söylemek gibi bir şey olurdu. senin lisedeki Chris'e aşık olduğunu söylemek gibi olur. Yakındınız ve aranızda sevgi vardı. Benim dışımda da arkadaşlık vardı. Ama romantik bir şey değildi."

Zayıf, haylaz bir rüzgar ağacın etrafında esiyor ve saçlarını dalgalandırıyor, o da parmaklarıyla saçlarını tarıyor ve geriye atıyor. Bu da ona kafasının üstündeki güneş gözlüklerini hatırlatıyor. Memnuniyetle gözlükleri indirip yüzüne takıyor ve gözlerini benden çalıyor.

Beni, onun gerçekte ne düşündüğünü görebileceğim pencereden mahrum bırakır. "Benim durduğum yerden bakınca, sanki ona aşık gibi görünüyor."

Tüpü alır ve göğsüne sıkıca sarılır, vücudunu korur ve geniş çemberi kullanarak beni uzak tutar. "Ve spor salonunda sana oldukça samimiydi. Bol bol sarılmalar falan."

"Eğer daha az acımasız bir adam olsaydım, kıskanç mısın diye merak ederdim."

Sessizce, kibirli ve sahte bir kayıtsızlıkla etrafımdan dolaşarak sözlerimden kaçınıyor. Ben de dönüp onun sola doğru dolaştığını izliyorum.

Eliza'nın saklandığı yerden tam yirmi fit uzakta suya yaklaştığını söylemiyorum. Ama... Eliza'nın saklandığı yerden tam yirmi fit uzakta suya yaklaşıyor.

O, ısırma için bekleyen büyük, yaşlı bir timsah.

"Buna tutun tatlım." Alana tüpü suya koyar ve onu zayıf akıntıda sürüklenmeye bırakır. "Ama çok uzağa gitme. Seni her zaman görebilmeliyim. Tamam mı?"

Uzak durmak yok. Franky metro beklerken ve Alana'nın gözleri tamamen ona odaklanmışken, onun kapladığı boşluğu kapatıp onun yarım adım arkasında duruyorum. "Öyle mi?"

O, bir nefesle irkilir ve vahşi bir bakışla dönerek bana bakar.

"Kıskanç mısın?" diye açıklığa kavuştururum.

"Kıskanç olmadan da gözlemci olabilirim, hatta hayatım için endişelenebilirim." Soğuk davranışına sadık kalarak, tekrar etrafımdan dolaşıp gölgeye geri dönüyor.

Ben de onu takip ediyorum.

O göle girmedikçe ben de bugün göle girmeyeceğim. Ve o girdiğinde, ben de peşinden gideceğim.

Aşkta ve savaşta her şey mubahtır.

Ve şu anda, Alana Page, biz savaşta'yız.

"Mağazayı hallettin mi?" Yaklaşıyorum, o havlusuna oturduğunda ben de oturuyorum. *Neden olmasın ki?* "Bayan Middler'dan mağazanın adını değiştirmesini istediğini duydum."

"*Duydun* mu?" Yatmıyor, ama lanet olsun, yatmak istediğini tahmin ediyorum. Çocukken hep böyle yapardı, tam da bu ağacın altında güneşlenirdi. Cildine losyon sürer ve garip bronzluk izleri kalmasın diye bikinisinin iplerini çözerdi. "Bu kasabada herkesin ne kadar çok konuştuğunu özlemiyorum."

"Sanırım Bayan Middler torununa bahsetmiş, o da haber ajansındaki Elaine'e, Elaine de Pete'e, Pete de..."

"Anladım." Elini sallayarak beni durdurur. "Mağaza yolunda gidiyor. Franky bilgisayarda stok sistemi oluşturmakla meşgul, böylece her girişi tablolara ekledikçe kitapları raflara yerleştirebiliyorum. Çok toz var." Gözlerini indirip yerden bir yaprak seçti, onu parçalara ayırdı ve işini bitirince her parçayı toprağa attı. "Çok ter ve uzun günler. Ama iyi ilerleme kaydettik."

"Yakında büyük bir yeniden açılış için hazır mısınız?"

"Teknik olarak hiç kapanmadı." O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama orada geçirdiğim onca zaman boyunca, o eşiği geçen tek kişiler biz, annem ve o sinir bozucu Watkins çocuklarıydık."

Sinir bozucu Watkins çocukları. *Gülümsemeyi kes! Lanet olsun, Thomas. Bunu sevmeyi kes!* "O zaman her şey değişmemiş. Franky bilgisayarlarla arası iyi mi?"

"Evet." En azından bu konuda gözleri parlıyor, bana baktığında güneş gözlüklerinin arkasından bile görülebiliyor. "O çok, çok zeki. Ve bunu herhangi bir annenin çocuğunu özel gördüğü gibi demek istemiyorum. Franklin..." İçini çekiyor. "O dünyayı değiştirecek."

"Öyle mi?"

"Bütün yol boyunca tekmeleyecek ve bağırarak," diye gülümseyerek ekledi. "Değişiklikten nefret eder ve ilgi görmekten hoşlanmaz. Bu yüzden, ona Nobel ödülünü verdiklerinde, muhtemelen öfkelenecek, geç saatlere kadar dışarıda kalmak ve evde olabileceği halde pantolon giymek zorunda kaldığı için kızacaktır."

Kıkırdayarak, Franky'nin Chris'in omuzlarına tırmandığı göle bakıyorum. Chris, suyun çenesine çarptığı ve akıntının biraz daha hızlı olduğu, kıyıda biraz ilerideki noktaya doğru yürüyor.

Onları birlikte görmek... garip.

Onun geri döneceğinden emin değildim. Şimdi geri döndü ve çocuğu, bir kelebek ışığa çekilir gibi kardeşime çekiliyor. En şaşırtıcı olanı ise

kardeşimin, bu dünyada çok az insanı tolere ederken bunu tolere etmesi.

"*Birkaç* soru sorabilir miyim?" Onun öfkesini ve daha kötüsü, kalkıp uzaklaşmasını göze alıyorum. Ama bakışlarımı geri çekip yüzünün yan tarafına odaklanıyorum. "*Neden* gittiğini sormayacağım. Başka sorular soracağım."

Sessizlik havada bir davul gibidir. Sinirlerim, bir şelale gibi, başımın üstünde gümbür gümbür atıyor. O da benim bakışımı karşılıyor, güneş gözlüklerinin arkasında sırlarının çoğunu saklıyor. Ama boynundaki hızla atan nabzını görüyorum. Dudaklarını gergin bir şekilde yaladığını görüyorum.

"Lütfen?"

"Tamam." Ellerini kullanarak kendini destekleyerek arkasına yaslanır ve bacaklarını öne doğru uzatır. "Ama hiçbir şey için söz veremem."

ON DÖRDÜNCÜ TUR

ALANA

"O doğduğunda neden ona evlendiğin soyadını vermedin?"

Tanrım. Doğrudan meselenin özüne giriyor.

Tommy göle bakıyor, sanki onun Franky'yi kastettiğini anlamam için ek bir bağlama ihtiyacım varmış gibi.

"O ortaya çıktığında sen evliydin, değil mi? Öyleyse neden o bir Page?"

"Evlendiğimde soyadımı değiştirmedim." Başparmağımla yüzüğümü çeviriyorum. Bu eski bir alışkanlık, yerinde duramadığımda yapabileceğim bir şey veren sinirsel bir tik. "Yazar olmak istediğimi biliyordum ve kitaplarımın kapağında başka bir erkeğin soyadını kullanmak istemedim."

Doğru. Sayılır.

"Colin, oğlunun kendi soyadını alması konusunda hiç ısrar etmedi mi? İlişkiler parçalanıyor ve boşanma oranları hızla artıyor olsa da, karısı onu terk etti diye çocuğu onun çocuğu olmaktan çıkmaz."

Chris'in kaslı omuzlarında oturan oğluma bakıyorum, göğsünü yumrukluyor ve kahkahalarla gülüyor, çünkü aptalca davranırken çıkardığı ses bu.

"Colin ısrar etmedi." *Doğru.* "Ve ben çocuğumdan farklı bir isim istemedim. Colin için bu önemli değildi, bu yüzden bu noktaya geldik."

"Peki şimdi?" O da benim pozumu taklit ederek ellerini vücudunun arkasına koydu ve uzun, güçlü bacaklarını benimkilerin yanına uzattı. "Boşanma yaklaşıyor ve sen çoktan şehri terk ettin. Farklı bir isme sahip olan o. Çocuğunu kaybetmekten endişelenmiyor mu?"

"Endişelenmiyor." Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Parmaklarımı. Yüzüğümü çevirip dudağımı ısıyorum. Yine de daha fazla hareket etmem gerekiyor. Kaçmam lazım. "Colin istediği zaman arayabilir. İstersen her saat arayabilir. Çoğu gün görüntülü konuşup satranç oynuyorlar." Beynim kanımda yayılan zevki işleme koymadan çok önce dudaklarım gülümsüyor. "Birlikte satranç oynamayı *çok seviyorlar*."

"O bu konuda iyi mi? Franky," diye açıklığa kavuşturur. "Colin umurumda değil."

Sözleri sert ama gözleri nazik. Hatta eğlenceli bile. Ben de başımı sallıyorum. "O *gerçekten* çok iyi. Hareketlerinde son derece taktiksel ve mantıklı. Benim aksime. Ben oynarken umutlara, hayallere ve biraz da şansa güveniyorum."

"Gençken Chris'le oynadığımız gibi." Ağırlığını değiştirirken, yanlışlıkla eliyle benim elime dokundu. Ama gözlerim fal taşı gibi açıldığında, tekrar hareket etti. "Oyun başlamadan önce bizi mahvetti, bizi manipüle ederek hamleler yapmamızı sağladı ve rekor sürede köşeye sıkıştırdı. O bu konuda her zaman iyiydi."

"Satranç hakkında bildiğim her şeyi kardeşinden öğrendim," diye gülümseyerek itiraf ediyorum. "Şu anda bildiğim her şeyi kendi çocuğumdan öğrendim. O sabırlı bir öğretmen, bana onu nasıl yeneceğimi öğretmek zorunda kalsa bile."

"Bazı insanlar böyledir, sanırım." Mükemmel koyu yeşil gözleri yaz güneşinde parıltıyor. "Ben değilim. Ben kazanmayı tercih ederim."

Evet. Bu bir sır değil. Zaten biliyordum.

"Demek bir kitap yazdın?" Gözlerini göldeki üçlüye çevirir. "Konusu ne?"

"Küçük kasaba hayatı." *Doğru*. "Ruhunu arama." *O da doğru*. Yanağımın içini ısırp öne eğilip bacaklarımı kucaklarım. "Sadece... aslında önemli bir şey değil. Bir süre önce evde bebeğimle birlikteyken aklıma gelen bir fikir. Beynimin bebek bezleri ve uyku programları dışında başka bir şeye ihtiyacı vardı, ben de yazmaya başladım ve sonunda *bu sonuca* vardım."

"Tabii, ama konusu ne?" O da öne eğildi. Belki de benim pozlarımı bilerek taklit ediyordu, ya da hareketi tamamen tesadüftü. Ama dizlerini yukarı çekip bacaklarını kollarıyla sardığında midem düğümlendi. "Ana kahramanın kim?"

Hayır.

Düşüncelerimi dile getirmeyi düşünmeden çok önce başımı sallıyorum.

"Bu soruları cevaplamak istemiyorum."

"Oh..." Şaşkınlıkla, kaşları benim görüş alanımın kenarında çatıldı. "Tamam. *Bunun* bir sınır olacağını fark etmemiştim. Bir aşk hikayesi mi? Bir macera mı? Belki bir trajedi?"

Üçü de. Ne yazık ki. Ve kötü adamı da unutma.

"Kitabım hakkında hiç konuşmak istemiyorum." Toprakta ağır tekerleklerin çıkardığı gürültü, bir sonraki kalp krizim gelene kadar gözlerimi oraya çeviriyor. Oliver, Tommy'nin kamyonetinin yanına yanaşıyor ve ağzı açık, gözleri fal taşı gibi bana bakıyor. Poker surat yapma becerisini henüz tam olarak öğrenememiş. "Hâlâ onunla kart oynuyor musun?"

Merakla, Tommy omzunun üzerinden bakıyor. "Evet. Hala berbat oynuyor, çünkü onun ipuçları ipuçları bile değil. Tamamen lanet olası bir reklam panosu gibi."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Burada kal," diye mırıldanır, ayağa kalkar ve elini omzuma koyar. Kaçma düşüncesinin aklımdan geçtiğini *bilemez*. Ama bunu tahmin etmek için dahi olmak gerekmez. "Sadece kafası karışık, hepsi bu. Onunla biraz konuşacağım, böylece hepimizin iyi anlaştığını anlar. Sonra geri döneceğim. Konuşmam bitmedi."

Cevabımı beklemiyor. Bekleseydi bile, verecek bir cevabım olduğundan emin değilim. Bunun yerine, çenemi koluma dayayıp onun uzaklaşmasını izliyorum. O ve Oliver konuşurken, kamyonetin arkasından ızgarayı kaldırıp başka işlerle meşgulken, havlumdaki kalkıp eteğimi bacaklarımdan aşağı indiriyorum ve güneş gözlüklerimi suya batırmamak için bir kenara atıyorum.

Mümkün olduğunca çabuk göle doğru ilerlerim ve tüpü koyduğum güvenli mesafede suya girerim. Eliza Darling beni öldürmek istiyor ve ben o kadar uzun süre ortadan kaybolmadım ki bir dövüşçünün vücudunun neye benzediğini unutmadım.

Yüzeydeki hiçbir şeyle ilgilenmeden, derinliğe doğru ilerlerim ve başımı suya daldırırım. Sonra en dibe kadar yüzerim ve sadece... bir süre orada kalırım. Bulanık derinlikleri araştırır, nefesimi tutar, cildime değen serin suyun ve omuzlarımı gıcıklayan saçlarımın yumuşak dokunuşunun tadını çıkarırım.

Plainview'da bulunduğum zamandan beri yüzmedim, ki şimdi düşününce bu çok saçma. Havuzda, gölde, plajda veya lagünde hiç rahatlamadım. Oğlum dünyaya geldiğinden beri bir kez bile küvetten daha büyük bir su kütlesine girmedim.

Ve ne yazık ki, bunun farkında bile değildim.

Tabii ki Franky'yi yüzme derslerine yazdırdım ve her hafta, su ayakkabılarımı ıslattığında ya da bacaklarıma sıçradığında kendimi kucaklayıp somurtarak onu izledim. Ama on yıl boyunca, bana büyük bir mutluluk veren bir şeyi bıraktığımı fark etmemiştim bile. Cildimde hissettiğim o serin mutluluk. Ağırlıksızlığın özgürlüğü. Sessizliğin büyüğü. Ve sırt üstü yüzerek, gölgeli ağaçlara bakmanın verdiği zevk.

Aradan geçen zamanın kasıtlı olup olmadığından emin değilim. Sadece... yapmadım.

Ciğerlerim ağrımaya başlıyor, bana denizkızı olamayacağımı, su altında yaşayamayacağımı ve sahip olamayacağım koyu saçlı bir adamı özleyemeyeceğimi hatırlatıyor. Yapabilseydim iç çekerdim. Ama yapamıyorum, bu yüzden gölün dibinden, ayaklarımın altındaki kayalardan ve bira şişelerinden iterek, en mutlu anılarımın temellerini atıyorum.

Yüzeye çıkıp temiz hava soluyorum, ama dönüp baktığımda Tommy'nin burnu benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Çığlık atıp onun ateşli gözlerinden uzaklaşmaya çalışıyorum, ama ona sıçrattığım su, bakışlarındaki lavı söndürmeye yetmiyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kalbim kontrolden çıkmış gibi çarpıyor, çünkü ona oksijen vermediğim için daha da hızlı çalışıyor. "Tanrım! Beni korkuttun."

"Beni korkuttun." Sakin bir şekilde suda duruyor, damlalar dudağına, burnuna, omuzlarına düşüyor. "Çok uzun süre su altında kaldın, Alana." Yüzümün yan tarafını yakan bakışlara rağmen, sözlerini yıkıcı bir şekilde alçak sesle, her birini sadece bana söylüyor. Sadece varlığımızla çektiğimiz dikkat.

Muhtemelen benim çığlığım da. Bu da işe yaramış olmalı.

"Oğlun ilk başta dikkat etmiyordu," diye homurdanıyor. "Ama bir süre sonra saymaya başladı."

Dehşete kapılmış bir şekilde etrafa bakındım ve bebeğimi, hala Chris'in omuzlarında, tam otuz fit uzakta buldum.

"Chris, daha gençken, ne kadar süre su altında kalabileceğini test ettiğin zamanı hatırlıyor." Tommy'nin ayakları su altında benimkine değiyor, uzun, güçlü bacakları benimkilerle dolanıyor.

Ondan uzaklaşıyorum, bu adama tekrar sarılmadan önce bacaklarımı sıkıca kapatıp bir iğne gibi olacağıma yemin ediyorum.

"O da Franky'ye nasıl yaptığını anlattı. Oğlunun endişelenmemesi için birlikte saydılar. Şimdi tekrar ayaktasın ve her şey yolunda." Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Ama bunun bir oyun olmadığını *biliyorum*, Alana. Ve seçim şansın olsaydı, sonsuza kadar derinliklere kaybolurdun." Gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Bana havluda beklememi söyledim. Sadece bir dakika kadar uzaklaşacaktım."

"Bir şeyi istemen, onu elde edeceğin anlamına gelmez." Suyun içinde ayaklarımla durup aramızdaki mesafeyi 60 santim daha açıyorum, çünkü onun bunu yapmayacağı belli. "Arkadaşlarıyla takılmalısın. Franky işini bitirene kadar burada biraz daha yüzmeye niyetliyim. Sonra gideceğiz ve sen de gününe devam edebilirsin."

"Gitmeni istemiyorum." O iki adımlık mesafeyi geri kazanır ve ben daha fazla uzaklaşmak için döndüğümde, sadece yer değiştirir ve sözsüz bir şekilde nereye gidersem oraya geleceğini söyler. Bu konuda başka seçeneğim yok. "Colin'le neden ayrıldınız?"

"Ne?" Büyük bir sıçrama dikkatimi sola, gölün yüzeyinin altında kaybolan, kolları ve bacakları birbirine dolanan ve uzanan oğluma çekiyor. Ama sonra tekrar yüzeye çıkıyor ve Chris onu kucakladığında gülüyor.

"*Bazı* soruları cevaplamayı kabul etmiştin." Tommy yüzerek benim görüş alanıma girer. "Sen ve Colin... Bu da konuşmak istemediğin bir konu mu?"

Konuşmak için ağzımı açtım, ama o yine sözümü kesti.

"*Neden* gittiğini söylemek istemiyorsun ve kitabınla bir sınır çizdin. Bunlara saygı duyuyorum. Kim bilir, ben

"İstemiyorum," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Ama yapacağım. Colin ile olan ilişkin başka bir sınır mı? Eğer öyleyse, söyle. Kaçma."

"O..." Boğazımın dibinde kaşınan acıyı yutuyorum. "Colin başka birine aşık. İlişkimiz her zaman samimi ve nazikti, öyle de kalacak. Ama Tasha ile ilişkisini keşfetmek için zamana ihtiyacı var, Franky ve benim de annemle olmak için buraya dönmemiz gerekiyordu."

Gözleri kısılr. Kızgın değil. Sadece... düşüncelidir.

"Bir ilişkisi mi vardı?"

"En teknik anlamıyla." Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Biz özünde arkadaştık ve birbirimize olan saygımız ve Franky'nin en iyi dilekleri, aldığımız her kararda en önemli faktördü. Colin ve Tasha artık ciddiye başladılar ve annem bizden Plainview'a dönmemizi istedi. Sanırım yıldızlar hizaya girdi, işte buradayız."

"Adam bir ilişki yaşıyor ve sen buna hiç aldırış etmiyor musun?" O geriye doğru eğilir ve bir an için havada süzülür, sessizce kıkırdar. "Benim hatırladığım Alana değil bu. O kız, ona bakmayan bir erkeğin hayalarını koparırdı."

"Hatırladığın Alana genç ve olgunlaşmamış biriydi. Duyguları henüz dengelenmemişti, dürtü kontrolü eksikti ve annesinin onu bir hevesle terk etme eğilimi nedeniyle özgüven sorunu yaşıyordu. O Alana'nın onu sevecek *birine* ihtiyacı vardı ve o kişiyi kaybetme düşüncesi ona özel bir işkenceydi. O Alana, bir daha asla terk edilmeyeceğini hissetmek için başka bir insana sahip olma ihtiyacı duyuyordu."

"Büyük laflar." Dudakları şakacı bir gülümsemeyle seğiriyor. "Son görüşmemizden bu yana terapistin ofisinde çok zaman geçirmişsin gibi geliyor bana. Özgüven," diye mırıldanarak tekrarlar. "Terk etmek." Dikleşir ve her şeyi gören gözleriyle beni yakalar. "Benden kaçıp bir terapistin koltuğuna mı oturdun?" Ve birdenbire yüzündeki ifade ekşir. "Colin terapist değil, değil mi? Çünkü hastanla yatmak en kötü derecede mesleki suistimaldir."

"Colin terapist değil. Ve aslında New York'ta profesyonel yardım aldım, ama onlarla yatmadım." Onun tavrına kendi tavrımla karşılık veriyorum. "Ama madem fetihlerden ve sahiplikten bahsediyoruz

ve sahiplikten bahsettiğimize göre, ön kapaklarında senin yüzünün olduğu dövüş dergilerinin New York'taki gazete bayilerinde de satıldığını bilmek seni mutlu edecektir. Kollarında altıncı ya da yedinci *farklı* kadın gördükten sonra saymayı bıraktım."

"Mmm. Ama saydın." Dudakları acımasız bir sırıtışla kıvrıldı. "Beni düşündüğünü hep merak etmişimdir. New York'ta gizlice dövüşümü izlediğini düşünmek beni tahrik ediyordu. Gizlice porno izlemek gibi bir şeydi, değil mi? Utanç verici. Gizli saklı bir şey. Colin, neden bu adamın dövüşlerine bu kadar ilgi duyduğunu soracağına emin olduğundan, bunu aile meselesi haline getiremezdin. Bu yüzden, dolabında oturup kendini okşarken, telefonunun küçük ekranıyla yetinmek zorunda kaldın."

Nefret göğsümde çiçek açıyor ve orman yangını gibi yayılıyor, beni yakıp kül ediyor ve kalbimi acı veren bir stakato ile çarpıtıyor. "Bu tamamen yanlış olmakla kalmıyor, aynı zamanda kaba, terbiyesiz ve gülünç derecede uygunsuzsun. Oğlum sudayken mi?

"Bizi duyamaz."

"Peki ya senin sevimli küçük kız arkadaşın?" *Siktir git, Eliza Darling*. O zamanlar şimdiki bildiklerimi bilseydim, on iki yaşındaki kıza basıp, nereye basmaması gerektiğini öğretirdim. "Bana bu şekilde konuşarak ona saygısızlık ediyorsun."

Gölün karşısına hızlıca bir bakış attı, ama ben bile onun Oliver'i kızdırmaya başladığını biliyordum. Şimdilik bana yönelttiği öfkesinden vazgeçmişti. Tommy sırtarak, yakıcı bakışlarını tekrar bana çevirdi. "İyi denemeydi, Page. Ama sadece birimiz evli."

"Ve içimizden biri dövüş dergilerinden dedikodu gazetelerine geçti. *'Tommy Watkins bu hafta kiminle çıkıyor?' 'Süper model Catarina Dana'nın yılbaşı gecesi yalnız başına görülmesi kalpleri kırdı.'* Tanrım," diye alay ediyorum. "Öfkenizin saçmalık olduğunu düşündüğüm için beni affedin. Umutsuzluk çukurundan çıkıp kırmızı halıda görünmek için hiç zorlanmadınız."

"Ve sen New York'a geldikten sonra tanıştığın ilk pislikle evlendin! Sanki otobüsten inip *kuyruk takma* oyunu oynuyormuşsun gibi. Nereye indiğin umurunda bile değildi. Eşğini buldun ve arkasına bakmadan arabana atladın."

"Sırt dekolte 2 beden elbise giyen her sarışınla yatmaktansa, bir pislikle evlenmek daha iyidir, ki o *da* pislik *değil* bu arada. Sanki burada canavar benimmişim gibi davranıyorsun, ama görünüşe göre saçını okşayarak uyutacak başka birini kolayca bulmuşsun."

"Son on yıldır ne yaptığımı bilmiyorsun." Bileğimi tutup göğüslerimiz çarpışana kadar beni kendine doğru çeker, nefesi çeneme çarpar ve öfkesi havada cızırdar. "Birazcık akıllı olan herkes, dedikodu gazetelerinin Plainview'da dolaşan söylentilerden daha güvenilir olmadığını bilir. Barbara'dan Bitsy'ye, Betty'den Paul'a. Eğer onların ağzından çıkan saçmalıklara inanacak olsaydım, lise mezuniyetimizin olduğu hafta kiminle yattığını sorardım. Özellikle de oğlun bana doğum gününün Ocak ayında olduğunu söylediği için. Benim gördüğüm kadarıyla, sen kayıp düşüp başka birinin sikine oturmuşsun ve yaptığını bana söylemek yerine, dürüst olmaktan korktuğun için şehirden kaçıp sorumluluktan kaçmışsın."

Daha sıkı sıkıyor. Daha sıkı. Ve gözlerimin içine bakıyor.

"Tanıdığım Alana aşırı derecede sadıktı ve lanet olsun, *bana* aşıktı. Sen gitmiş olsan bile. Lanet sorularıma cevap vermese bile. Bu kasabada ya da komşu kasabada seni baştan çıkaracak bir erkek yok. Bu yüzden, mantık kalbimi kırırsa da, tüm kalbimle Franky'nin gülünç derecede prematüre bir bebek olduğunu ve Barbara'nın kardeşinin arkadaşının karısının ne dediğini bilmediğini umacağım. Ben bunu yaparken, sana o dedikodu dergilerini tekrar okumanı ve bana da aynı şüphenin yararını vermeyi düşünmeni öneririm."

O, beni öfkeyle bırakır, beni geri iter ve suda dönerek uzaklaşır. Aslında, onun gitmesi bir lütuf. Çünkü gözlerim yeniden yaşlarla dolar ve acı nefesimi keser. Sanki göğsümde bir örs ve boğazımda bir balon varmış gibi, ciğerlerime yeni oksijenin girmesine izin vermez.

Ama şimdi anlıyorum ki, kalbin kırıkken gölde yüzmenin güzelliği, bir kez daha suya dalabilmen ve kimsenin ağladığını bilememesi.

ON BEŞİNCİ TUR

ALANA

"Aman Tanrım. Alana? Gerçekten sen misin?"

Adımın sesini duyunca, nazik bir gülümsemeyle ve "artık eve *gitmeliyiz*" diyerek hazır beklerken, geçmişimden geri dönen yeni hayaleti *görme* fırsatım bile olmadan, uzun kollar beni sarmalayıp o kadar sıkı bir şekilde kucakladı ki, nefesim kesildi.

Ve Franky, her zamanki sevimli haliyle, elimi bırakıp ateş hattından kaçır.

Benim için bir arabanın önüne atlar... muhtemelen. Ama benim adıma bir kucaklamayı kabul etmek? İmkânı yok.

"Aman Tanrım!" Bir zamanlar tanıdığım bir kız -şimdi bir kadın- beni sıkıca sarıldığı kucaklamasından serbest bırakıyor ama kollarımı tutuyor ve neredeyse parmak uçlarında dans ediyor. "Geri döndüğünü duydum!"

Kuşkusuz dedikodudan duymuş.

"Caroline Picton. Vay canına."

"Caroline Davis şimdi." Sol elini yüzüme doğru sallayarak, gölgede bile parıldayan büyük bir elmas yüzüğü gösteriyor. Sonra beni tekrar yakalayıp çığlık atıyor. "Aman Tanrım, Alana Page! Söylentileri duymuştum, ama Pete ve ben birkaç haftadır dağlardaydık. Dün gece geri döndük ve yemin ederim, rayları geçip şehre girdiğimiz anda senin kokunu aldık."

"Oh..." *Öldür beni şimdi. "İyi."*

"Ve *sen!*" Beni bırakıp Franky'ye doğru koşar. Ama onu kurtarmayı *düşünme* fırsatım bile olmadan, kasabadaki tek bankanın tuğla duvarına sırtını dayar ve en cesur saldırganları bile durduracak bakışlarla onu yakar.

Ona sarılmak yerine, çömelir ve ellerini kendine saklar.

Akıllı kadın.

"Sen Franklin Page olmalısın. Bu sabah kahvaltıda senin hakkında her şeyi duydum. Büyükkannen seni çok seviyor ve tesadüfen annemle arkadaş. Annem, Pete, çocuklar ve benim küçük kaçamağımızdan dönmemize çok sevindi, güneş doğar doğmaz kapıma geldi. Ve bu yüzden," diye göğsünü nazikçe dürttü, "senin zeki, arkadaş canlısı ve spor salonunda çok başarılı olduğunu biliyorum. Sarılmayı sevmediğini duydum, o yüzden sarılmayacağım. Bazen konuşmayı bile sevmiyorsun. O da sorun değil. İkimiz için de yeterince konuşurum." Sır veriyormuş gibi eğildi. "Ama konuşabildiğini bildiğim için, istediğin zaman konuşabilirsin."

Durur. Bekler. Ve o sadece bakakaldığında, kıkırdar.

"Tamam. Duyduğuma göre yazın ardından Plainview İlkokuluna gideceksin, ve tahmin et ne oldu? Benim Mikey de o okula gidiyor, ve o da seninle aynı yaşta."

"Gerçekten mi?" Sürpriz beni geri getirir, çünkü lanet olsun, kanımda hala küçük kasaba ruhu var ve mezun olduğumuzda hamile olmadığını çok iyi biliyorum. Ya da en azından, bundan bahsetmiyordu. "Dokuz yaşında bir çocuğun mu var? Caroline!"

"Oh, sus." Kıkırdarak, bir kez daha ayağa kalkar ve koluma hafifçe vurur. "O zamanlar ne yaptığımızı biliyordun. Senin yaptığınla aynı şeyi."

"Bu şu anda tartışacağımız bir konu değil." Oğluma anlamlı bir şekilde baktım, sonra tekrar ona döndüm. Uzun zamandır ilk kez hissettiğim gerçek bir kahkaha boğazımdan çıktı. "Çocuğun mu var? Yemin ederim, aklım başımdan gitti."

"Üç çocuğum var. Dokuz yaşındaki Mikey, yedi yaşındaki Daisy ve Lola..."

"Beş," diye ciddi bir şekilde cevapladı Franky. "Senin tutarlı olduğunu varsayarsak."

"Tanrım." Ağzını kapattı ve domuz yavrusu gibi homurdandı. "Çok hızlı."

"Bazen çok hızlı." Elimi omzuna koyup onu dikkatlice kendime doğru çekerim. Bu tür sosyal durumlarda ne istediğini her zaman bilemem, ama kolunu sırtıma doladığında ve elini kalçama koyduğunda, doğru seçimi yaptığımı anlarım. "Üç," diye hayretle tekrarlarım. "Vay canına."

"Çok fazla. Ama bir kez iki tane olunca, hepsi aynı oluyor. Dağınıklık yine dağınıklık, gürültü yine gürültü. Pete ve ben bir tane daha denemeyi düşünüyoruz. Ama sonra muhtemelen bırakacağız." Yanakları tatlı bir kızarıklıkla ısındı. "Beynimi meşgul etmek için çocuklardan başka bir şey yapmak için bazı geceler barda çalışıyorum. Bir tane daha yaparsak, *o kadar*. Artık göğüslerimin tekrar bana ait olma zamanı geldi."

Göğüsler!

Franky bakışlarını yere indirir ve kızarır.

Konuyu değiştir! "Hangi barda çalışıyorsun?"

"Darlene's'i hatırlıyor musun?" Ben cevap veremeden başını salladı. "Birkaç yıl önce onu satın aldık."

"Ama adı hala Darlene's mi?"

Kıkırdar. "Evet! Ama bebek yapmayı bitirdikten sonra... Oh, ayrıca drive-in sinema salonunun yanına bir ev inşa ediyoruz... Ama tüm bunları bitirdikten sonra oturup barın geleceği hakkında düşünmeyi planlıyorum. Hatta yeni bir isim bile düşünebilirim."

"Riskli bir hareket," diye alay ediyorum. "*Books Books Books'u* biraz daha az bariz bir şeye değiştirmekten bahsetmiştim, sanki Bayan Middler'ın kedisini küvete atıp hareket etmeyi bırakana kadar üzerinde oturmayı önermişim gibi."

O kahkahalarla güldü. "Ben de duydum! Annem, ayrıldığımızdan beri olan biten her şeyi bana anlatırken çok eğlendi. Ama," yine eğilip başka bir sır verecekmiş gibi, "duydum ki Bayan Middler *aslında* değişikliği sorun etmiyor. Sadece öfkelenmek için öfkeleniyor, o yüzden o düğmeye bir kez daha bas,

muhtemelen istediğini elde edeceksin. Sonra ev için bir teklif yap. Bir tekila shot'a bahse girerim ki, onu çok ucuza alacaksın."

"Gerçekten mi?" Franky, benim iş adamım, ilgiyle başını kaldırdı. "Ne kadar ucuz sayılır?"

Şaşkınlıkla Caroline gözlerini bana çevirdi.

Ben de omuz silkiyorum ve tekrar ona işaret ediyorum. "İş konuşmak istiyorsan, ortağımla konuşmalısın. Bu işin beyni odur."

"Oh, peki..." Çantasından bir kalem ve bir kağıt parçası çıkarır. "Bu sayfaya bir rakam yazacağım, sayın beyefendi. Ona bu civarda bir şey teklif etmenizi öneririm." Rakamları karalar ve bir ünlem işareti ile bitirir, sonra kağıdı katlayarak ona uzatır. *Bana değil, ona.* "Sanırım Plainview iş bölgesinin küçük bir bölümünün yeni sahipleri siz olacaksınız. Onu iyi bir günde yakalarsanız, her şey yolunda gider. Eğer hayır derse..." Kalemi çantasına geri koyar. "...o zaman başka bir gün tekrar sorarsınız. Satmaya hazır ve ölmeden önce bunu yapmak istiyor."

Franky'nin kaşları çatılır — *ölüm, dostça bir sohbet konusu olarak onu rahatsız eder* — ama Caroline'ın çantasında telefon çalar ve dikkatini dağıtırken, Franky ellerini kaldırıp kulaklarını tıkar.

Cihazı çıkarır ve ekranı okuduktan sonra homurdanır, sonra sesi kapatır ve gözlerime bakar. "Darlene'nin yerine bir içki içmeye gelmelisin. Şimdi çocukları almam lazım, bu haylazlar etrafta koşuştururken doğru dürüst sohbet edemeyiz."

Midemde yeni bir gerginlik hissediyorum, tıpkı Franky'nin sosyalleşmek istemediğinde hissettiği gibi. Düşüncelerimizi dile getirmesek de, yine de aynı anda bir adım geri çekiliyoruz. "Hayır, sanırım gelemem..."

"Seni gerçekten görmek istiyorum, Alana." Kolumu tutar ve hafifçe sıkar. "*Uzun* zaman oldu ve kim bilir, o köprünün altından ne kadar su aktı. Sen ve Watkins kardeşlerin gölde birlikte gün geçirdiğinizi duymadığımı sanma."

"Caroline..."

"Her zaman sen ve onlar vardı," diye ciddi bir şekilde mırıldanır. "Ama bazen, şanslı olduğum zamanlarda, sen ve ben vardık. Bu yüzden, bu şehirde Tommy'nin takımında olmayan bir arkadaşına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun." Etrafında dönmeye başlar, çalan telefonunu ikinci kez susturur ve banka kapısını tutar.

"Bekle." Dönüp Franky'yi de yanına çekiyorum. "Neden Tommy'nin takımında değilsin? Sana ne yaptı?"

O sırtıarak cevap verdi. "Hiçbir şey. O benim de arkadaşım. O kaldı ve *herkes* senin gittikten sonra nasıl olduğunu gördü, bu yüzden o zamanki tüm ekip *onun* arkadaşı olması çok doğal. Belki hala seni seviyorlar ve belki hala sana karşı nazik davranıyorlar. Ama sadakatleri belli. Ama ben seni hiç unutmadım. Bir saniye bile. Sanırım bu günlerde kendini bir yabancı gibi hissediyorsundur ve dışarı en yalnız yer. Eğer konuşacak birine ihtiyacın varsa, o zamanlardan kalma, otomatik olarak '*Alana Page*'den *nefret ediyoruz*' trenine atlamayacak birine..." Bana dostça bir gülümseme gönderir. "Ben o kişi olabilirim."

Telefonu üçüncü kez çaldığında, homurdanarak ve gözlerini devirerek cevap verir, sonra banka kapısını sertçe açar. "Nerede olduğumu biliyorsun." Telefonu kulağına götürür ve küstahça, "Meşguldüm! Bana bir saniye ver, anne!" der.

"Ne kadar süre dışarıda kalacaksın?" Franky yatağına oturur, kulağına halka küpe takmamı izler. "Ne zaman döneceksin?"

"Şey..." Dışarı çıkacağım. Tanrım, yardım et; gençliğimde hiç yapmadığım bir şey yapacağım. Çünkü yirmi bir yaşında, içki alabilecek yaşa geldiğimde, ben çoktan anne olmuştum.

Tanrım. Neden bu kadar gerginim?

"Sadece birkaç saat sürer, tatlım." İlk küpeyi bitirip diğerine geçiyorum. "Ama ben yokken uyumaya çalışmalısın, tamam mı? Ben olmadan uyumayı sevmediğini biliyorum, ama seni izlemek için monitörü ayarlayacağım ve gerekirse büyükannenin iPad'ini kullanarak bana mesaj atabilirsin."

"Uyanık kalıp seni bekleyebilir miyim?"

"Hayır. Çünkü bunu denemeni istiyorum." Aynada onun gözlerine bakıyorum. "Bunu ikimiz için bir büyüme gecesi olarak düşün, çünkü dışarı çıkıp geçmişimden bu insanları görmek fikri pek hoşuma gitmiyor." *Büyüme boktan bir şey. Büyümekten nefret ediyorum.* "Bu bizim için sağlıklı." *Öyle söyleniyor.*

"Kendi başıma uyursam, bu *her zaman* yatak odamda tek başıma uyumak zorunda olduğum anlamına mı gelir?"

"Hayır. Yarın gece, ertesi gece ve ondan sonraki gece normale dönebiliriz. Başka bir yerde uyumak istediğine karar verene kadar, istediğin yerde uyuyabilirsin." Ellerimi indirip, elbisenin üzerinden ve kalçalarım boyunca gezdirdikten sonra aynadan dönüp gülümsedim. "Bu konuda bir kural yok, tatlım. Sadece sen ve ben varız ve her gece kendini iyi hissetmek için ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Ama bu gece olmaz mı?" Beni baştan aşağı süzdü, ifadesinde tamamen tarafsızdı. *Kıyafet seçimin hakkında kendini iyi hissetmek için asla Franklin Page'e güvenme.* "Bu gece kendimi iyi hissedemeyecek miyim?"

Burun kıvırıyorum. "İyi deneme, ama hayır. Artık yeni bir şehirdeyiz ve yeni bir hayata başlıyoruz. Bazen bu, istemeseniz bile yeni şeyler denemeniz gerektiği anlamına gelir."

"Ama sen yetişkinsin. Dışarı çıkmak zorunda *değilsin*. Burada kalıp televizyon izleyebiliriz." Gözlüklerinin arkasından küçük gözleri parlıyor. "Bana iyi bir fikir gibi geldi."

"Ve yine aynı döngüye geri döndük." Birikmiş nefesimi bırakıp dolabıma dönerek ayakkabılarımı alıyorum. "Bankanın önünde gördüğümüz kadın var ya? Caroline..."

"Çok gürültülüydü," diye titrer. "İnsanların ona bakmasından hoşlanıyor."

"

"Şey..." Bir çift kama topuklu sandalet seçiyorum. "Onun bundan hoşlandığını bilmiyorum

beğenir mi bilmiyorum. Ama kesinlikle başka türlü davranmayı bilmiyor. Bence bu sorun değil. Asla olmadığımız biri gibi davranmamalıyız ve gerçek arkadaşlar, değer verdikleri birini değiştirmeye çalışmazlar." Geri dönüp yatağa doğru ilerledim ve Franky'nin Murdle kitabını geriye iterek yanına oturup ayakkabılarımı giydim. "Caroline, ironik bir şekilde, okulda oldukça utangaçtı. Oyun parkında vakit geçirmek yerine kütüphanede kitap okumayı tercih ederdi

arkadaşları yoktu ve..."

"Senin çok arkadaşın var mıydı?"

"İlle de öyle değil." Düşünceli bir şekilde, bir ayağımı sandalimin deri kayışlarına sokuyorum. "Ben hep Tommy ve Chris'le takılırdım. Raquel ve Ollie de vardı. Kendi arkadaş çevremiz vardı ve kimseyi dışlamazdık, ama sanki bütün dünya en başta ben, Tommy ve Chris olduğumuzu biliyordu. Tommy ve ben, birbirimizden ayrılmazdık." İç çekiyorum. "Tommy ve Chris de, çünkü onlar bir paketti. Caroline onlardan biraz korkuyordu, sanırım."

"Korkuyor muydu?"

"Kötü niyetli değillerdi. Sadece... sık sık incinirlerdi, tatlım. Kirliydim. O zamanlar zor bir hayat sürüyorlardı ve herkes gözleri morarmış, dudakları yarılmış çocukların yanında oturup bunu garip bulmazdı."

"Neden gözleri morarmış ve dudakları yaralıydı?"

"Çünkü anne ve babaları pek iyi insanlar değildi." Deri kayışı metal tokaya yavaşça geçirirken, zihnimde çok net bir şekilde canlanan, incinmiş ve aç olan çocukları hayal ediyorum. Üzgün ve çoğu zaman acı çeken çocukları. "Yaralıyken kötü görünmek kolaydır ve nefes almak kaburgalarını ağrıtırorsa gülümsemek zor olmalı. Bazen biraz soğuk görünmeleri onların suçu değildi ve Caroline'ın bundan kaçınması da onun suçu değildi."

"Onlar yaralıyken onlarla oturmaktan rahatsız olmadın mı?" Franky'nin küçük ayakları buradan yere değmiyor, bu yüzden onları nazikçe ileri geri sallıyor ve topuklarıyla yatağın çerçevesine vuruyor. "Seni korkutmadılar mı?"

"Hayır." İlk ayakkabıyı bitirip diğerine geçiyorum. "Onları korumak istiyordum. Onlar üzüldüklerinde ben de üzülüyordum, okula yeni yaralarla geldiklerinde kızıyordum. Ama bundan daha kötüsü neydi biliyor musun? Okula hiç gelmemeleri idi."

"Onlar için endişelendiğin için mi?" O

çok sezgisel. Çok akıllı.

Başımı salladım. "O zamanlar akıllı telefonlar icat edilmemişti, icat edilseydi bile Tommy ve Chris'in satın alacak paraları yoktu."

Bir. Okula hiç gelmediklerinde, durumlarının kötü olduğunu anladım ve onlara mesaj bile gönderemedim. Boğazıma kadar yükselen öfkeyi yutarak, yüzümü düzelttim ve bebeğime yumuşak bir gülümseme sundum. "O günlerde Caroline benimle otururdu. Ben endişelenirken bana sessiz ve rahat bir ortam sağlardı. Ben konuşmak istemediğimde asla huysuzlanmazdı ve çocuklar okula döndükten sonra yine yalnız kaldığı için bana kin beslemezdi."

"Onun da onlarla oturmaya cesaret edebilmesini ister miydin?" Gözlerimi inceliyor, mükemmel yeşil bakışları benimkilerle parıltıyor. "Öyle olsaydı, yalnız kalmazdı."

"Evet. Ama biz arkadaşlarımızı değiştirmeye çalışmıyoruz. O kendisi için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, ben de kendim için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Ve aradaki zamanlarda, o birliktelik benim endişem ve sessizliğimle sarılmış olsa da, birlikte olmaktan mutluyduk."

"O zaman onu görmek istemenin nedenini anlıyorum." Kitabını almak için uzanır ve başlığa yaslanmak için yatakta geriye kayar. "Gürültücü olsa da iyi birine benziyor."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Aynen öyle."

"Ben de kütüphanede kitap okumayı seviyorum. Daha sonra kameralar aracılığıyla benimle konuşur musun?"

"Belki." Ayakkabılarımı giydikten sonra ayağa kalkıyorum ve dengemi bulmak için bir dakika bekliyorum, çünkü artık normalden 7,5 cm daha uzunum. Sonunda, giyinme masasına doğru büyük adımlarla yürüyüp, her ihtimale karşı hiç atmadığım bebek monitörünü yerleştiriyorum. Onu doğrudan yatağa doğru yönlendirip, birkaç saat sonra kontrol ettiğimde onun derin uykuda olduğunu görmeyi diliyorum. "Benim yatağında kalabilirsin, hatta tam ortasına uzanabilirsin. Döndüğümde seni kenara itip yanına kıvrılacağım. Bu arada, Colin bu akşam aramayı planladığını söyledi. O yüzden satranç tahtanı alıp hazırlanmalısın."

"Tamam." Artık okumaya ilgisi kalmadığı için kitabını dizlerinin üzerine koyar ve kenarlarına notlar yazar. "Bence bu seferki cinayeti Doktor Pepper işledi. Ama Memur Lockemup işinde pek iyi değil."

"Her zamanki gibi cinayeti çözeceksin." Odanın karşısına geçip alnına bir öpücük konduruyorum. "Seni çok seviyorum Franky."

daha çok seviyorum."

"Biliyorum." Dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrılır ve yanaklarında derin gamzeler belirir. "Bunu her zaman söylüyorsun."

"Ve bunu her zaman ciddiye alıyorum." Parmaklarımı saçlarında gezdirip onu geri çekerek gözlerime bakmasını sağladım. "Ben yokken uyumaya çalışman gerektiğini söylediğimde de ciddiyim. Bitsy büyükanne odasında dizilerini izliyor, ama kapısı açık, istediğin zaman onu ziyaret edebilirsin. O izin verdi."

"Zorunda mıyım?"

Gülmemi zorlukla bastırıp kapıya doğru bakıyorum. Sonra Franky'ye dönüp burnumu kırıştırıyorum. "Hayır, gerek yok. Bugünün çoğunu onunla geçirdin. Hoşuna gitti mi?"

"Mmhm. İkimiz baş başa vakit geçirdiğimizde hoşuma gidiyor." Ama sonra somurtuyor. "Beni tüm arkadaşlarını görmeye götürdüğünde hoşuma gitmiyor çünkü o zaman ortam gürültülü oluyor ve o ısrarcı davranıyor ve beni o yaşlı bayana sarılmaya zorluyor."

"Ne yazık ki, bu insanlar böyledir. *Gerçek* arkadaşlar birbirlerinin başarılarından mutlu olurken, onlar birbirleriyle rekabet etmek zorunda olduklarını düşünürler. Ben gençken, çocukların söyleneni yapmaları beklenirdi. Her zaman. Bu, sarılmak istemediğimiz insanlara sarılmayı veya ziyaret etmek istemediğimiz insanları ziyaret etmeyi de içeriyordu. Büyükanmem ve arkadaşları, aynı kurallara uymadığım için deli olduğumu düşünüyorlar."

"Bana insanları kucaklamamı zorlamıyorsun. Beni sana bile kucaklamamı zorlamıyorsun."

"Aynen öyle. Çünkü çocuklar sadece kısa bir süre çocuk kalırlar. Sana şimdi *hayır* demenin sorun olmadığını öğretmeyi tercih ederim, bunu yetişkin olarak iyileşmen gereken bir ders haline getirmemeyi tercih ederim. Bazı insanlar bunu yapmacık ebeveynlik olarak görür. Ama bana ne öğrettiğini biliyor musun?"

"Bana mı?"

"Mmhm." Burnuna hafifçe dokundum ve sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bana başkalarının ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini öğrettin. Aslında..." Dik durup şifonyerin çekmecelerine geri döndüm. "Onların ne düşündüğü beni ilgilendirmez. Benim için önemli olan tek şey senin mutlu ve güvende olman."

Arkamda, kitabını indirip aynada gözlerime bakıyor. "Eğer bu doğruysa, o zaman bu gece evde kalırsan en mutlu ve güvende olacağımı düşünüyorum."

Ben burun kıvırırım. "İyi deneme. Büyükannenin iPad'ini al da yanında olsun. Sonra ben kapıdan çıkacağım. Ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk geri dönebilirim."

"Tamam." Çok dikkatli ve düşünceli bir şekilde kalemini kitabın sayfaları arasına koyar ve kitabı yatağın üzerine bırakır, sonra yere atlar ve kapıdan dışarı fırlar. Geçerken omuzu kapı çerçevesine çarpar, sert bir ses çıkar ve o acı içinde inler, ben de ona sempatiyle tıslarım. "Ben iyiyim!" Merdivenlerden aşağı koşar. "Ben iyiyim!"

"Yavaşlarsan daha az incinirsin."

"Ne kadar çabuk gidersen, o kadar çabuk dönersin!"

ON ALTI.

TOMMY

"Bu Rebekah." Oliver, bir kedinin sahibinin ayaklarına ölü fareyi sunması gibi, önüme sarışın bir kızı bırakır. Müzik havada yankılanırken, Darlene's'in içindeki müzik kutusu çeyreklerle doludur ve saatlerce sürecektir şarkılar sıralanmıştır. O ise kolunu *başka* bir sarışının omzuna atar ve gülümser.

Bak ne yaptım, Tommy! Sana lezzetli bir balık yakaladım.

Rebekah ve diğeri, belki kardeş olacak kadar birbirlerine benziyorlar. Belki kuzenler. Ama kesinlikle buralı değiller.

"Rebekah, bu Tommy. Yakın zamanda kalbi kırıldı ve biraz teselliye ihtiyacı var."

"Merhaba Tommy." Bel kısmı ince, göğüsleri büyük. Elini uzattığında, benim elimi tutup büyük mavi gözleriyle gülümsediğinde, Oliver'ın oyununu anladım. *Herhangi* bir kızı seçmemişti. Benzerini seçmişti. Sarışın ve mavi gözlü olması yeterliydi, beyinleri ve kişilikleri kime ait olduğu önemli değildi. "Ayrılığını duyduğuma çok üzüldüm."

"Abartıyor." Elini sıkıp, o bırakır bırakmaz elimi geri çekiyorum. "Liseden çıktığım bir kız şehre geri dönmüş ve Oliver yok yere drama yaratmayı seviyor." Elindeki neredeyse boş bardağa bakıyorum. "Yeni bir içki ister misin?"

"Tabii." Teklifimden memnun olarak gülümser, ama ben dönüp bara doğru yürüdüğümde gülümsemesi somurtkan bir ifadeye dönüşür. Onsuz.

"Selam Tommy." Caroline koluma bir peçete vurur ve omzumun üzerinden bakarak, "Görüyorum ki sen ve Ollie çocuk bölümünden alışveriş yapmışsınız." der.

"Sadece o," diye gülerek, o bir bardak alıp içkiyi doldurmaya başladığında teşekkür etmek için başımı salladım. "Ve elinde zaten bir içki vardı. Sipariş verdiğinde yaşını kontrol ettin mi?"

"Evet." Bana yan gözle bakarak "Tabii ki sordum" der.

"Bu da onun çocuk olmadığı anlamına geliyor. Bu benim için iyi bir haber, çünkü geceyi bir hücrede geçirme fikri hoşuma gitmiyor."

İşim bittiğinde, biramı dirseğimin yanına koyar. "Yani onu eve götüreceksin?"

"Hayır. Ama onun reşit olduğunu bilmek beni mutlu etti, çünkü onun yanında duruyordum. Bu gece burası çok kalabalık, değil mi?"

Gözlerinde anne sevgisiyle etrafına bakınıyor. Bu bar onun bebeği, tıpkı doğurduğu üç çocuğunun onun bebekleri olduğu gibi.

"Cumartesi geceleri genellikle böyledir, özellikle de güneşin altında uzun ve sıcak bir günün ardından. İnsanlar susar ve Watkins kardeşlerin biraz kolonya sıkıldığı haberi yayılır."

"Tanrım." Biramı alıyorum. "Yalan söylemediğini bilmem bile..." Uzun bir yudum alıp başımı sallıyorum. "Çok yorucu. Buradaki insanlar hayatlarını yaşamaya başlamalı."

"Neden, televizyonda yayınlanan her şeyden daha iyi eğlence sunuyorsun?"

"Sen başımın belasisin."

"Mmhm. Pete'i arayıp işleri kontrol altında tutması için yardım etmesini isteyeceğim büyük bir gece için mi buradasın? Yoksa sakinlik yeni moda mı ve uslu duracak mısın?" Başka bir bardak alır ve başka birinin birasını doldurmaya başlar, ama ben cevap vermeden gülümsemesi kaybolur ve gözleri panik içinde omzumun üzerinden bakmaya başlar. "Keyfin yerinde mi, Tommy Watkins? Değilse, birkaç telefon görüşmesi yapmam için bana yirmi saniye ver."

"Ben... ne?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve her seferinde olduğu gibi o tekmeyi hissediyorum. Çünkü Alana

Page kapıda durur, uzun sarı saçları omuzlarını gıdıklarken, parlak mavi gözleri endişeyle yanar ve ona bakan kalabalığı tarar.

Böyle olmamalı, sırf biri içeri girdi diye bütün barın sessizliğe bürünmesi, insanların hareket etmeyi bırakması ve kendini tutamayan birinin garip öksürüğünün kalabalık odada yankılanması olmamalı.

Ama burası Plainview, burada kimse kendi işine bakmaz ve o da Alana Page. Kaçan kişi.

Onun *benim* kaçan kişi olduğumu kastetmiyorum bile.

O hepimizi terk etti ve ayrılığı, ilk birkaç hafta boyunca, sanki bir seri katil kasabayı kasıp kavurmuş ve küçük topluluğumuzu mahvetmiş gibiydi. Sorular cevapsız kaldı ve bugüne kadar da bir anlam ifade etmedi.

O ortadan kaybolmak ve unutulmak istedi. Oysa aslında, yasaklamadan önce Plainview'un gördüğü en büyük gizemi yarattı.

Ona doğru dönmek için hareket ediyorum, ama Caroline kolumu tutuyor, elini pazıma koyuyor. "Tommy..."

"Ortalığı karıştırmayacağım." Onu itip biramı alıyorum ve tüm kasaba zaten izlemek zorunda olduğu için, barı geçip Alana'nın dehşete kapılmış bakışlarına karşılık veriyorum. Ne olursa olsun korkacak. Bildiği şeytanla yüzleşse iyi olur.

"Gidebilirim." Hızla geri adım atar ve dikkatimi elbisesine çeker. Vücudu beyaza bürünmüştür ve yazın yarısını ıssız bir yerde geçirerek bronzlaşmıştır. "Dışarıda olacağını bilmiyordum, o yüzden ben..."

"Her karşılaştığımızda paniğe kapılmayı bırak."

Ona biramı uzatıyorum, nedenini bilmiyorum, ama elimde olan tek şey bu ve ona bir şeyler vermek istiyorum.

Her zaman öyleydi. Her zaman öyle olacak.

Ama o başını sallar, dudağını dişlerinin arasına alır ve dışarı çıkmadan önce sürdüğü ruju bozar.

Siktir. Ruj, yetişkin bir kadının kararıdır. Biz gençken onun aklına bile gelmezdi.

"Artık Plainview'dasın, Lana. Muhtemelen, en azından iki günde bir karşılaşacağız. Her yüz metre yaklaştığımızda paniğe kapılırsan, otoimmün bir sorun geliştirirsin."

"Burası senin alanın." Beni geçip etrafıma bakıyor. Bizi izleyenleri tarıyor ve bundan hiç hoşlanmıyor. "Sen buraya önce geldin, ben çıkacağım ve..."

"Kalacaksın." Birasını kaldırıp bir yudum alıyorum. Çöl gibi kurumuş boğazımı ıslatacak her şey iyi gelir. "Gençken bunu hiç yapamadık."

"İçki mi?" Gülümsüyor, ama bunun dostça bir gülümseme olduğundan emin değilim. "Bu doğru değil. Bol bol içtik."

"Hayır, barlarda demek istedim. Yetişkinlerin önünde. Aslında, artık yetişkin *olduğumuzu* hatırladığımda hala şaşıyorum. Garip geliyor."

Nefesini verir — sanırım gülüyor — ve ayaklarına bakar.

Tabii ki, centilmenlik yapıp onun bakışını uzun, düzgün bacakları boyunca takip edip sevimli boyalı tırnaklarına kadar indirdim.

"Güzel ayakkabılar. Çok *yazlık*. Franky, Bitsy'de yatıya mı kalıyor?"

O başını sallar, ama bana sadece başının üst kısmını ve maskaralı kirpiklerinin yanaklarına değecek kadar aşağıya doğru sallandığını görmeme izin verir. "Benim dışarı çıkmamdan hoşnut değil." Sonunda gözlerini yukarı kaldırır ve benimkilere bakar. "Rutinindeki değişiklikleri sevmez ve yatmadan önce televizyon izleyip kanepede birbirimize sarılarak yatmaya alışmıştır."

Şanslı çocuk.

"Ama sorun olmayacak, değil mi?"

"Evet. Bunu bir büyüme egzersizi olarak görüyoruz." Burnunu çekip tekrar etrafıma bakınıyor, çünkü lanet olsun, bizi izlemeye devam ettiklerini biliyorum. "Ben burada, çok rahatsızım. O da orada, o da rahatsız. Birkaç saat sonra tekrar bir araya geleceğiz ve ayrı geçirdiğimiz boşa giden akşamı hayıflanacağız."

Boşa... oysa o tam burada, önümde duruyor.

"Sen ve o iyi bir takım oluşturunuz gibi görünüyor." Birayı kaldırıp bardağın yarısını bir dikişte içiyorum — acımı bastırabilir miyim acaba? *Umarım.*

Yutkunup boş elimle dudaklarımı sildikten sonra, uzanıp bardağı yakındaki bir masaya koyuyorum. "Hayatında onun olması güzel olmalı."

Kaşlarını çatarak düşünür. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece... ilişkiler zor olabilir: arkadaşlarımızla, sevgililerimizle, hatta kardeşlerimizle. Sen ve ben? Ebeveynlerimizle pek iyi olmayan ilişkilerimiz var. Ama senin ve Franky'nin ilişkisi koşulsuz. Hiç karmaşık değil. Öylece *var*."

"Ailelerimizin ne düşündüğünü merak ediyorsun," diye iç geçiriyor. Biraz rahatlayarak, ağırlığını ve savunmacı tavrını bırakıyor. "O zamanlar, annemle olan ilişkimizin ve senin ailenle olan ilişkinin, bu tür şeylerin normal olduğunu düşünüyordum. Hoş değildi ve adil de değildi, özellikle senin ve Chris için. Ama bunun makul ölçüde normal olduğunu düşünüyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Sonunda gülümsüyor, "Oğlum benim en iyi arkadaşım ve aramızdaki ilişki saf ve harika, koşulsuz ve sonsuza kadar sürecek. Oğlum, onu sevmediğimden ya da bir gün uyanıp sebepsiz yere ona kötü davranacağımdan asla endişelenmek zorunda değil. Ve ben de onun yalan söylediğini, gizlice bir şeyler yaptığını ya da küçük kalbinde beni sevmediğini asla merak etmek zorunda kalmıyorum." Gözlerine bakıyor ve eskiden olduğu gibi kızarıyor, on altı yaşındayken ve dünyadan bıkmışken olduğu gibi. O zamanlar bana güveniyordu. Hayatın berbat olduğunu ilk elden biliyordu, ama tüm kalbiyle benim, ona ihtiyaç duyduğunda içine girebileceği bir mutluluk cephesi yaratabileceğime, yaratacağıma inanıyordu.

Parasız ve yıkılmış olmamanın önemi yoktu. O sadece inanıyordu. Ve lanet olsun, bu inanç beni yenilmez kılıyordu.

"Belki bir gün sen de baba olursun ve bunu hissedersin," diye mırıldanıyor. "Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadım."

Belki.

Muhtemelen hayır.

"Alana Page!" Chris, diğerlerinden daha yüksek sesle, bakan kalabalığın arasından geçer, bu cesaret sadece tekila damarlarında dolaştığında ortaya çıkar. Sonra kadının yanına çarparak eline bir shot bardağı tutuşturur, berrak sıvı dökülür ve damlar.

onun narin bileğine. "Bir kavga çıkacağını gördüğümde anlarım." Kafasının yan tarafına bir öpücük kondurur, geri çekilirken sarışın saçları sakallarına takılır. "Ama bugünlük bu kadar yeter, tamam mı? Hepimiz iyi geçineceğiz. Bu gece benim doğum günüm olduğu için, ben öyle diyorum."

Kafası karışan kız geriye yaslanıp somurtarak, "Bugün senin doğum günün *değil ki!*" der.

"*Yarım* doğum günüm," diye kıkırdar. "Çünkü Tommy ve ben paylaşmak zorundayız. Her zaman ikinci kucaklamayı almaktan bıktım. İkinci öpücüğü. İkinci *mutlu yıllarını, evlat*. Bu yüzden yazın benim olduğunu iddia ediyorum, Tommy kışı alıyor ve sonunda, lanet hayatımızda bir kez olsun kendimizi bireyler olarak kutlayabileceğiz."

Şaşkınlıkla, gözlerini tekrar bana çevirip soru dolu bir bakış atar.

Ben de başımı sallarım. "Doğru. On sekiz tanesini birlikte yaptık, sonra o sinir krizi geçirdi ve kendi doğum gününü kutlamak istediğine karar verdi."

"Doğum gününde gerçek doğum gününü kutlamıyor musun?" Kız tekrar ona bakar. "Şubat gelir geçer, ama sen sadece Tommy'yi mi kutluyorsun?"

"Hayır, Şubat'ı da alıyorum." Kıkırdar, zaten sokakta kusmaya üçte ikisi kadar yaklaşımıştır. "İkisini de alıyorum. Ama Tommy yazın hiçbir şey almıyor. Diğer her şeyi aldığı için oturup çenesini kapatma sırası onda. O ilk doğdu. Kadınlar ona ilk bakıyor, onlara defolup gitmelerini söylese bile. İnsanlar önce onunla konuşurlar çünkü benim kötü olduğumu söylerler. Ve ilk aşık olan da oydu." İç çekerek, yanağını kızın başının yanına dayadı. "Pek iyi gitmedi. Ama yine de o var."

"Oliver?" Başımı geriye eğip yardım edecek birini, herhangi *birini* çağırıyorum. "Lütfen onu buradan götürün."

"O shot'ı içmelisin, Lana." Onu yanından kucaklayarak boynunu sıkıştırdı ve bileğine daha fazla tekila dökülene kadar onu içeri çekti. "Benim için. Sahte doğum günüm için. Son on doğum günümü kaçırdığın için bana on shot borçlusun, gerçekten."

"Sana on shot ısmarlamamı mı istiyorsun?" Bileğini yaladı — *Tanrım, öldür beni şimdi* — ve tadı diline değdiğinde mutlulukla mırıldandı. "İsterdim, ama sen zaten biraz sarhoşsun. Durumu daha da kötüleştirmek istemem."

"Hadi." Oliver gelip Chris'i kendine doğru çeker. Bu da Alana'nın da çekilmesiyle sonuçlanır. "Ondan uzaklaşmanın zamanı geldi,

Watkins. O senin değil."

"Bana on shot *ısmarlamayı* istemiyorum!" Elini bardağının altına koyar ve yukarı doğru iter. "Onları içmeni istiyorum. Belki o zaman biraz daha az sıkıcı olursun ve eskiden bizi sevdiğini hatırlarsın."

"Oliver!" Chris'in kolunu boynundan çekerim ve çok sıkı tuttuğu için hırlar. "Onu götür."

"Ateşkes!" diye ilan eder Chris. Sadece kendisi ya da o için değil, benim için de değil. Kararlı bir tavırla herkese seslenir. "Doğum günümde, hepinizin ona bakmayı bırakmanızı istiyorum. Bir geceliğine bizi terk ettiğini unutun ve sanki o sadece... bilirsiniz... Alana Page gibi davranın. On yıldır Tommy'nin yatak odasında saklanıyor. Zaten," diye gülümser, "bu, bizim zaten olacağını düşündüğümüz şeyin tam da karakterine uygun. Ona bakmayı ve fısıldamayı bırakın. Ona cüzzamlıymış gibi davranmayı bırakın ve ona bir içki ısmarlayın. Üçüncü shot'ını içtiğinde, o büyük şehir ışıltısını bırakıp tekrar bizim gibi olacak. Biraz zaman verin."

"Bir süre sigara içme alanına gideceğiz," diye karar verir Ollie, Chris'i yanına çekerek ve Alana'nın dengesini bozduğunda dişlerini sıkarak. "Üzgünüm."

Onun kolunu tutup tekrar dengeliyorum. Ama aynı zamanda, dönüp kaçmasını engellemek için de. Çünkü ikincisi, elbette, birincisinden çok daha olası.

"Sorun değil." Ellerimi çekmeye çalışır. "Bırakın beni..."

"Gitme." Onu kendime doğru çekiyorum, birbirimize çarptığımızda onun nefesini bastıran müzik kutusu için minnettarım. Ve teknik olarak dans pistinde olduğumuz için, sallanıyorum. "Yemin ederim, Lana. Senin gitmeni görmekten bıktım."

Çaresiz ve duygusal gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parılıyor. "Burada kalamam. Yapamam..."

"Kalabilirsin." Chris gibi ben de bir Watkins olduğum için, shot bardağını yukarı kaldırıp, içindeki içkiyi bitirene kadar gözlerine bakıyorum. "Ateşkes, hatırladın mı? Ve diğerlerine de haber verildi. Artık sana bakamayacaklar."

"O sarhoş." Dudaklarından ve bileğinde kalan yapışkan damlaları yalıyor. Sonra ben bardağı çaldığımda irkiliyor

bardağı alıp yakındaki bir masaya koyduğumda, bir saniye bile onu bırakmadan ya da doğaçlama dansımızı durdurmadan, irkildi. "Bu gece kusacak, izle de gör."

Yumuşak bir kahkaha atarak, onaylayarak başımı salladım. "Sen bilirsin."

Lisedeki bir iki seferde de öyle sarhoş olmuştu."

"Sonra da kırk sekiz saat boyunca tam bir bebek gibi davrandı. Kendini iyi hissedene kadar alnına soğuk bez ve her öğünde çorba istedi."

"Artık çorba içmiyor." Dans etmek dokunmak içindir. Yeni kıvrımları keşfetmek ve eski aşkları hatırlamak içindir, bu yüzden elimi kalçalarına kaydırıp burnumu kulağının arkasına gömüyorum. "Çünkü ben bunu başarabilecek türden bir adam değilim. Ama artık içmeden önce bezleri hazırlıyor."

Şaşkınlıkla geri çekilip gözlerime bakar. "Gerçekten mi?"

"Mhm. Suya batırıp, biz çıkmadan önce dondurucuya atıyor. Eve geldiğimizde, sızlanmaya başladığında, hazırladıklarını hatırlıyor ve mutlu bir adam olarak uykuya dalıyor..." Gülüyorum. "Ish."

O benim kadar komik bulmuyor, aksine kaşlarını çatıyor. "Sık sık içip hasta oluyor mu?"

O, kendisi öyle olmadığını düşünse bile, hala onun anne ayısıdır. Hala onun koruyucusudur, benim olduğunda üstlendiği bir rol. "Ona daha iyi rehberlik etmelisin, Tommy. Böyle içki içmek, sonunda anne babana benzemene neden olur. Onun bunu istemediğini biliyoruz, bu yüzden..."

"Yıllardır kendini hasta edecek kadar içmedi." Elimi çenesinin altına koyup onu susturuyorum. "Görünüşe göre bu gece alkol ve kötü seçimlerle duygularını dışa vuruyor, çünkü bir zamanlar tanıdığı kız şehre geri dönmüş ve ayrıca bugün onun yarım doğum günü. Bir gece için gürültü yapmaya hakkı var."

Gözleri öfkeyle parlıyor - ki bu, sık sık gördüğüm kalp ağrısından daha iyidir - sonra elini kaldırıp benim elimi itiyor. "Yüzüme dokunma."

"Sana bir shot ısmarlayacağım demiştim." Caroline solumda belirir, elinde bir shot tekila ve sırtışıyla. Sonra bardağı Alana'nın eline zorla tutuşturur. "*Bu konuda* kendimi kandırmıyorum." Aramızdaki mesafeyi işaret eder. "Bu bir yeniden birleşme değil. Bu şişedeki yıldırım gibi,

yakında patlayacak. Yani, her şey yolunda ve herkes uslu dururken, ben de çenemi kapatıp içkilerinizi dolduracağım. Ama en ufak bir anarşi belirtisi görürsem, ikinizi de kovup sokağa atarım. *Tek* bir bardak *bile* kırarsanız, yarın sabah ilk iş olarak sizi yataktan kaldırıp buraya getirip barımı baştan aşağı temizletirim.

"Ya masayı kırarsak? Saygıyla," diye ekliyorum, alaycı bir şekilde. "Çünkü biraz sonra kardeşime bir tane savurmak isteyebilirim ve bu savaşa başlamadan önce anlaşmamızın şartlarını bilmem gerekiyor."

"Benim barımda savaş *başlatma*!" Elini Alana'nın içkisinin altına koyar ve bardağı yukarı doğru iterek berrak sıvıyı ağzına boşaltır. Sonra bardağı alır ve topuklarını döndürerek işine geri döner.

"Vay canına!" Alana'nın nefesi boğazından ılık gibi çıkıyor. Tekilanın boğazından geçerken yakıldığını biliyorum. "Burada hiç kimse bir kadının kendi hızında içme hakkına saygı duymuyor mu?"

"İlkinin gördüğünü sanmıyorum. Muhtemelen senin bir shot içtiğini fark etmemiştir."

"Zorunlu olarak." Elinin tersiyle ağzını siler ve gözlerini kapatır. Bu, dışarıdan bakanların düşünebileceği gibi hüznü, karanlıkta dans etmek gibi bir şey değildir. Bu, "*Birini incitmeden önce biraz yalnız kalmam lazım*" türünden bir şeydir.

Ben de ona bu fırsatı veriyorum ve yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, bizi dans pistinin ortasına doğru yaklaşıtıyorum.

"Ne yaptığını biliyorum."

"Öyle mi?" Onu kendime çekip, bacağıma oturmasını ve yanağını omzuma yaslamasını sağladım. "Dans ediyorum. İçiyorum, ama senden daha yavaş. Kardeşimin yarım doğum gününü kutluyorum, çünkü o, yılda bir gün, *bizim* sadece yarısı olmadığını hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Bu onun için önemli, ve onun için önemli olan şeyler benim için önemli olan şeylerden daha önemli."

"Kasten anlamazlıktan geliyorsun."

"Öyle mi?" Ben de gözlerimi kapatıyorum, böylece bize bakan tüm pislikleri görmek zorunda kalmıyorum. Şaşkın ifadeler, bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor. Bana onun kaçma riski olduğunu hatırlatıyorlar, bu kadar basit. "Peki sence ne yapıyorum?"

"Seninle birlikte büyüdüm." Dudaklarını yalıyor. Görmeme gerek bile yok, dilini mükemmel, şişkin dudaklarının üzerinde gezdirdiğini biliyorum. "Seninle birlikte büyüdüm, iyi günlerinde de kötü günlerinde de. Senin gibi erkekler... sen farkında olmasan bile bela peşini bırakmaz, neden olduğunu bilmesen bile kin beslenir."

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

"Karşı saldırını planladığın zaman seninle *birlikteydim*, hatırladın mı? Birisi seni kızdırdığında, ya yüzüne yumruk atmaya ya da yaşamak istemeyecek hale gelene kadar onu rahatsız etmeye karar verirdin."

Ve o çok, çok iyi hissettiriyor.

"Yüzüme yumruk atamazsın."

Gülümsüyorum, onun bunu görmeyeceğini bilerek. "Kim demiş?"

"Yani psikolojik savaşı seçtin. Biz konuşmaya başlayana kadar beni rahatsız etmeye devam edeceksin. Tutarlılık falan. Belki de senin varlığına o kadar alışırım ki, panik yapmayı bırakıp seni tekrar arkadaşım olarak görmeye başlarım. Ama bir gün, gelecekte bir noktada, ayrıldığım için bana bedelini ödeteceksin. En beklemediğim anda, intikam kılıcınla bana saldıracak ve benim seni mahvettiğimi düşündüğün şekilde beni mahvedeceksin."

"Bu oldukça karmaşık bir hipotez."

"Ama ben sana beni rahat bırakmanı söyleyene kadar arkadaşlık aşamasına geçemezsin. Ve ben senin yanında kendimi güvende hissedene kadar intikam aşamasına geçemezsin. Yani, ilk adım kendini bana görünür kılmak. Benim olduğum yerde olmak, benim gittiğim yere gitmek..."

"Ve şunu netleştirelim: Bu gece ilk gelen bendim. Seni takip etmedim."

"Burası küçük bir kasaba," diye iç geçiriyor. "Zor bile olmayacak. Bir market. Bir benzin istasyonu. Bir ilkokul. Oğlum senin spor salonunda derslere gidiyor ve Caroline, elli mil çapındaki tek düzgün barın sahibi." Geri çekilir, gözlerini açarak beni şaşırtır ve bakışlarıyla kalbimi incitir. "Seni tanıyorum, Tommy. Ve intikamın acı vereceğini biliyorum. Bunun sağlıklı olmadığı konusunda anlaşılamaz mıyız? O kılıç boğazıma saplanacak diye endişelenmeden, sürekli arkamı kollamadan hayatıma devam etmeme izin ver."

Yanaklarında iller ve gözlerinde altın rengi pullar var. O zaman da, Şimdi de. Yaz güneşi nedeniyle saçları Şimdi daha açık renkte, ama deneyimlerimden biliyorum ki kışın biraz koyulaŐır.

Çok fazla değil. Benimki gibi değil. Ama yine de...

"Kendi g lgemden korkuyorum," diye yalvarır, gözlerini kırpıŐtırır ve boğazı titreyene kadar yutar. " nk  bana zarar vereceğini biliyorum. Bu  l m kadar kesin. Ve vergiler kadar. Ve bu da psikolojik savaŐın bir parçası."

"Senin hikayende beni bir tür kötü adam gibi gösteriyorsun. Bu çok ilginç, çünkü ben hayatım boyunca seni sevmekten başka bir Şey yapmadım."

"Tommy..."

"Seni taparcasına sevdim. Seni lanet olasıca taparcasına sevdim." Kollarımı beline doladım ve boş elimle omzunu iterek, müzik gerektirdiğinde onu geriye doğru eğdim. Ve bunu hak ettiğim için, Şişmiş göğüsleri ve narin, uzanmış boynunun mükemmel manzarasıyla  d llendirildim. "Eskiden kavga ettiğimiz, tartıŐtıėımız, seviŐtiėimiz, barıŐtıėımız zamanlarda bile," onu yukarı çekip patlayıcı nefesini içime çekerim, "sana karşı iyi davranmaktan başka bir Şey yapmadım. Yine de omzunun üzerinden bakıp sanki *ben* bir canavar *mıŐım* gibi davranıyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözleri kararır. "YanlıŐmıŐım gibi davranma."

"Uzun vadeli bir planım olduğunu itiraf etmemi mi istiyorsun?" Onu tekrar kendime çekiyorum ve vücudunun benimkine ne kadar mükemmel uyduğunu hissederek heyecanlanıyorum. O zamanlar benim için tam doğru boydaydı, Şimdi de benim için tam doğru boyda. "Giden sendin, Alana. Ve geri dönen de sensin. Sen kendi hayatını yaşıyorsun, ben de kendiminkini, ama nedense, kafanda, intikam almak için bir planım olduğuna kendini ikna etmiŐsin?"

"Seni tanıyorum." Gözleri, dökülmesine izin vermediği gözyaşlarıyla parlıyor. Lanet olasıca öfkesini bastırmak için çok uğraşıyor. "Neden söylemek istediğin tüm kötü Şeyleri söylemiyorsun? Zalim ve korkunç ol ve senden çaldığım gücü geri al. Bizi birbirimize bağlayan bağları kopar, böylece hayatıma devam etme Şansım olsun."

"Ben mi bağları koparayım?" diye alay ediyorum. "Bebeğim, bunu zaten yaptın, hatırladın mı? Mezuniyetten hemen sonraydı. Evlenmekten bahsediyorduk ve başkalarının ne düşündüğünü umursamıyorduk bile. Genç olduğumuzu ve insanların bu konuda bir şeyler söyleyeceğini biliyorduk, *özellikle de* daha varlıklı olanların bunu onaylamayacağını biliyorduk çünkü ben sadece Tommy Watkins'im ve sen bu tür bir çöp ile birlikte olmak için çok iyi birisin."

Göğsü titriyor, benimkine karşı gözle görülür şekilde sallanıyor. "Tommy..."

"New York hakkında konuşuyorduk. Sen okula gidecektin, ben de bir iş bulacaktım. Ne olduğu önemli değildi, yeter ki kira ve yemek masraflarını karşılayacak kadar para kazansam, çünkü seni asla üşütmeyecek ve aç bırakmayacaktım."

"Tommy, dur."

"O planlarımız vardı ve sen bile Chris'in de gelmesinin sorun olmadığını söylemiştin. Bu konuda çok ısrarcıydın, sorun olmadığını yemin ediyordun. Ben de aşk sarhoşluğuyla büyük planlar yapıyordum, ama sonra sen... bana karşı soğuk davranmaya başladın. Her şey yolundaydı, sonra birdenbire yolunda değildi. Balo ile mezuniyet arasında bir yerde her şey mahvoldu, ama sen sorun yok deyip durdun. Sen böyle yaparsın, değil mi? Her şey yolunda olmasa bile yolunda olduğunu *söylersin*." Burnumu kırıştırıyorum. "Aslında, yüzüme bağırarak söylediğini hatırlıyorum. *Hiçbir sorun yok, Tommy! Beni rahat bırak!*"

Tek bir iri gözyaşı damlası şişer ve yanağına damlar.

"Seni yalnız bırakmak istemedim. Benim yaptığım şey bu değil... yapmadığım şey," diye düzeltiyorum, kendi sözlerim kalbimi kırıyor. "Anlayana kadar kavga ederiz. Ama sen bize izin vermedin. İyiydik, sonra iyi değildik, ve sana istediğin alanı verdiğimde -sadece bir gece, Alana- ertesi gün geri geldiğimde seni bıraktığım yerde değildin."

Başını eğip yüzünü göğsüme gömdü.

"Kırmamı istediğin bağlar bunlar mı?" diye hırlıyorum. "Çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama o pislikleri on yıl önce sen kestim. Şimdi *hayatına devam etmek* istiyorsun ama sanki kötü adam benmişim gibi davranıyorsun?"

O uzaklaşmaya çalışıyor, ellerimi silkip dönüp en iyi yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor: *gitmek*. Ama onu geri çekiyorum,

onu o kadar sıkı tutarım ki boynunu eğip çenesini göğsüme dayamaktan başka seçeneği kalmaz.

"Sen bizim hikayemizde kurban olamazsın. *Sen* kendi seçimlerini yaptın ve nedenleri ne olursa olsun, benimle paylaşmamayı tercih ettiğin o nedenler, en azından hayatının gidişatı hakkında bir fikrin vardı. Plainview'da geride bıraktığın biz diğerleri, biz sadece senin fırtınanın enkazıydık. Sen bir kasırga gibiydin, ben ise geleceğimiz için inşa ettiğimi sandığım evdim. Ama sen beni yerle bir ettin bebeğim, ve bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, sığınacak bir yer bulacak vaktim olmadı."

O tekrar çekilmeye çalışıyor, boğazının derinliklerinden homurdanıyor ve ben onu geri çekince hırlıyor.

"Gözlerinde yaşlarla orada durup sanki ben pislikmişim gibi davranamazsın!"

"Bırak onu." Ollie sağımda durur, sakinliği ve elimi nazikçe tutmasıyla beni şaşırtır. Sonra parmaklarımı geri çeker, onun cildinde bıraktığım izleri ve kan dolaşımı yeniden başladığı için parmaklarına dolan kanı ortaya çıkarır. "Hadi." Bizi nazikçe ayırır, onu benim çelik gibi tutuşumdan kurtarır.

Alana geriye doğru sendeler, inleyerek topuklarında döner, sonra arkasına bakmadan uzaklaşır. Attığı her adımda kalbim sızlar. Aramıza koyduğu her adımda ruhum titrer.

"Bunu yapamazsın, Tommy." Ollie yanıma gelir ve gözlerime bakar. Beni kendimden daha iyi tanıdığı için, elini göğsüme koyar ve beni geri iter, çünkü ikimiz de onun üzerinden atlayıp onu kovalayacağımızı biliriz.

"Ya geri çekil, belki de buraya birlikte geldiğimiz kızlarla takıl, ya da evine git." Kafasını sallar, bu hareket benim bilincime zar zor girer. Çünkü gözlerim, titreyerek bar taburesine tırmanan, elbisesini poposunun altına toplayan ve peçeteyle burnunu silen Alana'ya odaklanmıştı.

"O benim kötü adam *olduğumu* düşünüyor." Kusmak istiyorum. Ya da bir şeyleri parçalamak. Hatta çılgılık atmak. Yukarıdakilerden herhangi birini yapacağım. "Gelip, benim ne kadar kötü olduğumu ve kendi gölgesinden bile korktuğunu söyleyerek ağlıyor. Sorunun ben olduğumu düşünüyor!"

"O ayrılan kişi olsa bile korkabilir ve üzülebilir. Hey?" Yanağıma hafifçe vurup gözlerimi tekrar kendisine çeviriyor. "Aynı anda birden fazla şey doğru olabilir. O ayrıldı, ama bu onun acı çekmediği anlamına gelmez. Şimdi yürü."

"Chris nerede?" Elini yüzümden çekene kadar geri çekildim, sonra onu yere devirip cesedinin üzerinden geçmeyi düşündüm, eğer bu Alana'nın yanındaki barda oturup bu konuşmaya devam etmek anlamına geliyorsa. Ama hayatım onunla başlamadı. Ne kadar öyle hissetsem de, o ilk günden beri orada değildi.

Chris oradaydı.

Bu yüzden topuklarımı döndürüp arkadaki slot makinelerine doğru yürüdüm. "Sigara içme alanında mı?"

ON YEDİNCİ TUR

ALANA

"Al." Caroline, titreyen elimle bir shot tekila koyar, sonra ikinciye de, kaşlarını kaldırıp tartışmaya izin vermeyen gözlerle. "Kalbin durmadan önce nefes alıp sakinleşmen lazım."

Diğerlerine yaptığım gibi tereddüt etmedim. Birini alıp bir dikişte içtim, sonra diğerini ve bunu tekrarlardım. "Teşekkürler."

"O çok zorlu biri, değil mi?" Diğer bekleyen müşterileri görmezden gelir, dirseklerini bara dayar ve bana sempati dolu bir ifadeyle bakar. Bu, öfkeden neredeyse daha kötü hissettirir. "O her zaman duygularıyla hareket eden kas yığınıydı. Ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, bu pek değişmeyecek gibi görünüyor."

"Buraya gelmekle hata ettim." Bardakları itip titreyerek nefes verdim. "Bunu bilmeliydim."

"Darlène'nin yerine gelmek mi? Hayır, o sadece kötü şanstı. Geçen yıl kaç kez buraya geldiğini bir elin parmaklarıyla sayabilirim." Tekila şişesini alır ve bana bir bardak daha doldurur. "Evren özellikle acımasız davrandı, ikinizi de aynı gece buraya düşürdü."

"Hayır." İlkini alıp tekrar içiyorum. "Plainview'a gelmek. Çocuğumun bana söylediği eğlenceli bir gerçeği bilmek ister misin? Bu lanet ülkede yaklaşık on dokuz *bin* kasaba, şehir ve küçük köy var. Bazıları New York gibi büyük, bazıları ise

Onlar Plainview gibi küçük yerler. Sanırım bir harita alıp burayı hariç herhangi bir yer seçmeliyim. Tommy, gittiği her yerde beni görmeden hayatına devam etmeyi hak ediyor ve ben bu hissi yaşamamak için *her şeyi* yaparım... Bu... Bu... Shot bardağımı masaya vurup yerine karnıma elimi bastırıyorum. Bu! Bu acı, endişe, öfke ve üzüntü. Onunla karşılaşma ihtimalinden aynı derecede korkup umutlanmadığım, belki de bu sefer cehenneme dönmeyecek diye merak etmediğim bir yerde yaşamak istiyorum."

"Onu görmek mi *istiyorsun*?"

"Onu sahiplenmek istiyorum! Çünkü o beni sahipleniyor. Eskiden sahip olduğum şeye sahip olmak, eskiden hissettiğim şeyi hissetmek ve sadece onun beni sevdiği şekilde sevilme istiyorum. *Bizim için* planladığımız hayatı istiyorum ve Franky'nin de orada olmasını istiyorum. Keşke Colin'le değil, Tommy'yle evlenseydim ve keşke o çocuğumun babası olsaydı. Güneş battığında Chris'le birlikte verandada sallanan sandalyede oturup limonata içmek istiyorum. Yaptığımız planları istiyorum. Ama onlar da benden çalındı."

Bir sonraki shot'ı alıp bir dikişte içiyorum, göğsümdeki kırık kalbin acısından çok boğazımdaki tekilanın yakıcılığını hissetmek istiyorum.

"Bu şeylerin olmasına izin vermedim." Bardağı sertçe masaya bıraktım. "Ama oldu ve şimdi herkesin hikayesindeki canavar benim. Bu adil değil, Caroline! Adil *değil* çünkü *ben* yanlış bir şey yapmadım. Onların düşündüğü gibi değil." Boğazımdan korkunç bir hıçkırık patladı, ciğerlerimi sıkıştırdı ve beni utandırdı, çünkü insanların beni duyabileceğini biliyordum. Müzik kutusu yüksek sesliydi ama gözyaşlarımın sesini bastıracak kadar yüksek değildi.

"O benim dünyanın en kötü insanı olduğumu düşünüyor. Ve ben ona aksini söyleyemiyorum çünkü..." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde saçlarımı elleriyle tarıyorum. "*Çünkü* o bu gerçeği kaldırarak kadar güçlü değil. Bunu sindiremez. Ya da kabul edemez. Ya da bununla yaşayamaz. Kendini yok eder ve bunun sebebi ben olamam."

"Yani, ona yardım etmek için onu incittin mi?" Dirseklerinin üzerine eğilir ve düşen saçlarımın perdesinin altından beni inceler. "Onu koruyor musun, Alana?"

"Her zaman." Boğazımı tıkayan gözyaşlarıma boğuluyorum. "Hayatımın geri kalanında."

"Ne oldu?" Bana Franklin'e yaptığım şeyi yapıyor, saçımı tutup beni kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Yükünü paylaşabilirsin. Kimseye söylemem."

"Pete'e söylersin." Alkol damarlarımdan akıyor, acıyı mutlu bir şekilde bir kenara itiyor ve kalbimi yavaşlatıyor. İnsanların alkolik olmasının bir nedeni var. Ya da uyuşturucu bağımlısı olmasının. Bu şeylerin düzenlenmesinin ve çocuklara verilmesinin bir nedeni var. Çünkü dünya çok acı verici olduğunda ve hayat ruhunu ezmeye kararlı olduğunda, içki bu acıyı hafifletme gücüne sahiptir. "Söylemeyeceğini biliyorum. Ama yalan söylüyorsun. Çünkü aşık olanların sırrı olmaz ve senin sırrını saklayacağıma söz versem bile, o zamanlar Tommy'ye söyledim."

Boş shot bardaklarıma bakıp dudaklarımı yalıyorum ve sanki sihir gibi, Caroline'ın mutsuz yüzüne rağmen, bardaklar yine de doluyor.

Ben de ikisini de alırım, her bir elime bir tane, ve arka arkaya içerim.

Onları bir, iki diye sertçe masaya bırakıp, gözlerimi kısarak arkasındaki aynalı duvarı taradım ve rujumun hala güzel durduğundan emin oldum. *Kesinlikle öyleydi.* Sonra tabureden kayarak indim ve döndüm. "Sigara içme alanına çıkıyorum."

"Bence bu iyi bir fikir değil! Alana!" Sesi müziğin üstüne çıkıyor ve tüm dünyaya planlarımı duyuruyor. Ama siktir, kimin umrunda? Zaten tüm dünya izliyor. "Alana? Tekila ve Tommy birbirine uymaz."

Sadece elimi kaldırıp veda ediyorum, sonra kalabalığın içinden geçiyorum, sıkışık bedenleri, yaslanmıyormuş gibi davranmam için yaslanabileceğim direkler haline geliyor.

Yani, tamamen ve tamamen objektif olmak gerekirse, hepsi beni tanımıyor. Ve hepsi benim ne yaptığımı umursamıyor. Bazılarının aslında yapacak daha iyi işleri ve odaklanacak daha önemli şeyleri var. Ama lanet olsun, sanki oradaki herkesin gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

Tabii, yanından geçtiğim, dilini kullanarak öpüşen ve birbirlerine sürtünen o çift hariç... *O Eliza Darling mı?*

"Kesinlikle büyümüş." Yumuşak, aptalca bir kıkırdama göğsümden geçip nemli havaya karışıyor. Sonra arka kapıları açıyorum ve piknik masasının etrafında toplanmış, içkilerini yudumlayan Watkins çetesini şaşırtıyorum.

Bumfuck Plainview'da yaptığımız şey budur. İçeriz, lise aşklarımızla seks yaparız ve bazen sonsuza kadar mutlu oluruz.

Ama bu garanti değil.

"Muhtemelen arkanı dönüp içeri girmelisin." Oliver Darling — *ne kadar da sevimli* — bana doğru koşar ve tatlı Tommy Watkins'i korumak için ilk savunma hattı olur. "Alana?" Bacaklarım titrediğinde beni tutarak kollarımdan yakalar. "İçeri gir tatlım. Bu gece kimseye bir faydası olmayacak."

"Ben de senin için üzülüyorum, bilmeni isterim." Onu kucaklamak istiyorum. Ona yumruk atmak istiyorum. Yanağına bir öpücük kondurup kime aşık olduğunu sormak istiyorum. Çünkü Oliver Darling çok sevimli *biridir*. Her zaman öyleydi. "Şu anda herkesin Tommy'ye ve onun eski sevgilisinin ona ne kadar kötü davrandığına odaklandığını biliyorum. Ve tabii ki ben de en çok ona odaklanıyorum, çünkü kalbim acıyor ve bazen gözlerim ağlıyor. Ama sen," göğsünü dürtüyorum, parmağımı biraz daha içeri sokarak düşüncemi vurgulamak için, "sen benim arkadaşısın. Onun seni hapisten çıkarmak zorunda kalmasının sebebi sendin. Tommy'nin boktan babasının onu dövdüğü zamanı hatırlıyor musun? Yani, biliyorum birçok kez..."

"Alana, dur."

"Ama bahsettiğim o özel anı hatırlıyorsun. Tommy, babası ona tekme attığı için göğüs kemiği kırık halde evde yatıyordu. Ağrısı vardı ve birkaç gün yataktan kalkamadı, bir de okulda bana sorun çıkaran bir çocuk vardı."

Orada. Onu görüyorum. Tommy Watkins, şutunu atarken göz ucuyla bana bakıyor.

"O adamın beni rahat bırakmasını sağlamaya çalıştım ve kesinlikle Tommy'yi bu konuda rahatsız etmek istemedim. Onun kendi dertleri vardı. Ama o beni yakaladı, hatırlıyor musun? Tam burada, " diye fısıldayarak gülerek aşağıya baktım, "göğüslerimi yakaladı. Bu, bir erkeğin iznim olmadan vücuduma dokunduğu *ilk* seferdi. Sen hemen araya girdin.

tıpkı benim Süpermenim gibi o pisliği yere serdi. Sonra Tommy'ye söylemeyeceğimize söz verdik." Kendinden emin bir şekilde yana eğilip Tommy'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaşyorum. "Senden bir sır sakladık Thomas. Çünkü endişelenmeni istemedik." Sonra Oliver'a dönüp, çenemin titremesini engellemek için çok, çok uğraştım. "Biz arkadaşlık, sen beni önemsiyordun, ben de seni önemsiyordum. Ve şimdi bir doktorsun! Bu çok havalı, özellikle de o zaman çıplak koşarken tutuklanan aptal sen olduğun için. Ama sen Tommy'nin tarafındasın, bu yüzden seninle bunların hiçbirini konuşamıyorum."

"Alana..."

"Ve bu sorun değil." Diye iç geçiriyorum. "Sen Tommy'nin takımında olmalısın çünkü o benim hayatımda tanıştığım en iyi insan. Ama ben de o takımın bir parçası olmayı özlüyorum." Onu kenara itip sendeleyerek, masanın üzerine oturmuş, ayakları koltuğun üzerinde ve dirsekleri dizlerinde duran Chris'e doğru ilerliyorum. "Ve *senin* için üzülüyorum çünkü bu dünyada farklı türde sevgiler var. Ona duyduğum sevgi var." Tommy'yi işaret ediyorum ve gözlerinin... muhtemelen öfkeyle parladığını görmezden geliyorum. "*Seviyordum. Seviyorum.*" Omuz silkiyorum. "Ama sana duyduğum sevgi de var. Farklı ama yine de çok özel. Senin için de ağlıyorum. O zaman da, şimdi de. Yıllar boyunca, pek çok gece, yatakta uzanıp uykuya dalmak için yalvararak senin için ağladım. Oliver için hiç ağlamadım." Geri dönüp kıkırdarak, "Alınma," diyorum.

Ellerini ceplerine sokup omuzlarını kaldırdı. "Alınmadım."

Gözlerimi tekrar Chris'e çevirip, karanlık, gölgeli ve biraz sarhoş bakışlarını incelerim. "Seni, bir kardeşim olsaydı onu seveceğim gibi seviyorum. Çocuğumu sevdiğim gibi seviyorum. Sen de Tommy'nin tarafındasın ve bu tamamen normal çünkü sen onun ilk sevgilisiydin. Ama sana yemin ederim, seni kaybettiğimde ruhumun yarısını kaybetmiş gibi hissettim."

Yaklaşarak, uzun, kaslı bacaklarının yanında durdum. Tommy'den sadece bir metre uzaktaydım. *O piç kurusu.* "Kaybettiğim şeyi düşündüğümde hissettiğim acıyı asla bilme umarım. Çünkü dayanılmaz bir acı. Geride bıraktığım çocuk ve hiç tanıyamadığım adam için. Seni sevdim, Chris, ve dünya bize yaptıkları için çok acımasız, çok kötü, çok zalim ve çok sertti."

Sonunda Tommy'ye dönüyorum ve *neredeyse* her şeyi kaybediyorum. Midemi. Sinirlerimi. Stand-up'çılık yeteneğimi. Ama *kaybettiğim* tek şey... konuşma yeteneğim.

"Hepsi bu mu?" diye homurdanır. "Onlar için kapsamlı açıklamalar, anılar, özürler, sırlar ve yürek parçalayan şiirler var. Ama benim için hiçbir şeyin yok mu?"

Ağzımı açarsam, ağlayacağım.

Denersem bile yere düşerim ve en korkunç olanı, muhtemelen bir daha kalkamayacağım.

"Bir şey söyle!"

İrkılırım ve yanaklarımdan akan sel gibi gözyaşlarının altında boğulurum.

"Lanet olsun, Lana!" Ortak kullandıkları tekila şişesini kapar - *onu nasıl aldıklarını bilmiyorum* - ve gözlerimin içine bakar. "Bunda çok iyisin, biliyor musun? Beni incitmek için doğuştan yetenekliyimisin." Topuklarını döndürerek, sigara izmaritleriyle dolu çakıl bahçeyi geçip arka kapıyı açar, sonra karanlıkta kaybolur, şişeyi eğip sıvıyı ağzına glug-glug-glug diye döker.

İleri doğru adım attım.

"Alana." Oliver kolumu tutar. "Hayır."

"Hayır deme!" Onun elinden kurtulup kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Bana ona gitmememi söyleme. Bu kararı sen veremezsin."

"Birbirinizi öldüreceksiniz! Ve üzücü gerçek şu ki, şaka yapmıyorum. Bu güvenli değil."

"Bırak gitsin," diye homurdanır Chris. Her zaman benim kahramanım. Her zaman kalbimin yarısı. "Onlar iyi."

Kapıyı itip açtım ve arka taraftaki sokağa çıktım. Burası gündüzleri sadece bara değil, birkaç kapı ilerideki fırına ve ondan sonraki gazete bayisine de teslimatların geldiği yerd. Burada sokak lambaları yoktu ve ay, önümdeki yolu bir buçuk metreden fazla aydınlatacak kadar parlak değildi.

Taze, serin hava yüzüme çarparak, neredeyse soğuk göl suyu kadar hoş gelir, ama tekila hala damarlarımdan savaşa giden minik karıncalar gibi akıp gider. Kanımı daha sıcak hale getirir ve midemi

mide bulandırıcı bir şekilde kıvrılıyor. Yalnız başıma dolaştığım her dakika kalbim daha hızlı atıyor. Karanlık benim eski düşmanım, anılarımı rahatsız ediyor ve kimse onu kurtarmaya gelmediğinde kızlara ne olduğunu hatırlatıyor.

Sinirlerim tekilanın verdiği cesaretimi bir katman halinde yok ediyor, ama bloğun sonuna gelip yola çıkmayı düşündüğümde, tehlikeli bir kol dönüyor, geniş, sağlam bir el saçlarıma kayıyor ve beni tutuyor.

Ama paniğe kapılmak için zaman yok. Korkuya yer yok.

Çünkü beni yan taraftaki tamircinin tentesi altındaki gölgelere çekmeden önce bile onun kokusunu alıyorum. Beni göğsüne sıkıca bastırırken bile onun için ağlıyorum.

"*Had*, Alana? Yoksa *have*?" Beni ayak parmaklarımin ucuna kadar çekip dudaklarımı dudaklarıyla kapattı, çaresiz çılgılığını yuttu ve dilini dilimin üzerinde gezdirdi.

İstesem bile ona karşı koyamazdım. Ve lanet olsun, istemiyorum da.

Bunun yerine, kollarımı omuzlarına doluyorum ve rol yapabileceğimiz sihirli dünyaya dalıyorum.

Alkol, rol yapmamızı sağlıyor.

"Cevap ver." Dudaklarımı ısııyor, boğazımdan çıkan ses acı değil zevk dolu olduğunda hırlıyor. "Sahip miydin, yoksa sahiptin mi?"

"Var." Kollarımı sıkıp geniş vücuduna tırmanıyorum, çünkü karanlıkta olduğumuz ve bunun gerçek olmadığı için. Bu, yıllardır hayalini kurduğum bir hayal. "Bunu kapatamıyorum."

Şişeyi yere düşürür, şişe yere çarparak yere düşer ve mucizevi bir şekilde kırılmaz. Sonra beni kucaklar ve damarlarında öfkeyle dönerek beni tuğla duvara çarpar ve ciğerlerimdeki oksijeni çalar.

Bu yetmediğinde, geri çekilip beni ikinci kez sertçe itiyor. Çünkü hala çok kızgın. Çok incinmiş, yıkılmış ve öfkeli. "Benim için ıslandın."

Uyluklarımı morartıyor ve kaya gibi sert penisini benim merkezime sürtüyor. Sormuyor. Tahmin bile etmiyor. Bir açıklama yapıyor, böylece ikimiz de onun bildiğini biliyoruz. Parmaklarını külotumun altına kaydırıyor ve tam da tahmin ettiği gibi beni buluyor. Sırılsıklam ve çaresiz. "Hâlâ beni istiyorsun, değil mi Lana?"

Aklın çok aptalca bir şey yapmış olsa da, vücudun hala beni istiyor."

"Evet." Başımı geriye yaslayıp, boynuma yapıştığında inlerim. Isırır ve yalar. Acıtana kadar ısırır, sonra ben inleyene kadar diliyle yatıştırır.

"Alana..."

"Evet, bedenim hala senin bedenini istiyor. Her zaman. Hiç durmadı."

"Kocanı sikip beni mi düşünüyorsun?" On yıldır bunu yapan ilk kişi olduğunun farkında olmadan, iki kalın parmağını amımın içine kaydırıyor. Acının içimi kaplayıp nefesimi kestiğinin farkında değil. "Gecenin ortasında benim için acı çekerek uyandığın oldu mu hiç? Başka hiç kimsenin seni benim siktiğim gibi sikemeyeceğini bilerek, aramızdakileri hatırlayıp acı çektiğin oldu mu?"

Elini okşuyorum, ilk boşalmam avucuna akıp bileğine damlarken inliyorum.

"New York'ta o yatakta kaç kez uzanıp beni özledin?"

"Çok fazla." Bacaklarımı sıkıca sıkıştırıyorum ve beni bir, iki, üç kez kolayca kenardan aşağı attığında çığlık atıyorum. "Çok fazla kez."

"Eğer kalbini alamazsam, o zaman amını alıp ikimizi de yok ederim." Parmaklarını pompalıyor, beni zahmetsizce başka bir zirveye çıkarıyor ve kollarında parçalanırken homurdanıyor. "Başka türlü yaşamaktansa, sana sarılmış olarak ölmeyi tercih ederim."

"Şşş." Onun sözlerini susturmak için elimi ağzına kapatıyorum, ısırınca tıslıyorum. Ve parmaklarını iç çamaşırimdan çekip çıkararak zevkimi alıyor ve acımı haykırmamı riske atıyor olsa da, *onu tanıyorum*. Bunca zaman geçmesine rağmen, onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

O, elini göğüslerimin arasında, penisini ise vajinamın içinde uyuyan çocuktu. Sayabileceğimden daha fazla kez, yemek yemek yerine bana dokunmayı tercih etti. Nefes almaktan bile, eğer tek seçeneği buysa. Neyi feda etmesi gerekirse gereksin, beni seçti. Bizi ayıran mesafeyi aşmış, tahmin ettiğim gibi kot pantolonunun düğmesini açtı, sonra fermuarını indirdi ve penisini serbest bıraktı... tahmin ettiğim gibi.

Umduğum gibi.

"Evet?" Ucu ıslak sıcaklığımın üzerinde kaydırarak, benim doğal kayganlığımı topladı. "Alana? Evet?"

"Evet." Onu kendime doğru çekip dudaklarını dudaklarımla kapattım, onun homurtusunu yuttum ve kalın kafası benim açıklığıma yerleşince ağladım. Dilini emiyorum, tekilanın tadı beni teşvik ediyor ve *tüm bu saçmalık*, yarın pişman olacağımı bildiğim bir şeyi yapmamı sağlıyor. Sonra o ileri doğru hamle yapıp beni penisiyle doldurup sırtıma duvara yapıştırdığında yeni bir acı ile boğuluyorum.

Çünkü belki bunu daha önce de yapmışızdır. Ve açıkçası, artık bakire değilim. Ama o zamanlar o bir çocuktuk, şimdi ise bir erkek ve ben o kadar uzun süredir pratik yapmadım ki, sanki yeniden başlıyormuşum gibi hissediyorum.

Bana uyum sağlamak için hiç zaman tanımıyor. Nefes almaya vaktim yok. Geri çekiliyor ve ileri doğru itiyor, vahşiliğiyle beni mahvediyor ve morartıcı elleriyle beni esir alıyor. Aç bir adamın çaresizliğiyle beni öpüyor ve ben de onun kadar muhtaç olduğum için acımı unutuyor ve bunun yerine zevke odaklanıyorum. Minnettarlıkla ona biniyorum, kollarımı daha sıkı sıkıyorum ve onun ısıricı öpücüğüne kendi öpücüğümle karşılık veriyorum.

Dudaklarına yapışıyorum, o benim uyluklarımı ayırırken nefes nefese kalıyorum. Beni her zaman zevk aldığı şekilde gerginleştiriyor, kalçalarımı ayırıyor ve o açıklıkla da oynuyor.

"Hala benim kızımsın, değil mi Lana?" Tek parmağını kıcıma soktu.

"Oh, Tanrım!" Patladım, temiz hava arayarak nefes nefese kaldım ve . Gözlerimi kapatıyorum, ama bu pek de gerekli değil. Burası neredeyse zifiri karanlık. "Tommy."

"Uzun zamandır adımı böyle söylediğini duymamıştım." Boynumu ısıtır ve beni geriye doğru iter, yarın morluk olacağından emin olur. Ama sonra tekrar çekilir, beni tamamlanmaktan mahrum bırakır ve umutsuzluk çılgınlığını hak eder. Beni ayağa kaldırır ve dizlerim titrediğinde beni sabitler. Sonra enseme tutar ve beni döndürür, öne doğru iter ve göğsümü pürüzlü tuğla dış cepheye çarpar.

"Topuklu ayakkabılar iyi bir seçimdi." Elbisemi yukarı kaldırıp külotumu ortaya çıkarır, ama sadece onu vücudumdan yırtıp

ceplerinden birine atmak için. Sonra beni tekrar doldurur, boğazımı sıkarak beni geri çeker ve nefesimi keser. "İyi geliyor, değil mi?" Sinir bozucu derecede ölçülü hareketlerle kalçalarını sallıyor. İçeri. Dışarı. Benim daha fazlasına ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu umursamadan hızını yavaşlatıyor. Daha hızlı. Daha sert.

"Seni tekrar elde etmeyi planlamıştım." Boğazımdaki elini gevşeterek, ciğerlerime uzun bir nefes çekmeme izin verdi. "Evli olsan da olmasan da. O lanet olası odada olsa bile umurumda olmazdı. Seni tekrar elde edecektim."

"Tommy..."

Tekrar sıkıyor, nefes almamı engelliyor ve sahip olduğu güçle titriyor. Kontrol ettiği talep. Beni oynamasından alıkoymayacağımı bilmesi. Bizim için her zaman böyle olmuştur.

"Son görüşmemizin son görüşmemiz olacağını bilmiyordum," diye homurdanıyor. "Bu yüzden bekledim. Ve plan yaptım. Ne zaman, nerede olacağını bilmiyordum ve lanet olsun, bunu nasıl gerçekleştireceğimi de bilmiyordum. Hayır diyeceğin korkusu beni çok uzun süre kararsızlık içinde felç etti. Ama bitmediğimizi biliyordum." Geriye yaslanıp tükürüyor, sıcak tükürüğü belimin alt kısmına çarptırıyor. Sonra parmaklarını nemli bölgeye kaydırır ve kıcıma doğru indirir. "Kontrolümü kaybediyordum, istiyor ve bekliyordum. İhtiyacım vardı, ama alamıyordum. Kamyonetime binip sana kadar sürmeye hazırlanıyordum, çünkü on yıl su altında kalmak çok uzun bir süre. Ama sonra geri döndün. Kalbimi kırdın ve bir anda onardın."

Tommy—"

"Bana yalan söyle, Alana." Başparmağını kıcıma soktu ve yüzümü çevirdi, alt dudağımı ısırdı ve ruhumu boğazımdan emdi. "Yalan söyle ve hala beni sevdiğini söyle."

Yıkıcı gözyaşları gözlerini parlatıyor. Ama onların

dök

ülm Asla izin vermez.

esi "Yalvarıyorum sana." Kalçalarını hızlandırır. Daha hızlı. Çılgınca.

ne "Senin

izin

ver

me

z.

beni yaşatma ya da öldürme gücüne sahipsin. Sen aşksın. Bu gece, şu anda, yalan söyle. Beni yaşat."

"Seni seviyorum." Ciğerlerimdeki hava durur ve kalbim kaybedilenler için ağlayarak acır. Ama vücudum hala bana yapabileceklerine tepki veriyor. Onun penisi etrafında patlarım, damarlarımdaki elektrik titreşir ve o da patladığında daha da güçlenir.

Güçlü dokunuşuyla beni ezip, bedenimi morartıp içimi yakıyor. Ve bu yetmediğinde, geri çekilip tekrar ileri atılıyor, çılgın bir adamın vahşiliğiyle bedenimi ele geçiriyor.

"Tekrar söyle. Tekrar
yalan söyle." "Seni
seviyorum."

ON SEKİZİNCİ TUR

ALANA

Tekila içildiğinde kötü bir şey olmaz diyenler yalancıdır. Hırsızdır. Kadınların midesini ağrıtmaya ve gözlerini kumda yuvarlanıyormuş gibi hissettirmeye niyetli düzenli birer alçaktır.

Mide bulantısı kalbimin her atışında nabız gibi atıyor, ne evime davet ettiğim ne de kalmasını istediğim sürekli yol arkadaşım. Ama evdeyim, bundan eminim. Kendi yatağımda. Yüzüm, merhametle kendi yastığıma gömülü.

Bu iyi bir şey, sanırım.

Hayat çok daha kötü olabilirdi.

Whacky II ön çitin üzerinde *horoz gibi öter*. Çıığı daha çok hastalıklı bir havlamaya benziyor. Yeni bir günün başladığını duyurması, mide bulantım kadar hoş karşılanıyor. Gözlerimi dikkatlice açıyorum, yüzümü çevirip çaresizce bir şey ararken yastığıma yumuşak bir inilti kayboluyor. Su ve Advil, umarım. İlki çok zor bulunursa, bir çekiç.

Ama ikisini de bulamıyorum.

Bunun yerine, yatak odamın penceresinden içeri giren sabah güneşinin şiddetli ışığıyla karşılaşıyorum. Telefonum ve rujum yatak başı masasına gelişigüzel bırakılmış, yanlarında da Franky'nin Murdle kitabı ve ortasına yerleştirilmiş bir kalem, kitap ayracı olarak.

Derin bir nefes alıp, alkol ve kusmuk kokusuna inleyerek, kötü seçimlerin tadını yutuyorum, boğazımı ıslatıp kusmamam için dua ediyorum.

Çünkü o tadı bir daha asla yaşamak istemiyorum.

"Franky?" Dönmeye çalışıyorum. Yemin ederim, deniyorum. Ama vücudum hareket etmiyor. Bunun yerine kolumu kullanıyorum, oğlumu aramak için yatakta körü körüne okşuyorum.

O burada değil.

Ve yüzde doksan sekiz oranında öldüğümden emin olsam da, sürekli bahsettiğim o *anne sihri*nden birazını bulup dirseklerime kadar kendimi iterek bakabiliyorum. Çünkü ölmüş olmak beni bebeğimi aramaktan alıkoyamaz. Şiddetli bir hastalık beni onun annesi olmaktan alıkoyamaz.

Bir kez göz kırpyorum. İki kez. Tekrar tekrar, bulanık görüşüm biraz daha netleşene kadar... *çamurlu sudan bakıyormuşum gibi*. Ama yatağın onun tarafının boş olduğunu fark edince, aşağıdan gelen tatlı kahkahasını duyunca, rahatlamış bir şekilde yatağa geri uzanıyorum, ancak mide bulantısı ve boğazımın dibinde hissettiğim ekşime nedeniyle yaptığımdan pişman oluyorum.

Kalkmam lazım. Giyinmem lazım. Arabayı hazırlayıp, her şeyin güvenli olduğu ve Tommy Watkins'in her gün kalbimi parçalayamayacağı New York'a geri dönmem lazım.

Ne yazık ki benim için, tekila dün gece eve nasıl döndüğümü ve bir ara sokakta kusup kusmadığımı içeren hafızamın bölümlerini silmiş gibi görünüyor, ama birlikte yaptıklarımızı silmek kadar düşünceli değildi.

Aşkla ilgili kısımları da silmedi.

En kötüsü de, bana yalan söylemem için yalvardığı ve tüm kalbiyle ve ruhuyla bana acısını gösterdiği kısmı silmemiş olmasıydı.

Hayır, tekila o kadar nazik olamazdı.

"Hâlâ yatakta değilsin, değil mi?"

Annemin monoton yargısına irkilirim ve yüzümü, kapımda duran çok zayıf vücudunu görebilecek kadar çeviririm. Keskin bakışları ve alaycı ifadesi. Her gün iyi bir insan olma planıyla uyandığını düşünüyorum, ama bana bakar bakmaz

gerçek kişiliği ortaya çıkıyor ve üst dudağı küçümsemeyele kıvrılıyor.

"Yalan söyleyerek gününü boşa harcıyorsun. Seni buraya davet etmenin, çocuğunu terk edip bütün gece parti yapıp bütün gün uyuyacağın anlamına geldiğini düşünseydim, cömertliğimi yeniden gözden geçirirdim."

"Ugh." Yüzümü yastığa gömüyorum ve ölmeyi diliyorum. Çünkü Beatrice Page'in kendini beğenmiş nutuklarını dinlemekten daha iyidir. "Saat... on gibi... dışarıdaydım." *Sanırım. Telefonumu bıraktığımda saati kontrol ettiğimi hatırlıyorum. Belki.* "Ve şimdi saat daha yedi bile değil."

"Saat 10 buçuğa kadar dışarıdaydın," diye karşılık verdi. "Ve saat neredeyse 8. Hayvanların beslenmesi, yumurtaların toplanması, çimlerdeki pisliklerin temizlenmesi ve oğlunun kahvaltısını yapması gerekiyor."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!

"Oğlum kendi mısır gevreğini kendi koyabilir, anne. Bunu, kelimenin tam anlamıyla, her gün yapıyor. Ve onun kahkahalarını duyabiliyorum, çok net bir şekilde, o iyi ve mutlu." Ama battaniyemi atıyorum, *Bitsy* beni layık görene kadar bir an bile dinlenemeyeceğimi biliyorum.

Vücuduma bakıyorum ve pijamalarımı görüyorum... dün geceki elbisem değil. "Eve nasıl geldim?" Ağzımı kapatıyorum ve boğazımdan yavaşça çıkan hava kabarcıklarını bastırıyorum. "Ve nasıl giyindim?"

Lütfen söyleme, Tommy. Lütfen söyleme, Tommy. Lütfen söyleme, Tommy.

Hiçbir şey söylemediğinde, yataktan kalkıp titrek bacaklarımla ayağa kalktım. "Anne?"

"Caroline seni getirdi. Franky'nin dinlenmesini bölmek için aşağıdaki kanepede uyumanı önerdim, ama o seni yukarı çıkarmak ve kıyafetlerini değiştirmek konusunda ısrar etti." Bana burun kıvrıyor. "Berbat durumdaydın, Alana. Tıpkı çocukken yaptığın gibi kendini küçük düşürdün."

Evet, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Dün gecedan önce, hayatım boyunca hiç sarhoş olarak eve sendeleyerek gitmemiştim. Gençken, ironik bir şekilde Tommy'nin evine gitmek daha güvenli geliyordu. Korku evinde uyumak ve erkek arkadaşımın kollarına sarılmak, hamam böceklerinin beni uyandırmayacağını ummak

ve onun babasının uyanık kalıp çocuklarla kavga etmek yerine sarhoş sersemliğiyle uykuya dalmasını ummak.

Bu her zaman bir kumardı ve her zaman işe yaramıyordu.

"Aşağılanmış hissetmiyorum." Yani, hissediyorum. Ama sadece bir aptal bu kadının önünde böyle bir şeyi itiraf eder, bu yüzden greve gitmeyi düşünen ağrıyan ayaklarım ve dizlerimle yatağımın etrafından dolaşıp, oğluma mısır gevreği dökmek için kendimi saracak kadar kısa, ipeksi bir bornoz alıp, annemin yanından geçip banyoya giriyorum.

Tuvalete gitmem gerekiyor ve aynada gördüğüm korkunç görüntüyü görmezden gelmeye niyetliyim. Dağınık saçlar. Kırmızı gözler ve şişmiş göz altları.

Diş fırçama diş macunu sıkıp ağızma sokuyorum, sonra tuvalete gidip şortumu indiriyorum, surat asıyorum çünkü biliyorum, *biliyorum*, muhtemelen idrar yolu enfeksiyonu geçireceğim.

Güvenli olmayan seks ve yatmadan önce işemedin mi? Acemi hareketi, Alana Page. Sen daha iyi bilirsin.

Zamanım olduğu için gözlerimi kapatıyorum ve beynimi dinlendiriyorum. Ve bir an için, kısa bir şekerlemenin keyfini çıkarıyorum.

Ama bu kısa sürer.

"Tanrı aşkına!" Annem beni uyandırarak korkutur. "Sen bir utanç kaynağısın. Plainview'a geri döneceğini söylediğinde beklediğim şey bu *değildi*, Alana."

"Sanki her gece dışarı çıkıyormuşum gibi davranıyorsun." Tuvalette işimi bitirip kıyafetlerimi düzeltir, bornozumu ve karnımda rahatsız edici bir şekilde duran kuşağımı bağlarım, sonra aynaya gidip dişlerimi iyice fırçalar, dün geceki kötü kararların izlerini silip, az da olsa biraz haysiyetimi geri kazanırım.

Yine de şehre gidebileceğimden emin değilim. Asla. Hayatımın geri kalanında Ollie, Chris veya Tommy'nin gözlerine bakamayacağım kesin. Ya da Caroline'ın. Ya da aslında, bu tanrının unuttuğu kasabada yaşayan herhangi birinin.

"Beni çileden çıkarıyorsun Alana. Annelik seni hiç olgunlaştırmamış." Kollarını kavuşturan Bitsy, kapı çerçevesine yaslanıp homurdanıyor. "Hep gizlice dolaşıyorsun. İçiyorsun. Tanrı bilir ne zamana kadar dışarıda kalıyorsun. Barbara'dan bu sabah bir telefon almadığımı mı sanıyorsun?"

telefon almadığımı mı sanıyorsun? Bill'in, dün gece Darlene'nin evinde Tommy Watkins ile tartıştığını söylediğini anlattı. Utanman yok mu?"

Tommy Watkins ile tartışmak mı? Ha! Utancım, daha kötü şeyler hakkında endişelenmekle meşgul.

"Artık genç değilsin! Yetişkin bir kadınsın, yapabilmen gereken..."

"Oh, kes sesini anne." Lavaboya tükürdüm ve hemen ardından suyu açarak beyaz köpüğü yıkadım, sonra biraz daha su alıp avuçlarımdan içtim, sanki günlerdir içmemişim gibi berrak sıvıyı bir dikişte içtim. Hatta haftalardır.

"Affedersin!" Annem, tam da tahmin ettiğim gibi patladı. "Benim evimde benimle böyle konuşamazsın..."

"Beni sevmemeyi ısrarla sürdürüyorsun." Musluğu kapatıp duvara asılı havluya yüzümü sildim. "Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, beni yıkarak kendini yüceltmekten zevk alıyor gibisin. Ve biliyor musun?" Onun umursaması umurumda bile değil. Onu itip geçerek koridora çıktım. "Ben on yıl önceki ben değilim anne. O zamanlar bir çocuktum, sürekli senin imkansız taleplerinin ağırlığı altında eziliyordum, senin onayını dileniyordum ve alamadığımda öfkeleniyordum. Belli ki, dünya tarihinin en kötü kızını doğurduğuna inanıyorsun."

Merdivenlere doğru ilerleyip aşağı iniyorum. Bacaklarımdan tüm işi yapacağına güvenemediğim için tırabzana tutunuyorum, yoksa düşüp ölebilirim. "Belki de gerçekten en kötüsüyüm. Belki de sen *gerçekten* şanssızdın. Ya da belki de o zamanlar seni ne kadar memnun etmek istediğimi göremeyen sefil bir ineğin."

En alt basamağa ulaştım ve arkama baktığımda onun hala en üstte, tırabzana tutunmuş, çirkin, öfkeli bir kırmızı renkte parıldadığını gördüm.

"Çok uğraştım anne. Çocukluğumun her günü seni mutlu etmeye çalıştım. Ama bana ne kadar korkunç olduğumu söyleyebilirsin, bir noktadan sonra artık umursamıyorum."

"Evimde ağzından çıkanlara dikkat et!"

"Belki de dünyanın en kötü kızına sahipsin. Ya da belki de dünyanın en kötü annesine sahipsin. Ya *da* belki de birbirimize uygun değildik. Ama her halükarda, artık umurumda değil. Çünkü şimdi, bir anne olarak, bir çocuğun *asla* sevgi için yalvarmaması gerektiğini anlıyorum."

Bu bir ayrıcalık değildir. Koşullarla verilmesi veya senin istediğin gibi davranmadıkları için elinden alınması gereken bir şey değildir. Sevgi sonsuzdur ve koşulsuzdur. Bunu hiç öğrenmemiş olman çok trajik. Ama bu senin sorunun. Benim değil. Çünkü oğlum benimle güvende olduğunu biliyor, hislerimin asla değişmeyeceğini biliyor."

Onun karşılık vermesini dinlemek zorunda kalmamak için dönüp el sallayarak onu uğurluyorum ve sonra, akşamdan kalma bir pazar sabahında yapabildiğim en güzel gülümsemeyle mutfak kapısından içeri giriyorum, ama birden durmak zorunda kalıyorum.

Çünkü Tommy Watkins, oğlumun karşısındaki masada oturuyor, ikisinin arasında bir satranç tahtası var, ama ikisinin de gözleri sessizce bana dikilmiş durumda.

Yüzüme.

Dehşetimi.

"Dalga mı geçiyorsun?!"

Tommy'nin dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır, gözleri alaycı bir şakacılıkla dans eder. Ama bakışlarını indirmeyi ve boğazında kabaran kahkahayı yutmayı başarır.

"Hey, anne." Franky kolunu uzatarak beni çağırırken, yarı bitmiş oyunu inceliyor. Ama ben kıpırdamayınca -kıpırdayamıyorum- elini sallayarak beni çağırıyor. "Bu Tommy, anne. Beni neredeyse kandırıyordu, çünkü ilk tanıştığımızda gülümsüyordu. İkinci tanıştığımızda ise huysuzdu. Bugün yine gülümsüyor, bu yüzden emin olamadım..."

"Mmm. Bunun kafa karıştırıcı olabileceğini anlayabiliyorum."

Tanrım, beni öldür

. Beni yere ser ve bunun kalıcı olduğundan emin ol! İleri doğru yürürken, cüppemi göğsüme daha sıkı sarar ve masaya ulaşana kadar kuşağını yeniden bağlarım. Normalde oğlum kolunu sırtıma dolayarak beni yanına çekip kucaklarsa nefesim biraz rahatlar, ama gözlerim Tommy'nin zar zor gizlediği sırıtışına sabitlenir. Dans eden gözleri. "Demek sen, şey... satranç oynuyorsun, tatlım?"

Tommy başını kaldırır ve konuşmak için ağzını açar.

Ama ben onu durdururum, kaşları birbirine yaklaşıncaya başımı sallarım. "Oğlumla konuşuyordum." Tahtaya bakarım

—Franky kazanıyor—ve derin bir nefes alıyorum. "Sanırım biraz kafam karıştı, bebeğim. Genelde sabahları satranç oynamazsın." Ya da

benim ya da Colin'in dışında kimseyle oynamazsın. *Özellikle de Watkins'le oynamazsın!* "Ve saat daha çok erken."

"Bir şeyi tamir ediyordu ya da..." Atını hareket ettirir ve omuz silker. "Bir şey. Unuttum. Sen hala uyuyordun ve ben satrancı ne kadar sevdiğimi söyledim."

"Ve Tommy bir oyun önerdi, tabii ki." Adam sırtıttığında dudaklarım geri çekilip hırıldadı. "İlginç. Bitirmek üzere misin? Çünkü Tommy evine dönmesi gerekiyor ve bizim burada yapmamız gereken işler var."

"Pazar günleri evde yardım ettiğimde genellikle pişmiş kahvaltı ikram edilir." Tommy piyonunu hareket ettirir — oyunda kötü mü yoksa intihar eğilimli mi olduğunu bilemiyorum — sonra parmaklarını birbirine geçirir ve başını yana eğirir. "Bitsy'nin kulübede yapılması gereken bazı işler vardı ve ödeme olarak genellikle bana yemek pişirir."

"Ne yazık." Franky'nin başına bir öpücük kondurup, etrafında dönerek buzdolabına doğru ilerliyorum. "Burada sana yemek pişirmiyor olduğuna göre, bugün pek keyfi yok galiba."

"Sen benim için yemek yapabilirsin." Arkasına yaslanıp masanın altında bacaklarını rahatça uzatır ve kendini beğenmiş bakışlarıyla yüzümün yan tarafını yakar. "Pastırma ve yumurta iyi olur. Üstelik bu roket bilimi değil ki. İstersen ocağı kullanmayı öğrenebilirsin."

"Ama mesele de bu." Bir şişe meyve suyu alıp buzdolabının kapısını çarparak kapatıyorum, içindeki kavanozlar sesli bir şekilde sallanıyor. Sonra solumdaki dolaba gidip iki bardak çıkarıyorum. Biri benim için. Biri çocuğum için. "İstemiyorum. Aslında, bunu anlamak için hiç de istekli değilim. Yapmak istediğim şey, oğlumla vakit geçirmek, televizyonda Pazar sabahı çizgi filmleri izlemek ve bu dünyada var olan diğer herkesi görmezden gelmek."

Meyve suyunu döküyorum ve bardağın kenarından akan sıvıyı görmezden geliyorum, zihnimde tekila shot bardağından dökülen acı hatıralar canlanıyor. Ama oraya gidemem. Gitmeyeceğim. Reddediyorum.

Şişeyi masaya koyup her iki elime birer bardak meyve suyu alıyorum, Franky'nin bardağını dirseğinin yanına koyup diğerini kaldırıp küçük bir yudum alıyorum. "Üzgünüm. Üç kişiye yetmez."

Tommy'nin gözleri yarısı dolu şişeye kayar, yalanım odada neon ışıklarla sarılmış ve parıldayan

ama sonra gülümser ve tahtayı incelemeye geri döner. "Anlıyorum."

"Anne, büyükannemle tartıştığını duydum." Sıra onda olmadığı için Franky boynunu geriye doğru eğip gözlerine bakar. "Senin dünyanın en kötü kızı olduğunu düşünmüyorum."

Kalbim göğsümün içinde parçalanır. Parmaklarımla saçlarını okşar ve onu kendime çekerek yanağını karnıma dayarım. "Teşekkür ederim, tatlım. Yine tartışmamızı duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu çok sinir bozucu olmalı, değil mi?"

"Çoğunlukla ilginç." O, Tommy'nin kötü yerleştirilmiş atını yutar. "New York'ta hiç bağırılmazdın. Şimdi burada sürekli bağırıyorsun."

"İnsanlar üzerine bir araştırma," diye mırıldanır Tommy. "Eskiden var olduğumuz bir ortama yerleştirildiğimizde, eskiden olduğumuz kişiye nasıl geri döndüğümüzle ilgili bir şey."

"Aptallık ve dar görüşlülük olarak da bilinir." Meyve suyumu içerim ve boğazımı tırmalayan hayal kırıklığını yıkamasını dilerim. "Plainview'da son yaşadığımda genç ve naif bir kızdım. Aptaldım ve eylemlerimin sonuçlarını nadiren düşünürdüm."

En azından bu konuda Tommy de aynı fikirde gibi görünüyor. *Evet* demek üzere olan bir alaycı öksürük çıkarır.

"O da travma yaşamış bir çocuktu," diye devam ediyorum. "Kendini sevmeyi bilmeyen biri. Bu, onun travmasının dünyadaki en kötü travma olduğu anlamına gelmez. Öyle değildi. Ama bu travmanın sinsi yapısı, karmaşık iç monologlara ve dış seslere bağımlılığa yol açarak, onun kendini sevgiye layık hissetmesini engelliyordu."

Sen, Tommy Watkins. Sevgi için güvendiğim kişi sendin.

"Ama o kız artık yok. Çünkü büyüdüğümüzde böyle olur. Eskiden olduğumuz kişi yok olur ve olmamız gereken kişiye yer açar."

"Ama bu mantıklı değil." Franky, kendi iyiliği için fazla mantıklı olan, tekrar yukarıya bakar. "Çünkü belki eskiden olduğun kişi gitti ve olduğun kişi New York'ta vardı. Ama sonra Plainview'a taşındık ve sen yine farklı oldun. Öyleyse ilk kişi gitti mi, yoksa Plainview'da bekleyerek ara mı verdi?"

"O burada değildi, evlat. Öldüğünü sandık." Tommy kraliçesiyle ileri atılır, tahtadaki taşları devirir ve oğlumun ruhunun derinliklerinden panik dolu bir çığlık koparır. "Şah mat."

"Bu oyun böyle oynanmaz!" Çılgına dönen Franky, taşları olması gereken yerlere geri koymaya çalışır. "Tommy! Bu yanlış."

"O kraliçe. Ne isterse yapabilir."

"Hayır!" Franky ayağa kalkar ve düşen kralını tahtaya geri koyar. "Kurallar böyle değil!"

"Kuralları kraliçe koyar." Tommy de ayağa kalkar, masanın etrafından dolaşır ve ben onu durdurmayı düşünmeden önce meyve suyumu alır. "Verandada biraz konuşabilir miyiz?"

"Anne! Parçaları karıştırdı!"

Tommy gülerek bardağı masaya koydu ve oğlumun gözlerine baktı. "Üzgünüm. Sen kazandın. Ben sadece aptalca davranıyordum."

"Ben kazanmadım! Sen doğru oynamadın."

"Ama ben pes ettim, yani kaybettim. Sen kazandın."

"Bu kazanmak değil!" Zavallı bebeğim kontrolünü kaybetti, zihni hızla çalışıyor ve elleri tahtada uçuyor. "Düzgün oynamalısın."

"Porch?" Tommy'nin gözleri benimkilere döner, öfke ve incinmişlikle dolu sessiz bir karışımla yanar. Hayret ve, cesaretle söyleyebilirim ki, umut. "Sadece bir dakikanı alacağım."

"Artık satranç oynamana izin yok!" Franky homurdanıyor. "Doğru oynamıyorsun."

"Alana..."

Ona gitmesini ve ilişkisini tamamen kesmesini söylemek mi?

Yoksa ona verandada iki dakika süre verip *bunun* neden bunun neden olmayacağını açıklamak mı?

İlki, on yıl önce yaptım. İkincisi, sanırım, verdiğim acı için kefaretim.

O yüzden başımı sallıyorum. "Tamam. İki dakika. Sonra içeri giriyorum." Oğlumun gözlerine bakıyorum. "O hiç iyi bir satranç oyuncusu olmadı, tatlım. Chris'e sorabilirsin. O çok daha iyi ve *her zaman* kurallara uyar."

Mutsuz olan Franky burnunu kıvrır ve gülümseyen Tommy'ye sert bir bakış atar.

"Tahtayı bizim için sıfırla." Eğilip başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Döner dönmez seninle oynayacağım. Hadi." İkisini de geçip kapıdan verandaya çıkıyorum. Tommy'nin beni bekleteceğini düşünsem de, o hızlı adımlarla peşimden geliyor, elimi yakalayıp çelik gibi sert bir şekilde sıkıyor.

Beni merdivenlerden aşağı ve evimin yan tarafına doğru sürükler.

"Tommy!" Kurtulmaya çalışırım, çıplak ayakla taşların üzerine basınca tıslarım.

ayaklarım ve neredeyse tökezleyeceğim zaman havlamaya başlar. Ama o beni çekip, tıpkı gençken yaptığı gibi sırtımı evin yan tarafına çarpar.

Aslında, tam da eskiden yaptığı yerde. "Kes şunu!"

"Uyandığından emin olmak istedim." Beni duvara sıkıştırır, bacaklarını benim bacaklarıma bastırır ve gözleri yüzümü, dudaklarımı, kızaran yanaklarımı tarar. "Dün gece çok içtin."

"Bunu yapamayız." Onun oynamak istediği oyuna katılmayacağım. On yıl önce kaçtığım ilişkiyi yeniden başlatmayı reddediyorum. "Bunu yapmayacağım."

"Neyi yapmayacaksın?"

"*Bunu!* Bizim." Ellerimi onun sinir bozucu derecede sert göğsüne koyup geri itiyorum... en azından deniyorum. "Hayır."

"Dün gece yaptın." Başını eğip omzumdan bir tutam saçımı çekiyor. "İyi gitti."

"İyi gitmedi! Sarhoş ve kızgındık. Zehirli ve acımasızdık. İstedğin gibi süsleyip, kulağa hoş gelen bir isim verebilirsin, ama bu gerçekleri değiştirmez. Artık eskisi gibi değiliz ve eskiden sahip olduğumuz şeyi geri kazanamayız."

"Yapabiliriz." Çok nazikçe, çok tatlı bir şekilde, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Hâlâ birbirimizi istiyoruz, Lana. Hâlâ birbirimiz için *varız*. Elbette, aşmamız gereken bazı sorunlar var, ama çift terapisi bunun için var. Aramızda o kıvılcım hâlâ varsa, bitmiş sayılmayız."

"Kendini kandırıyorsun," diye inledim. "Ve artık var olmadığımızı kabul etmektense, bir şeyi kanıtlamak için kendini yok etmeyi tercih ediyorsun."

"Biz varız." Dudaklarını yalar, gözlerim bu harekete kayarken dikkatimi dağıtır. "Biz buradayız, Lana. Sen hala sevgisin, ben hala savaşıml. Ve sen bunu tersine çevirmeye çalışıyor gibi hissetsen de, sanki bu bir onur nişanı ve bizi ayırmanın bir yoluymuş gibi, ben hala bunun yürüyeceğini söylüyorum. İhtiyacın varsa savaş ol. Ben aşk olacağım. Parçalar hala orada. Hala birbirlerine uyuyorlar."

"Tommy..."

"Yalan mıydı?" Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, arayış içinde ve kederli. Elleri kayarak kalçalarımı okşamaya başlıyor. "Ne dediğimi biliyorum. Ne istediğimi biliyorum. Ama yalan mıydı Alana, yoksa hala beni seviyor musun?"

Seni hala seviyorum! Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.

New York Alana hiç var olmadı, çünkü insan kendi vücudunda kalbi olmadan yaşayamaz.

Ama bunlar benim için söylenen sözler. Bencilce ve acımasızca, bir erkeğin acı çekmesi beklenen süreyi uzatmaktan başka bir amaca hizmet etmiyorlar.

Tommy iyileşmeyi hak ediyor. Hayatına devam etmeyi hak ediyor. Daha iyi biriyle aşkı bulmayı hak ediyor.

Bu yüzden gözlerinin içine bakıp, şimdiye kadar söylediğim en kötü yalanı söylüyorum. "Seni sevmiyorum." *Tanrım, çok acıtıyor. Çok acıtıyor.* Ve gözleri acıdan kapanınca, neredeyse cesaretimi kaybediyorum. İrademi. Kararlılığımı. "Senin kastettiğin şekilde değil, senin hak ettiğin şekilde değil."

"Alana..."

"Sana sevgi besliyorum. Bir kızı kurtaran çocuk için. Arkadaşım olduğun için ve ihtiyacım olduğunda bana güvenli bir liman sağladığın için. O çocuklar gerçekten vardı ve dünyadaki her şeyden çok birbirlerine ihtiyaçları vardı."

"Dur..."

"Eğer durum farklı olsaydı, hayatta kalamayacağımız bir zamanda birbirimizi kurtardığımızı içtenlikle düşünüyorum. Ve biz çok şanslıyız, Tommy." Kirpiklerimde biriken gözyaşlarından nefret ediyorum. Boğazımdaki ağrıdan nefret ediyorum. "Çünkü o çocuklar hala içimizde yaşıyor. Bir zamanlar gerçekten çok güzel olan anılar. Bunlar bizim hediyelerimiz ve kimse bunları bizden alamaz."

"Çocuklar mı?" Çenesi öfkeden tıklıyor. Elleri kalçalarını sıkıyor, belki de farkında olmadan çok daha sıkı. "Anılar. Hepsi bu mu?"

"Seni seviyorum. Chris'i de. Oliver'ı da. Hatta Eliza'yı bile, o beni öldürmek istese de."

"Ama artık beni sevmiyor musun?" Şaka yapma girişimini görmezden gelir ve bunun yerine yıkıcı bir yoğunlukla gözlerinin içine bakar. Kalbi gözlerinin kenarında belirgin bir şekilde atıyor ve gırtlığındaki sinirler nedeniyle adam elması sallanıyor. "Orada duracaksın, ellerim senin vücudunda, seninkiler benimkinde... Gözlerinin içine bakıp, lanet olası bir kekemelik bile yapmadan, beni *sevmediğini* söyleyeceksin?"

"Hayır." Beni boğmaya çalışan gözyaşlarını yutuyorum. "Seni sevmiyorum. Senin kastettiğin şekilde değil. Senin hak ettiğin şekilde değil."

Ellerini indirir, ellerinin yokluğu sanki bana tokat atmış gibi yıkıcıdır. Ellerini kendi kalçalarına koyar ve yere bakar, bir adım geri atarken burun delikleri genişler. Sonra ikinci bir adım. Sessizlikte başını sallar, sonra tekrar yukarı bakar.

"Nasıl bu hale geldik, Lana?" Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırır, başını bir yandan diğer yana sallar. "Nasıl o kadar aşık olan çocuklar olabildik, ama şimdi biz..."

"Keser miyiz artık?" diye yalvarırım. "Bunu çözmeye çalışmayı bırak."

"Seninle tartışmaya çalışmıyorum." Acı çeken gözlerini tekrar bana çevirdi. "Yemin ederim, bağırmayacağım, küfür etmeyeceğim ya da senin güzel boynunu sıkmayı hayal etmeyeceğim - ki bunu *sık sık* yaparım. Sadece bunun nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Sadece..." *Tanrım, öyle oldu işte. Seçim bizim elimizde değildi.* "Sana verdiğim cevaplardan daha iyisi yok ve aynı şeyi tekrar tekrar konuşmak kalbimi kırıyor."

"Kalbini kırıyor mu?" diye homurdandı. "Seninkini mi? Gerçekten mi?"

"Senin acın benim acımdır," diyorum boğuk bir sesle. "Senin kalbin kırıldığı için benim kalbim de kırılıyor. Senin istediğin gibi biri olamam ve bu noktaya nasıl geldiğimizi değiştiremem. Tek yapabileceğim şey, geri dönmek istediğin hayatla *değil*,

Senin geri dönmemizi istediğin hayatla değil, şu anda sahip olduğum hayatla. Oğlumla. O benim geleceğim, Tommy. Bana ihtiyacı var."

"Sana olan ihtiyacım hiç bitmedi." Yine bakışlarını yere indirip taşları tekmeledi. "Senin elini tutmadan yaşayabileceğim bir noktaya hiç gelemedim, Lana. Ve biliyorum ki, başkalarına bu şekilde güvenmememiz gerekir. Güçlü olmam ve kendi başıma ayakta durabilmem gerektiğini biliyorum, ama..."

"Sen güçlüsün. Bunca zaman tek başına ayakta kaldın." Yanağıma damlayan yeni bir gözyaşını siliyorum. "İlk başta acı verdiğini ve kızdığını biliyorum, ama son on yıl içinde bir noktada hayatına devam edebildin. Bir spor salonu, bir aile ve bir kariyer kurdun. Aç çocukları doyuruyor ve beceriksiz küçük çocuklara başlarının üstüne tekme atmayı öğretiyorsun. Sen kelimenin tam anlamıyla kendi sıkletinde dünya şampiyonusun ve birkaç ay sonra unvanını korumak için ringe çıkacaksın. Ayaktasın. Güçlüsün. Ve bunu başardığın için seninle gurur duyuyorum."

"Seni aramaya geldim." Elini kaldırıp sakallı çenesini kaşıyor. "New York'ta."

Şaşkınlık beni yere serdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve dizlerim titremeye başladı. "Ne?"

"Beni burada tek başıma bıraktın." Sesinde, ruhumda hissettiğim bir acı var. "Veda etmeden. Bir sırt çantası dolusu giysiden başka bir şey almadan. Annene hiçbir şey söylemedin, ya da söylediyse bile, o bana söylemedi. Chris'e, Oliver'a ya da Caroline'a hiçbir şey söylemedin. Sadece gittin. Ve ilk başta, seni bulmak için tüm şehri didik didik aradım." Gözlerimin içine bakıyor. "Ollie'nin kolunu ve Chris'in burnunu kırdığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Beni Plainview'da tutmak için ikisi de gerekti. Ama sonunda, onlar da kendi hayatlarına dönmek zorunda kaldılar. Onlar arkalarına döndükleri anda, ben de bir uçak bileti alacak kadar para biriktirdim ve New York'a gidip okulunda seni buldum."

Nefesim acı bir titremeyle dışarı çıkıyor. "Tommy..."

"Seni yakalayacaktım," diye inliyor. "Seni omzuma atıp geri çalacaktım. Ama sen arkana döndüğünde, benim orada olduğumu fark etmeden, tek görebildiğim şey senin... senin..."

Karnına dokunarak gözlerini yere indirdi. "Başkasının bebeğini taşıyordun ve parmağında parlak bir taş vardı."

Şu anda taktığım yüzüğe bakıyorum. Hala. Nedenini tam olarak bilmesem de. Onu Colin'e geri göndermeliyim. O yüzük onun annesine aitti ve Colin henüz Tasha'ya vermeyi düşünmese de, yüzük hala onun ailesine ait.

Geri göndereceğim. Göndermek zorundayım.

"Bütün o ayları burada geçirdim Lana, ne halt yediğimi ve bu acıyı hak etmek için ne yaptığımı merak ederek. Bizi ayıran bir şey söylediğim ya da yaptığımdan çok korkuyordum ve ne olduğunu anlayamayacak kadar aptal olduğum gerçeği her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Cehennemdeydim. Bu arada sen New York'taydın, başka bir adama aşık olup yeni bir hayata başlamıştın. Seni omzumdan atamazdım. Merhaba bile diyemezdim, çünkü sen çoktan hayatına devam etmiştin."

"Üzgünüm." Gözyaşlarına karşı savaşımı kaybettim, damlalar yanaklarıma düşüyor ve çeneme doğru akıyor. "Gerçekten. Çok, çok üzgünüm, Tommy." *"Hala bizi ayırmış mıyım bilmiyorum. Benim hatam mıydı?"* Elini elini kaldırıp kalbine götürdü. "Yeterli olamadım mı? Kötü davrandım ve bunun farkında bile olmadım mı? İhtiyaçlarına duyarsız ve kendime o kadar dalmıştım ki fark edemedim mi?"

En azından bu sorulara çılgınca cevap vererek başımı sallıyorum. Bunu ona verebilirim, kelimeler yetersiz kalsa bile.

"Bu, geldiğim yerden mi kaynaklanıyordu? Kim olduğumdan mı kaynaklanıyordu? Evimdeki hamamböceklerinden mi, giysilerimi yiyen güvelerden mi, yoksa Chris ve benim için yeterli yiyeceğim olmadığından, kalbinde bana güvenemeyeceğini bildiğinden mi kaynaklanıyordu?"

"Tommy..."

"Seni aç bırakmazdım," diye inler. "Yemin ederim, seni güvende, sıcak ve tok tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu."

"Sen değildin, Tommy." Uzaklaşmalıyım. İşleri daha da kötüleştirmeden dönüp kaçmalıyım. Ama onun acısı benim acım. Onun kalp ağrısı benim yüzümden. Bu yüzden duvardan itip onun çarpan kalbine doğru koşuyorum, kollarımı onun vücuduna dolayarak

o da aynısını yaptığında inleyerek. "Sen değildin. On yıl boyunca bunun senin hatan olmadığını bilmeden geçirdiğin için çok üzgünüm."

"Ne olduğunu anlat bana." Geniş elleriyle sırtımı uzun uzun okşuyor. "Bunu düzeltmek için henüz çok geç değil."

"Yapamam." Ağrıyan kollarımın izin verdiği kadar sıkı sarılırım ve yüzümü göğsüne gömerim, mükemmel kokusunu içime çekip ciğerlerimin derinliklerine hapsedirim. Belki daha sonra, tamamen yalnız kaldığımda, bu kokunun bana getirdiği anıları hatırlayabilirim, oğlum dışında tanıdığım tek kişi olan, koşulsuz sevgiyle seven kişiyi yeniden ziyaret edebilirim. "Yapamam, Tommy. Bunun için de çok üzgünüm."

"Henüz çok geç değil..."

"Öyle." Geri çekilip yanaklarımı silerek gözyaşlarımı sildim ve titreyerek nefes aldım. "Artık çok geç. Ama seni özgür bırakıyorum. Mutluluğu bulmanı istiyorum. *Lütfen.*"

"Eskiden tanıdığım kız benim için bunu asla istemezdi." Bileklerimi tutup beni kendine doğru çekti. "O Alana, benim başka biriyle birlikte olduğumu düşünse gülerdi. Sonra da onun yerini almak için öne çıkan aptal herifin canına okurdu."

Haklı. Kesinlikle, tamamen, yürek parçalayıcı bir şekilde haklı.

"Ben artık o değilim. O olamam. O Alana on yıl önce öldü ve ne kadar farklı bir sonuç istesen de, ölüm ölümdür ve ondan geri dönüş yoktur. Hayatına devam et." Bir adım geri çekilip bileklerimi onun elinden kurtarıyorum, içimden kopmak isteyen hıçkırığı yutuyorum. Sonra gözlerine bakmamak için başka bir yere bakıyorum. Bakamıyorum. Çok acıtıyor. "Sen sevgisin," diyorum, alt dudağımı dişlerimin arasında gezdirerek. "Ben savaşım. İkisi asla bir arada var olamaz."

"Alana..."

"Üzgünüm." Dönüp uzaklaşıyorum, onu *yine* geride bırakıyorum — *tekrar tekrar*. Annemin verandasının merdivenlerini tırmanarak yüzümü siliyorum ve kapıyı açıyorum. Sonra Franky'nin elini tutuyorum ve yürümeye devam ederek onu şaşırtıyorum. Mutfaktan geçip oturma odasına giriyoruz. Evin diğer ucundaki çamaşır odasına kadar devam ediyorum, ta ki tekrar verandaya çıkana kadar, ama Tommy'nin bulunduğu yerden çok uzaklarda.

"Anne?" Franky merdivenlerde tökezler, düşmemek için verandanın korkuluğuna tutunur. "Ne oldu?"

"Bir şey yok tatlım." *Harika. Ona da yalan söyle.* "Büyükanнем yumurtaları toplamamızı ve hayvanları beslememizi istiyor. İşimiz bittiğinde içeri girip dinlenebiliriz."

"Yumurtalar mı?" Gözleri panikle parladı, omuzları yükseldi ve bahçede baş düşmanını aradı. "Whacky her zaman kümesin etrafında dolaşır, anne. Geldiğimizi öğrenirse, o..." "Seni koruyacağım." Yüzümü silerim ve Tommy'nin kamyonetinin motorunun gürültüsünü duymazdan gelirim. Tekerleklerinin çakıl yolumuzda çıkardığı gıcırta ve sürtünme sesi, ardından asfalt yola çıkıp hızlandığında yankılanan gürültü. "Whacky seni rahatsız etmeyecek, tamam mı?"

seninle birlikte dışarı çıkacağım."

İnanmamış ama zar zor güvenmiş bir şekilde, kümesin yanına parmak uçlarında yürür ve ön çitin arkasına, lanet olası horozun oturup sabah şarkısını söylediği yere dikkatli bir bakış atar. Her şeyin yolunda olduğundan emin olunca, kümesin mandalını açar ve kapıyı açar, bahçeye kaçan bir düzine tavuğu serbest bırakır. Tavuklar günlerini çimlerde yaşayan solucanları gagalayarak geçirirler.

"Yumurta var mı, tatlım?" *Ağlama. Ağlama. Ağlama.* "Görüyor musun?"

"Evet." Gömleğinin önünü öne doğru çekerek bir kese oluşturur ve topladığı yumurtaları içine koyarak eve götürür. "Kahvaltı için biraz pişirmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Tabii." Yüzümü silerim ve duş almayı iple çekerim. Yalnız kalmak için. Ağlayıp dün gece yaptığım pisliği temizlemek için mahremiyet. Tommy'nin kurumuş spermi uyluklarımda. Bacaklarımda onun el izleri. "Yumurta yapabiliriz."

ON DOKUZUNCU TUR

TOMMY

"Eller yukarı, dostum." Dizlerimin üzerine çöküp, gülünç derecede sakar Franklin Page için tekme pedlerini tutuyorum.

Alana'nın sözleriyle beni mahvetmesi ve yine de oğlunun spor salonuna gelmesine izin vermesi bir bakıma acımasızca. Bu acımasız bir alay, onunla bire bir zaman geçirmeme, neredeyse hiç konuşmasa bile tuhafliklarını öğrenmeme ve göz teması kurmakta zorlansa bile gözlerinin içine bakmama izin veriyor.

Hâlâ burada olması, benim ısrarla koçluk yaptığım derslere katılması ve antrenmanlarda benimle eşleşmesi, sapkın ve çarpık bir şekilde, muhtemelen bir iltifattır.

Onu hayatımdan koparıp annesinin evine saklamak yerine – *gözden uzak, akıldan uzak* – o ve benim paylaştığımız acıya ve benim büyürken sahip olduğum berbat baba figürüne rağmen, ona zarar vermeyeceğime güveniyor.

Burada pek bir şey yapmıyorum sanki.

Yine de, kalbimi parçalayıp geçeli iki hafta oldu ama her dersin sonunda nazik davranıyor, oğlunu kapıdan aceleyle çıkarmıyor, ders bittiğinde de oyalanmıyor. Somurtmuyor, alaycı gülümsemiyor, *merhaba* ve *hoşça kal* dışında tek kelime etmiyor. Muhtemelen gerekenden biraz daha fazla yaklaştığımda homurdanmıyor. Ve ben ona bakarken, bundan rahatsız bile görünmüyor.

Tamamen tarafsız.

Ve ben bundan nefret ediyorum.

"Sol ayağını öne koymalısın," diye öğüt veriyorum, Franky sağ ayağını hareket ettirmeye çalıştığında sol dizine dokunup onu bana doğru çekiyorum.

Gözlerine bakıp gülümsüyorum. Çünkü yanakları kızarıyor ve bu kadar zeki bir çocuğun sol ile sağ karıştırması onu aptal hissettiriyor olmalı.

O aptal değil. Sadece atletik yetenekleri yok.

"Sonra sol yumruğunu buraya koy." Onun bileğini tutup istediğim yere yerleştiriyorum. "Bu vurmak içindir. Omzunu bloklamak için kullan. Sağ yumruğunu da kaldır, ama o ikinci sırada olacak."

"Neden partner gerektiğinde hep beni seçiyorsun?" Benim yerleştirmelerimi bozuyor, gardını indiriyor ve gözlüklerini burnuna itiyor. "Her seferinde."

"Çünkü öğrenci sayımız tek. Hadi." Yumruklarını tekrar yukarı kaldırıyorum. "Sol jab, sonra sağ hook yapmalısın. Bana gösterir misin?"

"Chris, Molly ile eşleşiyor." Ne jab ne de hook yapıyor. "Sen benimle eşleşmezsen ve o da Molly ile eşleşmezse, tekrar çift sayı oluruz."

"Peki... Molly ile eşleşmek *ister* misin?"

Birlikte karşıya bakıyoruz ve o küçük pisliğin kardeşimin üzerine atlayıp boynunu boğazlayarak yakaladığını izliyoruz. O, herhangi bir zarar verebilecek kadar küçük. Ama lanet olsun, doğru hevesi var. Bir gün onu yakalayacak.

Franky'nin dudakları düz bir çizgiye dönüşür. "Hayır, ama..."

"Aynen öyle. O yüzden ellerini kaldır ve sana istediğim kombinasyonu göster

."

"Mas Oyama ile tanıştın mı hiç?"

"Tanıştım mı..." Şaşkın bir şekilde ellerimi indirdim. "Ne?"

"Mas Oyama. Kyokushin Karate'nin kurucusuydu."

Beni baştan aşağı, etkilenmemiş bir bakışla süzdü. "Bu tam temaslı bir karate stilidir. Tam temaslı bir dövüşçü olarak, bunu bilmeni beklerdim."

"Mas Oyama'nın kim olduğunu biliyorum! *Sen* onu nereden tanıyorsun?"

"Onunla ilgili bir kitap okudum." Sol yumruğuyla çenemi sıyrıp gülümsedi. *Kandırıldım. Ellerim havada değildi.*

"Onunla tanıştın mı?"

"Hayır. Sen tanıştın mı?"

Bacaklarını düzeltip gözlerime bakar. *Hayır tabii ki, Tom. Gerçekten bu kadar aptal mısın?* "O ben doğmadan önce öldü. Tabii ki tanışmadım."

"Oh, peki..." Onun bileklerini tutup tekrar pozisyonunu düzelttim. "Sadece kontrol ediyordum. Sol-sol-sağ, hadi başlayalım."

"Japonca'da Kyokushin'in nihai gerçek anlamına geldiğini biliyor muydun?"

"Mmhm." Elini öne doğru çekip hareketleri yapmasını sağlıyorum, yoksa berbat bir öğretmen olduğumu kabul etmek zorunda kalacağım. "Bunu da kitabında mı okudun?"

"Uh-huh. Para için yarışırken MMA yapıyorsun, ama Chris bana Kyokushin Karate öğrendiğini söyledi. En sevdiğin stil olduğunu."

"Elbette." *Sol-sol-sağ.* "En iyi stil. Mas Oyama bir efsaneydi." *Sol-sol-sağ.* "Sol, sağ üst kroşe, sağ orta kroşe yapabilir misin?"

"İronik ne demek biliyor musun?"

Çömelip, anlamaya çalışıyorum, çok uğraşıyorum. "Ne?"

"Merriam-Webster'a göre ironik demek..."

"İronik ne demek biliyorum!" *Tanrım.* Çocuk benim beynimin köfteden yapıldığını sanıyor. Şimdi düşününce, annesinin beni terk edip üniversiteye gitmiş bir adamla evlenmesinin sebebi de bu olmalı. "Burada olduğumuz her gün bana sınav mı yapacaksın? Yoksa yakında kendimi aptal gibi hissetmeyeceğim bir günüm olacak mı?"

"Oh. Demek biliyorsun." *Kahretsin, Tom, seni hafife almışım. Benim hatam.* "Madem ikimiz de ironinin ne anlama geldiğini biliyoruz, Kyokushin'in neden nihai gerçek anlamına geldiğini bilmek istiyorum, ama sen ve annem her soru sorduğumda bana yalan söylüyorsunuz."

"Ne?" Gözlerimi sağa, bizden bağımsız çalışan sınıf arkadaşlarımıza, sonra da sola, duvara yaslanmış, sırtı katlanmış bir romanla oturan Alana'ya çevirdim. Gözleri sayfaya sabitlenmiş, bize bakmıyordu. Sonra dikkatimi tekrar Franklin'e verdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem ağladığında ona ne olduğunu sorduğumda,
'Hiçbir şey' der. Bu bir yalan."

Ağlıyor mu?

"Sınıfta benimle eşleşmeni istediğimde, eşleşemeyeceğimizi
söylüyorsun ama bu doğru değil. Bu bir yalan."

"Şey..."

"Bitsy anneye hasta olup olmadığını sorduğumda, hasta
olmadığını ve endişelenmemem gerektiğini söylediğinde, bu bir yalan.
Chris'e annemin sana neden bu kadar kızgın olduğunu sorduğumda,
bilmediğini ve endişelenmemem gerektiğini söylediğinde, bu da bir
yalan."

Siktir.

"Eliza'ya anneme neden kızgın olduğunu sorduğumda, kızgın
olmadığını söylüyor ama kesinlikle kızgın, bu da yalan."

"Franky..."

"Plainview'daki herkes, ünlü olduğun için spor salonunla ne kadar
gurur duyduklarını söylüyor, ama spor salonun Kyokushin üzerine
kurulmuş, ki bu en büyük gerçek, bu ironik bir durum. Çünkü herkes hep
başkalarından bahsediyor ve çoğu zaman söyledikleri şeyler gerçek bile
değil. Ben çocuk olduğum için dinlemediğimi sanıyorlar. Ama dinliyorum.
Buradaki her şey yalan. Plainview bir yalan."

Buna itiraz edemem dostum. Burası boktan bir yer.

"Her neyse..." Kombinasyonunu yapıp çeneme vuruyor ve
ardından kaburgalarıma garip bir kroşe atıyor. "Bayan Middler kitapçıyı
satmak istemediğini söylüyor, ama Caroline satmak istediğini söylüyor.
Ve Bitsy büyükanne Oliver ve Eliza'nın kız kardeşinin gerçek bir doktor
olmadığını söylüyor, ama ben internette araştırdım ve o kesinlikle
gerçek bir doktor. Bütün doktorlar hastanede çalışmaz."

"Hayır." Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum. "Bütün
doktorlar hastanede çalışmaz."

"Oliver'ın bir keresinde pantolonsuz olarak sokakta koştuğunu
duydum. Ama Caroline'a sorduğumda, gülerek bunun doğru
olmadığını söyledi. Bu bir yalandı."

"Evet." Boğazımdan kahkaha patladı. "Gerçekten yaptı. Caroline
de oradaydı, yani bunun doğru olduğunu kesinlikle biliyor.
Muhtemelen Ollie'nin mahremiyetini korumaya çalışıyordu."

"Bu kasabadaki herkes yalan söylüyor," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Herkes. Ben yalan söylemediğim için, Chris'in de söylemeyeceğini düşündüm, çünkü bazen birbirimize benziyoruz."

"Aynı mı?"

"Evet, ikimiz de otistikiz. Ama annem onun teşhis edilmediğini söylüyor, bu yüzden bunu yüksek sesle söylememeliyim."

Merakla etrafa bakındım ve gözüm kardeşimde takıldı.

"Chris ayakkabı giymeyi sevmez, ben de ayakkabı giymeyi sevmem. O okumayı sever, ben de okumayı severim. O eğlenceli bilgiler bilir, ben de eğlenceli bilgiler bilirim. O matematiği sever, ben de matematiği severim. Annem onun çok iyi bir satranç oyuncusu olduğunu da söylüyor. Ben tanıdığım en iyi satranç oyuncusuyum. Annem, ona Chris'i çok hatırlattığını söylüyor, hatta saç rengimiz bile aynı. İkimiz de zeytin seviyoruz ama peynirden nefret ediyoruz. İkimizde de ACHOO Sendromu yok."

Gözlerimi yavaşça geri çevirirken kalbim derin ve karanlık bir acı ile gümbür gümbür atıyor. "Affedersiniz... ACHOO Sendromu mu?"

"Evet. Güneşe baktığımızda hapşırmayız."

"Hapşırmaz mısınız?"

"Hayır! Chris de hapşırmıyor. Ona sordum ve geçen gün denedik."

"Oh, peki..." *Hiç fark etmemiştim.* "Tamam."

"Bazen kendimi tuhaf hissediyorum ve yaz tatilinden sonra yeni okula başladığımda kimsenin benimle arkadaş olmak istemeyeceğini düşünüyorum. Aslında diğer çocuklarla takılmak istediğimden de değil. Benim yaşımdaki çocuklar ağaçlara tırmanıyor, kaykay sürüyor falan. Ben o tür şeyleri yapmaktan hoşlanmıyorum. Annem benim hiç de tuhaf olmadığımı, kişiliğimin benim kişiliğim olduğunu ve gerçek arkadaşlarımdan eninde sonunda ortaya çıkacağını, o zamana kadar da onun benim arkadaşım olacağını söyledi."

O benim ve Chris için de öyle biriydi. Başka arkadaşımız olmadığına bile bizim arkadaşımızdı. Kimse bize yaklaşmak istemediğinde bizim güvencemizdi.

"Anneler böyle şeyler söylemelidir," diye ısrar ediyor. "Bu onun görevi. Ve ben üzgün olduğumda onun da üzüldüğünü biliyorum, bu yüzden uzun zaman önce tüm bunları konuşmayı bıraktım. Ama sonra Chris ile tanıştım ve belki de büyüdüğümde hayatım böyle olur diye düşündüm. Onun arkadaşları var ve işini seviyor, ama aynı zamanda sessiz ve hala kitap okuyor ve gerekmedikçe ayakkabı giymiyor. Yetişkin bir otistik kişiyle tanışmak güzeldi

"

"Şey... tamam."

"Ama sonra yalan söyledi. Bu da onun benim gibi olmadığı anlamına geliyor." Uzun bir nefes verdi. "O da buradaki herkes gibi. *Bir yalancı*. Şimdi yine kendimi garip hissediyorum. İnsanları sevmesem de, yeni okulumda arkadaşı olmayan tek çocuk olacağım için üzülüyorum. Kendi tercihin olmadığı halde tek başına oturmak hiç eğlenceli değil."

"Hayır..." Muhtemelen bu yüzden Molly ile tekrar eşleşmek istiyor. Ya da başka biriyle. Herhangi biriyle. Tanrı aşkına, çocuk sadece yaz bitmeden bir arkadaş edinmek istiyor.

Yine dizlerimin üzerine çöküyorum, ama dönüp kardeşimin Molly'nin saldırısı altında pes etmesini bekliyorum. "Chris." Gözleri bana doğru geldiğinde çenemi kaldırarak onu çağırıyorum. Ama o gelmeden önce dikkatimi tekrar Franky'ye veriyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Chris de özür diler. Eğer yalan söylediyse, doğru olanı yapmaya çalıştığı içindir. Ve bu konuyu açmışken, eminim annen de aynıdır. O," Chris'i işaret ediyorum, "ve o," Alana'yı işaret ediyorum, "çok uzun zamandır en iyi arkadaşlarımdı. Hala tanıdığım *en iyi* insanlar. Bazen yetişkinler, çocukları yetişkinlerin gerçeklerinden korumak bizim görevimiz olduğu için yalan söylemek zorunda hissederler. Ve bunun senin için sinir bozucu olduğunu biliyorum çünkü sen sadece dokuz yaşındasın, ama beynin seni çok daha büyük hissettiriyor."

"Selam." Chris sağımda durur, çömelene kadar üzerimizde dikilir. "Ne haber?"

"Franky ve Molly'yi eşleştireceğiz. Sonra Franky ve Sean'ı. Sonra da Franky ve Mike'ı, çünkü Mike de dokuz yaşında." Kardeşimin gözlerine bakarım. "Yaz yakında bitecek ve okul başladığında yalnız hissetmemesi için akranlarının kim olduğunu bilmesi gerekiyor. Molly?" Ona gelmesi için el sallarım. "Yakınında kalacağım," diye Franky'ye fısıldarım, "seni öldürmeye kalkarsa diye."

Gözleri korkuyla büyüdü.

"En iyi davranışını sergileyecektir, söz veriyorum. Okul yılı başlamadan önce Molly Jenkins'i pes ettirirsen, kafesin kralı olursun."

"Okulun kralı." Chris gülümser. "Artık kafes demiyoruz. Müdür Fowler, *öğrencilerin zihninde olumsuz bir çağrışım* yarattığı için bunu bırakmamızı özellikle istedi." Kenara çekilir ve Molly'nin bizim yanımıza oturması için yer açar. "Başarabilirsin, Page. İnsanların bildiği en güçlü DNA'lardan birini miras aldın."

"Onunla birlikte güreşeceksin," diyorum Molly'ye. Ama sonra iki parmağımı gözlerime doğrultuyorum, sonra aynı şeyi ona doğru yapıyorum. "Seni izliyorum, kızım. Ve bunu WWE'ye çevirmeye çalışırsan, seni yere sermeye hazırım."

"Saçmalıyorsun." Franky'nin bilmediği şeyi zaten bilen Molly dizlerinin üzerine çöküyor. Matlarda bir raunt başlatacağımız yer burası. Sonra elini uzatıyor ve Franky'nin elini vurmasını bekliyor. "Eğlenceli bir gerçek," diye alay eder, sırtarak onu kışkırtır. "Muhtemelen kolunu kilitleyeceğim. O yüzden tavuk kanatlarını sıkı tut ve bana sırtını dönme. Bu kurallara uyarsan, hiçbir şey olmaz."

"Fikrimi değiştirdim." Franky'nin panik dolu gözleri bana döner. "Yalnız oturmayı tercih ederim."

"Çok geç." Ama elimi omzuna koydum ve onu nazikçe dizlerinin üzerine çöktürdüm. "Ben burada sana yardım edeceğim. Molly'nin egosu zaten çok büyük, bu yüzden sana tam olarak ne yapman gerektiğini ve onu nasıl alçaltacağını söyleyeceğim. Bu küçük pisliği yakında halledeceğiz. Söz veriyorum."

"Küçük pislik mi?" Zavallı çocuğun üzerine atladı ve onu sırt üstü yere yatırdı, üstüne çıktı ve ayaklarını onun ayaklarına doladı. Yüzüne yumruk *atabilirdi*. Yumruklar. Dirsekler. Kolunu tutup kendini yana atabilir, göz açıp kapayana kadar onu kol kilidi ile yakalayabilirdi.

Ama yapmaz.

Çünkü lanet olsun, o iyi bir çocuk. "Şimdi köprü kurmalısın." Yumuşak, tuhaf bir şekilde tatlı bir sesle, arkasına uzanıp onun kalçasına dokundu. "Ben burada, kalemin kraliçesi olarak oturuyorum, seni mahvedebileceğim bir yerde. O yüzden ayaklarını matların üzerine koy ve beni öne doğru itmek için it."

Endişeli bir şekilde, Franklin'in bakışları bana doğru döner. Ben de başımı sallarım. *O haklı, dostum.*

"Eğer burada dengede oturursam, ellerim seni vurmak için serbest kalır. Ama beni öne doğru itersen ve dengemi sağlamak için kollarımı kullanmak zorunda kalırsam

...

"O zaman bana vurmak için silahın kalmaz."

Franklin Page doğuştan bir dövüşçü olmayabilir. Ama o bir düşünür. Bir planlayıcı. Teoriyi anlıyor ve Molly'nin bunu zaten bildiği açık.

Franklin direnmesine de Molly öne doğru eğilir ve bir elini Franklin'in yüzünün yanındaki mindere koyar. Sonra Franklin'in bileğini tutar ve ona kolunu nasıl dolayacağını gösterir. "Şimdi beni kilitleyebilirsin. Kollarımı sıkıştırıp dengemi bozarsan, tamamen sıkışırım. O zaman kontrol sende olur ve bizi ters çevirebilirsin."

YİRMİNCİ RAUNT

TOMMY

Bitsy'nin kulübesinde dolaşıp, traktöründeki işimi bitirdiğim için ışıkları tek tek kapatıyorum. Traktör arızalı ve ben dizel motorlar hakkında, en azından fırtına mevsimi bitene kadar onu yarı işlevsel tutacak kadar bilgi sahibiyim.

Bir ağaç daha kaybederse, enkazı temizlemek için traktöre ihtiyacı olacak.

Günün en sıcak saatlerinde gizlice içeri giriyorum, çünkü teorik olarak bu saatlerde Alana ve Frankie ya içeride klimada ya da kasabada, *Books Books Books'ta* yeniden açılış hazırlıkları yapıyorlar.

Akşamları, akşam yemeği vaktinde, serin esintiyle birlikte lezzetli kokular yayıldığında, arkamda gözlerim olmadan kaçabileceğimden neredeyse emin olarak gizlice dışarı çıkıyorum.

En azından birkaç gündür bu sistem işe yarıyor. Şimdilik her şey yolunda.

Ter ve toz cildime yapışıyor ve eve gidip göle dalarak yapışkan tabakayı temizlemek için beni cezbediyor. Ama göl arkadaşlar içindir. Eğlence ve şamata için, serin suda yüzmek ve ağaçlara bakmak için.

Öte yandan duşlar, zorlu bir günün yorgunluğunu atmak ve yatağa girmek içindir.

Yalnız başına.

"Tommy Watkins şu anda kiminle çıkıyor?" Kızımın kenarı. "Kalbi kırık süper model mi?" Tanrım. Alana Page dışında kimseyi yatağa atmayan bu çocuk hakkında ne kadar az şey biliyorlar.

Kim kulüplerde dolaşırsa dolaşsın, kim dövüşlerden önce ve sonra soyunma odama girerse girsın, hiç cazip gelmediğim gerçeği manşetlere taşıırdı. Dergilerde bana playboy derlerdi, her etkinlikte kolumda yeni bir kadınla görünmemle tanınırdım.

Gerçekte, çıktığım kadınlar iş kararlarından başka bir şey değildi.

Modellik hayali olan bir kız görünmek mi istiyor? Tommy Watkins'in bir eşe ihtiyacı var. Zor bir hayatı olan ve bir gece dışarı çıkmaktan gerçekten faydalanabilecek bir arkadaşının arkadaşı mı? Tommy Watkins'in doldurması gereken bir koltuk var. Şehirden gelen doktor olmayan bir adam, giyinip eski bir arkadaşıyla buluşmak için eğlenceli bir bahane mi arıyor? Tommy halleder.

Gözlerimi devirip kulübenin uzunluğunu yürürken, her bir ışık anahtarını kapatmak zorunda kalıyorum, dağınık makinelerin etrafında eğilip keskin kenarlar kumaşa takıldığında gömleğimi çekip kurtarıyorum.

Keşke dedikodu dergileri hakkımdaki gerçeği bilselerdi.

Ama aslında, bilmediklerine seviniyorum.

Siktir et onları.

"Hayır, Helen! Basın turu için New York'a gelmeyeceğim." Alana, gölgede donakaldığımdan habersiz, kulübenin kapısını açar, sonra kapıyı kapatır ve mahremiyetini koruduğunu iddia eder.

Kapıya yaslanıp başını geriye doğru eğerek iki parçanın birbirine çarpmasına izin verir ve serbest eliyle saçlarını okşar. "Aklım başımda ve şimdi kesin ve katı bir sınır koyuyorum. Bu olmayacak. Oğlum bir hafta sonra okula başlayacak ve annem pek iyi değil."

Öksür, Tommy! Boğazını temizle. Lanet olası bir tekme at

tekm

e at. Herhangi bir şey!

Ama ben bir seçim yapmadan önce, Alana'nın vücudu kaskatı kesilir. Arayan kişi...

Helen—konuşur, ama başını öne doğru uzatır ve karanlığı tarar.

Benim burada olduğumu biliyor. *Biliyor*. Bu yüzden makinelerin arasından çıkıp, yukarıdaki yüksek pencerelerden sızan ışık huzmesinin altında duruyorum.

"Üzgünüm." Ellerimi teslimiyetle kaldırıp yavaşça yaklaşıyorum. Ama gitmek için onun hareket etmesi gerekiyor. "Traktörde çalışıyordum. Ama şimdi gideceğim."

"Seni sonra ararım, Helen." Alana görüşmeyi sonlandırır ve elini indirir. Gözleri yüzümü tararken, soğuk bir dünyada sıcak bir kucaklama gibi, kapıya yaslanmış kalır. Hareketsiz.

Göğsü, lezzetli bir cazibeyle yükselip alçalıyor, küçük tişörtü mükemmel kıvrımlarını sarıyor. Ve ben aç bir adam olduğum için, yapmamam gerektiğini bilsem de, gözlerimin tişörtünün ortaya çıkardığı göbek deliğine, sonra da altında giydiği akıcı, benekli eteğe kaymasına izin veriyorum.

Kız. Genç. Ya da bir kadın. O her zaman mükemmeldi.

"Özel görüşmenizi böldüğüm için özür dilerim." Başparmaklarımı ön ceplerime sokup bekliyorum... izliyorum... durumu daha da kötüleştirmiyorum. "Sizi korkutmak gibi bir niyetim yoktu."

"Korkmadım." Kirpikleri gözlerine düşüp yanaklarını öperken burnu seğiriyor. "Kokunu alabiliyordum. Bu yüzden anladım."

Bir kolumu kaldırıp kokladım. "Ter kokuyorsun, üzgünüm. Bütün gün sıcakta çalıştım."

"Kötü koktuğunu kastetmedim. Ben sadece..." Durur ve nefes verir. "Senin bir kokun var. Kolonyanın kokusu ile spor salonunun kokusu karışmış gibi. Ve... Bilmiyorum. Bir şey. Ama hepsi sensin."

"Senin lavanta koktuğun gibi. Ve hindistancevizi. Ve sen." Onu geçmem lazım. Kaçmak için o kapıya ihtiyacım var. "Ben çıkıyordum, o yüzden eğer yapabilirsen..." *Beynime bir kurşun sık ve kalbime bir kazık sapla. Harika olur.* "Çekil."

"Bir saniye." Başını tekrar geriye eğip, telefonunu Bitsy'nin traktörünün tekerlek yuvasına koyduktan sonra ellerini saçlarının arasına geçirdi. Kendini inleyecek kadar sertçe saçlarını çekiştirdi, stres vücudunda sıcak bir motordan çıkan dumanlar kadar belirgin bir şekilde yayılıyordu. "Aklımı kaçırmadan önce biraz zamana ihtiyacım var ve bunu bu kulübenin dışında yaparsam, oğlumun görmesinden ve soru sormasından korkuyorum." Derin bir nefes alır, ciğerlerini doldurur ve

göğsünü yukarı doğru itti. Sonra tekrar nefes verdi ve ellerini indirdi. "Ona yalan söylediğimi anlıyor, ama yetişkinlerin stresini onun omuzlarına yüklemek de doğru değil. Onu kendinden korumak için, onun göremediği bir yerde kendimi bırakmam gerekiyor."

"Neden endişelisin?" Biraz daha yaklaşp ellerimi ceplerime sokuyorum. İşleri daha da kötüleştirmeden önce kendime hakim olmaya çalışıyorum. "Bana verebilirsin belki. Artık çocuk değilim."

Karanlık tavana bakarak gülümser ve başını bir yandan diğer yana sallar. "İşle ilgili şeyler. Aslında önemli değil. Sadece can sıkıcı."

"Bana anlatabilirsin." Bir adım daha yaklaşıyorum, çünkü ciğerlerime hindistan cevizi kokusunu çekmek istiyorum. "Can sıkıcı şeyler bile bize yük olabilir. Anlatırsan, kendini daha iyi hissedebilirsin. Sonra içeri girip çocuğunla tatlı yiyebilirsin, o da senin üzgün olduğunu düşünerek endişelenmek zorunda kalmaz."

Kapıya yaslanıp, mükemmel mavi gözleriyle beni uzun uzun süzdü. Bana güvenmeli mi, güvenmemeli mi? Sevgili olmadan önce arkadaş olduğumuzu hatırlamalı mı?

"Kitabımı ajansıma göndererek hata yaptığımı düşünüyorum. Ya da ajansımın kitabımı yayınevlerine göndermesine izin vererek," omzunu hafifçe kaldırarak düzeltir. "Her neyse. Paylaşmakla hata ettim."

"Neden?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ama sadece dönüp sırtımı da kapıya dayayabilmek için. Böylece onu görmek zorunda kalmam.

Kim bilir, görmek istiyorum. Ama ikimiz için de iyi olmadığını bilecek kadar erkekliğim var. "Yazarlar bunu yapmaz mı? Okurların okuyabilmesi için paylaşırlar, değil mi?"

"*Bu* kitabı paylaşmamalıydım." Dönerek kulağını pürüzlü ahşap kapıya dayadı. "Yazdıklarım benim için son derece kişisel ve hikayeyi sevmeme ve yazdıklarımın arkasında durmama rağmen, Elyte'den teklif aldığımdan beri, dünyanın geri kalanının bunu okumasını istemeye hazır olmadığımı fark ettim."

"Elyte bir yayınevi mi?"

"Mm." Elini kaldırıp küçük parmağının tırnağını ısırır. "Sürekli sözleşmelerini bana zorluyorlar ve tekliflerini iki kez artırdılar. Sanırım beni zorluyorlar, ki bu,

hastalıklı bir şekilde, onların bunu daha çok istemesine neden oldu. Helen'e el yazmasını geri çekmesini ve tüm bunları ortadan kaldırmasını söyledim."

"Yapmayacak mı?"

"Beni koruduğunu düşünüyor. Taşınma, Colin ve..." Tereddüt ettikten sonra ekledi, "olan biten her şey yüzünden, benim net düşünemediğimi düşünüyor. Bu yüzden, ona söylediğim gibi geri çekmek yerine, yeniden düşünmem için başımın etini yiyor. Geri çekildiğimde pişman olacağıma ikna olmuş."

"Pişman olacak mısın?" Siktir et, ben de başımı çevirip onun güzel gözlerine bakıyorum. "Pişman olacağını düşünüyor musun?"

"Hayır. İstersem daha sonra fikrimi değiştirebilirim. Elyte çılgına dönüp sektördeki diğer tüm editörlere hakkımda kötü konuşsa bile, kitabımı kendim yayınlatabilirim. Manuskripti geri çekersem kötü bir şey olmaz, ama çekmezsem oldukça kötü şeyler olabilir."

Saçlarını yanağından çekip kulağının arkasına koymak istiyorum. Ama yapmıyorum. Yapmayacağım. "O zaman geri çekmelisin. Yerleşip, annenle olan sorunların çözüldüğünde durumu yeniden değerlendir. Sadece söyle, ajansın seni dinlemek zorunda. O senin için çalışıyor."

"Biliyorum. Ve hepsini yaptım."

"Ama o seni aramaya devam ediyor," diye tahmin ediyorum. "Satışı gerçekleştirmesi için seni sıkıştırıyor."

"Bir talk şova çıkmam için ısrar ediyor." Alaycı bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasına çekip, tatlı, dolgun dudağını emiyor. "Kitabım yazın plajda okunacak eğlenceli bir kitap değil. Bundan daha ciddi bir kitap. Bu..." Gözlerime bakar. "Kahvaltıda tartışılacak bir şey değil. Onun ve Elyte'nin dedikodulu sabah programlarını içeren bir basın turu yapmamızda ısrar etmeleri, bu kitap için yanlış insanlar olduklarını kanıtlıyor ve dürüst olmak gerekirse, Helen'in benim için doğru menajer olup olmadığını sorgulamama neden oluyor."

"O zaman karar verilmiş sayılır." Ellerim dokunmak için can atıyor. Avuç içlerim heyecandan karıncalanıyor. Bu yüzden ellerimi cebime sokup ikimizi de *ek* bir kalp kırıklığından kurtarıyorum. "Onu kov ve kitabını geri al. Seni dinlemiyorsa, senin için doğru kişi değildir."

Yumuşak bir kahkaha atıyor, tatlı nefesi çenemi gıdıklıyor ve dilimin üzerinde uçuyor.

Buna karşılık dudaklarım daha da yukarı kıvrılır. "Ne bu kadar komik?"

"Sen." Dönüp omzuna yaslanır, yanağını kapıya dayar ve güvenli olmaktan çok uzak bir mesafede, sulu vücudunu bana tamamen yaklaştırır. "Sen beni hiç dinlemezsin. Eskiden de öyleydi. Her zaman kendi iyiliğin için fazla otoriterdin."

"Sadece senin yanıldığını bildiğim zaman dinlemedim." *Tanrım, kurtar beni.* Ellerimi ceplerimden çıkararak ona dönüyorum. "Dışarısoğuk olmayacağı için paltoya ihtiyacın olmadığını söyledin. Ama ben yine de sana bir tane giymeni zorlardım. On seferin dokuzunda hava yeterince soğuk olurdu."

Karanlıkta, kirişlerdeki pencerelerden sızan ışık parçacıkları dışında, dans eden gözlerini görebiliyorum.

"Aç olmadığını söyledin," diye alay ediyorum, "ya da o gün yanına bir şeyler almana gerek olmadığını. Senin vücudunu senden daha iyi tanıyordum. Sen *her zaman* açdın."

"Ve her zaman benim için bir şeyler hazırlardın, elinde çok az şey olmasına rağmen."

Bu sevgidir, Lana. Benim için bir onurdu.

"Güneş kremi gerekmediğini düşünüyordun, ama sonra..."

"Evet, evet." Beni eliyle uzaklaştırıyor, parmak uçları göğsümü okşuyor. Dokunuşu kalbimi karmakarışık bir hale getiriyor. "Anladım. Otoriterdin, ama ara sıra haklı olabilirdin."

"Arada sırada," diye homurdanıyorum. Kahretsin, eteğinin bol kumaşı parmaklarımı gıdıklıyor. Nedenini bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum. Sadece parmaklarımla kumaşı çimdiklediğimi ve onun fark etmemesini umduğumu biliyorum. "Neredeyse her zaman," diye alay ediyorum. "Bazen, benim boşluğu doldurmak zorunda kalmam için kasten kötü seçimler yaptığını hissettim. Sanki sana bakmamdan zevk alıyormuşsun gibi."

Gözleri onaylayarak parladığında, ne kadar haklı olduğumu anlıyorum. Annesi onu bok gibi hissettirmekten başka bir şey yapmayan bir evden gelmişti.

O sadece ilgi görmek isteyen bir kızdı. Psikolojik olarak, bu kadar basit.

Ve açıkça söylemek gerekirse, ben de karşılığında aynısını istiyordum.

"Tam da ihtiyacımız olan kişiler miydik?" Sesi hüzünlü bir iç çekişle çıkıyor. Nefes nefese ve tatlı. "Bu kadar farklı evlerden ve çok farklı dünyalardan gelmemiz imkansız gibi görünüyor, ama tüm bu gürültünün altında, biz sadece birbirimizin verebileceği şeye ihtiyaç duyan iki ruhtuk. Sık sık merak ediyorum... Hiç tanışmasaydık, ergenlik dönemini atlatabilir miydik?"

"Ben hayatta kalırdım. Chris için." Parmaklarımın arasında eteğinin yumuşak kumaşını yuvarlıyorum ve onu eve götürmek için bir yol bulmayı diliyorum, ama bu tuhaf kaçmasın. "Sen olmasaydın hapishaneden uzak kalabilir miydim, emin değilim."

Dolgun dudakları baştan çıkarıcı bir yay şeklinde kıvrıldı. "Evet. O zamanlar sık sık öfkeni kontrol edemiyordun."

"O zamanlar mı?" Parmağımın kenarıyla onun ipeksi uyluğunu okşuyorum. Tanrım, yemin ederim ki bunu yapmak istememiştim. Ama o kaçmıyor ve ben de, tüm mekan yanıp kül olsa bile, kendimi durdurabileceğimden emin değilim. "Bazıları *hala* öfkeli olduğumu söylerdi. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Hiçbir şey söylemeyecektim." Kalbi, aramızdaki havada ağır ve düzenli bir ritim yaratıyor. Hızlı değil. Yavaş da değil. Sadece sabit. Rahatlatıcı. "Sen olmasaydın hayatta kalamazdım. Saçma sapan dramatik görünme riskini göze alarak söylüyorum, *onun* sesi duyduğum tek ses olsaydı o yılları atlatamazdım. Ne kadar utanç vericiydin. Ne kadar uçarı ve aptaldım. Hiçbir zaman doğru giyinmedim, doğru yürümedim. Notlarım asla yeterince iyi değildi."

"Her dersten A aldın. Her zaman."

Gözlerimin içine bakar, sözlerimin gerçeği aramızda nazikçe süzülür.

"Çok fazla zarar verdi." Diye iç geçirir. "Peki ne için? Beni daha fazla eleştirirse daha iyi olacağımı mı düşünüyordu? Zaten yaptığımdan daha fazla çabalayabileceğimi mi düşünüyordu?" Gözlerini indirir, başını bir yandan diğer yana eğirir. "Kötüydü. Sanki benim acımdan besleniyordu ve bugüne kadar bile bunu kabul etmiyor. Yaptıklarında bir hata görmüyor. Hiç kabul etmeyeceğini de sanmıyorum. Ama sonra sen geldin..." Gözlerini tekrar kaldırıyor, burnunda bir kırılganlık ve dudaklarında tatlı bir kıvrım belirliyor.

"Senin nezaketin, onun zehrine karşı panzehir oldu. Senin sevgin ve hiç sarsılmayan sevgin, benim hayatımı kurtardı."

"Lana..."

"Sen olmasaydın, annemin sevgi örneğinin normal olduğunu düşünürdüm. Ve eğer kaderimin acımasız bir cilvesiyle hayatta kalsaydım, o zaman Tanrım, belki de çocuğuma böyle bir sevgi gösterirdim. Annemin bana konuştuğu gibi Franklin'e konuştuğum bir dünya hayal edebiliyor musun? O acımasızlık. O kindarlık."

Cesurca — ya da belki aptalca — elini göğsüme koyuyor ve gömleğimin altında, böyle bir şeyin ne kadar aptalca ve kalıcı olacağını bilmeden önce derime mürekkeple yazdığı yeri okşuyor. "Korkunç bir evden geldin. Sevgiyi yüzlerine vursa bile tanımayacak ebeveynlerden. Ama benim asla tam olarak anlayamayacağım nedenlerden dolayı, beni sevdin. Hayatımı kurtardın."

Kalbim atlıyor, ama filmlerde anlatıldığı gibi değil. Hoş bir duygu değil.

"Karanlıkta o ışık olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım."

"Bugün içki içtin mi?" Parmaklarımı uyluklarının yan tarafına kaydırıyorum

ve diğer elimle yanağını okşadım. "Akşam yemeğinde tekila mı içtin?"

Kıkırdar. "Hayır. Ama içseydim keşke diye düşünmeye başladım. Korkmamı azaltmak için birazcık."

"Neden korkuyorsun?" Alnımı alnına dayadım. Çok yakındık. Lanet olasıca çok yakındık. "Benden mi?"

Tek ve hızlı bir baş sallaması kalbimi parçaladı. *Benden mi korkuyor?* Ruhumda ve eylemlerimle, onun hayatı için kendi hayatımı feda edeceğimi kanıtladığımı sanıyordum.

On yedi yaşındayken onun için kurşun yerdim. Hızla giden bir arabayı durdururdum. Lanet olası bir treni raydan çıkarırdım. Onu güvende tutmak için gerekirse, tereddüt etmeden herhangi bir adamı yok eder, hayatımın geri kalanını parmaklıklar arkasında geçirirdim. Ve şimdi bile, bunu itiraf etmenin benim için sağlıklı olup olmadığından emin olmasam da, yine aynı şeyi yapardım.

O güvende ve mutlu değilse, benim varlığımın bir anlamı yok.

Bu yüzden tüm bunlar çok acı veriyor.

"İşleri daha da kötüleştirmekten korkuyorum," diye fısıldıyor, biraz daha yaklaşıp bunun tesadüf olmadığını belli ediyor. "Seni daha fazla incitmekten korkuyorum. On yıl geçtiği halde *hala* bu kadar kızgın olman kalbimi kırıyor, çünkü yeniden aşkı bulamadığın bir dünya düşünmek beni çok korkutuyor. En büyük ruh, şimdiye kadar yaşamış en büyük adamın, kendisine yük olan ebeveynlerinden ve içine atıldığı hayattan kaçtığı, ama onun vereceği en güzel aşk yıllarını hak etmeyen aptal **b i r** kız tarafından kırıldığı bir dünya."

Gözleri gölgelerin içinde parıldarken, yeni gözyaşları kirpiklerine konuyor.

"Bu kadar acı ve acımasız bir başlangıçla mücadele etmiş olman ve şimdi *benim* korkunç seçimlerim yüzünden hak ettiğin mutluluğu yaşayamaman adil değil."

"Benim neyi hak ettiğimi sen belirleyeceğini sanıyorsun." Başparmağının ucuyla dolgun alt dudağını okşuyorum, dilinin dokunuşuyla ödüllendirilene kadar. "Kare çiviye yuvarlak deliğe sokmaya çalışıyorsun, Lana. Sürekli doğru olanla, uygun olanla mücadele ediyorsun..."

"Biz..."

"Oysa ben başından beri sadece *seni* istedim." Onu ayak parmaklarının ucuna çekip dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyorum.

O iç çekiyor, nefesi ciğerlerimin dibine kadar ulaşıyor ve sonra bana karşılık veriyor, bir daha asla ruhumu geri alamayacağımı garanti ediyor, dilimi emiyor ve beni yakınında tutmak için kollarını omuzlarıma doluyor.

Geçen seferki gibi değil, o zaman tekila, yüksek sesli müzik ve gölgelerin içindeki güvenlik hormonlarımızı yönetiyordu. Bu daha tatlı. Daha yumuşak. Gözyaşları dillerimizde karışıyor ve ağladığı için nefesi kesik kesik.

Ellerimi uyluklarının etrafına kaydırıyorum, vücutlarımız arasındaki en ufak boşluğu bile ortadan kaldırmak için onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Ama o daha fazlasını istiyor, bunun yerine kollarıma atlıyor ve tümünü tutmam için bana güveniyor.

Normalde dönüp onu kapıya yapıştırırdım. Bu bizim için nefes almak kadar doğal bir şey. Tartışmak kadar. Yaşamak kadar. Ama bunun yerine dizlerimi büküyorum ve

yere çöktüğümde onaylayan bir inilti duyuyorum.

Pürüzlü ahşap gömleğime takılıyor, iplikleri çekiyor ve akşam sessizliğinde çıtırdamaya başlıyor, ama kumaş beni kıymıklardan kurtarıyor ve dudakları dudaklarımın üzerindeyken hiçbir şey umurumda olmuyor. Derim kemiklerimden kopsa bile umurumda olmazdı. Kemiklerim lanet olası bir odun öğütücüsüne atılsa bile umurumda olmazdı. Bütün dünya yanıyor olsa bile umurumda olmazdı. Onu kucağıma oturtup parmakları kot pantolonumun kopçasına uzandığında umurumda olmazdı.

Alana Page ve ben sevişmede iyiyiz.

On yıl önce genç olabilirdik, *muhtemelen yaptığımız kadar pratik yapmak için çok genç*, ama lanet olsun, birbirimizi nasıl parçalayacağımızı çok iyi biliyoruz.

Ama bu sevişmek değil. Bu aşk yapmak olacak.

Ve lanet olsun, bunu da seviyorum.

"Sözleri söyle." Omzundan askısını çekip, tüyleri diken diken olana kadar narin teninde parmaklarımı gezdiriyorum.

O, zevkle mırıldanarak benim kot pantolonumdan sikimi çıkarır ve onu ateşli deliğine dikkatlice hizalar. Sonra aşağı kayarak beni içine alır ve inleyerek başını geriye atar.

Nefesi kesik kesikleşir.

Çaresizce.

Ama lanet olsun, tahtının üzerinde otururken o kadar güzel ki.

"Hey?" Avucumu boğazına doladım ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdim. Sönük ışıktaki bile çok maviydi. Aramızdaki acıya rağmen çok parlaktı. "Bana yalan söyle, Lana. Sözleri söyle."

"Seni seviyorum." Yavaş, şehvetli hareketlerle sikimi sürer ve kanımda bir cehennem ateşini yakar, ve ben onun göğüslerini üstünden kurtarıp, taş gibi meme uçlarını dudaklarımın arasına aldığımında, inler. "Tanrım, Tommy. Seni seviyorum."

YİRMİ BİRİNCİ TUR

ALANA

"*Onunla yattın mı?*" Fox'un sesi bana bir saldırı gibi çarptı, sözleri dükkânda oğlumun duyabileceği şekilde değil, kulaklıklarımı parçaladı.

"Alana! Eski sevgilinle yattın mı?"

"Evet." *Kızgın mıyım? Üzgün müyüm? Mutlu muyum?* Tanrım, bilmiyorum. Ama yanaklarım sıcak bir kızarıklıkla doluyor. "Birkaç kereden fazla."

"Alana!" New York'un kalabalık sokaklarında yürürken, gülerek ve diğer insanları atlatarak işine doğru ilerliyor. "Bu, yaklaşmayacağına yemin ettiğin adam."

"Evet."

"Hades'ten daha öfkeli olduğunu söylediğin ve, alıntı yapıyorum, '*ona yaptıklarım için muhtemelen beni öldürmek isteyecek*' dediğin adam mı?"

Kitapları rafa dizip, daha parlak ve çekici kapakları dışa bakacak şekilde yerleştiriyorum. "Mmhm. Öyle dedim."

"Birkaç kereden fazla mı?" diye boğuk bir sesle sordu. "Sen bir sürtüksün! Uzak durmayacağını biliyordun."

"Denedim." Sırtımı korumak için dizlerimin üzerine çöküp alt raflardaki kitapları düzenliyorum. "Yemin ederim Fox. Çok uğraştım. Ama burası küçük bir kasaba ve o sadece... o..."

"Devasa bir eşek penisi mi var? Ruhunu yakıp kavuran gözleri. Benim bile öpmek istediğim dudakları, bilirsin, sadece denemek için."

Göğsümden düşük, uyarıcı bir hırıltı yükselir.

"Çok sahiplensin," diye alay ediyor. "Sanki dergileri görmemişim gibi davranıyorsun. O, seksin vücut bulmuş hali ve karanlık, tehlikeli bir çekiciliği var. İşi, para için diğer adamları dövme, ki bu günümüz toplumunda biraz vahşi bir şey, ama aynı zamanda Neandertal hormonlarını harekete geçiriyor, anlarsın ya? O küçük kasabada kalıp seni bekledi. Brezilya'da çok yetenekli dövüşçüler var, oraya gidebilirdi. Ya da Tayland'a. Hatta Vegas'a bile, çünkü zaten unvan maçları için oraya gidiyor."

"Bana yardımcı olmuyorsun."

"Herhangi bir yere gidebilirdi! Ve bunu yapacak kadar zengin olduğunu biliyorsun. Ailesi çöp gibi, bunu sen de söyledin, yani onu o kasabada tutan bir şey yoktu. Ama yine de kaldı." Hüzünlü bir nefes alır. "O, yerinden kıpırdamayan bir adam."

"Kardeşi burada. Ve arkadaşları."

"Oh, lütfen. Kitabını okumamışım gibi davranma. Kardeşi onun en iyi arkadaşı ve onu her yere takip eder. Lise arkadaşlarının yarısı çoktan şehre gitti, gitmeyenler de gidebilir. Ona söyledin mi?"

Her zaman olduğu gibi, biri bana bu soruyu sorduğunda midem düğümlenir. Ama cevabım aynı kalır. On sekiz ya da yirmi sekiz, kararım değişmez. "Hayır."

"Ve

söylemeyecek

misin?" "Hayır."

"Çünkü yaparsan, o adamı fena halde dövecek ve sonunda hapse girecek diye mi düşünüyorsun?"

"Evet." Çömeli, şimdiye kadar yaptığım işi inceliyorum. Yeniden düzenlediğim raflar, raflar ve raflar. İstiflediğim kitaplar. Temizlediğim tozlar ve derinlemesine temizlediğim kanepeler. Halkın gelip kahve yapıp kitap okumaya başlaması için neredeyse hazırız. "Ona söyleyemem Fox. Bununla başa çıkamaz."

"Yani ona yalan söylemeyi tercih ediyorsun. Ama aynı zamanda bazen onunla yatıyorsun." "Ona yalan söylemiyorum!" Ayağa kalkıp tozu silkeliyorum.

bacaklarım. "Ona söylememe konusunda bir sınır belirledim. Bundan memnun değil, ama sanırım bunu kabul etmeye başlıyor."

"Açıkçası, 'beni öldürecek' durumundan 'haftada üç ila beş gün beni orgazma ulaştırıyor' durumuna geçtin."

Gözlerimi devirip dükkânın önüne dönerek bir sonraki kitap yığınımı almaya gittim. "Sen kaba ve saygısızsın, üstelik toplamda sadece dört kez oldu. Hepsini aynı hafta içinde bile yapmadın."

Franky bilgisayardan başını kaldırır. "Dört kez ne demek?"

Fox kıkırdar. "Opsie! Kendini bu durumdan kurtar bakalım, fahişe."

"Fox bu hafta dört kez aradı ve beni rahatsız etti." Tezgahın üzerine eğilip kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum, onun hesap tablosuna ve sayılarla dolu hücrelere gizlice bakıyorum. Barkodlar. Açıklamalar. Yazar isimleri. Yayınevleri. Çok fazla bilgi var ve hepsi de düzeni seven dokuz yaşındaki bir çocuk yüzünden. "Fox selam söylüyor tatlım. Bizi özlemiş."

"Ben de seni özledim, Fox teyze." Monoton bir sesle konuşur, hattın diğer ucundaki kadına pek ilgi göstermez. Ama en azından sözlerini anlar. Bu da başlı başına bir lütuf. "Şimdi tüm o kitapları alabilirsin..." Romantik romanlarla dolu bir arabayı işaret eder. "Onları on birinci rafa koy. Alfabetik sırayla dizildiğinden emin ol."

"Evet, anne." Fox alaycı bir şekilde, "Onun sistemini bozma," der. "Kapa çeneni."

Franky'nin kaşları alnında yukarı doğru kalkınca, ona bunun kendisi için değil, kız kardeşi için olduğunu belirtmek için kulaklarımı işaret ettim. Sonra dönüp bir sonraki yükümü on birinci rafa doğru taşıdım. "Sen tam bir baş belasısın Fox. Kendi çocuğumla başımı belaya sokuyordun az kalsın."

"Kırk yaşındaki bir adamı yetiştirmek nasıl bir duygu? Söyle bakalım." O nefesini tutar ve sıçrar, bir kurye bisikletinin çınlayan zili kuyrukta yankılanır. "Herkes gibi yolda sür, ahmak! Çekil yolumdan!"

"Plainview'a gelmelisin." On birinci rafı buldum ve oğlumun istediği sırayla dizdiği kitapları aradım. "*Her yere* arabayla gitmek on dakikadan fazla sürmüyor."

"Ayakkabılarımı tavuk pisliği ile kirletme riskini göze alayım mı?" Alaycı bir şekilde sorar. "Hayır, teşekkürler."

Ben şehir kızıyım, Alana Bette. Beni tanıyorsun."

"New York seni strese sokuyor. Yoğun, kalabalık ve kokulu." "Ve her zaman yemek yiyebileceğin bir yer var," diye karşılık verir. "Asla sessizleşir. Asla karanlık olmaz. Çokkültürlülük güzeldir. Eminim

Plainview halkının hepsinin aynı ten rengine sahip olduğuna eminim." "Demek istediğim..."

"Aynen öyle. Bu da demek oluyor ki, muhtemelen tek bir sıkıcı yemek tadı var ve başka bir şey denemeye hiç niyetleri yok. New York müzik, koku, renk ve hayatla dolu bir kaynayan kazan. Herkes dost canlısı. Biliyorum, küçük kasabaların daha dost canlısı olması gerektiği için bu garip geliyor."

"Böyle yerleri romantikleştirirler," diye itiraf ediyorum. "Sanki herkes herkesi tanıyormuş gibi, yani hepsi arkadaşmış gibi. Ama gerçekte kimse *kimseyi* sevmez ve herkes dedikodu yapmayı sever."

"Aynen! Öyleyse neden oraya gireyim ki? Orada benim için hiçbir şey yok."

Ah.

Kalbim derin bir acı ile çarpıyor, keder gülümsememi çalıyor ve beni çocukluğuma geri götürüyor. *Yeterince iyi değilim. Yeterince önemli değilim. Yeterince değerli değilim.*

En iyi arkadaşım için bile değil.

"Franky birkaç gün sonra okula başlayacak ve ben dükkân için bir teklif yaptım." Moralim bozuk bir şekilde, yığının üstündeki kitapları alıp raflara yerleştirmeye başlıyorum. "Annemin sağlığı kötüleşiyor ve ben sadece... Hayatımız şu anda burada, Fox. Buradan ayrılamayız. Belki şu anda burası berbat bir kasaba, ama bunun nedeni burada aynı yaşlı insanların yaşaması. Aynı aileler. Aynı yaşlılar. İşletmeler aynı kişiler tarafından yönetiliyor, belediye meclisinde aynı yüzler var ve gelenekler son yüz yıldır değişmedi. Bir şey değişmedikçe hiçbir şey değişemez."

"Bu yüzden bu tür yerlere geri kalmış diyorlar. Yani, hiçbir şey ilerlemiyor."

"Doğru. Ama yaşlılar eninde sonunda ölecek."

Boğuk bir kahkaha attı. "Vahşi!"

"Onların çocukları vardı, onların da çocukları vardı, onların da çocukları var. Ve benim deneyimlerime göre, okula birlikte gittiğim birçok insan artık aynı eski saçmalıklara daha az tolerans gösteriyor. Bazıları bundan kaçmak için taşıyor. Diğerleri ise kalıp kendi işlerini kuruyor. Yerel çocuk doktoru artık 87 yaşında değil ve

stafilokok enfeksiyonunu kirle ovmanın onu iyileştireceği fikrine inanmıyor."

Kız burun kıvırdı. "Plainview'un evrimini hızlandırmak için iyi bir yol gibi görünüyor."

"Annem gibi insanlar, tüm dünyaya bu kasabanın skandalsız ve tamamen *düzgün bir yer* olduğuna inandırmak isterler. Ama yeni çocuk doktoru – ki o aynı zamanda onkolog, ortopedist, aşı uzmanı ve bu kasabadaki tek doktor olduğu için diğer tüm uzmanlık alanlarında da uzman – ben onunla aynı okula gittim ve mezuniyet balomuzun olduğu gece, kendi babası tarafından Main Street'te çıplak koşarken yakalandı."

Gülüyor. "Eğlenceli birine benziyor."

"Evet..." Anılar, kumlu bir sahile vuran dalgalar gibi üzerime geliyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. Yaklaşıyor. "Onu tanıyorsun, Fox. Kitabı okudun, hatırladın mı?"

Kahkahası boğuk bir sesle kesildi. Nefesi kesik kesik. "Onu mu? Tommy'nin kefaletini ödemek zorunda kaldığı adam mı?"

"Mmhm." Dizlerimin üzerine çöküp kitapları dikkatlice alt raflara yerleştiriyorum. "Sadece söylüyorum, evet, Plainview berbat bir yer. Ama *her zaman* berbat olmayabilir. Ve eğer ziyaret edersen, tavuk pisliği olmayan bir evde kalabilirsin. Belki." Kıkırdayarak gülüyorum. "Etrafa sormam gerek. Ama eminim bir yer bulurum."

"Düşüneceğim." Yaya geçidinin tik-tik-tik sesi kulaklıklarımda çınılıyor, ama New York'ta insanlar buna pek dikkat etmiyor. "Demek eski sevgilinle ara sıra yatıyorsun. Ona büyük sırrını söylemedin. Ve, Helen?"

"Hala bana annelik yapmaya çalışıyor. Bir gün pişman olacağım aceleci iş kararları aldığımı söylüyor. Ama ona kitabı geri çekmesini söyledim. Resmi olarak." Tatlı romantizmden uzaklaşıp, sayfalarında yazan içeriği tam olarak yansıtan kapakları olan daha karanlık, daha sert hikayelere geçiyorum. "Elyte'nin teklifini resmi olarak reddettim ve Helen'e kitabın artık satışta olmadığını söylemesini söyledim. Hikaye ortaya çıkarsa Tommy mahvolur. Bu onu ve Chris'i mahveder ve onların incinmesine neden olmak istemiyorum." *Dahası*. "Özellikle kitlenin okumasını ve parçalamasını istemiyorum."

"Bu kadar mı? Yayınlanma hayallerini çöpe mi atıyorsun?"

"Çöpe atmıyorum. Sadece askıya alıyorum. Önümüzdeki birkaç yıl burada hayatım çok yoğun geçecek, Franky'yi ilkokuldan ortaokula, sonra da ortaokuldan liseye geçireceğim. Dükkanı satın alıp özel bir yere dönüştürmeyi planlıyorum. Tommy ile aramızdaki ilişkiler..."

"Ateşli mi?"

Gözlerimi devirdim. "Kurtarılabılır, belki. Romantik olarak değil." O alaycı bir şekilde güldü.

"Yani, öyle. Şimdilik. Ama sonuçta, yapabileceğim en iyi şey onun iyileşmesine izin vermek. Başka birini bulmasına izin vermek. Yaptığımız şey eğlenceli, ama onun için son nokta değil. Olamaz."

"Ona bunu söyledin mi?"

"Her seferinde." Yanaklarım kızarır, karnım karıncalanır. Bu yüzden, burada tek başıma olmama rağmen gözlerimi kaçırırım. Franky hariç tabii. "O şeyi yaparız. Sonra ona bir daha yapmayacağımı söylerim. O da gülerek bir dahaki sefere kadar der."

"Ve sonra bir sonraki sefer gelir," diye alay eder. "Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki, ta ki sonunda başını kaldırıp aylardır birlikte olduğunuzu fark edene kadar. Ya da yıllardır. Ve belki de zaten birlikte yaşıyorsunuzdur. İşte o zaman geriye dönüp baktığında, zaten bir çift olduğunuzu fark edersiniz, Alana."

"Buna izin vermeyeceğim." Kapının üzerindeki dükkan zili çaldığında sessizleşiyorum, sonra *onun* sesini duyunca yutkunuyorum. Onun varlığını hissediyorum. Ellerimi yere bastırıyorum, sanki onun ayak seslerinin titreşimini hissetmeyi bekliyormuşum gibi. "Gerçeği öğrendiğinde beni istemeyecektir," diye fısıldıyorum. "Onu kandırmayacağım, ona söylemeyeceğim de. Bu çok zalimce olur."

"Yani, hiçbir şey söylemeyecek ve hayatının geri kalanını bilmeden geçireceksin?"

"Evet." Yavaşça ayağa kalkıp rafların aralıklarından bakınca, onu Franky'nin masasına yaslanmış, dirseklerini tezgaha dayamış ve yüzünü geniş, şakacı bir gülümseme kaplamış halde buluyorum.

"Gitmem gerek, Fox. Ama sonra konuşuruz." Rafımdan uzaklaşıyorum, ama Tommy'nin ateşli gözleri bana doğru dönünce duruyorum. Aç gözleri. Alaycı bakışları. O,

sadece bir bakışla beni soyup, ruhumun içini görüp, sırrımı ortaya çıkarır.

Sanırım bu yüzden bu kadar sinirli. Çünkü son sırrımı ortaya çıkaramıyorum.

"Sonra konuşuruz, Fox." Kulağımın yanına dokunup aramayı sonlandırıyorum, sonra kulaklıklarımı çıkarıp avucumda tutuyorum. Kahretsin, gözlerim onun kaslı bacaklarına kayıyor ve dudaklarım kız gibi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sanki yeniden bir ergen olmuştum ve o da büyük, kötü Tommy Watkins, yemekhanede bana meydan okuyor.

"Selam." Ellerini ceplerine sokar ve beni baştan aşağı süzer. "Çok çalışmışsın gibi görünüyorsun."

"Çalışıyoruz," diye cevaplar Franky. "Birkaç gün sonra dükkânı yeniden açıyoruz. Annem, tüm kitapları istifledikten sonra gazeteye ilan verecek ve indirim yapıp buzdolabını kekler ve diğer şeylerle dolduracağız."

"Başarılı olmayı planlamışsınız gibi görünüyor." Başını yana eğdi. "Franky, ziyaretçi kabul ederseniz, daha sonra sizin evinizde bir satranç maçı daha oynamayı kabul etti."

"Şey..."

"Ben biftek getirebilirim. Sen salata yapabilirsin. Chris de gelebilir ve kimin daha iyi satranç oynadığını görebiliriz."

"Benim," diye araya girer Franky kuru bir şekilde. "Ben en iyisiyim. Geçen gün Chris'i yendim bile."

Tommy sırtarak başparmağını oğluma doğru uzatır. "Dövüşte kibirli davranmak, ya rakibini yere sermek ya da kendin yere serilmek anlamına gelir. Her halükarda, bu tür bir meydan okumadan geri adım atamayacağımı biliyorsun."

"Neden kendimi yeniden on altı yaşında hissediyorum ve sen benden evimde bir parti vermemi istiyorsun?" Kafamı sallayarak biraz daha yaklaşıyorum. "Annemin kulaklarımda çığlık attığını duyabiliyorum. Benim ne kadar değersiz ve cimri olduğumdan ve başkalarının çocuklarını beslemenin onun işi olmadığından bahsediyor."

"Benim evime gelebilirsin." Gülümsemesi genişledi. "Bu her zaman yedek plandı, değil mi? Ama artık ben bir yetişkinim ve babam sarhoş olarak eve geldiğinde ne yapacağı konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Sonsuza kadar annemle yaşayacağım," diyor Franky. "Yetişkin olduğumda bile. Okula gittiğim veya geleceğim için bir şeyler yaptığım sürece kalabileceğimi söyledi."

"Serseriler giremez," diyor Tommy sırtarak. "Buna katılıyorum."

"Bizi evine davet etmek ister misin?" *Neden bu kadar gerginim? Neden bu kadar endişeliyim? Neden bu kadar korkuyorum?* "Nerede yaşıyorsun?"

"*Ne zamandır* Plainview'desin, hala öğrenemedin mi?" diye tıslar. "Hiç çaba göstermiyormuşsun gibi, Lana."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Birkaç yıl önce Sanderson'ların evini satın aldım." "Edwin mi? Göl kenarındaki ev mi?"

"Mm." *O biliyor, biliyor...* Aklım on yıl öncesine, Edwin Sanderson'ın özel mülkü gölün en güzel yerlerine açılan kapı olduğu için sürekli gizlice geçtiğimiz çite geri dönüyor.

"Sözleşmeyi imzaladığınız gün size küfretti mi?" Kıkırdarak gülüyorum. "Senin ilgilendiğini fark edince, sadece her hafta sonu geçip gittiğin çiti tamir etmek için harcadığı parayı telafi etmek için, istediği fiyata biraz daha eklediğine eminim."

O burun kıvrır. "Bunu açıkça söylemedi, ama biz inceleme yaparken çürümüş banyo zemini hakkında *kesinlikle* hiçbir şey söylemedi. Taşındıktan üç ay sonra ayağımla onu parçaladım."

"Adil olan adildir."

Gözleri ateşle parladı. Anlayışla.

Tanrım, neden bizi inciten sözleri söylemeye devam ediyorum? *Aşkta ve savaşta her şey mubahtır.*

"Ne dersin?" Dudaklarını kıvrır ve uzun, güzel kirpiklerinin arasından beni inceler. "Verandada biftek pişirip sivrisineklerin bizi rahatsız etmediğini varsayabiliriz. Chris, Franky'yi görmek istiyor, ama ter kokan spor salonunun kokusu olmadan, ve seni özlediğini söylemeye utangaç." Bir süre durur. Sonra yutar, gülümsemesini indirir. "Senin de onun arkadaşı olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tommy..."

"Tamamen rahat bir akşam. Erken başlayalım ki Franky makul bir saatte eve gidebilsin ve gecesini mahvettiğimizi düşünmesin."

Franky onaylayarak başını salladı. "Saat sekize kadar annemle yalnız kalmak istiyorum."

"Gördün mü?" Yine, başparmağını kıvrarak. "Saat sekizde evde olmalıyım. O zaman neden saat beşte benim evime gelmiyorsun? Böylece birlikte vakit geçirmek için bolca vaktimiz olur."

Bu, onun hayatına devam etmesine izin vermiyor.

Bu, onun kalbini iyileştirmiyor ya da onu özgürleştirmiyor.

Bu, masanın yanında mutlu bir şekilde oturan devasa, korkunç fili görmezden gelerek mutlu bir aile oyunu oynamak.

"Lütfen?" Tommy ellerini birleştirir. "Sadece biftek, Lana. Ve satranç. Ve eski arkadaşını gerçekten çok görmek isteyen kardeşim."

"Peki." Derin bir nefes alıp gözlerimi yere indiriyorum. En azından bu turda o kazanıyor. "Beşte dükkânı kapatıp eve gidip salata yapacağız. Ondan sonra size geleceğiz."

"Dükkânı kapat ve hemen gel," diye karşı çıkıyor. "Salatayı ben hallederim, böylece zamanını boşa harcamazsın."

"O zaman ben biftek getireyim mi?"

Kafasını salladı. "Her şeyi ben hallederim. Seni her zaman besleyeceğim, Lana."

YİRMİ İKİNCİ TUR

TOMMY

"Biftek aldım. Patates salatası ve normal salata yaptım. Franky için soda aldım. Alana için de şarap." Mutfak lavabosundan masaya doğru büyük adımlarla yürüdüm. Sonra geri döndüm. Sonra tekrar dolaştım, çünkü gerginlik beni çileden çıkarıyordu. "Şarabı sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Ama şık bir seçim, değil mi? İnsanlar akşam yemeğinde şarap içerler. Tekila kötü seçimler içindir."

"Sadece bil diye söylüyorum, aptal gibi görünüyorsun." Chris tezgahın üzerine oturur, ayaklarını bileklerinden çaprazlar ve ellerinin arasında soğuk bir bira tutar. "Bir daha hatırlat bana; ona karşı nazik davranıp sırlarını öğrenip intikamını alacak mısın, yoksa ona aşık oldun ve o seni tekrar terk ederse hayatta kalamayacak mısın?"

"Kapa çeneni." Yemek odasının ortasında durup ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. Kafamı kaşıyıp saçlarımı çekiyorum. Sinirlenmekten başka bir şey hissedebilmek için ne olursa olsun. "O buradayken bu konulardan hiç bahsetme."

"Ne demek ne? İntikam mı?" Birayı yudumladı. "Aşk mı? Kendinden başka birine tam ve mutlak bağlılık mı?"

"Evet. O şeyler." Garaj yolumda lastiklerin çıkardığı ses, kalbimi deli gibi çarpmaya başlattı. Onun burada, onun için satın aldığım evde, aşık olduğumuz gölde olduğu gerçeği, nabzımı hızlandırdı ve ellerimi terletmeye başladı.

Ellerim terliyor!

"Siktir." Kağıt havlu alıp avuçlarımı sanki aptal gibi siliyorum, çöp kutusuna doğru büyük adımlarla yürüyüp kapağı açan pedala ayağımla basıyorum. "Onu görmek istiyorsun. Franky'yi seviyorsun. *Ben* de onu görmek istiyorum. Franky'yi seviyorum. Eskisi gibi olacak, ama artık Franky de aramızda."

"Ve o, şimdiye kadar tanıştığım en havalı küçük adam." "Aynen! Havalı. Akıllı. Çok koruyucu; bunun arkasında

Onun annesinin oğlu olduğu kesin, onun küstahlığı ve sadece bir bakışıyla beni yerime oturtma yeteneği var."

"Peki ya onun bir kocası olduğu gerçeği?"

"Bunu konuşmayız." Çöp kapağını açıp arka kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. Bu iyi oldu, çünkü ön kapı evin tam karşı tarafında, garaj yolundan, uzun bir günün sonunda oturduğumuz verandadan, satın aldığım manzaradan ve saklamak istediğim anılardan uzaktaydı.

"Kocası hakkında konuşmuyor muyuz?" Chris, gömleğimin terlemesini görmekten zevk almış gibi alaycı bir şekilde ayağa kalkar ve mutfağın karşısına geçerek omzumun yanında durur. "Plainview'da, başka biriyle evli olmasına rağmen kardeşimle yatmasının aslında yasadışı olduğundan eminim. Ollie'nin babasının buraya gelip onu zina yaptığı için hapse atmasını mı istiyorsun?"

"Bu zina değil." Onu geri itip, Alana ve Franky arabalarından inerken kapımın camından onları izliyorum. "Onlar ayrılır, o yüzden kapa çeneni."

"O evli." Alaycı bir şekilde, içinden ıslık çalarak. "Hiç zamanda bir aksaklık olduğunu hissettiğin oldu mu? Mesela, Ollie'nin yaşlandığını gördük. Ve Eliza'yı. Sen ve ben. Her şeyi gördük, bu yüzden sorun yok. Ama o on sekizinde kaçtı ve yirmi sekizde geri döndü. Sanki aradaki on yıl hiç olmamış gibi."

"Sus. Merdivenlerden geliyorlar."

"Ve tabii ki vardı. Çünkü o dönemde büyüdü, evlendi ve tüm o şeyler oldu. Mantıklı beynim bunu biliyor. Ama bazen, konsantre olmadıgımda unutuyorum. O zaman onu tekrar gördüğümde şaşıyorum."

"Evet. Şimdi sus." İfademi değiştirip dostça bir gülümseme takındım, sonra onlar kapıyı çalma fırsatı bulamadan kapıyı açtım ve önce Franky'ye, sonra koltuğunun altında taşıdığı küçük satranç tahtasına baktım. "Selam." Ellerimi belime koydum ve onun ela gözlerini bekledim.

Eğer o bir bebek olsaydı, onun seviyesine inip, onun üzerinde dikilmeyeceğim şekilde çömelirdim. Ama o bir bebek değil. Tamamen büyümüş de değil. Garip bir ara yaşta ve sanırım, çömelmeye çalışırsam ya da, Allah korusun, belimden eğilip kendimi ikiye katlarsam, spor salonunda ona öğrettiğim aynı yumrukla yüzüme vurur. "Kendi satranç tahtanı mı getirdin? Bizimkini denemek istersen bizde var."

"Benimkini seviyorum." Kirli gözlük camlarından beni inceliyor. "Benimki manyetize, bu yüzden taşlar kazara düşmüyor."

"Akıllıca. Geldiğin için teşekkürler."

"Önemli değil. Yemek yapmaya başladın mı?"

"Franklin," diye Alana fısıldayarak uyarıyor. "Kaba davranma."

"Izgara çoktan ısınmaya başladı," diyorum ona. "Hazır olduğumuz anda biftekleri atabiliriz. On dakika sonra da yemek zamanı. Aç mısın?"

O sadece omuz silkiyor, arkamdan bakıp kardeşime gülümsüyor.

Yani, beni sevmediğini falan düşünmüyorum. Ama lanet olsun, kesinlikle Chris'in arkadaşlığını tercih ediyor.

"Saat üçte atıştırmalık yedik," diye ekliyor Alana, Franky açık kapıdan içeri girerken. Süslemesiz parmaklarını sundressinin önünde birleştirip endişeyle kıpır kıpır ediyor. "Aç değiliz. Ama sen hazır olduğunda biz de hazırız."

"Güzel görünüyorsun." Geriye doğru adım atmak yerine öne doğru adım atarım ve kapıyı arkamdan kapatarak onu şaşırtırım. Sonra elini tutup yukarı kaldırıyorum.

O *büyük* bir değişiklik yaptı ve takıntılı beynim bunu fark etmeden duramadı. "Yüzüğünü çıkarmışsın."

"Oh..." Gergin bir şekilde dudağını ısırdı. "Evet. Colin'e geri postaladım."

"Geri istedi mi?" O cimri piç kurusu. Şimdi de boşanma sürecinde onu parça parça sömürecek. "Yüzükler

hediye değil mi? Geri verilmesi gerekmez."

"Ben istedim." Derin bir nefes alır, ciğerlerini doldurur ve göğsünü genişletir. Sonra tekrar nefes verirken gözlerini kaldırır ve bana tatlı bir gülümsemeyle karşılık verir. "Muhtemelen Colin'den nefret etmeye kararlısın. O senin hikayesindeki kötü adam."

"Elbette." Onu kendime yaklaştıırıp, elimi belinin arkasına kaydırıyorum. *Benim. Benim. Hepsi benim.* "O, benim evleneceğim kızı kapıp götürdü. Dürüst olmak gerekirse, bu bana biraz haksızlık gibi geldi."

Ona yaklaşıp dudaklarını dudaklarımla kapamaya niyetleniyorum, ama o geri çekiliyor ve yerine yanağını uzatıyor.

Ah.

"Colin kötü biri değil, Tommy." Elini uzatıp bileğimi tutar ve elimi vücudundan uzaklaştıırır. Onu durdurabilirim. Ben daha güçlüyüm. Ama hayatımızda beni bedenen ve ruhen kontrol edemediği tek bir an bile olmadı. "Aslında çok iyi biridir. Çok naziktir. Cömerttir. Tatlıdır."

"Sevdiğim kadını çalan adamı umursamadığım için beni affet. Eğer o kadar cömert olsaydı, evlilik yüzüklerinin geleneğini anlardı. Yani, bu yüzükler ayrılık durumunda kadınlar için bir güvenlik ağı olarak düşünölmüştür. Yüzüğü satıp, o parayla geçimini sağlayan gerekir."

"Kendimi geçindirmek için o paraya ihtiyacım yok ve yüzük onun annesine ve büyükannesine aitti. Onu geri göndermem doğru olan şey." Beni geçmeye çalışıyor. "İçeri girelim mi?"

"Otuz saniye daha." Onu geri çekip burnumu saçlarına gömüyorum, lavanta kokusunun en yoğun olduğu yere. "Franky'nin önünde sana dokunamam, o yüzden sadece..."

"Bana hiç dokunmamalısın." Yine elimden kayıp gidiyor, benim çaresizce istediğim şeyi benden alıyor. Koklamak. Tatmak. Ama en azından elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip gözlerime bakıyor. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Geçen sefer de öyle demiştin." Onun bileğine bir öpücük konduruyorum ve dudaklarıma çarpan şiddetli nabızı hissedince gülümsüyorum. "Hayır diyorsun, ama sonra *eveş* diyorsun. Sonra sadece arkadaş kalmamız gerektiğini söyleyerek geri adım atmaya çalışıyorsun ve..."

"Ve beni arkadaş olarak görmenin senin için en iyisi olacağını." Nazikçe elini elimden çekip, gözlerindeki acıma ile beni mahvediyor.

Öfkeyle başa çıkabilirim. Hiddet daha da iyidir. Gözyaşlarıyla başa çıkabilirim - çoğu zaman - ve kim bilir, ıslak ve muhtaç olduğunda istediği kişi olabilirim.

Ama acıma... Acıma, erkeklerin öldüğü yerdir.

"Bence önümüzdeki kısa süreyi birbirimizle geçinmeyi öğrenmek için kullanabiliriz," diye mırıldanır. "Aynı ortamda bulunup arkadaş olmak için."

"Aynı mekâdayız. Hatta iyi geçiniyoruz."

"Beni yıpratmaya çalışıyorsun." Elini göğsüme koyarak bir sonraki hamlemi tahmin ediyor. "Birlikte yaşamayı öğrenmeliyiz, ama birlikte olmamalıyız."

"Katılmıyorum."

"Senin mutluluğun için," diye inler. "İkimiz de bunun doğru şey olduğunu biliyoruz. Ve tabii ki, başlangıçta eğlenceli olmayacak. Kimse değişimi sevmez."

Oh, on yıl önce, hiçbir uyarıda bulunmadan ve fikrini değiştirme şansı vermeden kasabadan gizlice ayrılman gibi mi?

"Sonunda haklı olduğumu anlayacaksın. Zor kısmı atlatıp kalpler iyileştiğinde, başka biriyle tanıştığında... Daha iyi biriyle." Sesi, söylediği yalanlarla titriyor. Gerçekleştirmeye çalıştığı lanet olası zulümlerle. "Gerçekten denersen, iki ya da üç yıl sonra yine böyle akşam yemeği yiyebiliriz. Ben hala burada olacağım. Franky de. Ama sen iyileşmiş olacaksın ve kimi seçersen seç, kalbini kazanacak kadar şanslı olan kişi, belki o da burada olacak."

"İkimize de yalan söylüyorsun," diye homurdanıyorum. "Benim kolumda bu hayali sevgilim varken sen lanet olası bir barbeküye mi geleceksin? O güzel olacak. Belki sarışın bile olacak. Muhteşem göğüsleri ve bacakları olacak."

Gözleri acı bir nefretle parlıyor.

"Senin bunu sevdiğimi bildiğin için kucağıma oturacak." *Hatırla, Alana! Eskiden nasıl olduğunu hatırla.* "Artık hayatım için savaşıyor ve bir kadını durdurmaya çalışmıyorsam

Sürekli kaçıp duruyor, biliyorsun ben sandalye çekip onu yanımda tutmayı seviyorum. Bir elimde bira, diğer elimde onun bacağı.

"Aynen öyle." Sanki limon emiyormuş gibi. Dudakları öfkeyle bükülmüş, sesi kelimelerde kırılıyor. "Sen de görüyorsun. Denersen sahip olabileceğin geleceği."

"Senin bir beyzbol sopasıyla sarışın bir kaltağın kafasını parçaladığını görüyorum." Omzundan uzun bir saç tutamını kaydırıyorum ve derisinin altında yayılan tüylerim diken diken oluyor. "Tanıdığım Alana, bana baktığı için bile bir fahişeyi ezip geçerd. Sen tanıdığım en az talepkar insandın." Eğilip şampuanının kokusunu içime çektim. "Ne yediğimiz umurunda değildi. Nerede takıldığımız. Kiminle olduğumuz ya da ne yaptığımız. Ama lanet olsun Alana, *benden bir şey* istiyordun."

"Ve şimdi farklı bir şey talep ediyorum."

"Çok tatlıydın. Çok sakın. Çok *kolaydın*. Çünkü hiçbir zaman maddi bir şey beklemedin. Ama bebeğim, o kucağa oturmayı talep ettin. Elimin bacağına dokunmasını. Kesinlikle tam bir bağılılıktan başka hiçbir şeyle yetinmedin."

"Kafan karışık," diye inliyor. "Sen mutlak bağılılık *gösterdin*. O sendin."

"Ve sen buna alıştın. Bu yüzden, bir gün bile olsa, sana seni sevdiğimi söylemeyi unutsam, hemen üstüme atlayıp beni azarlardın. Seni ne kadar sinirlendirebileceğimi görmek neredeyse eğlenceli bir oyun haline gelmişti."

"Bu seni bir pislik yapar."

Dudaklarım sinsi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kayla Reddington'ın benden onu baloya davet etmemi istediğini hatırlıyor musun?"

Tehlikeli bir hırıltıyla nefes verdi. "Aptal, intihara meyilli kaltak. Ne olacağını sanıyordu? Paylaşacak gibi mi görünüyorum?"

Gülüyorum, göğsüm ve omuzlarım bu yüzden sallanıyor. "Tabii, Lana. Bu diğer varsayımsal fahişeyi gelecekteki barbekülerimize davet edeceğim. Çünkü sana göre, artık farklı bir insansın. Olgunlaştın falan."

Hayal kırıklığına uğrayan Lana geri çekilir, saçlarını kulaklarının arkasına atar ve yorgun bir nefes verir. Sonra gözlerime bakar ve omuz silker. "Öğreneceğim. Ve zamanı geldiğinde, beni dinlediğin için bana minnettar olacaksın

Şimdi oğlum benim onsuz kaçtığımı düşünmeden içeri girelim."

"Gelecekteki fahişem gelene kadar seks yapabilir miyiz?"

"Hayır." Karnıma bir tokat atıp kapıdan içeri giriyor, nefes nefese kalmamı ve karnımı ovuşturmamı umursamadan. Sonra bir anda, eskiden tanıdığım Alana'dan, şimdiki Alana'ya, bir anneye, bir bakıcıya dönüşüyor. Olgunlaşmış, sözde. "Sizler oyuna başladınız mı?" Beni geride bırakıp masaya doğru yürür, oğlunun yanında durur ve parmaklarını oğlunun ensesindeki saçların arasında gezdirir. "Hayret. Çoktan bir sürü hamle yapmışsın."

"Onun oynamasını izlemek beynimi mutlu ediyor." Chris arkasına yaslanıp, sessizce düşüncelere dalar, birasını yudumlarken Alana'yı baştan aşağı süzer. "Nasıl gidiyor?"

"Artık bu garip hissi bırakabilir miyiz?"

Mutfağında dolaşırken beni fark etmiyor. Tezgaha doğru ilerleyip, onun taş gibi bakışlarını ve onun gergin endişesini izlemek için kendimi mükemmel bir konuma getiriyorum.

O tamamen soğukkanlı ve hiç rahatsız görünürken, o yine parmaklarını birbirine sıkıştırıyor ve kıpır kıpır ediyor.

"Rahatsız mısın?" Sağ ayağını karşı dizine koyar ve onu sallamaya başlar. Bu da aslında onun da gergin olduğunun kanıtıdır. "Rahatsız değilim."

"Evet, hissediyorsun!" On yıllık ayrılık, onu benim kadar kolay okuyabilme yeteneğini hiç etkilememiş. Onun sallanan ayağını işaret ediyor. "Eskiden böyle değildik, Chris. Eskiden arkadaştık. İyi arkadaştık."

"O zamandan beri çok zaman geçti." O bir pislik, benim duygularıyla oynadığı için intikam almak için onun duygularıyla oynuyor. "Benim dönüştüğüm adamı seveceğinden bile emin değilim. Belki kartondan içiyorum ve boş şişeleri buzdolabına geri koyuyorum."

"Ben kartondan içerim," diye kıkırdar Franky. "Annem deli oluyor."

"Ve başka biri evimize gelip bunu yapsa, sen de deli olurdun," diye azarladı. Sonra Chris'e dönerek, "Arkadaşım ol," dedi.

Gözleri sevgiyle parıldadı. "Anlamadım?"

"Duydun beni. Arkadaşım ol."

"Ve sen sadece..." Odaya bir bakış atar. "Bunu talep edip, öyle yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet." Ellerini beline koydu. "Oğlum ve ben Plainview'da kalacağız. Geride bıraktığım karışıklığı ve neden olduğum acıyı bildiğim için kimseye kendimi zorla kabul ettirmeyi düşünmüyordum. Ama artık bundan bıktım. Cüzzamlı değilim, Tommy ve ben..." Tereddüt ettikten sonra, "Arkadaşız. Ve çok iyi biliyorsun ki, uğruna savaşmaya değer bir geçmişimiz var. Her zaman ben, sen ve Tommy değildik. Ve her zaman ben ve Tommy de değildik. Ben ve Chris de vardık. Ondan bağımsız olarak. O yüzden bu saçmalığı bırak ve artık benim arkadaşım ol."

"Chris'in hamlesi," diyor Franky, sözlerinin çift anlamlı olduğunu fark etmeden. Ve Chris hiç kimseye aceleci davranan biri olmadığı için, Alana'yı nazikçe kenara itip ayağını yere koyuyor ve tahtayı incelemek için öne eğiliyor.

Dudakları bir yana doğru kıvrılır, Alana'nın görmesine izin vermediği alaycı bir sırıtışla, bir an düşündükten sonra, kraliçesini hareket ettirir ve ava çıkar. "Seni yakalayacağım, evlat. Arkanı kolla." "Beni, beni tanıana kadar oyunlarını elinden almaya zorlama Alana, Christian Watkins'in yüzünü tutar, başparmağı ve parmaklarıyla çenesini kavrar ve dikkatini tekrar kendisine çeker. "Arkadaşım ol. Yoksa sana beyzbol sopasıyla vururum."

"Anne." Franky pek de endişelenmeden atını öne çekip kralının korumasını güçlendirir. "Bu zorlama."

"Evet, anne." Chris kıkırdar. "Zorlama kötüdür."

"Beni yalvartma." Talep, kırılmalığa dönüşür ve güven, annesinin kalbine kazıdığı sürekli şüpheyeye yol açar. "Lütfen."

"Tanrım." Ellerini çekip ayağa kalkar, onu sıkıca kucaklar ve yüzünü göğsüne bastırır. Boğazından hıçkırıklar yükselirken onu tutar ve dudaklarına bir öpücük kondurur.

Kafasının yan tarafına, uzun ve rahatlatıcı bir kucaklaşma için gözlerini kapatarak. İkisinin de şimdiye kadar ihtiyaç duyduklarını fark etmediklerinden eminim. "Ağlama. Biliyorsun, buna dayanamam." Onu daha da sıkı sarar ve kız, ihtiyaç duyduğu sürece ona sarılmak için kollarını onun gövdesine doladığında iç çeker. Ama sessizlik içinde gözleri benimkilere bakar, sanki bana bir borcu varmış gibi bakışlarında özür diler gibi. "Arkadaş olabiliriz," diye mırıldanır. "Aslında hiç bitmedi, bilgin olsun."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ TUR

ALANA

Tommy akşam yemeğini verandada servis ediyor, sivrisinek öldürücüler yemeğimize bir tür müzikal uyum katıyor ve ben biraz mesafe koymaya çalışsam da, benim sınırlarım onun için bir şaka gibi, çünkü tabağımı kendi tabağının yanına koyuyor ve en iyi bifteği onun üzerine yerleştiriyor.

Çünkü o her zaman beni beslemek isterdi.

"Afiyet olsun." Franky için daha küçük, daha kolay yenebilecek bir biftek seçer, sonra son iki biftekten birini kardeşine sunar. Tahmin ettiğim gibi, Tommy artıkları alır. Her zaman en son alan odur. Yine de, saf mutluluğu yansıtan bir gülümsemeyle sağımda oturur.

Bana sormadan bir kadeh şarap doldurur ve sandalyesini fiziksel olarak mümkün olduğunca bana yaklaştırır. Sonra elini masanın altında bacağıma koyar.

Elini çekip bacaklarımı çaprazlarım.

O sırtarak, "Okulda en sevdiğin dersler hangileri, Franky? Annen matematikte çok iyiydi. Hatta bazı konularda dahi düzeyindeydi. O ve Chris ödevlerini her zaman yarışır gibi birlikte yaparlardı ve bitirdiklerinde bana sanki sokaktaki başıboş bir köpekmişim gibi bakarlardı. Sanki, *tamam, şimdi aptal olanı yardım edelim* gibi.

"Bu doğru değil." Tekrar denediğinde elini itiyorum. "Seni asla aptal olarak görmedik."

"Kesinlikle bunu yüksek sesle söylemedik," diye alay ediyor Chris. Sağ elinde çatalını tutuyor, ancak sağlak olması, işleri tersine yapması gerektiği anlamına gelir. Bifteklerini keserken, Franky'ye bakıyor ve onun da aynı şeyi yaptığını görüyor.

Aynı tuhaflık ve her şey.

Endişeli bir şekilde, Tommy'nin de fark edip etmediğini görmek için yan gözle bakmaya cesaret ediyorum.

"Matematiği seviyorsun, değil mi tatlım?" Biftekimi kesip Tommy'nin elini bacağımdan çekiyor. Her seferinde kızgın değilim, o da her seferinde    lm yor. Bunu bir oyuna dönüştürdü ve odaklanacak bir şey bulamazsa, kardeşi ile oğlum arasındaki benzerlikleri fark edebileceğinden korkuyorum. "Ve özellikle cebirde çok iyisin."

"Cebir mi?" Tommy birasını yudumlarken, "Hay aksi. *Hala* cebir yapamıyorum." "Demek okulda dikkatini vermedin," diye karşılık verdi Franky der.

Kötü niyetli değildir ve Watkins kardeşler de alınmaz. Ama kalbimde ve zihnimde, Tommy'ye adil bir şans verilmediğini biliyorum. Eğitim hayatının yarısını kırık kemikler ve yetersiz beslenme nedeniyle azalan enerjisi yüzünden kaybetti. Diğer yarısında ise öğretmenleri tarafından kötü muamele gördü ve korkunç koşulları aşmayı başardığı için tebrik edilmek yerine, geri kaldığı için sık sık cezalandırıldı.

Bebeğim bunu bilemez.

Ama ben biliyorum. Tommy de biliyor.

Bana doğru bakar, gergin bacağımlı ovuşturur ve göz kırpar. "*Sorun yok*" anlamında bir göz kırpmasıdır.

"Herhangi bir enstrüman çalıyor musun?" Yüzünü düzeltip oğluma bakar. "Gitar olabilir mi? Piyano? Ya da belki tiyatroya yazılacaksın?"

Franky cevap olarak parmağını ağzına sokar ve taklit kusma hareketi yapar.

"Tiyatro, kelimenin tam anlamıyla yasal  ocuk istismarıdır," diye Chris şakacı bir şekilde araya girer. "Bunu seven çocuklar için sorun yok, ama sevmeyenler için..."

Kafasını sallar. "Devlet müfredata dahil etti diye kimse lanet olası sahneye çıkmaya zorlanmamalı."

"Bayan Tower'ın sana Hamlet'i denemeni istediğini hatırlıyor musun?" Şarabımı alıp bu anıyı hatırlayarak kıkırdarak gülüyorum. "Bunu yapmasının tek nedeni, seni berbat hissettirmektir."

"Bir hafta önce onun kazağı hakkında bir şey söylemiş olabileceğim için kızgındı." Franky'ye bakar. "Bezelye yeşili rengindeydi. Çok çirkin, demode ve boldu. Ama rengi..."

"Kusmuk gibi mi?"

"Evet! Aynen öyle. Ve ben kötü niyetli davranmaya çalışmıyordum bile. Gördüğümü görüyorum ve düşündüğümü söylüyorum. O benim kapüşonlumdaki lekeyi gördü, çünkü annen sana söylemiş mi bilmiyorum ama ben ve Tommy oldukça fakir bir aileden geliyorduk. Çok sevdiğim ve sık sık giydiğim bir kapüşonum vardı, ama o gün öğle yemeğinde üzerine leke bulaştı. Sonra Bayan Tower'ın dersine girdik ve o da bu konuyu o kadar abarttı ki, herkes durup bize bakmaya başladı."

Franky'nin gözleri küçümsemeyle kısılır. "Bu zorbalık."

"Şey..." Chris omuz silker. "Bizim geldiğimiz yerde, yetişkinler istedikleri her şeyi yapabilirdi ve buna *otorite figürü* denirdi, *'benim dediğimi yap, yaptığımı yapma'* denirdi. O benim kapüşonlu sweatshirt'üm hakkında dırdır ediyordu ve beni berbat hissettiriyordu. Aslında annen benim için araya girdi. Öğretmene çenesini kapatmasını söylemeye çalıştı. Ama annen de dikkatli olmak zorundaydı, çünkü annesi onun küstah davrandığını öğrenirse başı büyük belaya girecekti."

Onay ararken Franky bana bakar. Ben de başımı sallarım. *Doğrudur.*

"Neyse. Tower durmadan konuşuyordu. Ben de tesadüfen onun süveterinin renginden bahsettim."

"Ve sonra ne oldu biliyor musun?" diye ekliyor Tommy neşeyle, "Chris, sahneye çıkan en kötü Hamlet oldu. Hala öğretmenlik yapıyor." Masada bacağımı okşuyor, onu uzaklaştırmaya çalıştığımda parmaklarımı hafifçe vuruyor. "Ama merak etme. Liseye başladığında hala orada olursa, ben, Chris ve annen gidip ona ne olduğunu anlatırız."

"Sanki onu sindirecekmişiz gibi konuşuyorsun," diye gülüyorum. Franky'nin gözlerine bakıyorum. "Sen liseye başladığında hâlâ öğretmenlik yapıyorsa

, annem onunla konuşur. Kaslı arkadaşları *olmadan*. Hamlet'i ya da başka bir karakteri sahnede oynamak istemediğini ona açıkça söylerim."

"Ya beni zorlarsa?" Gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor. "Ya tüm sınıfın önünde kıyafetlerimden bahsedip, sen onunla konuştuktan sonra bile oyunda oynamam gerektiğini söylerse?"

"Beyzbol sopası," Chris ve Tommy aynı anda söyler. Sonra Tommy ekler, "Soru sorma dostum. O zaman yalan söylemek zorunda kalmaz. Sadece durumun halledildiğine güven."

"Tanrım." Elini itip ona sertçe bakarım. "Keser misin? Oğlumun mafya için çalıştığını düşünmesine neden olacaksın ve o yaşlı kadın böyle devam ederse diz kapaklarını kaybedecek."

"Sen busun, Alana Page." Alaycı bir gülümsemeyle, aramıza koymaya çalıştığım kalkanı yavaş yavaş yıpratıyor. "Sevdiğin insanları korursun. Düşmanın kim olduğu ya da ne kadar korkutucu olduğu önemli değildir. Sen korursun."

Ben korurum.

Benim işim bu.

"Ayrıca," diye ekledi. "Uzun zaman önce işleri sessiz ve temiz bir şekilde halletmeyi öğrendin. Bu bir savunma mekanizmasıydı, çünkü müdahale etmek zorunda kalırsam, gürültülü, dağınık ve muhtemelen kelepçeli bir şekilde sona ereceğini biliyordun."

Aynen öyle.

Bu yüzden yıllar önce veda etmeden ayrıldım.

Çünkü gerçeği söylemek kelepçeyle sonuçlanacaktı.

Sorun da bu zaten.

Saat yedi kırk beşe yaklaşıyor ve güneş Tommy'nin mülkünü çevreleyen ağaçların arasına batıyor. Işıklar sudan yansıyor, çimleri kaplayan ve alacakaranlığı sihre dönüştüren bir tür elmas ışıltısı yaratıyor.

Aşkın izin verildiği, büyüdüğü ve kutlandığı genç bir kızın anılarını alır ve bunları şu anda geriye kalanlarla karıştırır.

Aynı aşk hala var. Benim içimde ve ne yazık ki onun içinde de. Ama aslında olmamalı. Olamaz.

Tommy Watkins'in kalbini arzulamak benim için yanlış bir şey. "Beş dakikamız var." Kapı kapanır kapanmaz Franky ve Chris mutfığa geçip kirli tatlı tabaklarını ayırmaya başladıkları anda, Tommy elimi tutar ve beni koltuğumdan kaldırır.

Boğazımdan bir şaşkınlık çığlığı patlar, gece havasında yankılanır ve başladığımız yerde kalır. Ama o beni çekerek, tökezlediğimde yakalar ve çimlere ulaşana kadar beni verandanın merdivenlerinden aşağı sürükler.

"Tommy!"

Beni ileriye doğru fırlatır, evinin yan tarafına doğru sürükler, sonra beni duvara yapıştırır, göğsümü göğsünün altında ezerek, bencilce ciğerlerine çekerek nefesimi keser.

"Tommy..."

"Beş dakikama ihtiyacım var, Lana." Elleri vücudumda dolaşıyor. Uyluklarım. Kalçalarım. Dudaklarımı ısıyor ve bütün gece boyunca oluşturduğum irade gücümü parçalıyor. "Siktir, uyuşturucu bağımlıları böyle mi hissediyor? Bir şeyi o kadar çok istediğinde, ağzın sulanıyor ve ellerin titriyor. Başka hiçbir şey düşünemiyorsun. Diğerlerinin ne yaptığını veya ne söylediğini odaklanamıyorsun.

"Durmamız lazım."

"Dört dakika," diye inliyor, "ve senin çocuğun seni benden uzaklaştırıyor. Bir zamanlayıcı kurdu. Gerçek bir zamanlayıcı, sanki bir santim bile verse benim bir kilometre alacağımı biliyormuş gibi."

Başımı geriye doğru eğiyorum, boynumu ortaya çıkarıyorum ve çılgınca ciğerlerimi yeniden doldurmaya çalışıyorum.

"Sen gerçekten çok iyi bir annesin, Lana." Bu basit sözleriyle beni paramparça ediyor ve gözlerime bakmak için yeterince geri çekiliyor. *Bağımlılık* mı? Kolayca mücadele ediyor ve görüşüm bulanıklaştığında gülümsüyor. "Bunun zor bir şey olduğunu biliyorum ve onun varlığının..." Tereddüt ediyor. "Karışık olduğunu biliyorum. Anlıyorum."

"Tommy..."

"Senin hiç gitmemiş olmanı dilediğim için onun var olmamasını dilediğim anlamına gelmediğini bilmeni isterim." Nazikçe, çok dikkatli bir şekilde, yanağındaki saçları eliyle çekip kulağının arkasına koydu. "O harika bir çocuk. O özel biri, Lana, ve senin yarısın. Yani, geri dönüp seni tutmak onun artık burada olmamasını gerektiriyorsa, o zaman bunu dilemeyi bırakacağım. Senin gitmene kızmayı bırakacağım. Öfkemden vazgeçeceğim. Çünkü onu takas etmem."

Kalbim çarpıyor, acı verici bir staccato göğsümü incitiyor ve gözlerimi yaşlarla dolduruyor. "Değişmez miydin?"

"Onda senin kalbin *yok*, Lana. O senin kalbin." Eğilip alt dudağımı ısıırıyor. "Ve ikimiz de, başından beri senin kalbine aşık olduğum konusunda hemfikiriz sanırım."

On yıllık acı içime sığmayacakmış gibi hissedince çenem titriyor.

"Beni seveceğinden emin değilim." Kıkırdayarak, başparmağını gözümün altına kaydırıp düşen bir gözyaşını sildi. "Benden hoşlandığından bile emin değilim. Ama artık geçmişte yaşamayacağım. Cevaplar talep etmeyeceğim, öfkemizi tutmayacağım ya da seni on yıl öncesine geri götürüp planlarını değiştirmek istemeyeceğim."

"Tommy..."

"Çünkü işler böyle gelişmek zorundaydı. Senin bugün olduğu kadar bütün, güzel ve mükemmel olabilmen için, bu olayların olması gerekiyordu. Ama lütfen, Lana," diye ekliyor, yanaklarımı avuçlayıp beni parmak uçlarımda kaldırıyor, "*lütfen* beni geleceğinin bir parçası yap."

Acıyla olan savaşımı kaybettim ve içimde tutmak istediğim bir hıçkırık çıkardım.

"Colin'in yerini almak istemiyorum. Onun hakkında kötü konuşmayacağım, her ne kadar onun muhtemelen dövüşemeyen bir pislik olduğunu düşünsem de."

Gülüyorum ve ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor ve ellerinin tenime dokunduğu yerlerde birikiyor.

"Dövüşebilir mi?"

"Hayır." Bir adım öne çıkıp yüzümü göğsüne dayadım ve kollarımı sırtına doladım. "Ve düşündüğün şeyi düşünmeni bile yasaklıyorum."

O gülüyor. "Aklımı okuyamazsın."

"Evet." Geriye yaslanıp gözlerine bakıyorum. "Okuyorum."

"Biz her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Anlamıyor musun? Aşk ve Savaş. *Biz* aşk ve savaşız, ve sevdiklerimizi kurtarmak için ölümüne savaşacağımızı çok iyi biliyorsun. L ve W. Lana ve Watkins. Evlendiğinde adını değiştirmedin çünkü Page olmasan da Watkins olduğunu biliyordun. Gittin, Alana, ama bana geri döndün."

Onun bileklerini ellerimle tutuyorum, nefesim titreyerek dışarı çıkıyor. Çünkü geçmişini kabul ettiğini *söyle*se bile, bu gerçekten kabul ettiği anlamına gelmez.

Kabul edemezdi.

Onu kendisinden daha iyi tanıyorum.

"Zaten on yılı kaybettik," diye inliyor. "Ve hala gözlerinde hayır yazdığını görebiliyorum. Ama neden denemiyorsun?" Dudaklarıma ısrarcı bir öpücük konduruyor. "Neden denemiyoruz?"

"Anne?" Franky, telefonumun çalan alarm sesiyle verandaya çıkar. "Gitme zamanı."

Geriye doğru sıçrayıp duvara çarparım, yeni gözyaşları yanaklarımdan süzülür. Elimi uzatıp yüzümü silerim. *Yine*. Bu adam söz konusu olduğunda çok sık oluyor bu.

"Lana..."

"Gitmem gerek." Gömleğini düzeltip, kalbinin üzerinde bulunan kırıksıklığı düzeltiyorum. Sonra gözlerimi tekrar siliyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Sonra bir adım daha. "Akşam yemeği için teşekkürler. Tatlı için de."

Bileğimi tuttu, ama nazikçe. Bu bir istek, emir değil. Kolumu çekince, beni tekrar bıraktı.

"Güzel bir gece için teşekkür ederim. Ve *düzgün* bir satranç oyunu oynadığın için, böylece oğlum senden nefret etmek zorunda kalmadı. Seni adil bir şekilde yenmek istiyor. Tahtayı karıştırdığın için değil."

"Anne?"

"Geliyorum tatlım." Burnumu silerim, saçımı düzeltirim ve her uzaklaştığımda gözleri biraz daha koyulaşan, biraz daha az özgür olan adama son bir kez bakıp, ona küçük bir gülümseme sunmaya çalışırım. Gerçekten berbat bir teselli ödülü. "Gelecekteki fahişene zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Geniş elini çarpan kalbinin üzerine koyar. Acıyor, biliyorum.

"Senin için mutluymuş gibi davranacağıma söz veriyorum. Ve belki, sonunda, bunu gerçekten hissedeceğim. O zamana kadar, sen de daha mutlu olacaksın ve bu, senin için istediğim tek şey."

"Sözlerini söyle." Dudakları titriyor. "Bana yalan söyle."

Duruyorum, dizlerim titriyor ve kalbim duruyor. Sonra, göğsümü doldurup ciğerlerimi ağrıtabileceğim kadar uzun bir nefes alıyorum, yaptığım tüm ilerlemeyi yok ediyorum ve onun yönüne doğru koşuyorum, güçlü vücuduna çarpıp onu sanki o yine bir çocukmuş ve ben de bir kızmışım gibi sıkıca sarılıyorum. Onun önemli olduğunu, değerli olduğunu onaylamaya ihtiyacı var. Sevildiğini duymaya ihtiyacı var. *Ve lanet olsun, ben de onu seviyorum.* "Seni seviyorum, Tommy. Seni her zaman seveceğim."

Beni kollarına sıkıca sarıp, saçlarımı öpüp, nefesimi içime çekerek, elinden geleni yaptığına emin olana kadar beni kendine çekiyor. Sanki bunun bir veda olduğunu biliyormuş gibi.

Yarın da ben burada olacağım, o da. Aslında hiçbir şey değişmeyecek. Ama denemeliyiz.

Denemeliyim.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seni seviyorum." Göğsünü öpüyorum, tam da benim dövmemin onun derisine kazındığı yeri. Tanıştığımız tarih, çok eskiden, ilkokulda. O zamanlar da kaotikti. Gürültülü ve dağınıktı. Konuşmaktan çok tartışırdık ve birbirimizden nefret etmeyi bir sanat haline getirmiştik.

Ama daha fazla koruyacağım başka kimse yoktu. Ve onun bana olan bağlılığından şüphe ettiğim tek bir an bile olmadı.

"Bu zaman alacak." Burnumu çekiyorum. "Yeniden yürümeyi öğrenmeliyiz. Var olmayı. Nasıl *olunacağını* öğrenmeliyiz, ama aşık olmadan."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim." Yutkunarak, geriye yaslanıp ellerini yanaklarıma kaydırıyor. "Aramıza bu kuralları koyup, benim onlara uymamı bekliyorsun. Ama ben istemiyorum."

"Bir çocuk, yapabilseydi her öğünde çikolatalı kek yedi. Bazen kuralların bir nedeni vardır."

"Şimdi de bana annelik mi yapacaksın?" Titrediğini görmezden gelerek gülümsemeye çalışır. "Hiç anne fetişim olduğunu söyleyemem, ama oynamak istediğin oyun buysa, her gece bana süt döküp yatağıma yatırmana izin verebilirim."

"Sen bir ucubesin." Karnına hafifçe vurup, tatlı bir kıkırdama ile nefesini verince gülüyorum. "En iyi geleceğin için sana annelik yapmak gerekiyorsa, o zaman ben de öyle yapacağım."

"Anne?! Zamanlayıcı çaldı!"

"Aman Tanrım. Geliyorum tatlım." Yanaklarımı silerim ve azalan ışıktaki Tommy'nin güzel el gözlerini ararım. *Oğlumun gözlerinin de aynı olduğunu fark etmiş mi acaba?* "Belki birkaç gün sonra kitabevinin yeniden açılışında görüşürüz."

O alaycı bir şekilde güldü. "Yarın seni bulmaya geleceğim. Unutma, çikolatalı pasta istiyorum."

"Ne baş belası." Ona el sallayarak veda ettim ve evin yan tarafına doğru yürüdüm, görünür olduğumda Franky'nin bakışlarını üzerime çektim. Kapının yanında bekliyordu, hoşnutsuzluğunu yüzündeki somurtkan ifadeyle gösteriyordu. "Üzgünüm, tatlım. Tommy ile konuşuyordum, durmadan gevezelik ediyordu."

Tommy kıkırdar, yumuşak sesi enseme gıdıklar. Çünkü, tabii ki, o yakınlarda. *Başka ne bekleyebilirdim ki?*

"İhtiyacın olan her şey var mı? Satranç tahtan var mı?"

"Evet. Gidelim." Franky verandanın merdivenlerinden aşağı koşarak iner ve elimi tutar. "Saat neredeyse sekiz oldu."

Oğlum beni arabaya doğru sürüklerken Tommy'nin şakacı bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum ve kapıda kollarını kavuşturmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kendini beğenmiş bir şekilde bizi izleyen Chris'ten bahsetmiyorum bile.

Sürücü koltuğuna oturduğumda Tommy'nin göz kırpmasını bile fark etmiyorum ve o telefonunu çıkarıp ekrana dokunduğunda kesinlikle hiçbir şey söylemiyorum, ancak bir dakika sonra benim telefonum bir kısa mesajla çalmaya başlıyor.

Okumamaya çalışıyorum, yemin ederim.

Ama kilit ekranımda duruyor.

Doğum günüm için çikolatalı pasta mı? Özel günler pasta hak eder. Adil olan bu, değil mi?

"Anne..." Franky arka koltuğa yerleşir ve emniyet kemerini takar. "Geç oluyor."

"Evet." Telefonumu yolcu koltuğuna yüzüstü koyuyorum, sonra kontak anahtarını çevirip arabayı çalıştırıyorum.

Tommy ile aramıza sınırlar koymak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, bir önemi yok gibi görünüyor. Onu özgür bırakmak istememin bir önemi yok.

O, gençken bile kendini koruma duygusu pek yoktu ve benim on yıl boyunca ülkenin diğer ucunda yaşayıp, tüm bağlantılarımı koparıp başka bir adamla bir bebek yetiştirmeme rağmen, yine de burada buluştuk.

Hayatımıza devam etmedik. Aşkımız bitmedi.

O çok daha iyisini hak ediyor.

"Hadi eve gidelim, tatlım."

Annemin evinin garajına giriyorum, lastiklerimizi kovalayan ve ezilme riskiyle karşı karşıya kalan o piç horoz Whacky II'yi geçiyorum ve kuru toz bulutunun arasında kulübenin yanında duruyorum, motoru kapatıyorum ve öylece oturuyorum.

Bekle.

Ağaçlardan ağustos böcekleri cıvıldıyor ve neredeyse karanlıkta arabamın sıcak motorunun tıklama sesi duyuluyor. Ama en çok Franky'nin boğazını temizlediğini fark ediyorum.

Bu, çoğu insanın boğazındaki gıdıklanmayı gidermek için yaptığı normal bir boğaz temizleme sesi değil. Bu, sinirsel bir tik. Bebeğimin endişeli olduğunu gösteren hafif bir cırtlak ses.

"Tam zamanında eve vardık, tatlım." Telefonumun ekranını ve oğlumun güzel yüzünün üzerinde yazılı olan 8:01'i kontrol ediyorum. Bir anı. Bir kahkaha.

Şey... Neredeyse tam zamanında.

"Dişlerimizi fırçaladıktan sonra The Simpsons izlemek ister misin?" Koltuğumda dönerek omzuma yaslanıp çenemi koltuğun üstüne dayıyorum. "Tommy's'te yeterince yedin mi, yoksa hala aç mısın?"

Satranç tahtasını ovuşturuyor, başparmağının ucuyla köşeyi ritmik bir şekilde kaydırıyor.

"Son zamanlarda çok şey değişti, değil mi?" Elimi uzatıp bacağının yanındaki koltuğa koyuyorum. Dokunmuyorum. Almıyorum. Ama o avucunu üstüne koyduğunda rahat bir nefes alıyorum. "Taşınma. Tüm bu yeni insanlarla tanışma. Yeni bir şehri keşfetme. Hatta spor salonuna bile gidiyorsun. Çok şey var."

"Tommy ile evlenecek misin?"

Nefesim gergin bir titremeyle çıkıyor ve midem boşalıyor, tam da korku yerini alırken.

"Hayır, tatlım.
Evlenmeyeceğim." "Ama
evlenmek istiyor musun?"

*Tanrım... bir çocuğa bu tür şeyleri, durumu daha da
kötüleştirmeden nasıl açıklayabiliriz?*

"Bu gerçekten çok karmaşık."

"Bana açıkla." Gözlerini kaldırıp bana öyle bir olgunlukla, öyle bir yetişkin yoğunluğuyla bakıyor ki, onun yaşındayken benim asla başaramayacağımı biliyorum. "Plainview'a gelmeden önce bana hiç yalan söylemezdin. Ama şimdi söylüyorsun." Gözlüklerini çıkarıyor, aramızdaki her türlü bulanık engeli ortadan kaldırıyor. "Bu beni incitıyor. Plainview'a gelmenin doğru bir karar olduğunu söyledin, ama New York'ta her zaman doğruyu söylediğin ve hiç bağırmadığın için bu doğru gelmiyor. Burada yalan söylüyorsun ve çok ağlıyorsun."

Siktir.

Siktir.

Lanet olsun.

Kurtar beni, lütfen.

"Bana açıkla," diye ısrar etti. "Ve yalan söyleme."

"Tommy benim için çok özel biriydi." Yanağımı sandalyeye dayayıp dudaklarımı ısıyorum. Nabzımın boğazımda ve kulaklarımda güm güm attığını, oğlumun ve yüz mil çapındaki tüm çiftlik hayvanlarının duyabileceğine yemin edebilirim. "Hayatımın tamamında, ayrılmadan önce, Tommy evleneceğimi düşündüğüm kişiydi. O zamanlar aşkın karmaşık olmadığını ve her şeyin sadece öyle söylediğimiz için yoluna gireceğini düşündüğümde, o benim tüm dünyamdı."

"Ama yolunda gitmedi mi? Sonra New York'a taşındın ve beni doğurdun?"

"Evet."

"Ve sen bunun yerine Colin ile evlendin. O benim babam olmasa da." Boğazımdaki acıyı yutuyorum. "Doğru."

"Şimdi geri döndük, Tommy ile evlenmek ister misin?"

"Yapamam." Gözlerimin arkası kaşınıyor, rahatsızlığı gidermek için ellerimin avuç içleriyle gözlerimi ovma istiyorum. "Plainview'a dönmemizin sebebi, Bitsy büyükannemizin bizi daha sık yanında görmek istemesi idi." Ve o dürüst olmeme istediği için, ben de her şeyi anlattım. "Bence o ölüyor tatlım ve onunla ne kadar zamanımız kaldığını bile bilmiyorum. Bu da her konuşmamızda tartışmamıza neden oluyor ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor, ama aynı yerde olmadığımız zamanlarda onu tekrar özleyorum." Başparmağımın ucuyla onun dar bileğini okşayarak ipeksi tenini okşuyorum. Bu ikimize de rahatlık veriyor. "Onunla barışmak ve onun için daha iyi olmak istiyorum, ama Plainview bende birçok duyguyu yeniden yüzeye çıkarıyor. Bu yüzden burada New York'ta olduğumdan daha fazla ağlıyorum. Bu yüzden insanlarla tartışıyorum. On yıllık duyguları çözmemiz gerekiyor ve ne yazık ki," sessizce gülüyorum, "hiçbirimiz duygularımızı sağlıklı bir şekilde ifade etmeyi öğrenemedik."

"Chris ile evlenecek misin?"

Kalbim şaşkınlıkla atıyor. Tatlı bir sevinç. Mizah. Ama başımı sallıyorum. "Hayır. Onunla da evlenmeyeceğim. Ama umarım yakında iyi birini bulur. Bu çılgın dünyada ona huzur verebilecek özel bir kadını hak ediyor."

"Bana senin eskiden bunu yaptığını söyledi." Düşünceli bir şekilde birleşmiş ellerimize bakar, dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlar. "Eskiden onun için dünyayı daha sessiz hale getirdiğini söyledi, çünkü çok gürültülü olmasını sevmezmiş. Ve sen onun saçlarını okşardın, çünkü hoşuna gidiyormuş. Tommy'nin çoğu zaman sana sarılabildiğini, ama bazen şanslı olduğunda senin de ona sarıldığını söyledi."

Serbest elimi kaldırıp gözümün altını sildim. "Bütün bunları sana o mu anlattı?"

O başını salladı. "Biz satranç oynarken, sen terasta Tommy ile konuşuyordun. Senin onun en iyi arkadaşı olduğunu ve sen gittiğinde çok üzülüğünü söyledi. Seni özlemiş."

Tanrım. Neden hayatlarımız böyle olmak zorundaydı?

Neden oğluma sahip olabilmek için bu kadar saf, iyi ruhları feda etmek zorunda kaldım?

"Ben de onu özledim. *Hala* özlüyorum. Yine de bu gece tekrar arkadaş olabilmemiz güzeldi, sence de öyle değil mi?"

"Tommy ile evlenirsen, daha az ağlar mısın sence?" Elini elimden çekiyor, ama sadece parmağının ucuyla bileğimi okşamak için. "Daha az ağlamayı istiyorum anne. Ve Tommy ile evlenirsen, Chris ile de vakit geçirebiliriz. Bu da onu mutlu eder."

"Ama *seni* ne mutlu ederdi?" Elimi çevirip bileğini parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Ve bırakmadığımda, onun güzel gözlerinin benimkilere bakmasını bekliyorum. "On yıl önce bir seçim yaptım, tatlım. Büyük, korkutucu, yetişkin bir karardı ve bunun sonuçları olacağını biliyordum. Çok özel, iyi insanları inciteceğini biliyordum. Hayatımın bazı kısımlarını mahvedeceğini, ama diğerlerini kurtaracağını biliyordum."

"Beni doğurmaya karar verdin." Uzun, koyu kirpikleri dolgun yanaklarına düşerek öper. "Bana hamile kaldın ve Tommy'nin kızacağını biliyordun. Beni seçtin."

"Ve pişman değilim." Emniyet kemerimi çözüp ona yaklaşmak için eğildim. Onun elini iki elimle tutup onu kendime doğru çektim. "Sevdiğim insanları incittiğim için üzülebilirim ve yaşayamadığım gelecek için yas tutabilirim. Geride bıraktığım çocukları özleyeceğim çünkü onları *neredeyse* seni sevdiğim kadar seviyordum. Duygularımızı hissetmeliyiz, bebeğim. İyileşmemiz için bu gerekli. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, seni seçtiğim için pişman olduğum tek bir an bile yok. Bir yıl sonra ne olacağını bilmiyorum. Beş yıl sonra. O geleceğin nasıl olacağını bilmiyorum, Tommy'nin, Chris'in, hatta büyükannemin o gelecekte olup olmayacağını da bilmiyorum. Ama seninle birlikte olacağımızı biliyorum."

Gözlerimin içine bakıyor. Arayış içinde. Sorguluyor. Düşünüyor.

"Bu açıklama nasıl?" Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Gelecekle ilgili cevaplarım olmadığı için yardımcı olabildiğimden emin değilim. Sadece geçmişte olanları ve bizi bu noktaya getiren seçimlerimi biliyorum. En önemlisi, seni çok, çok sevdiğimi biliyorum."

"Bence..." Derin bir nefes alır, sonra nefesini verir, ben de bunu birleşik ellerimizde hissederim. "Bence Tommy kötü bir satranç oyuncusu."

Ruhumu arındıran bir kahkaha patlatıyorum. Uzun zamandır yaşamadığım, coşkulu bir kahkaha.

"Bence Chris çok daha iyi," diye devam ediyor. "Ve sana ve ona sorduğumda bana gerçeği söylediği için onu seviyorum. Bence Chris bana çok benziyor, Tommy ise sana biraz daha benziyor."

"Bana mı? Gerçekten mi?" Sürpriz, karanlıkta sıcak bir okşama gibidir. Göğsüme serilmiş yumuşak bir battaniye. "Sanırım çoğu zaman bizi zıt kutuplar olarak görüyordum."

"Sen bana, Tommy'nin Chris'e baktığı gibi bakıyorsun." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Dudakları tatlı çizgilerle kırışıyor. "Sen gittikten sonra, Tommy ona en çok bakan kişi olduğunu söyledi. Dünyanın çok gürültülü olduğunu, her şeyin zor geldiğini ve Tommy'nin de en gürültülü kişi olduğunu söyledi. Ama Chris'in yardıma ihtiyacı olduğunda, Tommy tekrar sessizliği bulabildi. Sonra spor salonunu açtılar ve hapse girmeden insanları dövmeye başladılar."

Yeni gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, burnumdan bir ses çıkar.

"Bu mantıklı.

Watkins kardeşlerin Tommy'nin öfkesini yasallaştırmanın bir yolunu bulacağına güvenin.

"Bence..." Nefes alır, göğsünü doldurur ve karnını genişletir. Sonra tekrar nefes verir ve gözlerime bakar. "Bence... Korkutucu olsa da beni seçtiğin için mutluyum. Ama yine de Tommy'yi seçemediğin için üzgünüm."

"Tatlım..."

"İkisini de hissedebiliyorum. Ve sen de duygularımı hissetmem *gerektiğini* söyledin. Sen üzgün olduğunda ben de üzülüyorum. Ama beni seçtiğin için de mutluyum." Tatlı çenesi titriyor. "Başka birinin annem olmasını istemezdim."

"Teşekkürler, bebeğim." Ona yaklaşıp bileğine bir öpücük kondurdum. "Seni hiçbir şey için terk etmem." *Elbette. Tommy Watkins için bile.* "İçeri girmeliyiz, sence de öyle değil mi? Saat 8:09 oldu."

O kıkırdar ve elini elimden çeker, eşyalarını toplar ve koltuğun kenarına kayarak kapısını açar. Ben de dönüp kendi tarafımdan dışarı çıkarım, o tanıdık ağrı, benim sürekli yoldaşım, mide tabanımı rahatsız eder, ama oğlum gelip yanıma

soluma gelip kolunu sırtıma doladığında, sadece varlığıyla bana getirdiği huzuru buluyorum.

O benim için benim onun için yaptıklarımı yapıyor.

Kaosun içinde sükunet, rahatsızlık içinde rahatlık buluyoruz.

"Ekstra tatlı ister misin?" Kapıyı kapatıp saçlarımı tarıyorum parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, kalçamı ona çarparak yana itiyorum ve o yukarı baktığında sırıtiyorum. "Biraz sinsi davranıp yatakta dondurma yiyebiliriz. Bitsy anneanne bilmek zorunda değil."

Çimleri geçip verandanın merdivenlerini tırmanırken kıkırdar, tel kapıyı açtığımda başını sallar. "O bilir. Evinde olan *her şeyi* bilir."

"*Her şeyi* değil." Anahtarı ahşap kapıya sokup, kilitler açılana ve içerideki ışıklar verandaya dökülene kadar çeviriyorum. "Senin şu anki yaşından biraz daha büyükken her türlü çılgın şeyi yapardım. O hiçbir şeyden haberi yoktu."

Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Ne tür şeyler?"

"Sen yirmi bir yaşına gelene kadar sana kesinlikle anlatmayacağım türden." Kapıyı itip içeri giriyorum ve annemin çok zayıf vücudunun yerde uzandığını görüyorum.

Nefesim kesilir ve kalbim sıkışır. "Anne!?"

Mutfağın karşısına koşar, dizlerimin üzerine çöker, omzunu tutup kendime doğru çekerim. "Anne?" Alnından bir damla kan sızar. "Hey! Uyan."

"Anne?"

"Ambulans çağır tatlım." Telefonumu atıp, okulda öğrettikleri gibi iki parmağımı annemin boynuna koyuyorum. Çok soğuk. Çok solgun. Çok hasta. "Anne? Uyan."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ TUR

TOMMY

Hemşireler arkamda dolaşırken, Bitsy'nin hastane odasının kapısını parmaklarımla tıklatıyorum ve Plainview dedikodu ağacı da her zamanki işini yapmaya devam ediyor.

Telefonlar çalıyor, yaşlı insanlar bir kulaktan diğerine mesajlar iletiyor ve Bitsy'nin hastanede yattığı haberi, duymayı tercih ettiğim kişiden değil, dedikodulardan ulaştığını bilmek kalbimi acıtıyor.

Kapıyı dikkatlice açarak, başımı gölgeli odaya sokuyorum ve Bitsy'nin iki katından daha büyük bir yatakta küçücük, zayıf bedenini görüyorum. Henüz altmış yaşında, ama yemin ederim ki seksen gibi görünüyor. Onu kablolar ve makinelere bağlamışlar, yatağının üzerinde bir serum asılı ve damarlarına sıvı vermek için aşağıya uzanan plastik tüpler var.

Onu zayıf ve ölmek üzereyken görmek, neredeyse otuz yıldır tanıdığım güçlü ve acımasız kişiyle karşılaştırıldığında, boğazımı yakıyor. Kalbim çarpıyor ve dudaklarım kuruyor, bu yüzden onları yalayıp gözlerimi sessizce oturan Franky'ye çeviriyorum. Ziyaretçi koltuğunda oturmuş, elinde eski model bir Gameboy tutuyor ve ayakları rahatça koltuğa uzanmış, dizleri tavana doğru bakıyor.

Sonra Alana'ya bakıyorum. Gözlerinin altındaki torbalar ve yanaklarındaki solgun renk. Dağınık bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış saçları ve her özelliğinde kazınmış yorgunluk.

Yorgun düşmüş ve dün gece beni arayıp yardım istemek yerine, ambulans ve acil tıp teknisyenlerini kendi başına halletmeye karar vermiş. Annesini buraya tek başına getirmiş. Ve geceyi tek başına, annesinin yatağının başında oturarak geçirmiş.

"Selam." Gülümsemeye çalışıyor. O böyle biridir, değil mi? Her şey yolunda değilken yolunda gibi davranır. Ama ben yerimde kalınca çenesini indiriyor. "İçeri girebilirsin. Sorun yok."

Yutkunarak şapkamı çıkarıp odaya giriyorum, sonra kenara çekilip Chris'in gelmesini bekliyorum.

"İkiniz de mi?" Alana'nın gözleri sahte bir mutlulukla parıldıyor, ama Franky sandalyesinde dönüp oyununu bir kenara bırakıp kardeşime gülümsediğinde, sahtecilik yerini gerçeğe bırakıyor.

Benim burada olmam umurunda bile değil. Ama Chris...

"Özel bir durum olmalı," diye mırıldanır Alana. "Günün ortasında olmasına rağmen, iki Watkins da aynı anda burada."

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin, Franky?" Chris yanına yaklaşp çocuğun önünde durur. "Seni bilmem ama hastaneler beni çok ürkütüyor ve duyduğuma göre sen dün gecedan beri buradasın. Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Alana'nın gözlerine bakmak için geri döner.

"Tabii ki, bebeğim." Alana, annesinin elini isteksizce bırakır ve sandalyesinin kenarına yaslanır. "Sana biraz para vereyim, böylece..."

"Artık parasız değiliz." Sessizce gülerek, Chris elini Franky'nin saçlarının arkasına koyar ve onu kapıdan dışarı çıkarır. "Bir paket sakız için senden para almayacağım, Page. Hadi. Bakalım tekerlekli sandalye bulabilecek miyiz. Koridorlarda yarış yapalım."

Onlar gittikten sonra, Alana sandalyesinde doğrulur, ayaklarını minderine kaldırır ve kollarını kavuşturur. Benden saklanıyor, ki bu sadece New York'tan sonra yetişkin haline gelen versiyonunun yaptığı bir şey. Eskiden, daha gençken, önce bana gelirdi.

Ve onun da aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyorum, çünkü küçük parmağının tırnağını ısıyor ve gözlerime bakmak yerine başka yerlere bakıyor.

"Beni arayabilirdin, Lana." Yatağın etrafında dolaşıp onu kollarıma almak istiyorum. Beni sevmesi için onu zorlamak istiyorum. Bana güvenmesi için ona yalvarmak istiyorum. Ama bunun yerine Franky'nin terk ettiği sandalyeye gidip, onu Bitsy'ye biraz daha yaklaştırıyorum ve oyunu onun bacağına koyuyorum.

Otururken, dirseklerimi de yatağa dayadım ve çenemi ellerimin üzerine koydum. Ama aramızda yatan yaşlı kadına bakmıyorum bile.

O, çocuğunun bana ihtiyacı olduğu kadar bana ihtiyaç duymuyor. "Bilmemi istemedin mi?"

"Düşünmeye vaktim olmadı," diyor boğuk bir sesle. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Beni rahatsız et," diyorum sertçe. Geriye yaslanıp bacaklarımı genişçe açıyorum ve gözlerine bakıyorum. Kirpiklerinde parıltıyan gözyaşları ve her düşüncesini saran hüznün. Her duyguyu. Sonra uyuğumu okşuyorum ve o ayaklarını indirip yatağın etrafında koşmaya başladığında rahat bir nefes alıyorum. Nefesi kesiliyor. Omuzları ve sırtı, dile getiremediği duygularla titriyor. On uzun yıl sonra ilk kez kucağıma oturuyor, göğsüme kıvrılıyor ve başını çenemin altına sokuyor.

Ve onu kollarımla sarıp sıkıca kucakladığımda, dün gecedan beri tuttuğu hıçkırıklarını serbest bırakır.

"Çok yorgun olmalısın." Başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Hayır." Elini gömleğimin altına sokup parmak uçlarını kalbimin üzerine koyuyor. Hayat bizi ayırmadan önceki *eski* hali, bana gelebileceğini ve her şeyi düzeltereğini bildiği zamanki hali. "Franky biraz uyudu."

"Nasıl başa çıkıyor?"

"İyi." Uyluklarını okşadığımda içini çekiyor, belki de annesini mutfak zemininde hareketsiz bulduğundan beri ilk kez nefes alıyor. *Evet, bunu da dedikodulardan duydum.* "Ben sakın olduğum sürece o da sakın. Sessiz olduğu sürece o da iyi."

"Bu onun için iyi bir şey. Ama bu, dün gecedan beri her şeyi kilitledin demek." Onun uyuğuna desenler çiziyorum. Resimler. Kelimeler. *Sevgi.* "O yokken her şeyi bırakabilirsin, Lana. İçini dök, böylece o geri döndüğünde tekrar güçlü olabilirsin." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Bitsy'ye ne oluyor?"

"Onun uyanmasını beklemiyorlar." Gözyaşlarına boğuluyor, göğsüme yaslanıp, onu kendime doğru çekince hıçkırarak ağlıyor. Daha sıkı. "Ollie yaklaşık bir saat önce geldi. Onun, buraya, bu hale geldiği takdirde bana her şeyi anlatabileceğini belirten bir belge imzaladığını söyledi."

"Ve?"

"Akciğerlerinde başladı ve yayıldı..." diye inliyor. "Her yere. Her yere. Ona altı ay ömür biçti... altı ay önce."

"Siktir." Elimi kaldırıp yüzünü avuçlarım, onu göğsüme bastırırım, belki kalbimin atışını duyar. Belki hisseder. "Çok üzgünüm. İkinizin arasında işlerin karmaşık olduğunu biliyorum, ama bu acıyı dindirmiyor."

"O, yılın başında tedaviyi reddettiğini söyledi. Bunun yerine arkadaşlarıyla, benimle ve Franky ile vakit geçirmek istediğini söyledi." Gözyaşları ruhundan fışkırarak yüzünü ıslattı ve göğsünü sarsmaya başladı. "Bize eve gelmemizi istedi Tommy, ve onun iyi olmadığını görmek kolaydı. Ama durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum ve tüm bu süre boyunca tartıştık."

"O biliyordu." Yüzünü yukarı kaldırıp gözlerine baktım. "O biliyordu, Lana, ama yine de aynı şekilde davrandı. Belki de senin *gerçek* halini istiyordu, herkesin ölmek üzere olan bir kadına nazik davranması gereken sahte bir gösteriyi değil."

"Ben buraya geldiğimden beri tek bir nazik konuşma bile yapmadık bence." Sesi kırıldı. "Ne zaman konuşsak, tartışıyorduk."

"Eğer farklı bir şey isteseydi, isterdi." Başparmağımı gözünün altına kaydırıp gözyaşlarını sildim. Ama daha fazlası akmaya devam etti, yani boşuna bir çabaydı. "O senden gelmeni istedi, sen de geldin. Önemli olan bu."

"Dün gece evden çıkmadan önce ona bencil bir aptal demiştim." Göğsümü okşadı, düşünmeden dövmemizin olduğu kasları masaj yaptı. "Franky'yi akşam yemeği için evine getirdiğim için bencil ve aptal olduğumu söyledi, çünkü eninde sonunda toparlanıp tekrar gideceğim belliydi."

En büyük korkularım. Geceleri uykumu kaçıran düşünceler.

"Ona kendi işine bakmasını söyledim. Sonra evde kalıp onunla yemek yiyebilecekken yine de dışarı çıktık."

"Sen bilmiyordun." Kafasını geriye doğru eğip gözlerime bakmasını sağladım. "Bebeğim, sen bilmiyordun."

"Sanki bizi son bir kez daha eziyet etmek için eve getirmiş gibi," diye inliyor. "Buraya bizimle vakit geçirmek istediği için gelmedik. Beni tekrar incitmek için yaptı bunu."

"Franky'ye kötü mu davrandı? Onu incitti mi?"

"Hayır, o..."

"Belki bir anne olarak hatalarını fark etmiştir. Nerede hata yaptığını biliyor ve bunu değiştirmek istiyor. Bu yüzden seni geri aradı ve sana veremediği şeyi Franky'ye verdi."

"Beni nefret etti çünkü ona terk eden adamı hatırlatıyordum. O seyahat edip istediği her şeyi yaparken, o Plainview'da nankör bir kızıyla sıkışıp kalmış ve kaçacak yolu yoktu."

"Lana..."

"Ondan nefret ediyorum." Gözlerini sıkıca kapatıp ağlıyor. "Çünkü onun gitmesi benim suçum değildi. Bizi istememesi benim suçum değildi. Ve en çok da, benim suçum olmayan şeyler için beni affedemeyecek kadar kalpsiz olduğu için ondan nefret ediyorum."

Dudaklarımı alnına koyuyorum. Öpüyorum. Hissediyorum. Belki de teselli ediyorum. Ağlaması şiddetlendiğinde, ikimizi ileri geri sallıyorum. "Sen daha iyisini hak ediyordun, Lana. Her zaman hak ettin."

'İN YİRMİ BEŞİNCİ TURU

TOMMY

Beatrice 'Bitsy' Page hastaneye kaldırıldıktan sonra sadece bir kez daha uyandı. Yetmiş iki saat boyunca uyudu, hayata tutunmaya çalıştı ve Alana'yı akıl sağlığının sınırlarına kadar zorladı.

Annesinin onayını isteyen kız için bu uzun ve zorlu bir işkenceydi. Üç gün boyunca nöbet tuttum. İzledim. Bekledim. Chris gelip gitti, zamanını Franky'ye adadı. Caroline de geldi, arkadaşının yanında oturup sessizlikte ona biraz güç verdi. Ollie ziyaret etti. Eliza ziyaret etti. Kasabanın yarısı gelip sözlerini söyledi ve en son dedikoduları öğrendi.

Ve sonra, Çarşamba sabahının erken saatlerinde, Franky hastanenin sağladığı bir karyolada uyurken, Chris onun yanında yerde otururken, Alana göğsüme kıvrılırken ve ben yapmam gerekeni yaparken... O bana ihtiyaç duyarken onu kucakladım... Bitsy uyandı.

Gölgelerin arasından baktı ve kızının trans halini gözlemledi. Alana farkında değilken hiçbir şey söylemedi. Benim farkında olduğumu anlayınca gülümsedi.

Yüzü solgun ve başka bir şey yapamayacak kadar hasta olan Bitsy, elini hareket ettirerek Alana'nın dikkatini çekti. Sonra doğurduğu bebek için bir gözyaşı döktü ve Alana'ya verebileceği tek hediyeği verdi.

Onu sevdiğini söyledi.

Kulağa hoş geliyor. Ama lanet olsun, o kaltak bu sözleri son yirmi sekiz yıl boyunca milyonlarca kez söyleyebilirdi.

kızına, olduğu gibi mükemmel olduğunu söyleyebilirdi. Daha çok gülümseyip daha az eleştirebilirdi. Daha çok kabul edip daha az yargılayabilirdi.

Ama bunlar benim düşüncelerim. İyileşmemiş, travma yaşamış, aşırı derecede istismarcı babamın duyguları, hepsini mezara götürmeyi tercih ederim, Alana'nın o zamandan beri sahip olduğu huzuru riske atmaktansa.

"Gitme zamanı geldi, Franky." Dirseklerine kadar uzanan kolları ve dizlerinin etrafını zarıfçe saran eteği olan güzel siyah elbisesiyle Alana, çıplak ayakla annesinin mutfağını geçer ve oğlunun oturduğu yemek sandalyesinin yanında çömelir.

Tatlı bir gülümseme takındı — tezgâhın yanındaki yerimden her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum — ve Franky'nin Gameboy'u oyunun bittiğini belirten dun-dun-dun sesini çıkardığında, cihazı dikkatlice alıp masanın üzerine koydu. "Vakit geldi, bebeğim."

"Cenazeye gitme zamanı..."

Bence o bir soru sormuyor. Hatta bir cevap beklemiyor bile. Sadece neredeyse on yaşındaki bir çocuğun yapabileceği en iyi şekilde durumu sindirmeye çalışıyor. Tıpkı benim benim sessizce sessizce işlediğim düşüncelerimidüşüncelerimi düşüncelerimi Franky'nin

konusunda

Ayrılık en iyi sonucu veriyor, özellikle de o ve kardeşim aynı odadayken ve çarpıcı benzerlikleri kalbimi parçalamak üzereyken.

Ama bu başka bir günün travması.

"Büyükkannenin cenazesine," diye onayladı Alana. "Ayakkabılarımı giyeceğim, tamam mı? Ben giyinirken sen de tuvalete git, sonra çıkabiliriz."

"Başka kimler olacak?" Ayağa kalkar, sandalyeyi yavaşça döndürür ve masanın altına yerleştirir. "Chris?"

Eğlenerek - ve kardeşime olan sevgisinin kalbimi nasıl acıttığının tamamen farkında olmadan - gömleğini düzeltir ve giymekte ısrar ettiği kravatı dikkatlice düzeltir. "Evet, sanırım Chris de orada olacak. Aslında, muhtemelen kasabanın çoğu orada olacak. Büyükkannem Plainview'dan hiç ayrılmadı ve herkesi en az bir kez görmüştü. Sanırım çok kalabalık olacak."

Kollarını ellerinde tutar, endişeyle gözlerine bakar. "Ya herkes benimle konuşmaya çalışırsa?"

"Olabilir." Parlayan dudaklarını yalar ve derin bir nefes alır. "Ama istemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin. Senin kaybın için üzüldüklerini söylediklerinde teşekkür etmek nezakettir. Ama *teşekkür etmekten* sıkılırsan ya da sadece istemiyorsan..."

"Chris ve ben senin korumaların olacağız." İki çift gözle karşılaştığında gülümserim, sonra tezgahdan uzaklaşarak ikilinin yanına yaklaşır ve dururum. "Önemli olan insanlar senin kalbini anlayacaktır. Önemli olmayanlar ise," omuz silkerim. "Önemli değildir."

"Doğru," diye onaylar Alana. "Önemli olmayanlar için endişelenmeye değmez. Şimdi lütfen tuvalete git." Dik durur, sonra çenesini kapıya doğru eğirir. "Sen gitmeden biz gidemeyiz."

O iç geçirir, topuklarını döndürür ve uzaklaşır. "Peki."

"Şimdi, bana yaslan." Elimi boynunun arkasına doladım ve yanağı kalbime değene kadar onu kendime çektim. Onu sıkıca sarıp, omzunu sıktım ve avucumu kolu boyunca kaydırdım. "Beş dakika nefes alman lazım. Sabahtan beri yeşil yeşil duruyorsun Lana. Fark etmediğimi sanma. Franky için cesur davranıyorsun ama dinlenmezsen sonunda düşeceksin."

"Teşekkür ederim."

Sessizce kıkırdarak nefes veriyorum. "Bu, anneni gömdüğün gün söylediğin türden nazik bir *teşekkür* mü? Yoksa sana sarılma şeklimi beğendiğin için *söylediğin* sıradan *bir teşekkür mü?*"

"İkincisi." Kollarını sırtıma dolayarak ellerini birleştirir. "Başka işlerin olduğunu biliyorum. Vegas için antrenmanlara daha yeni başladın ve Chris bu konuda sabırsızlanıyor. Sen..."

"Olmak istediğim başka bir yer yok." Başının üstüne öpücük konduruyorum. "Ve *bizim* için endişelenme," diye alay ediyorum. "Birkaç gün içinde, işler sakinleşip hayat yeni bir normale döndüğünde, beni uzak tutma sözünü hatırlayacaksın. Başka birine aşık olmam ya da onun gibi bir şey hakkında."

O burnunu çekip kıkırdar. Aynı anda hem mizah hem de yıkım.

"Belki yeni sevgilim bugün cenazeye gelir. Bizi tanıştırebilirsin, çünkü bu, nazik ve özverili kadınların yaptığı şeydir."

"Beni sinirlendiriyorsun." Yine de, daha sıkı sarılır ve yüzünü göğsüne gömer. "Fahişeler demişken, en iyi arkadaşım da orada olacak."

"Biliyorum." Geriye yaslanıp yanaklarını silerim. "Ben senin en iyi arkadaşınım. Tam anlamıyla seninle birlikteyim. Ama bana fahişe demek biraz incitici."

Gözlerini devirdi. "*Diğer* en iyi arkadaşım. New York'taki en iyi arkadaşım, tavuk pisliği ve lüks mağazaların olmaması fikrine çıldırıyor."

"Kulağa mükemmel geliyor." Yüzünü avuçlarım ve şişmiş dudaklarına masum, kuru bir öpücük konduruyorum. "Tanıştır beni, ben de işlerin nasıl gittiğine bakayım. Belki ilk görüşte aşk olur ve o zaten en iyi arkadaşın olduğu için, bizim fahişe düğünümüzde nedime olabilirsin."

"Bugün beni olabildiğince kızdırmak için kendine bir görev belirlemişsin, ha?" Tuvalet sifonu çekilir ve banyoda musluk açılır, o da bana parıldayan gözlerle ve tatlı bir gülümsemeyle bakar. "İşe yarıyor. Teşekkürler."

"Rica ederim."

"Bütün bunlar bittiğinde, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Merakla geri çekilip gözlerine bakıyorum.

"Önemli bir şey," diye iç çeker. "Özel bir şey." "Şimdi söylemek ister misin?"

Kafasını sallar, ama istese bile, Franky odaya geri döner ve Alana kollarımdan çıkar. Ben de kapıya doğru ilerler ve ayakkabılarını alırım.

"Sonra Darlene'nin yerine mi gidiyoruz?" Franky, pantolonunun bacaklarına nemli el izleri bırakarak ve giyinirken buruştuğu gömleğiyle durur.

Bunu fark eden Alana hızla ayakkabılarını giyer, sonra oğluna döner ve onu düzeltir. "Caroline barda bir öğle yemeği düzenliyor ve diğerleri de yemekleri hazırlamaya yardım edeceklerini söylediler. Gitmek isteyen herkes orada olacak."

"Biz de gidiyor muyuz?"

Onun gömleğini giydirip, ellerini omuzlarına koydu ve gözlerine baktı. Sonra içini çekti. "Emin değilim. Sadece ben miyim, yoksa hepimiz şimdiden yorgun mu düştük? Saat daha sabahın onunu geçmedi, ama ben şimdiden uyumaya hazırım."

Buna travma denir, sanırım. Keder. İyileşme, belki. Kim bilir.

"Mezarlıktan sonra nasıl hissedeceğimizi göreceğiz. Orada çok insan olacak ve hepsi benimle konuşmak isteyecek. Sonrasında sessizliğe ihtiyacım olabilir."

"Simpsons izleyebiliriz," diye önerdi Franky. Annesinin yanından geçip masadan Gameboy'u aldı. Ama gözleri buluştuğunda, annesi başını sallayarak hayır dedi, o da Gameboy'u masaya geri koydu. "Darlene'nin evinden biraz yemek alıp buraya getirebiliriz. Ama kapıları kilitlemeliyiz, yoksa Fox teyze gelip bize *dans ettirmeye* çalışır." Etkilenmemiş dudaklarını düzleştirir. "Bunu yapmasından *nefret ediyorum*."

Alana yüzünü siler ve onun elini tutar. Kapıyı açtığımda, bana nazik bir gülümsemeyle teşekkür eder ve çocuğu verandaya çıkarır, sonra merdivenlerden aşağı indirip arabasına götürür.

Güzel kıyafetler ve tozlu eski bir kamyonet pek uyumlu değil.

"Fox birkaç gün bizimle kalacak." Arabayı kilidini açıp arka kapıyı açarak Franky'nin binmesini sağlar. O, Franky'nin emniyet kemerini takmasını bekler ve ardından kapıyı tekrar kapatır. Sonra dönüp yoluna çıktığımda irkilir.

Sinirleri bozulmuş. Duyguları tehlikeli bir şekilde yüzeye çıkmak üzere.

Bana bakar, geyik gözleri kederle doludur. Ama ben elimi uzatıp beklediğimde, beni çabucak anlar, anahtarlarını avucuma koyar ve yolcu tarafına geçer, böylece ben sürebilirim.

"Sizinle tüm yolculuk boyunca birlikte olacağım, tamam mı?" Arka aynadan Franky'nin gözlerine bakarken, bunun sadece annesini isteyen çocuk için bir teselli olmadığını biliyorum. "Sessiz olacağım ve size engel olmayacağım. Ama sizi gitmeniz gereken yere götüreceğim ve ihtiyacınız olan her şeyi almak için yanınızda olacağım. Bu süreçte size yardım etmek istiyorum."

"Tabut kiralayabileceğini biliyor muydun?" Franky arka koltukta tuttuğu kitaba uzanır, ortasından kalemi çıkarır ve kitabı dizlerinin üzerine koyar. "Çünkü bazen insanlar kremasyonu tercih eder, ama ailesi yine de cenaze törenini ve diğer şeyleri yapmak ister."

"Bunu biliyordum." Ve bundan hiç memnun değilim. Hiç. "Cenazeden sonra tabuta ihtiyacınız yoksa, bu çok fazla paranın boşa harcanması olur."

"Bir milyon saniyenin on bir gün, bir milyar saniyenin ise otuz bir buçuk yıl olduğunu biliyor muydun?"

"Uh..."

"Bu, ortalama bir insanın ömrünün yaklaşık iki buçuk milyar saniye olduğu anlamına gelir."

Şaşkınlıkla Alana'ya baktım ve gözlerinin yaşlarla ve mizahla dolu olduğunu gördüm.

"Bu, işleri basitleştirmenin bir yolu," diye karar verdim. *Çünkü, başka ne diyebilirim* ki? "Chris de bu tür şeyleri ezberler. Bunları beyinde nerede sakladığını bilmiyorum, ama sizden biri bana sayısal *bilgilerle* bombardımana tuttuğunda beynim acıyor."

"Her dakika insan vücudunda üç yüz milyon hücre öldüğünü biliyor muydun?"

"Tamam," Alana koltuğunda dönerek oğluna bakar. Garaj yolundan çıkıp asfalt yola gireriz ve birkaç dakika içinde, ikimiz de mezarlığa gireceğimizin acı farkına varırız. "Başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Mesela, timsahların dilini dışarı çıkaramadığını biliyor muydun?"

O gülümser. "Ortalama bir insan hayatı boyunca uyurken yaklaşık yetmiş böcek yediğini biliyor muydun?"

Midem tiksinti ile sığıyor. Dehşet. Çocukken üzerimde açıkça dolaşan lanet böcekleri hatırlayarak, kardeşim ve benim bu konuda muhtemelen 'ortalamanın üzerinde' olduğumuz gerçeğini kabul etmekten nefret ediyorum.

Ve sanki Alana aklımı okuyabiliyormuş gibi, elini karnıma koyuyor ve gözlerimiz buluştuğunda sessiz bir şefkat gösteriyor. Ona teselli edilmesi gereken kişi olmasına rağmen, bana teselli ediyor. Koruma sağlıyor, ama bu aslında onun işi değil.

"Bize eğlenceli şeyler anlat tatlım. *Eğlenceli*. İğrenç, korkutucu veya mide bulandırıcı olmayan şeyler."

"Los Angeles'ın tam adının aslında *El Pueblo de Nuestra Señora la Reina de los Ángeles de Porciúncula* olduğunu biliyor muydun? Disney World'ün adında Orlando'yu ifade eden OR, Disneyland'ın adında ise Los Angeles'ı ifade eden LA harfleri olduğu için hangi Disney'in nerede olduğunu hatırlayabilirsin."

Böcekler bitti. Arabayı bir kavşakta durduruyorum ve Franky'nin gözlerine bakmak için arkama dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Kitabını kapatıp ellerini üzerine koyarak sırttı. "Evet. Maine'in tek heceli isme sahip tek ABD eyaleti olduğunu biliyor muydun?"

"Bütün bunları kafana sokup, seyirci varken parti numarası gibi sergiliyorsun, öyle mi?" Kafamı sallayarak, her iki taraf da boş olduğunda kavşağı geçiyorum. "Okuldaki ders programına zar zor yetişiyordum, onun da çoğu gitti, ama sen burada *El Pueblo Nuestra bilmem ne bilmem ne* diye yepyeni bir dil konuşuyorsun."

"Japonca bir sürü kelime biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve biriyle nasıl güvenli bir şekilde dövüşüleceğini biliyorsun. Bazı insanlar sadece kollarını sallayıp bir şeylere vururlar, ama sen bunu spor olarak yapmayı biliyorsun. Bu akıllıca."

"Bu doğru," diye mırıldanır Alana. "Sen benim senden daha akıllı olduğumu iddia ettin, ama ben Japonca bilmiyorum ve spor salonunda öğrettiğin hareketlerin yüzde doksan dokuzunu hatırlamıyorum."

"İsimleri unutuyorsun, ama hareketleri biliyorsun." Eli hala karnımın üzerinde olduğu için, ben de elimi onun elinin üzerine koydum. "Ve bir kitap yazdın."

"Kitap yazmaya başlayanların sadece yüzde üçünün kitabı bitirdiğini biliyor muydun?" diye araya girer Franky. "Ve bu yüzde üçün içinde, kitabı yayınlayanların oranı yüzde birden az."

"Şey, ben yayınlamadım." Elini benim elimden nazikçe çekip aynalı güneşliği indirerek yüzünü ve saçını kontrol ediyor. "Muhtemelen yayınlamayacağım. Ama belki başka bir tane yazarım."

Ana yoldan çıkıp dar ara yola girdiğimde mezarlık yas tutanlarla dolup taşıyordu. Başkasının kaybindan yararlanmak için çaresizce çığlık atan siyah giysili erkek ve kadınlardan oluşan bir deniz. *Evet, biliyorum. Ben bir pisliğim.* Chris ve Ollie

zaten buradalar, kenarda takılıyorlar, bizi bekliyorlar. Eliza da burada, ve kız kardeşleri Raquel.

Bulabildiğim ilk boş park yerine arabayı çekiyorum, ama kapıları açıp dünyayı içeri almadan önce motoru kapatıp önce Alana'ya dönüyorum. "Şimdi anlatacak farklı bir hikayen var mı sence?"

"Belki." Güneşliği geri itti. "Ya da belki eski hikayeyi alıp sonunu yeniden yazabilirim. Orijinal hali beni rahatsız ediyor."

"Bu yüzden mi anlaşılmayı kabul etmedin?"

"Annemin hikayesi seninle ilgili, Tommy."

Kalbim duruyor. Göğsümde ölüyor, ama yine de imkansız bir şekilde, karnımda kelebek kanatları çırpınıyor. "Ne?"

Alana, annelerin yaptığı şeyi yapmak için koltuklarımızın arasına eğilmeye çalışıyor

—çocuğu susturmakta asla başarısız olmayan "*kapa çenen!*" bakışı— ama ben elimi göğsüne bastırıp onu kenara çekiyorum, böylece ona ben bakabileyim. "Annen benim hakkımda bir kitap mı yazdı?"

"Tommy—"

Franky omuz silkiyor. "Adama senin adını vermedi. Kıza da kendi adını vermedi. Ama ikiz kardeşi olan bir dövüşçü hakkında yazdı. Onların en iyi arkadaşları olduğunu, kızın New York'a taşındığını, bir bebek sahibi olduğunu ve..."

"Yeter." Alana saçımı yumruklar ve beni geri çeker. Sonra oğlunun gözlerine bakar ve tek bir bakışla onu susturur. Emniyet kemerini açar ve kapısından dışarı çıkar, etrafından dolaşıp oğlunun kapısını açar, cenazeye katılanlar her hareketimizi izlerken gergin bir şekilde oğlunun yakasını düzeltir. Her nefesini. Ellerinin her hareketini. "Bu muhtemelen eğlenceli olmayacak, tamam mı? Ama benim yanımdan ayrılmak zorunda değilsin, bir saniye bile. Biri seninle konuşmaya çalışırsa ya da sana gelmeni isterse ve sen istemiyorsan, hayır diyebilirsin."

"Bazen Chris'in yanında durabilir miyim?" O koltukta kayarak bacaklarını kapıdan sarkıtır ve ben de, kalbim acıyarak, onların yanına gelip koruyucuları olurum, onlar kendilerini toparlarken onları kalabalıktan korurum. "Ama ben de seninle olmak istiyorum."

"Tabii ki tatlım. Chris'i nereye gidersek oraya götüreceğiz. Tommy'yi de. Çünkü sana ihtiyacım var, senin Chris'e ihtiyacın var, Chris'in Tommy'ye ihtiyacı var, Tommy'nin de..."

Alana'ya ihtiyacı var.

*Bana ne söylemek istiyorsun?
Bilmediğimden daha mı acı verici
olacak?*

Boğazını temizler, gergin bir şekilde onu arabadan indirir ve elini tutar. Sonra yanına gelir, yanakları ısınır ve gözleri duygu dolu bir şekilde parlar.

"Her şey yoluna girecek." Elimi beline koyup onu ileriye doğru yönlendirdim. Kolumu omuzlarına dolayıp onu yanıma çekmeyi tercih ederdim, ama onun bunu istemeyeceğini biliyordum. Ve bugün, ve hayatımın geri kalanında, yaptığım her şey onun isteklerine göre olacak.

"Selam." Chris ilk olarak yaklaşır. En cesur olanıdır, ki bu gariptir çünkü sosyal toplantılar onun en sevmediği şeydir. Eğilir ve Alana'nın yanağına bir öpücük kondurur — *onun yüzünü parçalamayacağım. Onun yüzünü parçalamayacağım. Kardeşimi seviyorum, bu yüzden onun yüzünü parçalamayacağım* — sonra Franky'ye yumruğunu uzatır ve çocuk yumruğuna dokunduğunda sırtarak gülümser. "Çok iyi görünüyorsun evlat. Çok temizlenmişsin."

Gözlüklerini burnuna itip başını geriye eğerek Chris'in bakışlarına karşılık verir. "Sen de öyle. Annem senin pantolonunu da mı seçti?"

Chris, mizahını gizlemek istercesine ağzını ovuşturarak burnunu çeker. Çünkü Tanrı korusun, yüzlerce eski kafalı insanın önünde cenazede kimse gülmesin.

"Bunları kendim seçtim. Ama fark ettiğin için teşekkürler."

"Merhaba, Ollie." Ollie eğilip Alana'nın yanağına bir öpücük kondurduğunda Alana öpücüğü kabul etti. Sonra Eliza öne çıktı ve gerginlik Alana'nın vücudunu taşın çevirdi.

Bu, henüz sona erdirmediğimiz bir rekabet.

"Annenin vefatına üzüldüm." O her zaman en küçüğümüzdü. En aptal. En son olgunlaşan ve en çabuk patlayan. Öpücük ya da kucaklaşma teklif etmez. Ama parlak bir gülümsemeyle Alana'nın koluna dokunur. *İyi oyundu.* "Artık sana sataşmayacağım. Tommy mutluydu, ben de mutluyum."

"Ya mutlu değilse?" Franky'nin elini iki eliyle sıkıca tutar. "Ya gelecek hafta yine ona kötü davranırsam?"

"O zaman seni bulur ve sana arkadan boğazlama öğretirim. Ama muhtemelen adımları hatırlayacak kadar uyanık kalamazsın."

"Yeter artık." Oliver kolunu kız kardeşinin boynuna dolayarak onu kenara çeker. "Senin bir sorunun var, Lize. Yemin ederim, sorun çıkarmayı *seviyorsun*."

"Bir dakika oldu." Darling kardeşlerin sonuncusu da öne çıkar. Platin sarısı saçları ve parlak mavi gözleri olan Raquel, *teorik olarak* tam benim tipimdir. Ama biz hiç o noktaya gelmedik. Bunu hiç düşünmedik bile.

Dudakları mükemmel bir kırmızı renkte parıldıyor, ama Alana'ya sarılmak için eğildiğinde ve yanağına öptüğünde, rujun rengi hiç bulaşmıyor. "İyi görünüyorsun, Lana."

"Sen de. Şehir ve doktor olmayan hayatın nasıl?"

O, cenazelerde her zaman var olan garip havayı ortadan kaldırarak burnunu çeker. "Sen de duydun mu? Patronum, tüm bu zaman boyunca niteliklerimi sahte gösterdiğimi öğrenince *çok kızacak*."

"Seni tanıyorsam?" diye sorarım. "Patronun her gün seninle çalışmak zorunda olduğu için her zaman kızgın olduğuna bahse girerim. Yakında Plainview'a geri dönecek misin?"

"Şu anda buradayım, değil mi?" Çantasını koluna asar, askılarını dirseğine dayar ve omzunun üzerinden bakınır. "Bundan sonra dekontaminasyon duşu almak isteyen başka kimse var mı? Yemin ederim, gerçekten umursayan tek insanlar burada duruyor. Geri kalanların hepsi, bu ay Plainview'da olacak en heyecan verici şeyi kaçıрма fikrinden nefret ediyor."

"Ben buradayım! Aman *Tanrım!*" Bir kadın mezarlık çimlerinde parmak uçlarında koşarak ilerliyor ve şok olmuş yas tutanların bakışlarını ve alaycı gülümsemelerini üzerine çekiyor. "Tanrım, Alana! Buradayım. Yetişebildim. Geç kalmadım."

Grubumuzun biraz daha sıkılaşması komik. Chris, Oliver ve hatta Eliza, kısa bir süre önce düşman olarak gördükleri kişilere yaklaşıp onları koruyorlar, çünkü şimdi, topuklu ayakkabılar ve etekli takım elbise giymiş, uzun bronz bacakları ve dalgalı kahverengi saçları olan bir kadın gürültüyle bu tarafa koşarken, onlar bir güvenlik duvarı oluşturuyorlar.

Kadın düz olmayan çimlerin üzerinde koşar adımlarla yürüyor. Büyük, kahverengi gözleri arkamızda saklandığımız kişilere odaklanıyor. Etkileyici kaşları var ve *belli* ki uzamsal farkındalığı sıfır, çünkü doğrudan içimizden geçip Alana'yı kucaklayarak çekiyor ve Franky'yi de çekiyor, böylece zavallı yüzü kadının kaburgalarına çarpıyor.

"GPS sadece üç dakika süreceğini söylediği halde buraya gelmem yarım saatimi aldı." Geriye yaslanarak Alana'nın yanağını avuçlar. "Ya biri pis bir yalancı, ya da GPS'teki kadın ne dediğini bilmiyor."

"Talimatları dinlemediğin için olamaz, değil mi?" Alana'nın gözleri yaşlarla parlıyor. Çenesi titriyor. Sonra arkadaşını tekrar kendine doğru çekip sıkıca sarılıyor. "Vay canına, seni görmek ne güzel, Fox."

"Ah, hey." Alana'nın yanaklarından gözyaşlarını siler. "Benim için ağlama, güzel kız. Geleceğimi söylemiştim."

"Uh, pardon, merhaba?" Eliza araya girer. "New York'ta insanların sohbet ederken başkalarını kaba bir şekilde dışlaması normal olabilir, ama burada, Plainview'da..."

"Burada insanlar yüzüne karşı kaba davranır," diye Alana yumuşak bir kahkaha atarak cümleyi tamamlar. Yüzünü siler ve eliyle işaret eder. "Bu Eliza Darling. O çok kötüdür."

Koruyucu bir tavırla Fox, Eliza'nın uzattığı eli küçümseyerek bakar. "Senin hakkında bir şeyler duydum. Bu ziyaret için Louboutin ayakkabılarımın topuklarını özellikle bilettim."

"Ve bu da Oliver." Alana kızların dramasını görmezden gelir. "O Eliza'nın kardeşi. Raquel," diye ekler, Fox bir kişiden diğerine geçerken. "Onlar kardeşler. Tommy..."

Beni yakıp kül ediyor. Bakışları intikam dolu ve acımasız. "Seni tanıyorum. Şimdilik yargımı saklı tutacağım." Sonra kendi başına, burada bana benzeyen tek kişiye yönelir. "Bu seni Christian yapar." Elini tutar ve uzun uzun onu inceler. "Seni de duydum. Arkadaşıma karşı çoğunlukla iyi davrandığından eminim."

"Çoğunlukla." O da onu baştan aşağı süzer. Belki takdirle. Sonra sırtarak. "Çoğu zaman."

"Ve son olarak..." Adamın elini bırakıp Franky'nin gözlerine bakar. "Oğlum! Vay canına! Seni özledim."

Onu kendine doğru çeker ve...

O da onu itmez. Bu beni şaşırtır, ta ki onun bebekliğinden beri hayatında olduğunu hatırlayana kadar. O, eksantrik ve gürültücü olmaya hakkı vardır. Ona sarılmaya hakkı vardır, çünkü o onun için adeta aileden biridir. Onu, hepimizin toplamından daha uzun süredir tanır.

"Bence daha yakışıklı olmuşsun, Franklin." Adamın geri çekilmesine izin verir, ama yanaklarını avuçlar ve aptalca bir gülümseme koparır. "Son birlikte yemek yediğimizden beri bir ayak boyun uzamışsın. Hiç hoşuma gitmedi, küçük çocuk."

"Pop quiz," diye gülümser. "En hızlı kara hayvanı hangisidir?" "Şey... tavşan."

"En büyüğü?"

"Fare."

"Peki Pi sayısının yedinci basamağı nedir?"

"Elma."

Gözleri eğlenceyle parıldadı, göğsünden yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Yanlış, yanlış, yanlış. Çalışman gerekiyordu, Fox Teyze."

"Çalıştım! Sen benim için çok zekisin."

"Bekle biraz." Kaşlarını çatarak ikisine birden baktım. "O, dünyadaki en büyük hayvanın fare olduğunu iddia edebiliyor, ama ben bir kez satranç tahtasını karıştırdım diye antikrist mi oluyorum?" Ellerimi belime koydum. "Burada bir kayırma kokusu alıyorum, zaten Chris'e olan açık tercihini yeterince tolere ediyorum."

"Chris'i mi tercih ediyorsun?" Fox burnunu kırıştırarak gülümser. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Gitmeliyiz." Alana bu tartışmayı sonlandırır ve sabah güneşinde bekleyen kalabalığa bakarak derin bir nefes alır. Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırır, sonra Franky'nin elini tutar. "Onları oldukça uzun süre beklettik."

"Zaten onları sevmiyoruz," diye alay ediyor Raquel. "Bir sürü dedikoducu."

"Hadi." Alana'nın boş elini tutup onu yerine yerleştirilmiş tabutun yanına götürüyorum. Caroline'ın ayarladığı çiçekler. Oliver'ın denetlediği müzik. Raquel'in bize bulduğu cenaze müdürü.

On yıl önce dūřman ilan ettikleri kız için, öne çıkıp etrafını sarıyorlar.
Çünkü sevdiklerimizi koruruz.

'İN YİRMİ ALTI

ALANA

Cenazeler berbat.

Bu durumu değiştirecek hiçbir kelime yok. Manzarayı güzelleştiren çiçekleri ya da ağaçlarda ten kuşları anlatan uzun, kapsamlı betimlemeler yok. Yeşil imenler ya da sıcak güneşin altında bizi serinleten esinti de yok.

Cenazeler gerçekten berbat.

Hayatımı cehenneme eviren, içimdeki her düşünceyi eziyet eden, aptalca hayal ettiğim her umut kırıntısını yok eden, başarılarımı eleştiren ve kötü seçimlerimi vurgulayan kadının cenazesi bile... Bunları, ders almam için değil, utanmam için yapıyordu.

Annem, benim tek istediğim ayağa kalkmakken, beni aşağı çekmekten büyük zevk alıyor gibiydi.

Belki daha da kötüsü, on yıl önce bana ne olduğunu biliyordu. Eve sendeleyerek geldiğim anda ona gvenmiştim. Ondan yardım istemiştim. Anlayış göstermesini rica etmiş ve bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyelerini istemiştim. Ama sonunda, alaycı bir gülümseme ve soğuk bir kmsemeyeyle karşıldım.

"İyi kızlar fahişe gibi giyindiğinde böyle olur" ve "Watkins'lerin pislikleriyle vakit geçirmekte ısrar ettiğinde bu günün geleceğini biliyorduk" gibi sözler.

Watkins'lerin oğulları pislik değildi. Ne o zaman, ne de şimdi.

“Babam gittikten sonra zor günler geçirdi ve bazen onunla ilgili anılarımı romantikleştirdiğimi biliyorum. Onu Kaliforniya sahilinde motosikletiyle gezip, özgürlük ve heyecan dolu hayatının tadını çıkarırken hayal ederdim. Annemin eksikliklerinden şikayet ederek onu incittiğimi biliyorum, ama yine de babamı övgüye layık bir ünlü gibi yüceltiyordum. O zamanlar, babam ve annem hakkındaki görüşlerimin etkisini anlayamıyordum, çünkü tek odaklandığım şey, ergenlik çağındaki öfkem ve özlemimdi.

hiç sahip olmadığım şeyler. Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum." Sayfamı indirip mezarlığa yayılmış yüzlerce yas tutan kişiye bakıyorum. Islak gözler ve gürültülü hıçkırıklar. Çok fazla yüz var; hepsini ayırt edemiyorum bile.

Derin bir nefes alıp kağıdımı katlıyorum ve affetmenin kalbime girmesine izin veriyorum.

Kabul.

"O kaldı," diyorum.

Franky'nin tatlı küçük eli benimkini kavrar. Gözlerin denizinin önünde durur, en büyük kabusu, ama bunu benim için yapar.

Onun cesaretinden ilham alarak burnumu silerim ve en güzel gülümsememi takınırım. "Annem, ona verdiğimden çok daha fazla takdiri hak ediyordu. Çünkü o dünyayı dolaşıp sorumluluklarını ihmal ederken ve bir gencin zihninde mantıksız, olgunlaşmamış bir şüphe yarattığı halde, annem kaldı ve asıl işi yaptı. Öyleyse anne," bakışlarımı tabutuna çeviririm. "Teşekkür ederim. Gerek yoktu ama elinden gelenin en iyisini yaptın."

Titrek bir nefes ve Franky'nin elinin verdiği yeni bir kararlılıkla, bir adım geri çekilip cenaze müdürüne işine devam etmesi için işaret veriyorum: O da İncil'den bir bölüm okuyor. Ya da belki iki ya da üç bölüm. Bir şarkı çalıyor. Biraz daha okuyor.

Bunların çoğuna pek dikkat etmiyorum. Ama sağımda duran oğlum ve solumda duran *lanet olası* Tommy Watkins bana teselli veriyor.

O, bir kez daha, sevgisinin ne kadar saf ve koşulsuz olduğunu kanıtlıyor.

Onun kalbini kırdım ve geleceğimizi mahvettim, ve şimdi bile, "*birkaç gün içinde sana tekrar hayatına devam etmeni söyleyeceğim*" dışında hiçbir şey vaat etmememe rağmen, onun desteği hala mutlak. Onun hayranlığı saf. Gücü sarsılmaz.

Cenaze müdürü annemi toprağa verirken o bana yaklaşıyor, tıraş losyonu kokusu ciğerlerimin derinliklerine yerleşiyor ve çiçeklerin yoğun kokusundan hoş bir şekilde dikkatimi dağıtıyor. Taze kesilmiş çim. Havada polen. Bunların hepsi hassas midemi bulandırıyor. "İyi misin?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden titreyen dudaklarımı ısırp başımı sallıyorum.

"Oturmak ister misin?"

Başımı sallıyorum.

Yine de kolunu sırtıma atıyor, sarılmak için değil, ama izleyenlere öyle görünebilir. Ağırlığımı alıyor ve kendi başıma ayakta durmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Uzun bir *özür* dizisine hazır mısınız?" diye fısıldadı. "Başlamak üzereler."

Yarı ağlama, yarı gülümseme olduğunu düşündüğüm bir ses çıkardım. Ve bunu yapabildiğim için, onun kollarında kendimi yeterince güvende hissettiğim için, göğsüne yaslandım ve kalp atışlarının düzenli ritminde rahatlık buldum. Ritmik bas sesi. Cenaze töreni başlarken ve yas tutanlar cenazede beklenen şeyleri söylerken, bu nazik vızıltı hiç bozulmadan devam etti.

Üzgünüm.

Teşekkür ederim.

Kaybınız için çok üzgünüm.

Teşekkürler

Onu özleyeceğiz.

Öyle olacak. Teşekkür ederim.

Dokunaklı bir konuşma.

Teşekkür ederim.

Seninle gurur duyardı.

Buna muktedir olduğunu sanmıyorum. Ama güzel sözleriniz için teşekkür ederim.

Yüzlerce yüz için ton aynı kalıyor. Mırıldanılan sözler, yumuşak takdirler ve sonra bir sonrakine yer açmak için ilerliyorlar. Bu, en deneyimsizlerin bile nasıl yapılacağını bildiği bir prodüksiyon. Ölen kişi adına, yaşayanlara beklentiler yükleniyor.

Benim durumumda, ölen kişinin buradaki insanların yarısını sevdiğinden bile şüpheliyim ve buradaki insanların yarısının da ona karşı aynı şekilde hissettiğinden eminim.

Kendimi rahat, meditasyon benzeri bir duruma bırakıyorum. Başımı sallıyorum. Yanak öpücükleri. Gerektiğinde sarılmalar. Herkes yalan söylediğimizi bildiği halde, sahte klişeler ve *yakında görüşürüz sözleri*. Ama Tommy'nin nabızı hızlandığında, tekrar uyanıyorum. Kalbi çarptığında ve tutuşu demir gibi sertleştiğinde, kanımdaki adrenalin yükseliyor ve beni gerçekliğe geri getiriyor.

Tommy'nin elleri cildimi morartıyor, beni sıkıca tutuyor ve bana özgürlük için yer bırakmıyor, ama Chris daha da yaklaşıp geniş vücuduyla Franky'yi koruyarak omzunu neredeyse benimkine değdirdiğinde, aptalca neye izin verdiğimi anlıyorum.

Daha dikkatli olsaydım, bunu önleyebilirdim. Belki.

Bilmiyorum.

Grady Watkins öne çıktığında mide bulantısı midemi kaplayıp boğazımın dibine kadar yükseldi. Dans eden gözleri ve iğrenç bir gülümsemeye kıvrılmış dudaklarıyla, öncekiler gibi benim de önümde durdu, ama üzgün gibi davranmayı bilenlerin aksine, o adeta bir dans ediyordu.

Tommy'nin babası. Benim umutla beklediğim cehennemden yedinci katından geri dönmüştü.

Sırıltısı çürümüş, dişleri kırık. Dudakları ince, eğri ve alaycı bir şekilde öne eğilip elimi tutmaya çalışıyor. Ama Tommy o pisliği tokatlamaya fırsat bulamadan, anne olduğumda keşfettiğim o güç kanıma geri dönüyor. Artık korumam gereken bir oğlum var ve ondan önce ben de bir çocuktum, kırık kalpli çocuklara ve bu pisliğin onlara verdiği yaralara bakıyordum.

Franky, Grady Watkins'in varlığının kurbanı olmadan çok önce benim şiddetli öfkemi görecek.

"Burada olmamalısın," diye hırlar Tommy, titreyen ellerimi öfke yerine korku sanarak. Nefesimin hızlanması sinirden, öfkeden değil. Kardeşinin hemen önüne geçer, neredeyse omuz omuza dururlar, ama benim için o pislik ve sevgilisini görebileceğim bir adımlık boşluk kalır.

Kollarında tuttuğu kadın Pamela, Chris ve Tommy'nin annesi bile değil. Sadece dişsiz, benekli başka bir kadın. Hastalıklı derecede zayıf, gergin ve zorlu bir hayatın ve kötü seçimlerin tehlikelerine çok fazla kapılmış.

Bu ailenin geçmişini bilip bilmediği, hatta umursayıp umursamadığı bilinmiyor, ama aptalca boşluktan uzanıp oğluma dokunmaya çalıştığında, mezarlıkta yankılanan keskin bir şaplakla elini itiyorum.

"Ona dokunma." Franky'yi çekip arkama saklamak için arkama alıyorum. Ama onun çekildiğini hissettiğimde, panik kanımı kaynatıyor, ta ki dönüp Fox'un elinin onun elini tuttuğunu görene kadar.

Panik yerini rahatlamaya bırakır. Ama rahatlama, onun gözlerine bakıp *her şeyi* bildiğini hatırlayana kadar sürer. O benim çocukluğumu bilir. Gençliğimi bilir. Plainview ve Watkins ailesi hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilir ve on yıl önce bu kasabayı terk etmemin nedenini bilir.

O *her şeyi* biliyor, Grady Watkins'in hayatımın en önemli yıllarında oynadığı rolü de dahil. Ve en önemlisi, artık o savunmasız ve korkmuş çocuk olmadığımı biliyor. On yıldır önlediğim cinayeti, Tommy'nin işleyeceğinden korktuğum cinayeti, bugün gerçekleşebileceğini biliyor.

Ama her şey bittiğinde on iki kişilik jüri karşısına çıkacak olan benim.

"Hadi." Franky'yi nazıkçe geriye doğru çeker. "Gidiyoruz." "Anne!"

Franky karşı koyar karşı kavga kavga uzanıyor uzanarak ve bileğimi tuttu. "Bizimle gel anne."

Hayatımın muazzamlığı içinde sadece bir anlığına, Grady'nin eli kalçamda durur. Kanımın soğuduğunu hissediyorum. Nabzımın hızlandığını ve midemin isyan ettiğini hissediyorum.

Ama Tommy paraziti yakalar, yakasından tutup çimlerden bir santim yukarı kaldırır. "Burada ne halt ediyorsun? Buraya girmeye hakkın yoktu."

"Anne!" diye bağırır Franky, gözleri dehşetle ve daha da kötüsü, bilginlikle parıldayarak. Çünkü New York'taki ben ona hiç yalan söylememişti. "Bizimle gelmelisin! Hemen."

"Ellerini benden çekmeni öneririm, evlat." Grady'nin sesi on yıldır kabuslarımda beni ziyaret ediyor. Diş sağlığı nedeniyle oluşan peltekliği, otuz yıldır takıntılı olduğum detaylara bir yenisini ekliyor. "Ben bu kasabaya son geldiğimden beri saygıyı unuttun mu?"

"Saygı mı?" Tommy gülüyor. Ama sesi hiç de nazık değil. "Orospu çocuğu, hak ettiğin tek şey boğazına tekme atmam."

"Anne!"

Karar verip sol elimi Tommy'nin kemerine doladım, böylece Fox Franky'yi çekip Franky de beni çektiğinde, Tommy'yi babasını bırakana kadar çekebildim

Sonra dönüp yürüyorum, ciğerlerime taze oksijen çekiyorum ve boğazımı acımasızca tırmalayan mide bulantısını yutuyorum.

Chris tereddüt etmeden onu takip eder, babasını geride bırakır ve *bugün bu bokla uğraşmayacağımız konusunda* uzun bir sıra oluşturur. Eliza ateş altında iyi bir kız olduğu için araya girer, Ollie ve Raquel'in yanına geçer ve Grady ile alaycı kahkahasının bizi takip etmesini engeller.

"Bekleyin, gitmeyin!" diye bağırır. "Tommy! Sevgili babanla vakit geçirmek istemiyor musun?"

Tommy tutuşumuzu değiştirir ve adımlarını hızlandırır, benimle *birlikte* yürür.yerine zorlamak zorlamadan zor beni onu sürüklemek ve bu bu yeni bir olgunluk mu yoksa beni kaçınılmaz bir patlamadan korumak için mi, öfkesini beni nefes nefese bırakan bir şekilde kontrol ediyor. "Tamam, o zaman Darlene'de görüşürüz?" Grady . Gerçekten bu kadar hayalperest mi? Uyuşturucular mı? Hak iddia etme mi? Unuttu mu?

"Tanrım." Mide bulantısı, yağın pürüzsüz bir yüzeyde yayılması gibi midemde yayılıyor. Kontrol etmek zor ve temizlemek neredeyse imkansız. Alnımda ter damlaları belirirken, milyonlarca anı zihnimin ön saflarına geri dönüyor ve onlarla birlikte yıldızlar gözlerimin önünde dans ediyor. Karanlık beni ele geçirmek istiyor. Beni ezmek istiyor. Beni yüzüstü çimlere yatırıp, geçmişte olduğu gibi savunmasız bırakmak istiyor.

Ama dizlerim titrediğinde ve adımlarım sendelediğinde, Tommy beni yakalıyor, yürüyüp yürümediğimden emin olamayacak kadar bana yaklaşıyor. Belki de süzülüyorum. Uçuyorum, ama ayaklarım yerden zar zor kalkıyor.

"*Kesinlikle* Darlene'nin evine gitmiyoruz." Eliza, Grady'yi geride bırakıp arabama koşar, arka kapıyı açar ve Chris önce, Franky de hemen ardından arabaya binerken başını sallar.

Fox üçüncü sırada otururken, Tommy beni kapıma kadar yürür. Ama henüz kapıyı açmaz. Beni içeri itmez.

"Hey?" Çenemi tutar, yüzümü ona doğru çevirir ve gözlerine bakmamı sağlar. "Nefes al, Lana. Düşecekmiş gibi görünüyorsun."

"O neden burada?" Dönmeye çalışıyorum. Yüzler denizinde pisliği aramak için. Sahte

ve sahte nezakete karşı küçümseme duymamın üzerinden sadece birkaç dakika mı geçti? Grady Watkins gibi insanlar varken onları bu kadar sert bir şekilde yargıladım mı? "Taşındığını sanıyordum. Annem dedi ki..."

"Taşındı." Çenemin altını okşadı. "Onu yıllardır görmedim. Sen..." Kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Darlene'nin evine gitmek istemiyorum." Onun sert tutuşundan kurtulup oğlumu arıyorum. Eli benim elimde değil. Küçük kolu sırtıma dolanmamış. "Franky?"

"Chris ve Fox'la birlikte. Hey?" Beni geri çekiyor. "Nefes almalısın. Neden panik yapıyorsun?"

Fox arabamdan iner ve üstüne doğru bakarak ters ters bakar.

"Bin." "Alana..."

"Gidelim!" Tavanı tokatladı. "Hemen."

YİRMİ YEDİNCİ TUR

TOMMY

"Neden yeşil renklisin?" Tek elimle direksiyonu tutarken, diğer elim onun kucağında ve bir gözüm de dikiz aynasında, mezarlıktan uzaklaşıp eve giden yola giriyoruz. Ama lanet olsun! Babam da onun nerede büyüdüğünü biliyor. Onu benim evime götürmeli miyim? Peşimizden gelir mi? "Alana? Hey?"

"Bizi eve götür." Gözleri cam gibi ve korku dolu. Benim bakışlarımdan kaçarken tedirgin. "Eve gitmek istiyorum."

"O mu, ha?" Franky, iki yanındaki Fox ve Chris'e dokunmamak için küçük vücudunu sıkıca kısıtıyor. "Anne?"

"Yapma tatlım." Elini ağzına bastırıp pencereden dışarı bakıyor, yanakları ölümcül derecede solgun ve alnında ter damlaları var. "Lütfen, şimdi olmaz."

"Yıllardır," diye hırlar Chris, "o pislik yok oldu. Bu kasabayla ve bizimle hiçbir ilgisi olmak istemedi. Tommy unvanı aldığı anda bile bizi rahatsız etmedi, ki bu bir sülük için kan aramaya çıkmak için en uygun zamandı. Ama bizi rahat bıraktı. Tek kelime bile etmedi. Şimdi Bitsy mezarda ve o da tam bu zamanda olay çıkarmalı mı? Bu ne lan?"

Alana'nın göğsü inip kalkıyor, ciğerleri temiz hava arayışında spazm geçiriyor. Nabızı hızla atıyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor, ama onları akıtmıyor. Çelik gibi sert bir şekilde dudaklarını sıkı sıkı kapatıyor ve bizim beklememizi bekliyor. Çenesini sıkıp dişlerini gıcırdatarak sadece başını sallıyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve midemi çaresizce kemiren paniği görmezden geliyorum. Hiçbir soru sormuyorum ve hiçbir cevap talep etmiyorum. Sadece biraz fazla hız yapıp, boş ve kesilebilir virajlarda virajları keserek sürüyorum.

Beş dakikalık yolu iki dakikada kat ediyorum ve arabayı Bitsy'nin garaj yoluna sokup frenlere basarken, dikiz aynasından kardeşimin gözlerine bakıyorum ve onun kolunu Franky'nin göğsüne koyduğunu ve çocuğu eve kadar güvenle taşıdığını görünce minnettar oluyorum.

"Tuvalete gitmem lazım." Alana, bizden önce kapıyı açar, dışarı çıkar ve Chris'in kapısına gider, onun iri cüssesinin arkasından içeriye bakar. "Birkaç dakika Fox teyzeyle kalabilir misin tatlım? Yüzümü yıkamalı ve biraz dinlenmeliyim. Cenazeler her zaman iğrençtir."

"Git." Fox, Franky'nin emniyet kemerini nazikçe açar, yanından kayarak çıkar ve elinden tutup onu da yanında götürür.

Ona Chris'in kapısını seçme şansı vermez, ki bu ilginçtir çünkü o zaten o tarafa eğilimliydi.

Aynada kardeşimin gözlerine bakarım — Fox Alana'nın temsilcisiyse, o da benim temsilcimdir — bu yüzden o, neye ihtiyacım olduğunu anlayarak başını salladığında, araba anahtarlarını kapar ve Alana'yı takip etmek için eve doğru koşarım.

O çoktan mutfığı geçmiştir, ayakkabıları fayans zeminde bir kenara atılmış ve devrilmiş durumda, parfümünün kokusu havada asılı kalmış olsa da, kadın ortalarda görünmüyor.

"Alana?" Oturma odasına giriyorum, televizyon sabahın içinden beri açık ama izleyen kimse yok. Sonra merdivenlerin gıcırtısı bana ihtiyacım olan tek ipucunu verdiğinde yoluma devam ediyorum. "Alana! Bebeğim, buraya gel ve..."

"Bir dakika izin ver!" Sahte bir neşeyle konuşmaya çalışıyor. Sahte nezaket. Tam da annesinin onu yetiştirdiği gibi. "Bir dakika yalnız kalmam lazım, sonra aşağı inip öğle yemeğini hazırlayacağım."

"Hayır." Merdivenleri koşarak çıkıp halı kaplı sahanlığa çıktım, sola, sonra sağa baktım. Davete ihtiyacım yoktu ve haritaya da gerek yoktu. Bu evde sayısız kez gizlice dolaşmışım ve yolu unutsam bile, sadece burnumu takip etmem yeterliydi.

Lavanta kokusu beni *her zaman* eve çağırır.

Alana'nın kapalı yatak odasının kapısını itip, bitişik banyoya ulaşana kadar ilerliyorum, ancak onu dizlerinin üzerinde, başı tuvalet klozetinin üzerinde ve sırtı kusma sesleriyle inip kalkarken buluyorum.

"Hey?" Acı damarlarımdan akıyor, buraya geldiğimde hissettiğim öfkeyi bir kenara itiyor, boktan sperm donörümün hediyesi. "Lana." Açık mavi bir el havlusu alıp musluğun altında ıslatıyorum, sonra odayı geçip onun arkasında çömeliyorum, saçlarını geri çekip soğuk havluyu yanağına koyuyorum. "Tanrım, Lana. Buraya beyzbol sopanı almaya geldiğini sanmıştım, yine gizlice dışarı çıkıp onun kafasını koparmak için. Kusacağına beklemiyordum. İyi misin?"

"Git buradan." Tekrar kusuyor, vücudu spazm geçiren midesinin pençesinde. "Bu çok iğrenç."

"Kokusu da iğrenç." Alaycı bir şekilde, espri yapmaya çalışıyorum, ama aslında *tek* istediğim kamyonetime binip, zaten kötü olan günü daha da kötü hale getiren o pislige bir ziyaret yapmak.

Eğer on sekiz yıllık işkence ve fiziksel istismarı hapishaneye girmeden ödeyebilseydim, bunu yapardım. Chris için. Ve eskiden olduğum çocuk için.

Ama sınırlarımı biliyorum. Kanımda kaynayan öfkenin bugün de gençliğimdeki kadar ateşli olduğunu biliyorum. Bu yüzden, Alana'ya odaklanıyorum. Saçlarını geriye taramaya ve omzunu ovmaya. "O çirkin piçin yüzü *herkesi* mide bulandırmaya yeter. Ama ben aslında biraz paniklemeye başlıyorum. Belki bana bir iyilik yapıp nefes alabilir misin? Kendini daha iyi hissetmen gerekiyor."

"Ollie'yi arayabilir misin?"

Sürpriz yüzünden kaşlarım çatıldı. "Ollie mi?"

"Babası," diye inler. "Polisler. Herkes. Grady'nin Plainview'dan gitmesi lazım. Hemen."

"Yani... ben de öyle istiyorum. Ama onun için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Uyuşturucu bağımlısı ve kalabalığın önünde aptalca davranmaktan başka bir şey yapamayacak kadar aptal. Senin mülküne adımını atmayacak, söz veriyorum."

"Onun gitmesi lazım." Tekrar kusmaya çalışır, ama midesinde hiçbir şey kalmamıştır. Göğsü sıkışır ve nefesi kesilir.

Elimden bezi alır, geriye düşer ve poposunun üzerine oturur, yüzünü silerken başını göğsüne yaslar.

"Alana!" Fox aşağıdan bağıarak duvara yumruklarını vurur. "Alana Page! Hemen buraya gel!"

"Tanrım..." Alana başı dönerek ayağa kalkar, tehlikeli bir şekilde yana doğru sallanır, ben ayağa kalkıp kolunu tutana kadar, ama o beni itip lavaboya doğru sendeler, musluğu açar ve belinden eğilerek avuçlarıyla su içer.

On dakika sonra tekrar kusacak kadar su içtikten sonra yüzünü yıkar ve gözlerini ovuşturur.

"Alana!"

"Geliyorum!" Musluğu kapatır ve başka bir havluyla yüzünü kuruladıktan sonra, kapıdan çıkarken omzunu kapı çerçevesine çarparak çıkar.

Sinirlenerek, onun peşinden koşar ve lanet merdivenlerden yuvarlanmadan önce kolunu tutarım. "Kahvaltı etmeliydin, Lana. Boş mideyle cenazeye katılmak ve onca insanla uğraşmak hiç de iyi bir fikir değildi."

"Aç değildim." Avuç içleriyle yanaklarını siler, titreyerek derin bir nefes alır ve kurumuş boğazını ıslatmak için yutar. Sonra kolunu benimkinden kurtarır

—bu da kalbime bir darbe daha vurur—ve oturma odasına doğru büyük adımlarla yürür, televizyon ekranında adı belirince aniden durur.

Bir talk show. Sunucuların arasında bir yığın kitap. Ve en uçta oturan bir kadın, "Aşk ve Savaş" adlı roman ve yaz aylarında çıkacak olan tarihi hakkında coşkuyla konuşuyor.

"Hayır." Alana'nın yanakları gün boyu olduğundan daha da beyazlaşır, gözleri ekrana yapışır ve Ollie ile Eliza odaya girse bile kıpırdamaz.

"Alana bugün burada olamadığı için çok üzgün." Helen — adı ekranın altında kayıyor — elli beş yaşın üzerinde, gece yarısı siyahı saçları ve ince dudaklarına sürülen parlak kırmızı ruju olan bir kadın. Romanın bir kopyasını sevgiyle kucaklıyor, kapağını bir bebeğin yanaklarını okşar gibi okşuyor. "Annesi kısa süre önce vefat etti ve bugün cenazesi vardı."

"Oh, çok üzücü." Kadın sunucu — Tanya — uzun zaman önce televizyon gözlerini ve duygularla parıldayan bakışlarını mükemmelleştirmişti. Sanki ne kadar sahte bir sempati duyduğunu vurgulamak istercesine elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok üzücü bir haber. Bu koşullar altında programa katılabildiğiniz için çok teşekkür ederiz. Onun menajeri olarak, bu zor anlarda devreye girmek sizin göreviniz, değil mi?"

"Onun menajeri olarak," diye onayladı Helen. "Ve arkadaşı olarak. Bu kitabı okuduğunuzda, genç bir kadının yolculuğunu ve kalbinde sakladığı inanılmaz gücü anlayacaksınız. Benim gibi siz de onun için yas tutacaksınız. Ve onu sevenler gibi onu kutlayacaksınız. Alana, yazıları ve yaşamıyla, iç huzuru ve azmin sizi ne kadar uzağa götürebileceğini kanıtlıyor."

"Hayır, lütfen." Alana kanepenin arkasına doğru sendeleyerek yürür, ellerini kanepenin kenarına koyar ve neredeyse sersemlemiş bir halde odayı tarar. Oliver ve Eliza. Chris ve Fox. "Franky nerede?"

"Caroline ile dışarıda." Chris kollarını kavuşturur ve televizyona geri döner. "O da bizim peşimden arabayla geldi ve Franky'nin bir süre onunla ve çocuklarıyla dışarıda kalabileceğini söyledi."

"Elbette, Alana'nın burada olmasını isterdik," diye mırıldanır erkek sunucu. "Ama bunun zor bir gün olduğunu ve kesinlikle sevdikleriyle geçirmesi gerektiğini anlıyoruz. Bu arada Helen, Elyte'nin sadece haklarını elde etmek için açık artırmaya katılmakla kalmayıp, tekliflerini iki katına çıkardığı bu özel hikayeye ilişkin görüşlerini duymak isteriz. Bu duyulmamış bir şey, değil mi?"

Alana ağlayarak çömelir ve dirseklerini kanepenin arkasına dayar. "Lütfen yapmayın."

"Tabii ki!" Helen kitabı kucağına koyar. "Aşk ve Savaş, sadece kadın başkahramanın bakış açısından birinci şahıs ağzından yazılmış bir hikaye. Kahramanın gençlik yıllarını ve okul yılları boyunca erkek en yakın arkadaşıyla paylaştığı aşkı anlatan bir yetişkinliğe geçiş öyküsü. Mezuniyet dönemine denk gelen bir olay, kahramanın hayatının gidişatını değiştirir ve kısa süre sonra, bizler de keder ve yalnızlık dolu bir yolculuğa çıkarılırız. Başka bir adamla evlenir ve güzel bir erkek çocuk doğurur. Alana,

benim naçizane görüşüme göre, başka birinin kötü niyetli eylemleri nedeniyle değişen bir hayat planının ham ve dürüst gerçekliğini özetlemiştir.

"Durdur şunu." Alana titriyor. Elleri titriyor, çenesi titriyor. Tüm varlığı, beni ileriye iten çaresiz bir yıkımla titriyor. Onu ayağa kaldırıp yanıma çekiyorum, bir an olsun rahatlamasını sağlamak umuduyla yanağını göğsüme bastırıyorum. Ama o yine geri sığıyor, kollarımdan kurtulup kanepenin arkasına çarpıyor.

"Lana..."

"Hayır. Yapamazsın... Biz..." Gözlerinden yaşları siler ve elimi itekler. "Tommy..."

"Neye ihtiyacın var?" Bileklerini yakalayıp yerinde kalmasını sağlıyorum. "Alana? Benden ne istiyorsun?"

"Gitmenizi istiyorum." Titreyerek nefes verir ve bakışlarını Chris'e çevirir. "İkiniz de. Gitmenizi istiyorum. Televizyonu kapatın ve..."

"Trajediden bahsediyorsun," diye devam etti Tanya. "Ama kitaplar ve trajedi denince aklıma Romeo ve Juliet geliyor. Kleopatra ve Mark Antony. Belki de ana karakterlerden birinin ölümü. Demek istediğin bu mu?"

"Tommy?" Alana yüzümü tutar ve gözlerimi kendininkilere çevirir. "Sana *her şeyi* veririm. Sonsuza kadar seninle olacağım. İstersen seninle evlenirim, istersen seni rahat bırakırım. Ne olmamı istersen o olurum. Ama şimdi gitmelisin. Lütfen," diye boğuk bir sesle söyler. "Bunu izleme."

"*Bu* hikayede," Helen devam eder, "trajedi, genç bir kadının çalınan masumiyetindedir. Özerkliğini kaybetmesinde ve en sonunda, en çok ihtiyaç duyduğu anda sesini duyuramamasındadır."

"Tommy, lütfen," diye ağlar. "Lütfen dur."

"Fazla ayrıntıya girmeden, balo gecesinde bu reşit olmayan gençlerin kötü bir seçim yaparak alkol aldıklarını söyleyebilirim. Yasa olmasına rağmen, bunun olabileceğini biliyoruz," diye ekliyor mutlu bir şekilde. Kadın başrol oyuncusunun ev hayatı pek de iyi değildi ve alkol kokan bir şekilde ortaya çıkmak onu rahatsız ediyordu. Bu yüzden o ve erkek başrol oyuncusu, onun pek de iyi olmayan evine gittiler. *Erkek oyuncu* sorumluluk sahibi davranarak, arkadaşlarını korumak için içmemeyi tercih etti

ama eve gidip yatmaya yattıktan sonra, yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşından haber aldı. Bir kahraman, koruma içgüdüğü her yere yayılmadıkça kahraman değildir."

Mide bulantısı midemi kaplarken, dehşete kapılmış Oliver'a bakıyorum. Ve onun yanında, Eliza ve gözlerindeki yaşlar.

"Kahraman uzaktayken, kahramanımızı güvenli bir şekilde yatağında uyutmuşken - ya da en azından güvenli olduğu varsayılırken - kahramanın babası onu uyandırdı... şey..."

Helen tereddüt ediyor, sanki pazarlama taktiği onu da beni dinlerken olduğu kadar hasta ediyor gibi. "Kahraman, kitabın geri kalanında ondan kaçmak için uğraştığı şeyler yaptı. Böylece bir oğlu oldu: yağmur fırtınasından sonra açan çiçekler gibi, tabiri caizse."

"Aman Tanrım," Tanya elini dudaklarına bastırır. "Ve bu hikaye gerçek olaylara mı dayanıyor? Bu gerçek bir hikaye mi?"

"Tommy?"

Öfke, damarlarımı kesen ve görüşümü keskinleştiren bir uyuşturucu gibidir. Kulaklarımda dalgalar gibi, ama yine de dışarıda çekirgenin bacaklarının her sürtünmesini duyuyorum. Zamanı yavaşlatıyor ama hareketlerimi hızlandırıyor. Elastik bir bant gibi, gözlerimi Alana'nın gözlerine ve yanaklarına akan gözyaşlarına geri çevirdiğimde, akıl sağlığımı çekiyor, *çekiyor, çekiyor*.

Ve sonra kopuyor.

"Burada kal."

"Tommy! Hayır!" Kolumu tutuyor, ama onu sallayıp kapıya doğru yürüdüğümde çılgılık atıyor. "Tommy!"

Ollie'nin önünde duruyorum. "Onu burada tut. Ne olursa olsun, gitmesine izin verme."

"Tommy!" O, oturma odasından koşarak geçer, kapıyı çarpıp peşimden gelir ve mezarlıkta yaptığı gibi kemerimi yakalar. Ama artık kaçmak yok. Tartışma da yok.

Sadece ben ve babam var. Ve yakında, dünyada bir Watkins eksilecek.

"Tommy!"

Mutfaktan çıkıp ön verandaya doğru yürüdüm, ama çimlerdeki çocukların meraklı bakışları ve şaşkınlıklarıyla karşılaştığımda, onları korkutmamak için yüzümdeki ifadeyi düzeltmeye çalıştım.

"Gitme," diye hıçkırarak Alana beni kendine doğru çekip yüzümü avuçlarıyla kavrar. "Lütfen. Bu yüzden sana söylemedim. İşte bunun olacağından korkuyordum."

"O. Sana. Tecavüz etti." Sesim alçak, kalbim çarpıyor, ellerimi bileklerine doluyorum ve parmak uçlarımin altında nabzını hissediyorum. "Bütün bunların sebebi o mu? Haftalarca utanarak *merak* ettiğim, ama asla cesaret edemediğim, kardeşimle yattın mı diye sormadığım şeyin sebebi o mu?"

Taze gözyaşları yanaklarından süzülerek akıyor.

"Onlar neredeyse aynı kişi, Lana. Tuhaflikları. Kişilikleri. Yeme, düşünme ve davranış biçimleri. Çok üzgünüm." İnleyerek, nefesimle saçlarını geriye doğru itiyorum. "Senin hakkında en korkunç şeyleri düşündüm, ama sormaya hep çok korkaktım. Cevaplardan çok korkuyordum, ama yine de seninle birlikte olmak istiyordum, o kadar ki, asla baskı yapmayacağıma yemin ettim. Beni sevdiğinden daha çok onu sevmiş olabileceğin gerçeğiyle yüzleşmektense, bilmezlikten gelmek daha iyiydi."

"Tommy..."

"Ben kendime ve acıma o kadar odaklanmıştım ki, oysa asıl odaklanmam gereken sen olmalıydın. *Seni* desteklemeliydim. *Seni* korumalıydim." Gözyaşları gözlerimi yakıyor, acı boğazıma kadar yayılana kadar yanıyor. "Hayatımı mahvettiğin için seni suçladım, oysa sen *sadece* acı çektiğimde beni teselli ettin. Seni tecavüz eden lanet olası canavardan beni korudun."

"Tommy, lütfen..."

"Hayatımı mahvettiğin için seni suçladım! Bu ne cüret, Alana? Bu ne cüret bunu yapabildim?"

"Bilmiyordun," diye hıçkırıyor. "Sana söylemedim. *Sana* söylemek istemedim."

"Beni korumak için gittin. İyileşmek ve oğlunu sana sadece acı veren bu kasabadan uzaklaştırmak için. Karşımda durdun Lana, yüz yüze, gözlerimin içine bakarken ben son derece acımasızdım, ama ne kadar korkunç olsam da, sen sadece

iyileşmemi ve mutluluğumu diledin. Beni kurtarmak için kendini feda ettin." Boğazımdaki acı yumruyu yutuyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, ben..."

"Onu öldürmeyeceğim." Onu ayak parmaklarının ucuna çekip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bu, hayatım boyunca yaptığım bir şey, neşeyle, pişmanlık duymadan ve çoğu zaman rıza almadan. Ama şimdi daha nazik yapıyorum. Daha yavaş.

Çünkü damarlarımda Watkins kanı akıyor ve onun beni ve onu aynı kefeye koyma riski midemi bulandırmaya yetiyor.

"Öyle yapmayacağım. Çünkü sen kendini bunun için feda ettin." Dikkatlice onu tekrar yere indirip parmaklarımı onun ateşli teninden çekiyorum. Onun dengede olduğundan emin olmak için baştan aşağıya bakıyorum, sonra dikkatlice bir adım geri çekilip dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum ve bu boktan dünyada ona rahatlık vermek için çok uğraşıyorum. "Hapse girmeyeceğim, Lana. Onun için değil. Senin fedakarlığını boşa harcamayacağım."

Chris, onun arkasından kapıdan içeri girer ve sessizce verandaya çıkar. Gözleri, benim kanımda hissettiğim öfkeyle yanmaktadır. Çenesi, benimkinde hissettiğim aynı sıkı kavrayışla sıkılmıştır.

Konuşmak için durmaz. Alana'nın ıslak gözlerine bakmak için bile yavaşlamaz.

Sadece başını sallar ve verandanın merdivenlerinden inip çimlere doğru ilerler. Bugün benimle birlikte gideceği için kamyonetime doğru.

"Tommy, lütfen..." Alana ağlıyor.

Yanağını avuçlarım ve başparmağımı derin gamzesine bastırıyorum. "Sana eve geleceğim ve sonra bahsettiğin evlilik meselesini konuşacağız."

"Gitme," diye sızlanıyor. "Lütfen."

"*Sonsuza kadar seninle olacağım* sözünü panik içinde söylediğimi biliyorum. Ama belki ben döndüğümde bunu deneyebiliriz."

"Tommy..."

"Bana yalan söyle, Lana." Eğilip yanağına hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Sözleri söyle."

"Seni seviyorum." Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parılıyor. "Bu benim yalanım. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istemiyorum"

ve Şu anda senin bebeğini taşı mıyorum."

Kalbim ağır bir Şekilde çarpar, g  s  m   incitir ve nefesimi keser, g  zlerim onun d  z karnının üzerine nazikçe koyduğu eline d  Őer.

"Bu   ğleden sonra seninle konuşmak istediğim Şey buydu," diye boğuk bir sesle s  yl  yor. "Şimdi, sen gidersen, seni sadece 3 santimlik pleksiglasın arkasından g  rebileceğim diye çok korkuyorum. Bizim için istediğin bu mu?"

"B-benim bebeğim mi?" Nabzım gittikçe hızlanıyor, başım d  n  yor ve her Şeyi yeniden d  Ő nmememe neden oluyor. "Hamile misin?"

"Emin değildim." D  Ően g  zyaŐlarını siler. "Hasta, stresli ve yorgundum. Sadece..." Başını sallar. "Cenaze, d  kkan ve diğer t  m Şeyler y  z  nden."

"Lana..."

"Bu sabah test yaptım."

"Bebeğim mi?"

"Tommy!" Chris avucunu kamyonetimin tavanına vurur. "Hadi gide

lim!" Alana'nın g  zleri korkuyla b  y  d  . "L  tfen kal."

"Kendimi kontrol edebiliyorum." Onu ayak parmaklarının ucuna çekip   pt  m.

dolgun dudaklar. "Bunu tanıdığım en g   l   kişiden   ğrendim." Sonunda onu bırakıp bir adım geri çekiliyorum. "S  z veriyorum, bunun için hapse girmeyeceğim. Burada beni bekle." Topuklarımı d  nd  r  p kamyonetime doğru y  r  d  m, Chris kendi tarafına kayarken ben de cebimden anahtarları çıkardım. Ama benim ve kardeşimin g  zleri gibi ela g  zler beni çimlerin üzerinden takip edince, sessizce yolumu değiştirdim ve dikkatli Franky'nin  n  nde durdum.

Sadece onun oğlu değil. Chris'in

oğlu da değil. Babamın oğlu.

Tanrı aşkına, o da bizden biri.

"Annenin yanına git, tamam mı?" Elimi omzuna koydum ve titreyerek, acı dolu bir nefes verdim. "Şu anda bir kucaklaŐmaya ihtiya ı var. Franky'nin kocaman, sıcacık kucaklaŐmasına, tamam mı?"

Sessizlik içinde başını salladı ve annesine baktı. Ben de Caroline'a baktım. "Darlene'in kapısını kapalı bırakıp buraya mı geldin?"

"Neler oluyor?" G  zleri benden Alana'ya, Franky'ye, eve, kamyonetime kayıyor. "Ne oldu?"

"Soruma cevap ver. Darlene's kapalı mı?"

"Evet, kapalı..."

"Harika." Dönüp kamyonetin kapısını açtım, içeri kayarak girdim ve anahtarı kontak anahtarına sokarken kapıyı tekrar kapattım. "Senin hakkında kötü şeyler düşündüğüm için özür dilerim." Motoru çalıştırıp ileri doğru sürdüm, geri geri gidip Alana'nın ya da Caroline'ın çocuğunun kazara yaralanma riskini göze almak yerine tavuk kümesini dolaştım. Sonra kardeşime bakıyorum, çimlerden toprağa sıçrayıp yuvarlanırken damarlarımdan utanç akıyor. "Hiçbir şey söylemedim, çünkü sen ve Lana'nın bu kadar alçalmayacak kadar sadık ve dürüst olduğunu *biliyordum*. Bu hafta kafamdan geçenler deliceydi."

Bitsy'nin garajından çıkıp yola girdiğimde, boğazımdan çılgınca bir kahkaha kopar. "En azından yarısı zaman gerçeklikle bağımı kaybettim. Çünkü sen ve Franky arasındaki benzerlikler çok fazlaydı. O senin gibi konuşuyor. Senin gibi yürüyor. Senin gibi yemek yiyor. Senin gibi tartışıyor. Bunu anlamaya çalışmak kalbimi o kadar çok acıttı ki, akıl sağlığımı koruyarak hayatta kalabileceğimden emin değildim. Ama onu geri kazanmak, duygularımı korumaktan daha önemliydi, bu yüzden lanet olası gözlüklerimi takıp, tüm bunların geçerli bir nedeni olduğuna kendimi ikna edecektim."

"Senin kız arkadaşınla yatmadım." Elini ön panele bastırarak, ben dar bir virajı hızla dönerken ve tekerlekler asfaltta gıcırdayarak tutunuyor. "Asla yapmam. O da asla yapmaz."

"Biliyorum." Yutkunuyorum. "Ona tecavüz edildi."

"Peki, planın ne?" Torpido gözünü açar ve uzun zamandır orada sakladığım balıkçılık bıçağını çıkarır.

Onu geri koymasını sağlamalıyım. Onu kamyonetten itip bunu kendim yapmam gerektiğini kim bilir. Ama şu anda tek arkadaşım öfkem ve intikam en iyi on yıl sonra alınır.

"Tommy?"

"Ona ihlal edilmenin nasıl bir his olduğunu göstereceğim." Evden ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Plainview'un sunduğu en ucuz otele girdim. Otelin boş oda tabelası sarkmış, binanın cephesi ise on yıllardır süren acımasız yazların etkisiyle solmuştu. Motoru durdurup kardeşime baktım. "O ondan bir şey aldı, ben de ondan bir şey alacağım"

O beni korudu, oysa asıl korunmaya ihtiyacı olan oydu. Benim iyileşmemi diledi, oysa benim yaptığım tek şey..."

"Bunu senin hatan olarak kabul edersen, ben de benim hatam olarak kabul ederim." "Chris..."

"O benim kız arkadaşım değildi, ama senin ardından tanıdığım en iyi insandı. Ya oraya gidip suçun tam olarak kime ait olduğunu öğreniriz, ya da burada oturup ona karşı başarısız *olduğumuz* için kendimizi suçlarız. Şahsen," başını sallar, "önümüzdeki yetmiş yıl boyunca kendini nefret etmeni ve onunla yaşayabileceğin hayatı mahvetmeni izlemek istemiyorum."

"O hamile."

Şaşıırır, gözleri benimkilere döner. Aklından sorular geçer, sonra nazik, kolay bir kabullenme. Sonunda dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrılır ve yumruğunu uzatır. "Tebrikler. Şimdi bunu ait olduğu yere koyarak kutlayalım."

"Tamam." Yumruğumu onun yumruğuna vururum ve öfke yerini heyecanlı bir beklentiye bırakınca gülümserim. "Alana için."

"Harika." Kapısını açar ve kamyonetimin kasasına doğru döner, bir lastik levyesi kapar ve onu baştan aşağı inceler, sonra bana doğru fırlatır. "Bize onlarla vurmayı severdi, hatırladın mı?"

Gözümün ucunda bir perde hareket eder — *Beşinci Oda* — ardından kirli, tozlu otoparkta yankılanan bir kilit sesi duyulur. Otoparkta bizim kamyonetimiz ve hurda metal değeri sürüş değerinden daha fazla olan eski bir station wagon dışında kimse yoktur.

Şansımıza, Grady Watkins *her zaman* ucuz bir otel seçecektir, çünkü meteliksiz olduğu için değil - ki o da öyle - ama CCTV kameralarının, nakit parayla yaptığı anlaşmaları ve cebine attığı küçük beyaz toz torbalarını kaydetme riskini göze alamayacağı için.

"Bunun için hapse girmeyeceğiz. Alana'ya söz verdim."

"Olmaz." Chris tehditkar ve vahşi bir şekilde gülümser. "Hala Vegas'ta dövüşmen gerekiyor. Bunun için programına çok emek harcadım ve eğer bunu mahvedersen çok kızarım."

Burun kıvrarak, engebeli zeminde yürüyorum, elim ağır çeliği sıkıca kavıyor ve beynim tek bir şeye odaklanmış durumda.

Tek bir şey, tatmin edici bir sonuç.

Beş numaralı odanın önünde durup kapıyı çalmaya tenezzül etmiyorum. Zaten bizi içeri almayacaklar. Bunun yerine, bacağını kaldırıp, ayağını kaldırıp, metal kol çerçevesinden çıkıncaya kadar berbat kilidin üzerine vuruyorum. Parçalanmış ahşap cildimi çiziyor, ama acı beni sadece daha da teşvik ediyor. İntikam alma heyecanı damarlarımda dolaşan yakıt gibidir. Kapıdan içeri girerim ve Grady'nin şaşkın bakışları karşısında, çok uzun zamandır görmediğim kadar büyük bir sırtışıla gülümserim.

Korku.

Pantolonuna işeyen korku, onu boğazından tutup yere atıp yumruğumu yüzüne indirdiğimde çığlığa dönüşür. Bir kez. İki kez. Üç kez. Belki daha fazla. Ve Chris çok iyi bir adam olduğu için, arkamızdan kapıyı kapatır ve dudakları kapanan orospuyu korur.

Köpeklerle yatarsan, pire kaparsın.

"Rıza konusunu konuşacağız, Grady." Elmacık kemiğini kırıp çenesini yakaladım, lanet olası şey tamamen yerinden çıkıp tendonlar kopana kadar geriye doğru çektim. Sonra lastik levyesi aldım ve boynuna uzunlamasına dayadım, bastırarak nefes almasını engelledim. "Elini aşırı oynadın, orospu çocuğu. Uzak durabilirdin. Saklanabilirdin." Gırtlığını ezip, gözbebeklerini dolduran kanın tadını çıkarıyorum. "Her halükarda seni bulurdum. O kız Alana'nın kitabını ulusal televizyonda yayınladığında, senin için her şey bitmişti zaten. Ama Bitsy'nin cenazesine sanki hepimiz arkadaşmışız gibi gelmek?"

Geri çekildim, sonra boynunda bir şey kırılana kadar daha sert bastırdım. *Oops. Eminim önemli bir şeydi.* "Avı çok kolaylaştırdın. Artık biz senden daha güçlüyüz ve bize yaptıklarının bedelini ödeyeceksin. Kardeşime yaptıklarının bedelini. Ama en önemlisi, Alana'ya yaptıklarının bedelini."

Boğazındaki tutuşumu gevşetip nefes alması için bir süre izin veriyorum. Ciğerlerine hava çekip kalkmaya ve kaçmaya çalışması için. Ama vücudu hiç hareket edemeyince, gözlerindeki dehşet beni heyecanlandırıyor.

"Kontrolü kaybetmek berbat, değil mi?" Kolumu geriye doğru salladım ve lastik levyesi beyzbol sopası gibi tuttum. "Şimdi uyu, orospu."

SON TUR

ALANA

Las Vegas

"Çok gürültülü, anne!" Franklin, gürültü önleyici kulaklıklarını kulaklarına sıkıca bastırır, kalabalık bağırınca ve hakem Tommy'nin elini havaya kaldırınca hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırır.

Göğsü terli, adrenalinle çarpıyor ve nefes almaya çalışıyor, arkasında ise yarı baygın Henrik Docik kanvasın üzerinde yatıyor, sağlık görevlileri onun iyi olduğundan emin olmak için eğilmişler.

Docik, bu gece Vegas'a şampiyonluk kemerini almayı umarak gelmişti. Sonunda, tek aldığı şey dayaktı.

Yetkililer izin verir vermez, Eliza ve Ollie kafesin kapısından içeri girip Tommy'ye sarılırlar. Hemen arkalarından, çok daha sakin bir şekilde Chris de gelir.

"Kulak tıkacı takıyor anne!" Franky kolumu çekiştirerek en sevdiği Watkins'i işaret ediyor ve gürültüden nefret etmesi bir kez daha normalleştiği için gülümsüyor.

Chris etrafta olduğunda, Franky artık kendini *garip* hissetmiyor. "Yapacağını söyledi!"

"O her zaman ne demek istediğini söyler, tatlım." Onu kendime doğru çekip, kalçama sarıyorum ve kolunu sırtıma doladığında duygularım kabarıyor.

kollarını sırtıma doladığında duygusal bir dalga yaşıyorum. Bebeğim mutlu. Bu günlerde dünyam çok daha az acı veriyor. Tommy'nin gözleri kalabalığı tararken, karanlık ve tehlikeli bakışları, onun dikkatini çekmek için zıplayan ve çılgılık atanların üzerinden geçiyor.

Sonunda, gözleri benim üzerimde durur ve nefesini verir, bakışı memnuniyetle eğlenceye dönüşür.

"Şey, bu..." Colin temkinli bir nefes verir, bana yaklaşır ve omzunu omzuma hafifçe vurur. "Acımasızca. Cidden bana bıraktığın adamın bu olduğunu mu söylüyorsun? Bizim evlenmemize izin verdin ve on uzun yıl boyunca hayatımın tehlikede olduğunu bana söylemedin bile?"

"Oh, kes şunu!" Gülererek öne eğildim ve Tasha'yı onun diğer yanında buldum. "Çocuk gibi davranıyor! Tommy ona bu olayın ön sıradan izlemesini sağladı ve elinden gelen en iyi şey şikayet etmek mi?"

"Bence bize ön sıradan koltuklar verdi ki, başıma ne geleceğini bileyim!" Colin kolunu Tasha'nın omuzlarına atar, onu kendine doğru çeker ve şakağına öper. "Bu bir hediye değildi, Alana. Bir uyarıydı."

"Dramatik davranıyorsun." Kafese odaklanıyorum ve Chris'in parlak yeni kemeri Tommy'nin beline sardığını izliyorum. Kardeşinin omzuna vurup onu kucaklamak için kendine çekiyor, ikisinin arasında gurur dalgası yükseliyor.

Ama ayrıldıklarında ve Tommy ringe doğru yürüdüğünde, kafesten sadece bir parmağını uzatıp beni yanına çağırdığında, kalbim kontrolden çıkıyor.

Adrenalin ve beklenti birbirine karışıyor. Sevgi ve gurur da öyle. Canlı yayında tekrar kanlar içinde kalma korkusu, yeniden yaşamak istemediğim bir travma. Ama o beni kendine çağırırken uzak durmak... imkansız.

Helen'in yaz aylarında yaptığı bu hareket, benim müşteriliğimi kaybetmesiyle kalmadı, ajansı da onu işten çıkardı. Ve yaptığı hareketler herkesin gözü önünde olduğu için, son duyduğum kadarıyla, o günden beri *hiçbir* ajans onu işe almadı.

Hayır cevabını kabul edemediğinizde olan budur.

Yeni ajansım şu ana kadar isteklerimi saygıyla karşıladı ve tamamen profesyonel davrandı, yeni kitabımın e-postasına gelmesini sabırsızlıkla bekliyor — *neredeyse bitirdim*.

"Alana!" Tommy'nin sesi gürültünün üstüne çıkıyor, şakacı gözleri dans eden bir işkence gibi. Dikkat çekmek istemediğimi biliyor, ama onun benim dünyamdaki en koruyucu kişi olacağını da biliyorum.

"Bir saniye ön tarafa çıkacağım, tamam mı tatlım?" Sinirli bir korku damarlarımdan akıyor, karnımda koşuşturuyor, ta ki kızımız misilleme olarak kaburgalarıma tekme atana kadar. Aşağıya bakıp Franky'nin gözlerini bekliyorum. "Tommy'ye tebriklerimi iletmek istiyorum. Colin ve Tasha ile burada kalmak ister misin? Beni yine de görebileceksin."

O başını sallar, elimi tutar ve sıkıca tutunur. Sonra, parıldayan bir gülümsemeye beni şaşırtır. "Ben de gelmek istiyorum."

"Gerçekten mi? Orası daha gürültülü olacak. Ve herkes seni görecek." "Chris de orada." Dönüp önüme geçiyor ve nazikçe çekiyor.

koltuk sırasını takip ederek, bana dikkat ettiğinden emin olmak için arkama bakarak. Benim tökezlememin veya düşmemin sebebi onun olmadığından emin olmak için. "İstersem kafese de gelebileceğimi söyledi. Ve yerde yatan adama bakabileceğimi."

"Öyle mi dedi?" Gülererek soruyorum. "Yerde bir adam olacağını mı tahmin etti?"

"Söz *verdi*." Açgözlü dövüş hayranlarının tezahüratları arasında bağırmak zorunda kalıyor ve Tommy'den bile daha iri bir güvenlik görevlisi koltuğun sonunda bizi karşılayıp güvenli bir koza içine aldığı anda onayla dolup taşıyor.

Kalabalığı uzak tutarak, bize yaklaşmak isteyenlerden bizi korur. Tommy'yi tanıdığımız için bizi korur, çünkü hayranları ona yakın olmak için her şeyi yapar. Musa'nın denizi ayırması gibi insanları yolumuzdan çekip, gitmemiz gereken yere götürür.

"Yorgun musun anne?" Franky parmaklarını benimkilerle birleştirir ve kafese doğru koşmak yerine benim hızıma uyum sağlar. "İyi misin?"

"Benim için endişelenmene gerek yok, biliyor musun?" Onu içeri çekip parmaklarımı başının arkasındaki saçlarını okşuyorum. "Bana bakmak senin görevin *değil*."

"Biliyorum." Gözlüklerini burnuna itti. "Ülkemizde yaklaşık 82 milyon anne olduğunu biliyor muydun? Dünya çapında ise 2 milyar. Ve bu çok garip, çünkü sen en iyisisin."

Tanrım. Kalbim çarpıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Durup bebeğime dönüyor, ellerimi omuzlarına koyup başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Bunu bana söylemek için ne kadar zamandır bekliyordun?"

"Dünden beri. Ortalama bir annenin, bebeği iki yaşına gelene kadar yaklaşık yedi bin bez değiştirdiğini biliyor muydun?"

"Yani..." diye kıkırdadım. "Verileri bilmiyordum. Ama işim bittiğinde kesinlikle yedi bin gibi hissettim. Tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun?" Bir elimi yuvarlaklaşan karnıma koydum. "Senin için sorun yok mu?"

O, hevesle başını sallayarak sırtıtıyor. "Acaba o benim gibi mi olacak, yoksa senin gibi mi?" O, benim arkama bakıyor, bu yüzden Tommy terli kolunu omzuma koyup şakaklarıma nazikçe bir öpücük kondurduğunda irkilmem. "Eğer bana benzerse, sonunda satranç oynayacak düzgün birini bulmuş olacağım. Ama sana benzerse," alaycı bir şekilde Tommy'ye bakar, "ona bir artı birin nasıl sayılacağını öğretip, onun da yetişmesini umacağım."

"Oh, kendini zeki mi sanıyorsun?" Elini uzatıp Franky'nin saçlarını karıştırır. "Her halükarda ben kazanırım dostum. Eğer annen gibi olursa, ona takıntılı olacağım. Ve eğer senin ve Chris gibi olursa, o zaman..."

"Ona kavga etmeyi öğretip, mükemmel bir satranç oyununu mahvederek onu kızdıracak mısın?"

"Eğer sana benziyorsa, kendimi dünyadaki en şanslı adam olarak göreceğim."

Franky'nin gözleri mutlulukla parlıyor. Duyguyla. Ve bunun altında, Tommy'nin en çok istediği şeyin onay olduğunu biliyorum.

Bana döner ve alnını şakağıma dayar. "Seni seviyorum, Lana. Kazandığımı gördün mü?"

O sadece bir erkeğin vücudunda bir çocuk. Çok fazla kasla kaplı ve yakışıklı bir yüzün arkasına saklanmış, travma yaşamış bir çocuk.

"Bir dahaki sefere buraya geldiğimizde, kızımızı da getireceğiz."

"Bir dahaki sefere geldiğimizde, yeni bir soyadım olacak, değiştirmem gereken yedi bin bebek bezi olacak ve şanslıysam, tüm bunların bir rüya olduğunu düşünmeyi bırakacağım ve yakında New York'ta uyanacağım."

"Rüya değil." Gözlerini kapatıyor, beni kollarına sarıp sıkıca tutuyor, aç kalabalığın bizim anımıza müdahale etmeye çalışmasına rağmen.

"Sen geri dönene kadar sadece kabuslar görüyordum. Bir erkeğin asla uyumak istememesine neden olan türden kabuslar."

Franky parmağını ağzına sokar, kameralar flaşlar patlatırken ve medya onun teatral hareketlerini yutarken öğürür.

"İyi şeyler, sen hayatıma geri döndüğünde başladı." O, gamzemin tam üzerine bir öpücük kondurur. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Chris'in en iyi arkadaşı Fox Tatum ile [Crazy In Love](#)'da düşmanlardan sevgililere dönüşen heyecan verici mücadelesini anlatan Love & War serisine devam edin.

Dünya şampiyonu, ulaşılamaz, karmaşık ve kendi iyiliği için fazla utangaç bir kadınla zaman geçirmek için çaresiz kaldığında ne olur?

Ona dövüşmeyi öğretir ve spor salonunda geçirdikleri her terli saniyenin tadını çıkarır. Emilia'nın dünyasının başlangıcına geri dönün

ve her şeyin başladığı hikayeyi okuyun.

[Finding Home](#) kitabını alın ve kendinizi hikayenin içine bırakın.

Kahramanımızın, onu aldatan eski sevgilisinin düğününe katılmak zorunda kaldığı, sadece katılmakla kalmayıp, düğün törenine de katılmak zorunda kaldığı, kahkaha dolu, sahte bir flörtü konu alan ücretsiz bir romantik komedi mi arıyorsunuz?

katılmakla kalmayıp, lanet olası düğün partisine de katılmak zorunda kaldığı bir film mi arıyorsunuz?

[If The Suit Fits](#) kitabını bugün alın.

EMILIA FINN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına
göre) Rollin On Serisi

Evini Bulmak

Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar

Bulmak Huzuru

Bulmak

Kefaret Bulmak Umut

Bulmak

Hayatta Kalan Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kaldım Sen

Olmadan Sen

Olmadan Seni

Yeniden Yazmak Her

Zaman Sen

Bana Bir Şans Ver Şah

Mat Serisi

Piskoposun Oyunundaki

Piyonlar Güneş Batana Kadar

Rok Atmak Kalıcı

Oynamak Kralın

Yükselişi

Sövalyeyi Feda Et

Kazanan Her Şeyi

Alır

Şah Mat

Stacked Deck - Rollin On Next Gen

Joker

Yeniden

Karıştırma

Kalplerin Oyunu

Full House

Sınırsız Blöf

Yedi Kartlı Stud

Çılgın Sekizler

Eleusis

Dinamit

Patladı

Yıldızlı Şövalyeler (Rosa Kardeşler)

Gülü Kurtarmak Ateşi

Kovalamak

Hayvan İçgüdülleri

Saf Kimya Savaş

Yaraları Güvenli

Liman Inamorata

Fiera Prensesi

Fiera Harabeleri

Fiera

Hükümdarlığı

Mayet Adaleti

Günahkar Adalet

Günahkar Eylem

Günahkar

Gerçek

Günahkar Arzu

Günahkar

Aldatma

Günahkar Kaos

Günahkar Söz

Günahkar

Teslimiyet

Günahkar Fantezi

Günahkar

Hafıza Günahkar

Takıntı Günahkar

Yaz

Günahkar Keder

Günahkar

Yozlaşma Türkiye

Sorunu

Günahkar Aldatma

Günahkar Gerçeklik

Cehennem El Sepetinde

Kayıp Çocuklar

HATA

PİŞMANLIK

Çarpışma ve

Yanma ATLA

LANET

Underbelly Enchanted En

Yüksek Kule

Elmas Kaba Kayıp Krallık

Luc ve Kari

Laleler ve Kayıp Zaman

Nick ve Mel

Eğer Takım Elbise

Uyuyorsa Aşk ve

Savaş

[Bana Sevdiğini Söyle](#)

[Çılgınca Aşık](#)

[Rollin On Novellalar](#)

(Rollin On Serisi'ni okumadan önce okumayın)

[Yeniden Başla – Kısa Hikaye](#)

[Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye](#)

[Tam Döngü – Kısa Hikaye Bir](#)

[Kez Daha – Kısa Hikaye](#)

[Uğruna Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella](#)

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Ücretsiz hediyeler, sosyal medya, e-posta, okuma grupları, en iyi okuma sırası, aile ağaçları ve daha fazlasını içeren tüm kullanışlı bağlantılar için şu adrese gidin

<https://www.emiliafinn.com/links>

TEŞEKKÜRLER

Eeeek!! Yine bir dövüşçü serisi. Yine takıntılı bir kahraman.

Kalbimin bir parçası daha!

Bu çılgın yolculukta beni takip ettiğiniz ve 73. kitabımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Belki de 73 kitabın hepsini okudunuz! Belki de Alana ve Tommy, benim dünyama ilk adımınızı attığınız karakterlerdi.

Buraya nasıl geldiğiniz önemli değil, umarım yolculuğunuzdan keyif almışsınızdır.

yolculuğun tadını çıkardığınızı içtenlikle umuyorum.

Daha da ötesi, bu yolculuğu yeterince beğenip bizimle kalmanızı ve CRAZY IN LOVE'a katılmak için kalacak kadar keyif aldığınızı umuyorum. Bu kitap, Chris ve Fox'un düşmanlardan sevgililere dönüşen patlayıcı bir baharat festivali, zıt kutupların birbirini çektiği ve aşkın genellikle zor olduğu bir hikaye!

Her zamanki gibi, beni sürekli destekleyen ekibime teşekkür etmek istiyorum. Kitaplar bizi bir araya getirmiş olsa da, kitaplardan önce beni bir insan olarak önemsedikleri için.

Editörüm Britt... Yabancılardan kardeşlere. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni her düşündüğümde gülümsüyorum.

Kitaplarımı mükemmel hale getirmeme yardımcı olan düzeltmenim Lindsy'ye.

Kapak tasarımcım Amy, bebeklerimi kapaklara taşıyarak onları çok ama çok güzel hale getirdiğin için. Ve bu durumda, vay canına kızım! Bu çocuklar çok çekici!

Model fotoğrafçım Katie Cadwallader'a Jordyn'i bu kadar zarif bir şekilde fotoğrafladığı için teşekkür ederim. O mükemmel!

Beni her zaman ayaklarımın üzerinde ve alçakgönüllü tutan çocuklarıma. Var olduğunuz için teşekkür ederim. Çünkü siz olmasaydınız, ben de olmazdım. Her zaman en büyük, en cesur ve en gürültülü destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Ve beni bu kadar cömertçe paylaştığınız için teşekkür ederim, böylece hem kurgusal hem de gerçek ailelere sahip olabiliyorum.

Çalışmalarımı destekleyen, hikayelerimi okuyan ve yazarak geçimimi sağlamama izin veren okuyucularıma teşekkür ederim. Hayallerimi yaşıyorum

(bu hayaller beni strese soksa ve uykumu etkilese de, haha!).

Burada olduğunuz için teşekkür ederim.

Aldığınız her kitap için minnettarım. Okuduğunuz her sayfa için. Gönderdiğiniz her mesaj, yazdığınız her yorum ve yazdığınız her eleŐtiri için.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Teşekkür ederim

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

